

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MEGHAN
QUINN

THE
SETUP

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MEGHAN
QUINN

THE
SETUP

Hot-Lanta Publishing, LLC tarafından

yayınlanmıştır Telif Hakkı 2020

Kapak Tasarımı: RBA Tasarımları

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Metnin bazı bölümlerinden alıntı yapma izni almak için lütfen meghan.quinn.author@gmail.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Bu kitaptaki tüm karakterler kurgudur ve yazarın hayal gücünün ürünüdür.

www.authormeghanquinn.com

Telif Hakkı © 2020 Meghan Quinn

Tüm hakları saklıdır.

İçindekiler

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Sonsöz

Alıntı - Soyunma Odası

Önsöz

LINCOLN

iğrenç bir eylemin kurbanı oldum.

O kadar aşağılık, o kadar pis bir hareket ki, bir evlat
olarak emin değilim
toplumun bir üyesi olarak,
yirmi yaşında bir *adam* olarak . . . iyileşebileceğim.

Hiç.

Gözlerindeki endişeyi görüyorum, elin göğsünde geziniyor ve hassas
pamuklu gömleğinin yakasını kavırıyor, gerçeği öğrenmekten korkuyorsun.

Kendinizi sağlam bir şeye karşı hazırlayın, çünkü birazdan anlatacaklarım
sizi dehşet içinde kışınızın üstüne düşürebilir.

*Herkes derin nefes alsın.

Son zamanlarda her şeye burnunu sokan bir annenin
piyonu oldum. Evet, doğru okudunuz. İşgüzar bir anne.

Bir oğlun varoluşunun felaketi.

Ne merak ettiğinizi biliyorum. Ne yaptı? Yaz tatilinde çoraplarımı mı
toplattı?

Göz yuvarlama

Yazıklar olsun sana

Grow up

Sen !

Ehhh, bu biraz sert oldu. Ama yargılayıcı yüzünüzü takınmadan önce,
dırdırcı bir anne ile her şeye burnunu sokan bir anne arasındaki farkı bilmeniz
gerekir.

Dırdırcı anne, siz *Game of Thrones* dizisinin finalini izlemeye çalışırken
oturma odasına dalıp tahtı kimin aldığını öğrendiğinizde halledeceğinize
yemin ettiğiniz lavabodaki bulaşıklardan şikayet eden annedir.

Dırdır, dırdır, dırdır; sizi doğuran kişinin ya da bu durumda beni evlat
edinen iki anneden birinin günlük rutininin bir parçası.

Ama her şeye burnunu sokan bir anne. Yüksek belli taytlara ve sessiz
tuniklere sarılmış yeni bir cehennem türü. Bu sıradan bir anne değil.

Size hulahopla oynayan sincapların GIF'lerini gönderen bir anne. Hayır, her şeye burnunu sokan annelerin bir amacı vardır.

Çocuklarının yararına olduğuna inandıkları bir gündem. Ama aslında onlara ve sadece onlara yarıyor.

Bu durumda, annemin gündemi: Lincoln'ün aşık olmasını sağlamak.

Bir annenin çocuğunun aşık olmasını istemesinin suç olmadığını anlıyorum, ama size söyleyeyim. Sen üniversiteden eve döndüğünde bunu kendine görev ediniyorsa, bu bir kabahat olarak sınıflandırılmalı.

Doğru, bütün yaz boyunca annem bana kız üstüne kız ayarlamayı kendine görev edindi, hepsiyle de memleketimiz Kalamazoo, Michigan'da tanıştı. Bir liste hazırladığını ve bana uygun olan her kızı tek tek ayarladığını söyleyerek abarttığını söylemek isterdim ama söylemiyorum.

Bilgisayarındaki Excel tablosunu gördüm.

Kırmızıyla işaretlenmiş kızların şansı yoktu.

Yeşildeki kızların hala mücadele şansı vardı.

Sarı giyen kızlar mı? Görünüşe göre, onlarla ılık bir etkileşimim oldu, ama umut vaat ediyorlardı.

Neden bu kadar umutsuzca benim peşimden koşuyor?

İnternette büyük lig beyzbol oyuncularının ilişki durumlarını araştırarak vakit geçirdiğine inanabiliyor musunuz? Evet, öyle. *Çok fazla* zaman. Ve kırk yaşına geldiğimde, emekli olmak üzereyken, hayatım için bir tümsekten top atabilmem dışında söyleyecek bir şeyim olmamasını istemediğini söyledi.

O da yaltaklanacağı bir kız istiyor.

Annelerim evlat edinirken annem bir kız, annem ise bir erkek çocuk istiyordu. Beni yanlış anlamayın, annem beni her şeyden çok seviyor - bu yüzden karışıyor ve dırdır ediyor - ama her zaman benimle kız gibi şeyler yapmak istedi, çay partileri yapmak, ayak tırnaklarımızı yaptırmak gibi şeyler.

Yan not: Pedikür işini onunla yaptım ve o kadar da kötü değil.

Ama bir kızı olsun istiyor ve görünüşe bakılırsa bir gelin de en iyisi.

Bu da beni "aşık olmadığım" yaza geri götürüyor. Bu kızlarla hiçbir şey yapmak istemiyordum ve annemin beni ayarlamak için sekizinci girişiminden sonra -evet, sekiz- ona artık yeter dedim. Benden bu kadar.

Neyse ki okula gitmeden önceki son Cumartesi gününe kadar beni dinledi.

Şeytan taytlı kötü anne, bana bir kız bulmak için son hamlesini yaptı.

Ve itiraf etmekten nefret ediyorum ama en sona saklamış. Siyah dar kotlu bir dev.

Kayıtsız bir patron.

Ve hayatımı alt üst etmekle kalmayıp bunu futbol topuyla hokkabazlık yaparken yapan, zahmetsizce muhteşem görünen ve ilişkilere yüzde yüz karşı olan bir kız. *Her türlüüne.*

Sağ ol anne.

Başparmak yukarı

İşime burnunu sokman beni kesinlikle perişan etti.

Birinci Bölüm

LINCOLN

"Parti efsanevi olacak, dostum. Geri gelmelisin."

Telefon hoparlördeyken kot pantolonumu giyip düğmelerini ilikliyorum. "Annemler erken dönmeme izin vermiyor. Bunu biliyorsun. Neden soruyorsun ki?"

Hartley Dashed, en iyi arkadaşım, iç geçiriyor. "Onlara hızlı buluşma şeklinde bir çeşit sevgili dansı olduğunu ve gitmezsen hayatının aşkıyla tanışma fırsatını kaçırmaktan korktuğunu söyleyebilir misin?"

Annemlerin neyi seveceğini bildiğim için sağlam bir girişim ama onlar aptal değil.

Gülerek diyorum ki, "Keşke buna kanmış olsalardı. Kusura bakma dostum. Annemle planlarım var. Pazartesi günü Brentwood'a gitmeden önce beni son bir kez dışarı çıkarmak istiyor."

"Kalbimi kırıyorsun."

"Döndüğümde bunu telafi edeceğim."

"*Frankie Donuts*'ın benimle barışmasından mı bahsediyorsun?"

Odama bakarken bir koltuğun üzerine örtülmüş beyaz bir gömlek görüyorum ve onu elime alıyorum. Hızlıca kokladım. Temiz. *Mükemmel*. Başıma geçiriyorum, kolonyamı buluyorum ve göğsüme sıkıyorum. Annem için güzel kokmalıyım.

"Frankie Donuts ve kahve, el ele tahta kaldırımında yürürken."

"El ele tutuşarak beni kazandın." İç çekiyor. "Sen gelene kadar kaleyi ben korurum. Acele et tatlım," diyor Hartley alaycı bir tavırla.

"Yapacağım, shnookums."

Gülüşerek ikimiz de telefonu kapattık ve ben beyaz Adidas'ımı giyip aşağıya indim.

Mutfağa vardığımda annem masada bilgisayarının başında oturuyor, gözlüklerini takmış ve kaşlarını çatmış.

"Her şey yolunda mı?" Bilgisayarındaki kodlara bir göz atarak soruyorum. Bu nasıl kavradığımı asla anlayamayacağım. Benim için sadece bir sürü harf ve rakamdan ibaret.

Arkasına yaslanıyor ve parmaklarını şakağına bastırıyor. "Üzerinde çalıştığım porno sitesi popo tıkaçlarını aramıyor ve nedenini bilmiyorum. Bu sinir bozucu."

Web sitesi tasarımı söz konusu olduğunda her işi üstlendiğinden bahsetmiş miydim? Yani ... her işi. Oh, ve annem, evet, annemin grafiklerini yapıyor, onları tam bir ekip yapıyor.

Bu web sitesinin logosu ereksiyon halindeki bir penis, bu nedenle söz konusu penisler için maket taramalarına yardımcı olmak en hafif tabirle korkunçtu.

"Bak," diyor Mama, bir adamın penisini tutarak kameranın önünde zıpladığı web sitesine geçiyor.

"İsa . . . Tanrım." Elimi kaldırdım, böylece etrafta uçuşan rastgele bir sik görmek zorunda kalmayacaktım.

Beni ve penisi görmezden gelerek - sanırım lezbiyen annem için kolay bir iş - arama özelliğine tıklıyor ve şöyle diyor, "Popo tıkacı yazıyorum ve enter'a bastığımda popo oyunu çıkıyor ama tıkaç yok ve bu sitede olduğunu biliyorum. Onları etiketledim."

Elimi alnımda gezdiriyorum. "Gerçek bir muamma. Ama yardımına ihtiyacınız yoksa ben arabaya gidip annemi bekleyeceğim."

"Beklemenize gerek yok, ben buradayım." Annem belirdi, üzerinde tayt ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, düğmeli siyah kırmızı bir fanila vardı. Tabii ki ayakkabıları benimkilerle aynı -ki bu noktada normaldir- ve kendine özgü kırmızı rujunu sürüyor. "Yakışıklı oğlumuzu bakın. Ne kadar da büyümüş."

Annem yanağıma bir öpücük konduruyor ve sonra önünde sik aerobiği yapılırken elini çenesine koymuş, derin bir konsantrasyon içinde olan anneme dönüyor. Annem gözünü bile kırpmadan eğiliyor ve onu dudaklarından öpüyor. "Arızayı bulacağını biliyorum tatlım. Yakında herkese popo tıkacı getireceksin."

Oflayıp puflayarak koda geri dönen Mama gözlüklerini ayarlar ve ekranı inceler. "Teşekkür ederim. Siz ikinize iyi eğlenceler ve bana eve biraz patates kabuğu getirin. Bundan sonra onlara ihtiyacım olacak."

"O adamın penisini sallamasını izlerken yemediğin sürece," diyorum.

"Tatlım, patates kabuğu yediğimizde penis halkası uyarımını izliyoruz. Belli ki."

Her iki annem de gülüp birbirlerine bir öpücük daha verirken ağzıma biraz kusuyorum.

Annem elimden tutup beni garaja götürüyor ve anahtarları bana veriyor. "Yaşlı hanımını gezdirmek ister misin?"

"Duruma göre değişir. Bu sadece ikimiz için bir randevu, değil mi? Gizli bir gündemimiz yok?"

İkimiz de arabaya bindik ve kemerini bağladıktan sonra başını öne eğerek, "Bu, sen Brentwood'a dönmeden önce seninle geçireceğim son gece. Gerçekten bunu başka bir kadına bırakacağımı mı düşünüyorsun?"

"Evet." Arabayı çalıştırdım ve garajdan çıktım. "Gerçekten istiyorum anne." "O zaman belli ki beni tanımıyorsun." Arkasını döndü ve yemin ederim

dudaklarında bir anlık bir gülümseme yakaladım.

Bu bir tuzak olmasa iyi olur.

"BU PATATES KABUKLARI KESİNLİKLE ORGAZMIK." Annem yalıyor parmakları ve

inlemeleri. İçimde yavaşça ölüyorum.

"Bunu yapmasan olmaz mı anne? Tanrım." "Ne?" Etrafına bakıyor, kafası karışmış.

Eğilip fısıldayarak, "Orgazmik ve sonra inleyen şeyler deyin" diyorum.

"Bu sana çekici gelmiyor mu?" Yüksek sesle gülüyor.

Benimleyken çoğu zaman son derece uygunsuz olsa da, yine de onunla geçirdiğim bu anların tadını çıkarıyorum. Gülüşünün sesi o kadar tanıdık ki, duyduğumda etrafımı saran sıcak bir battaniye gibi hissediyorum. Bana baktığında gözlerindeki hayranlık, o kadar sevgi dolu bir bakış ki yanlış yapabileceğimi hiç sanmıyorum. Ve o gülümseme. O gülümsemenin bana baktığı o kadar çok fotoğrafım var ki, bana mutluluğun neye benzediğini hatırlatıyor.

"Çekici değil."

"Çok yazık."

"Biliyor musun, eğer gerçekten bu tür şeyler hakkında konuşmak istiyorsan, seninle bu konuda konuşabilirim. Sana kendi ilacının tadına baktırabilirim."

Gözlerini deviriyor. "İki aydır annenle birlikte bir porno sitesi üzerinde , bu yüzden cephaneliğinizdeki her şeyin bir kulağınızdan girip diğerinden çıkacağına eminim."

"Belki," diyorum, dudağımın kenarını ısırarak, vanilya seks hayatımdan şok edici bir şey düşünmeye çalışıyorum.

Evet. Vanilya.

Üniversitede birinci sınıfa kadar bekaretimi kaybetmedim. Bana doğum videoları izleten ve hafta sonları sahte bir bebekle dolaşmamı sağlayan annem sağ olsun, bir kızı hamile bırakmaktan çok korkuyordum. Bunun iyi bir doğum kontrol yöntemi olduğunu düşünüyordu.

Öyleydi.

Ta ki üniversitedeki ilk haftamda bir beyzbol partisinde bir kız sikime dokunana kadar.

Evet, bir dokunuşla işim bitmişti. İki hafta sonra bekaretimi kaybettim, bir dakika içinde boşaldım ve kendimi tamamen utandırdım.

Teşekkürler, ebeveynler.

Daha sonra seks hakkında yapabileceğim tüm araştırmaları yaptım. Baktığım resimlerin sayısından gerçekten bir klitorisim olduğunu hissedene kadar klitoral stimülasyon hakkında okudum.

Ondan sonra, kampüste kızlara inanılmaz orgazmlar yaşatmamla tanınana kadar her karşılaşmada daha yumuşak davrandım. Evet, elbette, orgazm sağlayan adam olarak bilinmek harika ve hepsi, ama boşaldığımda, ... vasatın altında hissediyorum. Sanki bir şey eksikmiş gibi. O bayılma anını, ayak parmaklarımdan kıvrıldığı, öleceğim anı yaşamıyorum.

Penisimin sağlığından endişe ederek Hartley'e hiç bu kadar sert boşalıp bayılıp bayılmadığımı sordum. Bir kez dedi ve sonra bana aletimin kırık olmadığını ama belki de henüz *doğru* kızı bulamadığımı söyledi.

Tabii ki annemin işe karışması işleri daha da kötüleştirdi, çünkü tek düşünebildiğim ... *vajinasının büyüülü karartma güçleri var mı?*

"Beni korkutup bir şey mi bulmaya çalışıyorsun?" Annem son patates kabuğunu bitirirken sırtarak soruyor.

"Aklıma bir şey gelmemesi acınası bir durum mu?"

Gülüyor ve elimi okşuyor. "Bu seni daha da çok sevmemi sağlıyor. Merak etme Linc, bir gün bekaretini kaybedeceksin." Ona bir bakış attığımda daha sert gülüyor.

"Çok fazla cinsel ilişkiye girdim, çok teşekkür ederim."

İçkisini yudumlarken sırtarak, "Belki de senin sorunun onlara 'cinsel ilişki' demendir," diyor.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve "Lezbiyen annem tarafından penisimi kullanmam konusunda azarlanmak özgüvenim için iyi bir şey değil" diyorum.

Annem başını geriye atıp kahkahayı patlatıyor, tam o sırada biri "Laura, sen misin?" diyor.

Annem yavaşça omzumun üzerinden bir kadına odaklanıyor ve dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor. "Beth, seni görmek ne güzel," diyor annem. "Boondoggles tarzı bir kız olduğunu bilmiyordum."

Annem yaşında, yüksek belli anne kotu ve fırfırlı bir bluz giyen bir kadın masaya geliyor ve anneme sarılıyor. "Patates kabuklarına doyamıyoruz. Onlar ıslak rüyaların yapıldığı şeydir."

Annem daha da geniş gülümseyerek, "Ben de tam Lincoln'e orgazmik olduklarını söylüyordum diyor.

İsa . . . İsa.

"Tanrım, bu Lincoln mü?" Beth bana doğru döndü. Bar yüksekliğindeki masamız nedeniyle, son derece makyajlı bir göz göze geliyorum. Kıvrılmış ve saç spreyi sıkılmış kahverengi saçlar, mor metalik ruj ve parlak mavi göz farı.

Vay be.

"Evet, bu benim Lincoln'üm. Lincoln, bu Beth, kuaförüm."

Doğru yetiştirildiğim için elini elime aldım ve "Tanıştığımıza çok memnun oldum" dedim.

"Şu ellere bak, kocamanlar." Tamam, bu rahatsız edici.

"Yanındaki bu güzel bayan kim?" diye soruyor annem nazlı bir gülümsemeyle.

Oh

Tanrını

n Tatlı

Annesi

O bakışı, o gülümsemeyi, o ses tonunu biliyorum.

Bütün yaz gözlerindeki o pırıltıyı gördüm. Sekiz randevu boyunca o şeytani sırıtışa maruz kaldım. Ve sesindeki o tını, sanki tamamen *spontane* bir şey yapmak üzereymiş gibi, ama aslında son saniyesine kadar yapmacık.

Evet. düşürülmek üzereyim.

"Bu benim kızım, Indie."

Kendi tarafıma bile bakmıyorum. Neden zahmet edeyim ki? Ayrıca, içimde de yok. Bunun yerine alnımı elime bastırıp ileri geri ovuyorum, Gerginliğin boynumdan kafatasımın tabanına doğru ilerlediğini ve orada alçak bir gümbürtünün başladığını hissediyorum; bu gümbürtünün katlanarak artan bir sıkıntıya dönüşeceğini biliyorum.

"Indie, seninle tanışmak ne güzel. Annen bana senin hakkında çok şey anlattı. Brentwood'da futbol oynuyorsun, değil mi?"

Ne?

Başımı bırakıyorum ve ince bir çerçeve görmek için yana bakıyorum. Gözlerim gövdesinde geziniyor. Dar sarı gömlek, orta büyüklükte göğüsler, pürüzsüz, bronz ten... sıkılmış çene.

Ha, o sıkmayı bilirim.

Yüzüne ulaştığımda, Indie annesine bakarken yosun yeşili gözlerinden çıkan hançerleri neredeyse hissedebiliyorum, uzun kahverengi at kuyruğu arkasında sallanıyor. Makyaj yapmamış ama makyaj yapmasına da gerek yok. Çok güzel ve o dudaklar... lanet olsun, çok baştan çıkarıcı. Dolgun ve somurtkan.

Tamam, anneme vereceğim. Indie çok seksi.

Ancak bu, bu tür davranışlara göz yumduğum anlamına gelmiyor.

"Futbol oynuyorum," diyor Indie, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, yakasının V kısmını aşağı doğru çekerek en küçük dekoltesini gösteriyor.

Sesindeki tavır ilgi çekici. Annesi bunu fark ediyor çünkü gergin bir şekilde gülüyor ve şöyle diyor: "Brentwood'u çok seviyor. Hey Lincoln, sen de Brentwood'a gitmiyor musun?"

Şuna bakar mısın? İki işgüzar anne. Bir tane başlatmalılar

Külü

p. "Öyle," diye cevap veriyor annem benim yerime. "Bu ne kadar çılgınca?" Ve işte orada ...

Kurulum. Kanca.

Ve ne tesadüf ki annem de geçen gün saçını yaptırdı. İki saat boyunca ne konuştuklarını merak ediyorum.

Benim tahminim, *okula dönmeden önce iki çocuğumuzu nasıl bir araya getirebiliriz?*

Annem tarafından tekrar çalındı.

"Evet, bu çok çılgınca," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, anneme tamamen görmezden geldiği bir bakış atarak.

"Lincoln, neden ben Beth'le konuşurken sen gidip Indie'yle oyun oynamıyorsun? Saçımı ona özel bir şey soracaktım ama tamamen unutmuşum."

"Atari oyunları ve patates kabuklarıyla çevrili halka açık bir restoranda *özel bir şey* hakkında konuşmak yerine neden numarasını alıp onu aramıyorsun?" Ona *bu gece seni öldüreceğim* bakışımı atmaya çalışıyorum ama o hiç oralı *olmuyor*.

Oyun kartını bana fırlattı ve "Bu telefon konuşması malzemesi değil. Yüz yüze konuşulacak şeyler."

"Artık FaceTime'ımızın olması harika değil mi, böylece aynı odada olmadan yüz yüze konuşmalar yapabiliyoruz?"

"Beth'in bir Android'i var." Annem eliyle beni uzaklaştırıyor. "Şimdi git devam et."

Beth neredeyse beni koltuğumdan kaldırıp çantasını ve telefonunu yere bırakıyor

-iPhone'u ile beni kovdu ve gözünü bile kırpmadan annemle konuşmaya başladı.

Annemin beni bu kadar çabuk ayağa kaldırması gerçekten rahatsız edici. Yalanlar. Bir sürü yalan.

Indie ve ben garip bir şekilde bir kenarda durmuş, etraflarındaki dünyayı görmelerini engellemek için bir tür görünmez kalkan oluşturan annelerimize bakıyoruz.

Gülüyorlar.

Konuşmak için ellerini kullanıyorlar. Bizi tamamen görmezden geliyorlar.

İç çekerek Indie'ye döndüm ve "Hava hokeyi oynamak ister misin?" diye sordum.

Kollarını kavuşturmuş bir halde bana yavaşça bir göz ve pek de eğlenceli olmayan bir iç çekişle "Peki," diyor.

Harika.

"Bu, Brentwood'a dönmeden önce seninle geçireceğim son gece. Gerçekten bunu başka bir kadına bırakacağımı mı sanıyorsun?" İyi oynadın, anne. İyi oynadın.

Bu gece hayranlar için harika bir gece olacak.

İkinci Bölüm

INDIE

Ben bir insana karşı şu anda anneme duyduğum kadar nefret duyduğumu hiç sanmıyorum.

Sert, biliyorum, ama nereden geldiğimi anlamalısınız. Cehennem gibi bir yaz geçirdim. Takımımın Brentwood'da kalmama izin vermeleri için aileme yalvardım. Hepimiz iş bulacaktık, geceleri çalışacak, gündüzleri antrenman yapacaktık. Her şeyi planlamıştık ama annem eve dönmemi ve bir yazı daha onunla ve babamla geçirmemi istedi.

Bilin bakalım bu yaz neyle geçti?

Babam gürültü önleyici kulaklıklar takarak bilgisayarında çalışıyor, hakkında konuşamayacağı çok gizli bilgisayar programları yazıyor ve annem kuaföründe çalışıyor, çoğu gün eve gelip bana tanışmam *gereken* çocuktan bahsediyor.

4.0 not ortalaması var, yani çok zeki.

Tamam, senden 5 santim kısa olabilir ama sen de çok sık topuklu giymiyorsun.

Evet, peynir gibi kokuyor olabilir ama babana bir bak. Peynir gibi kokuyor ve ben hala onunla evliyim.

ardına gelen erkekler oldu. Onları nereden buluyor, hiçbir fikrim yok ama geçen gün eve gelip beni tanıştıracığı *çok özel* biri olduğunu söyledikten sonra ona artık yeter dedim.

Anneme bağurdım. Ve

ben ona asla bağırmam.

Ama ben serbest bıraktım. Ona beni bir erkekle tanıştırmak için neden sürekli ihtiyaç duyduğunu sordum ve cevabı ne oldu? Kışkımda bir sopa olduğunu ve gevşememi istediğini söyledi.

Sevecen, değil mi?

Üniversitedesin. Eğlenmene bak.

En son ne zaman biriyle ? Hiç çıktınız mı?

Sen . . . hala bakire misin?

Flaş haber: Anneme her şeyi anlatmıyorum, anlatabiliyor muyum? Ve bunun bir sebebi var.

Kalamazoo'nun hemen dışında küçük bir kasabada yaşıyoruz. Nüfusumuz herkesin işini bilecek kadar az. Ve tahmin edin dedikodu merkezi nerede? Kuaför salonu. Megafonu ağzına dayayıp dedikoducuları besleyen kim? Annem.

Benzin istasyonundaki Carl, babamdan önce regl olduğumu biliyordu.

Kahve dükkânının sahibi Marleen, ikinci sınıftayken yeni sütyen bedenim için beni tebrik etmişti.

Ve Fransızca öğretmenim Madam Baker, bir gün dersten sonra beni kenara çekerek, farkında olmadan bir kalemin üzerine oturan babamın testislerinin iyi olup olmadığını sordu.

Annem ve müşterilerine söyledikleri söz konusu olduğunda hiçbir şey masanın dışında kalmadı.

Bu yüzden evet, bekaretimi kaybettiğimi bilmiyor. Evet, birileriyle çıktım. Ve düşündüğünün aksine, hayır, kışımnda bir sopa yok.

Neyse ki, son iki haftadır annem olmadan yoğun zorunlu kondisyon çalışmaları için okuldaydım, ancak Koç Wilson okul başlamadan önce bize her zaman birkaç gün izin verir ve annem de bunu bilir. Bu yüzden beni o aldı ve son birkaç günümü onun aşk hayatımla ilgili anlattıklarını dinleyerek geçirdim. İnanın bana, Koç'un bizi intihar ve top talimleriyle yerin dibine sokacağı okula dönmek için sabırsızlanıyorum.

Neyse ki yarın toparlanıp Brentwood'a iki buçuk saatlik bir yolculuk yapacağız. Bazı takımlar antrenmanlara başlamak için okula erken geliyor, futbol bunlardan biri ... ve beyzbol da bir diğeri.

Yanımda rahatsız bir şekilde duran bu çocuğun kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyordun?

Ha, tamam. O benim kim olduğumu bilmiyor olabilir ama ben onun kim olduğunu biliyorum.

öyle.

Lincoln'ün kim olduğunu bilmemek için bir kayanın altında yaşıyor olmam gerekir.

Castle.

Sadece yüzü kampüsün her yerine yapıştırılmakla kalmıyor, aynı zamanda futbol takımının oyun kurucusu Hartley Dashel ile en iyi arkadaş. Evlerinde futbol ve beyzbol oyuncuları arasında bölünmüş destansı partiler veriyorlar ve kampüsün her santimetrekaresine sahiplermiş gibi dolaşıyorlar ... ki neredeyse sahipler.

Bu yüzden kim olduğumu bilmemesi şaşırtıcı değil, çünkü dürüst olmak gerekirse, kadın futbol takımı Brentwood radarında küçük bir işaret. Yollarımız

partilerinden birine gitmek gibi çılgınca bir fikrim olmadıkça, ki bu Brentwood' katıldığım iki yıl içinde bir kez oldu ve ünlü orman suyu fıısından çok fazla içtiğim için kafamı tuvalete sokmamla sona erdi.

Tekrarlamama gerek yok.

Ama tabii ki annem bir şekilde onun annesinin saçını yapıyor ve bizi bir araya getirmek gibi saçma bir öneride bulundu. Annem Boondoggles'tan nefret eder; atari oyunları onun için çok gürültülüdür ve hiçbir şey silinmediği için mikrop kaynadığını söyler. O yüzden buraya gelmemizi önerdiğinde phelerim vardı.

Arkadaşlarından biriyle karşılaştığımızda phelerimiz arttı. Ve arkadaşının benim yaşımda bir oğlu olunca, evet... bu bir tuzaktı.

"Hava hokeyi oynamak ister misin?" diye sordu.

Bu noktada başka bir seçeneğimiz var mı? Annelerimiz bizi tamamen dışladılar ve konuşmalarını bölmeye çalışsak bile yerimize oturtulacağımızı biliyorum.

Yirmi yaşımdayım ve hâlâ kendi kararlarımı veremiyorum. İ ekerek, "Peki," diyorum ve atari salonuna doğru dönüyorum.

Lincoln benimle aynı hizaya geliyor ve dışa dönük, insan canlısı biri olarak, "Ben Lincoln, eğer anlamadıysan" diyor.

Ona doğru bakıyorum ve büyüleyici bir gülümseme yakalıyorum, etrafımızdaki herkesin dikkatini çeken türden bir gülümseme ... hatta erkeklerin bile.

"Indie," diyorum ve öylece

bırakıyorum. "Demek Brentwood'da

futbol oynuyorsun?" "Evet."

"Harika, beyzbol oynuyorum."

"Evet, kim olduğunu biliyorum."

"Uh-oh. Bu neden kulağa gurur verici bir 'Seni tanıyorum' gibi değil de daha çok sinirli bir 'Seni tanıyorum' gibi geliyor?" Ensesini ekiştiriyor. "Biz biliyor musun ..."

Duraksadım ve homurdandım. "Ciddi misin? Yattığın kızları hatırlamıyor musun?"

"Hayır. Yani ara sıra sarhoş gecelerimiz oldu."

Homurdanıyorum ve başıma sallıyorum. "Güven bana Lincoln Castle, eğer oynaşmış olsaydık hatırlardın." Oyun kartını elinden kaptığım gibi hava hokeyi masasına doğru yürüyorum ve kartı okutarak makineyi çalıştırıyorum.

Ben küreğimi ve diski kaparken masadaki deliklerden hava yükseliyor, masanın hoparlörlerinden Jock Jams'in ucuz bir versiyonu çalıyor.

Utangaç görünüyor ve kampüste gördüğüm kendine güvenen adamlara benzemiyor, "Sen beni tanıyorsun ama ben seni tanımıyorum diye kendimi bir pislik gibi hissediyorum" diyor.

"Sizi şahsen tanımıyorum. Sadece seni *tanıyorum*. Brentwood'a gidip de beyzbol takımındaki herkesi tanımamak biraz zor."

"Evet." Yan tarafa bakıyor ve "Kadın futbol takımını pek göremiyoruz" diyor.

Ona sırtıyırım ve diski masanın üzerine koyuyorum. "Çünkü biz dangalaklarla takılma eğiliminde değiliz." Geriye doğru eğilip pakı tam ortadan vuruyorum ve o daha raketini doğru tutamadan bir sayı kazanıyorum.

Önce bana sonra da kaleye göz kırpmıyor. "Hazır değildim."

"Benim hatam değildi." Omuz silkiyorum.

, diski yuvasından aldı ve masanın üzerine koydu. Gözlerimin içine bakarken pakı masaya sabitliyor. "Biz dangalak değiliz." Sonra pakı yandan vuruyor, ama ben mükemmel bir şekilde takip ediyorum ve şutu geri gönderiyorum, bir banktan sekip onun kalesine giriyor.

Bana şaşkınlıkla baktığında sırtıyırım.

"Annem beni buraya taşaklarımı patlatasın diye mi getirdi?" Pakı aldı ve masanın üzerine koydu. Bu sefer ortaya doğru vurdu, ben de geri vurdum - golü kıl payı kaçırdım. Raketinden sekip bana geri geliyor, ben de daha iyi bir açıyla vurup golü atıyorum.

"Sanırım seni buraya bir aşk bağlantısı umuduyla getirdi."

Homurdanarak pakı alır ve "Bu onun suratında patlayacak" der.

"Bana anında aşık olmadığını mı söylüyorsun?" Gözlerimi deviriyorum ve ben topu onun kalesine atana kadar pakı ileri geri savuruyoruz.

"Şu anda olan tek anlık şey gururuma vurulan darbe."

"Bir kıza yenilmeyi kaldıramıyor musun?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

Pakı vuruyor ve ileri geri gidiyoruz. Neredeyse birkaç kez sayı yapıyordu ama sonra ben pakı çift vuruşla içeri soktum. Bu biraz daha zordu.

"Kaybetmeyi kaldıramazsın. Pantolonunda hangi cinsel organı taşıdığının bir önemi yok."

Birkaç kez daha gidip geliyoruz ama yedi gole ulaştığımda masa alkışlıyor, birinci oyuncuyu kazanan olarak ilan ediyor ve sonra kapanıyor.

Lincoln raketini masanın üzerine fırlatıyor ve sonra kenarlarından tutarak bana bakıyor. "Basketbolda nasılsın?"

"ister misin?" Sırıtiyorum.

"Biliyor musun, beni bu konuda da yok etmenden korkuyorum, ama bu noktada bir zayıflık bulmaya çok istekliyim."

Yanımdan geçip basketbol maçlarına doğru ilerliyorum. "Bir tane bulmak zor olacak."

"Her zaman böyle ukala mısın?" diye soruyor bana yetişirken.

"Ukala değil, Castle. Kendinden emin." Göz kırpiyorum ve sonra kartı iki makineden geçirerek basket toplarını önümüzdeki kutuya bırakıyorum. "Rastgele oynamak ister misin?"

"Elbette." İkimiz de rastgele düğmesine basıyoruz ve saat gitmemiz için bip sesi çıkarana kadar üçten geriye doğru sayıyor.

Hızlı hareketlerle ikimiz de basket toplarımızı atıyoruz. Yanımda attığı sayıları duymama rağmen onun ne yaptığına odaklanmaya zahmet etmiyorum. Ben kendi sepetime odaklanıyorum, top üstüne top atıyorum. Kendimi o kadar ki zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum ve zil çaldığında altmış üçlük skoruma bakıp hemen onunkine bakıyorum.

Altmış üç.

Berabere.

"Siktir, ciddi misin sen?" Lincoln güler ve derin bir nefes verir. Makineye yaslandı ve beni ölçtü. "Rövanş mı?"

"Tabii ki," diye cevap veriyorum, kartı iki yuvadan da tekrar geçirerek. "Sporda bağlama yoktur."

"En azından ortak bir noktamız var."

"ÇİZGİYİ AŞTIN."

"Çizgiyi geçmedim," diye karşı çıktım. "Ayak parmağının çizgiyi geçtiğini gördüm." "Hayal görüyorsun."

"Hile yapıyorsun," diye karşılık veriyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve terli Lincoln'e doğru dönüyorum. "Ben hile yapmam."

"Belki kasıtlı olarak değil ama ayağını izliyordum ve çizgiyi geçti. Bu peçetede oluşturduğumuz kurallar" -kural peçetemizi yüzümün önünde sallıyor- "çizgiyi geçersen derhal diskalifiye edileceğini açıkça belirtiyor."

"Peçetede ne yazdığını biliyorum. Ben yazdım." Peçeteyi ondan kaptım. "Ama sınırı aşmadım."

"Görüntüleri inceleyelim mi?" Lincoln telefonunu kaldırarak sorar
Şim

di. "Beni kaydettin mi?"

"Tabii ki öyle yaptım. İlk seferde ayağının ilerlediğini gördükten sonra Yuvarlak, sana göz kulak olmam gerektiğini biliyordum."

Endişelenmeden telefonuna başımı salladım ve "Elbette, görüntüleri gözden geçir. Yanıldığın zaman gerçekten utanç verici olacak."

"Bunu göreceğiz." Şifresini videoyu açarak bir gösteri yapıyor. Gecenin bu noktasında, açıkçası ondan daha azını beklemezdim. Dokuz tur basketboldan sonra kazanan oydu. Skee-Ball'da onu alt ettim ve şimdi de futbol topu fırlatma oyununda son üç turda en yüksek skoru elde ederek beni geride bıraktı.

Futbol maçına geldiğimizde Lincoln daha da ciddileşti ve uymamız gereken kurallar koymamızı istedi, çünkü ona göre öne doğru eğilmeyi seviyordum, bu da beni gol atmaya yaklaşıtıyordu. Çocuğun uzandığını söyleyebilir misiniz? Ama taleplerine boyun eğdim ve görünüşe göre ezberlediği bir "sözleşme" yazdık.

Yanıma yaklaşan Lincoln, tam ortasında bir çatlak olan telefonunu tutuyor ve ellerinin ne kadar büyük olduğunu fark etmeden edemiyorum. Uzun parmaklar, geniş avuçlar, bir topu ve bir kadını taşıyabilecek eller.

"Bu senin için utanç verici olabilir, bu yüzden kendini hazırlamanı istiyorum."

Boğazımı temizliyorum ve kolonyasının erkeksi ve topraksı kokusunu görmezden gelerek daha yakına eğiliyorum. "Çal şu lanet şeyi."

Kıkırdıyor ve oynat tuşuna basıyor. Video atari sesleriyle aydınlanıyor ama ayaklarımdan başka bir şey görünmüyor. İkimiz de daha yakına eğilip dikkatle izliyoruz ve tam video sona ermeye başladığında, gün gibi açık bir şekilde, ayağım çizginin üzerinden geçiyor.

"Orospu çocuğu-"

"Ah-ha!" diye bağıır Lincoln. "Sana söylemişim." Elini başımın üzerine kaldırıp beni işaret ediyor ve dinlemek isteyen herkese sesleniyor. "Hilekâr, bir hilekârımız var-" Duruyor ve etrafına bakınıyor. "Hey, annelerimiz nereye gitti?"

Döndüm ve el koydukları masayı gördüm. Boştu. "Oyun oynuyor olamazlar. Annem onlardan nefret eder."

Lincoln etrafına bakınır, kaşları endişeyle çatılır. Ceplerini kontrol eder ve "Annem uzağa gitmiş olamaz, arabanın anahtarları bende." der.

"Anneme mesaj atayım," diyorum cebimden telefonumu çıkararak.

?

Gönder tuşuna basıyorum ve hemen ardından telefonum çalmaya başlıyor. "Hey anne, neredesin?"

Lincoln sanki konuşmayı dinlemeye çalışıyormuş gibi eğilir.

"Selam tatlım. Laura yüksek sesli atari oyunlarından baş ağrısı çekmeye başladı, ben de onu eve götürdüm. Çok eğlendiğiniz için sizi rahatsız etmek istemedik."

"Gittin mi?" Lincoln'ün gözleri soruyorum.

"Evet, Laura için. Baş ağrıları gerçek bir ağrı nedeni olabilir, Indie."

"Bu harika anne, ama eve nasıl gitmemi bekliyorsun?"

"Laura bana Lincoln'ün oldukça sorumlu bir sürücü olduğunu söyledi. Kızımı idare edebileceğine dair son derece güvenim var. İkinizin işi bittiğinde, sizi eve bıraksın. Tamam, gitmem gerek. Seni seviyorum."

"Ciddi olamazsın" -telefon kapandı- "ciddi olamazsın," diye bitiriyorum, telefonumu indiriyorum ve hayal kırıklığı içinde tavana bakıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, şaşırmadım. Annem daha önce de istediğini elde etmek için çok uğraştı, ama bu? Beni bir restoranda bırakmak mı? Bu onun için yeni bir seviye.

"Yani, annen gitti mi?" Lincoln soruyor.

Telefonumu cebime koyuyorum ve "İkimizin de annesi gitti." diyorum. "Bekle, benim annem de mi gitti?"

Başımı sallıyorum, dudaklarımı birbirine bastırıyorum, ancak "Evet" dediğimde bir patlama oluşuyor. Onu işaret ediyorum. "Bu kadar erken ayrılımlarının sebebi annen. Görünüşe göre baş ağrısı çekiyormuş."

Lincoln gözlerini deviriyor ve futbol atari oyununa oturuyor. Hiç atma fırsatı bulamadığım futbol toplarından birini eline aldı. "Evet, eminim

şu anda gerçekten çok ağrıyor." Başını sallarken düşüyor ve gülüyor. "Pazartesi yeterince erken gelemez."

"Bir de bana sor. Bu yaz Chicago'da kalmak istedim ama annem buna izin vermedi. Kendi deyimiyle 'kızıyla bir yaz daha geçirmeye' ihtiyacı vardı. Daha çok hayatıma karıştığı bir yaz daha."

"Bu gecenin gidişatına bakılırsa sen de benimkine benzer bir yaz geçirmişsin. Sürekli birileriyle çıkmak için kandırılmak mı?"

"Evet." Ben de atari oyununa yaslanıyorum ve omuzlarımız birbirine değiyor. "En kötü randevum dondurma standında çalışan çocukla olanıydı. Görünüşe göre annem onun benim yaşımda olduğunu sanıyormuş. Meğer on yedi yaşındaymış."

"Oh kahretsin." Lincoln gülüyor, hala topu fırlatıyor. Bakışlarım onun ön koluna ve eline gidiyor. Her yakalayışında ve atışında nasıl esnediklerini ve geri çekildiklerini izliyorum. Vay canına, gerçekten de harika elleri var. "Yani bana bu yaz çıktığın en kötü kızın ben olmadığımı mı söylüyorsun?"

"Bunu bir randevu olarak nitelendirmezdim."

"Hayır mı?" Yüzünü bana döndü. "Bunu bir randevu haline getirmek için ne yapmamız gerekiyor?"

Büyüleyici gülümsemesi midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor, daha önce bir erkek bana baktığında hissetmediğim bir duygu.

En iyisi olmak, ülkenin en iyi spor okulu olan Brentwood'dan tam burs kazanmak için o kadar çok çalıştım ki biriyle çıkmak ya da erkeklerle birlikte olmak için hiç çaba sarf etmedim. Onlar benim için sadece bir araçtı. Adrenalin salgılamaya ihtiyacım olduğunda, yoğun programımdan kaçmak için bir an, takıldım. Bazı tekrarlar, bazı tek gecelik ilişkiler, ama hiçbiri önemli değildi, bana kelebekler bile uçurmadı.

Ama o tek bakış, dudaklarını kaldırışı midemi bulandırıyor, kalbime uzak durma sinyalleri gönderiyor - bu adamdan çok uzak dur. O bir bela.

"Bunun bir randevu olması için o kadar çok şey olması gerekir ki," diye cevap veriyorum, atari oyunundan kalkarak. Elimdeki topu ona doğru fırlatıyorum ve o da kolaylıkla yakalıyor. "İnan bana, bunu bir randevu haline getirecek ne sende ne de ben de var."

Topları yere bırakıyor ve ayağa kalkıyor. Daha uzun değilse bile en az 1.80 olmalı. Ben 1.boyumla hiç de kısa sayılmam ama o benden uzun,

Geniş, fit omuzları gömleğinin tüm boşluğunu dolduruyordu, şişkin kolları Brentwood ağırlık odasının bir ürünüydü.

Anladım.

Kızların neden hep Lincoln Castle hakkında konuştuğunu gerçekten anlıyorum. Fotoğrafları bir şey, ama varlığı bambaşka bir silah.

Vücudunu taşıma biçiminde kendine güveniyor. Görünüşü ve tarzı söz konusu olduğunda kusursuz. Açıkçası, dışa dönük ve alay etme ve şaka yapma konusunda hiçbir sorunu yok. Vücudundan bahsetmiyorum bile. Tüm doğru yerleri yontulmuş, Tanrı'nın kendi eseri. Gömleksiz nasıl görüneceğini ancak hayal edebilirim.

Ama bütün gece beni yiyip bitiren şey onun kişiliği. Güçlü, cesur, ama sonra gerektiğinde mızımlanıyor, etkili bir şekilde sevimli kartını oynuyor. Aynı anda hem büyüleyici hem de sinir bozucu.

"Bunu bir randevuya çeviremeyeceğimi nereden biliyorsun?"

Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona yumuşak bir bakış atıyorum. "Hiç bir kızı dışarı çıkardın mı?"

"Yani ... evet."

"Duraksayarak cevap verdiğinde, cevap vermemişsin demektir. Ama bunun bir önemi yok, çünkü kimseyle çıkmakla ilgilenmiyorum."

"Neden olmasın?"

"Neden kimseyle çıkmak istemiyorum?" Yerimde kayıyorum ve başparmaklarımı arka ceplerime sokuyorum. Bir an için bakışlarının göğsüme düştüğünü fark ediyorum ama sonra tekrar gözlerime dönüyor. Her zamanki gibi. "Randevuya ayıracak vaktim yok," diye cevap veriyorum. "Eğitim ve okul benim bir numaralı önceliklerim. Eğer rahatlamak için zamanım olursa, bu genellikle yatakta çıplak yatıp Netflix'te rahatsız edici hapisane belgeselleri izlemekten ibaret oluyor."

"Çıplak mı?" diye soruyor, kaşları kalkıyor. "Çıplak mı uyuyorsun?"

"Evet. Geceleri çok fazla yuvarlanıyorum ve kıyafetlerim birbirine karışıyor.

Bu yüzden çıplak uyuyorum, bazen de sadece iç çamaşırıyla." Yavaşça başını sallıyor, gözleri puslu bakıyor.

Ah, erkekler.

Gözlerimi devirerek, tam "Nereye gidiyorsun?" diye seslenirken ondan uzaklaşıyorum.

"Gidiyorum."

"Eve nasıl gidiyorsun?" diye soruyor bana yetişirken. "Beni eve sen götürüyorsun."

"Gitmeye hazır olduğumu kim söyledi?"

Ona bakıyorum ve sonra kolunu tutuyorum. ". Hadi gidelim, Castle."

Üçüncü Bölüm

LINCOLN

Ben anneme kredi vermeyeceğim.

Anneme kredi vermeyeceğim.

Evet, bu gece biraz eğlenmiş olabilirim. Biraz demek istiyorum. Indie ... cehennem, o farklı.

Otoriter.

Talepkar.

Rekabetçi.

Acımasız.

Fikir sahibi. Sınır

bozucu derecede

komik.

Şimdiye kadar tanıdığım hiçbir kıza benzemiyordu. Kızın seksi olduğundan bahsetmiyorum bile, özellikle de kollarını başının üzerine kaldırıp aşağı yukarı zıplarken, bir galibiyeti kutlarken göğüsleri gömleğinin içinde sallanırken.

Aramızda kalsın, kutlamasını izleyebilmek için birkaç kez bırakmış olabilirim. Sapıkça mı? Belki, ama çok iyi bir gösteriydi.

Indie ile atari oynarken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Annelerimizin gittiğini bile fark etmedim ve biliyorum. Evime adımımı attığım anda annemin bana aylarca rüyalarımın girecek olan "*sana söylemiştim*" bakışını atacağını biliyorum çünkü başarmıştı. Sonunda bir kızla dikkatimi çekmeyi başardı.

Ve Indie bütün gece dikkatimi çekmekle kalmadı, ona hükmetti. Rekabetimiz *ve onun sallanan göğüsleri* dışında bir şey düşünmemi imkânsız hale getirdi.

Henüz eve gitmek istemiyorum. Annemin böbürlenmesiyle yüzleşmek istemiyorum. Ne yüzündeki ifadeyi görmek, ne de kapıyı açtığımda heyecandan kıkırdamasını ve ciyaklamasını duymak istiyorum.

Bu yüzden Sonic Drive-In'e giriyorum. "Uh, ne yapıyorsun?" Indie soruyor.

"Milkshake istiyorum."

"Beni eve götürmen gerekiyordu."

Camımı indirdim. "Farkındayım ama ben milkshake istiyorum. Bu nedenle, arabayı kullanan ben olduğum için sana üstünlük sağlıyorum." Yanımda oflayıp pufluyor

ve cüzdanımı çıkardım. "İstediğin kadar oflayabilirsin ama ben bir milkshake alana kadar hiçbir yere gitmiyoruz. Bana katılmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Başını eğiyor, göz kırıyor, sonra ön camdan dışarı bakıyor. "Oreo çikolata, lütfen."

Gülümseyerek ikimiz için de sipariş veriyorum ve ödemeyi yapıyorum.

Arabamın kapısını açtım ve hemen "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Michigan'da yazın son günlerinden biri. Bence bundan faydalanmalıyız." SUV'den inip bagaj kapağını açıyorum, ardından iki kamp sandalyesi çıkarıp SUV'nin önüne götürüyorum, tam da milkshake'lerimiz gelirken. Görevliye teşekkür ediyor ve Indie'nin bana katılması için başımı sallıyorum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ilk başta hareket etmiyor. Ne kadar inatçı olduğunu anlamaya başladım, ama sonra arabadan çıktı ve vücudunu benimkinin yanındaki sandalyeye attı.

Ona milkshake'i uzattım ve "Bir değil." dedim.

"Teşekkür ," diye mırıldanıyor ve sonra ikimiz de yudumlarımızı yudumlayıp Sonic'in arkasındaki, evlerimizin arasında kalan ağaçlık alana bakıyoruz.

"Yani, sen Carver Lisesi'ne mi?" diye sordum.

"Evet. Sanırım St. James'e gittiniz?"

Başımı salladım ve kıkırdadım. "Birbirimize yirmi dakika uzaklıkta büyüdük ve bu geceye kadar karşılaşmadık."

"Ayrıca iki yıldır aynı üniversitede okuyoruz ve atletizm bölümünde oynuyoruz ama beni ilk kez fark ediyorsun."

Bir parça Oreo yutuyorum ve "Vay canına, çok mu acı? Eğer ilgimi çekmek istiyorsan, bebeğim, bunu istemeliydin."

"Bana bebeğim deme ve senin ilgini istemediğimi çok iyi biliyorsun."

"Aslında bunu bilmiyorum." Bir yudum daha alıyorum. "Bunun bir oyun olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Düşünüyorum da, okula dönmeden hemen önce seninle buluşmuş olmam ne kadar da uygun. Annen tesadüfen annemin saçını yaptı, sonra da tesadüfen gitti ve ben de seni eve götürmek zorunda kaldım. Çok uygun görünüyor. Bunu planlamadığını nereden bileyim? Kim olduğumu bildiğini bile itiraf ettin. Tek bildiğim, bir sapık olabilirsin; bütün yaz beni izledin, annemi esir aldın, beni Boondoggles'a getirmeye zorladın ve sonra kendi çıkarların için beni kaçırdın." İçimden gülmekten kırılıyorum. Dışarıdan: deadpan.

Bana bakıyor.

Göz kırıyor.

Bakıyor.

Bakışları altında hafifçe soluyorum. Kızın bir bakışı var, bu lanet için

Tabi

i. "Bunun gerçekten doğru olduğunu düşünüyorsan, düşündüğümden daha dengesizsin demektir." "Yanıldığımı kanıtla. Bana bunun doğru olmadığını söyle."

"Bu doğru değil," diyor gözünü bile kırpmadan. "Nereden bileyim?"

"Çünkü." Bana dönüyor ve gülümsüyor. "Eğer gerçekten seni arıyor olsaydım

dikkatini çekmeye çalışan her kız gibi kucağına oturur ve egonu okşardım."

"Ah, demek beni gözlemlediniz."

"Tanrım..." diye mırıldanıyor nefesinin altında ve arkasını dönüyor. "Biliyor musun? Bu doğru, beni yakaladın," diyor monoton bir sesle. "Bütün bunları ben planladım. Dikkatli ol, bir sonraki hamlem annenin mantıklı Honda CR-V'sinin arkasında senden faydalanmak olacak."

"Biliyordum," diyorum şakayla, başını sallarken. "Yine de, benden yararlandığında, lütfen meme uçlarımdan oldukça hassas olduğunu bilmeni tavsiye edebilir miyim, bu yüzden yavaş ol."

Homurdanıyor ve ağzını kapatıyor, sonra da sertçe yutkunuyor. "Meme uçların gerçekten o kadar hassas mı?"

Göğsümü şişiriyorum. "Kendin gör."

Göğüs kaslarıma bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Meme ucuna dokunmamı ister misin?"

"Utanma. Parmağınla bir vur." Ona bir örnek gösteriyorum. Hareket etmiyor. "Daha iyi görebilmen için tişörtümü kaldırabilirim."

"Çıplak göğüs ucuna dokunmayacağım."

"Şimdiden heyecanlanmaya başladı, gördün mü? Sert," diyorum, daha iyi görebilmesi için gömleğimi biraz daha düzleştiriyorum. "Ve karıncalanıyor."

"Dokunmuyorum," diyor ve milkshake'ine geri dönüyor.

"Utanma. Dokun ona."

"Hayır."

"Dokun

ona."

"Hayır."

"Eski dokunuşları yap, dokun, dokun."

"Kendine bir hayat bul."

"Dokun

ona."

"Hayır."

"Şimdi."

"Hayır," diyor daha yüksek sesle.

"Parmaklarını istiyor. Dokun , , sadece dokun. Dokun ona. Dokun ona. Dokun ona."

"Tanrı aşkına," diyor kolunu yana atıp parmaklarını meme ucumda gezdirirken. Parmakları sert tepeyle birleştiği anda uzun, iğrenç derecede cinsel bir inilti çıkarıyorum ve başımı geriye eğiyorum. Elini hızla geri çekip parmaklarını sallarken yüksek sesle gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Senin neyin var böyle?"

Artık kendimi tutamıyorum. O sadece bana bakarken ben bir kahkaha attım.

Be

n. Boş boş.

Sakinleştiğimde, "Eğlenceliydi." diyorum.

"Yardıma ihtiyacın var."

"Biliyor musun, bu sandığından daha büyük bir randevuya dönüşüyor," dedim Sonic'ten çıkarken. Bardaklarımızı attık, sandalyeleri topladık ve telefonumdaki GPS'i ayarladık, böylece onu nereye bırakacağımı biliyordum.

"Bu bir randevu değil."

"Bilmiyorum, öyle hissediyorum. Bir restorana gittik-"

"Birlikte yemek yemedik."

"Ama yine de yemek yedik," diyorum parmağımı kaldırarak. "Sonra da atari oynadık. Sonra da annemin kredi kartıyla bize tatlı ısmarladım." Homurdanıyor. "Ve şimdi seni eve bırakıyorum. Bana bir randevu gibi geldi. Yapmamız gereken tek şey öpüşmek." Orta konsola uzanıyorum ve annemin orada tuttuğunu bildiğim dudak nemlendiricisini çıkarıyorum ve dudaklarımı astarlamaya başlıyorum, bunu bir gösteri haline getiriyorum.

Gülüyor. Yüksek sesle. "Gerçekten sana iyi geceler öpücüğü vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Yani . . . Sana bir milkshake aldım ... yani ..."

"Beni milkshake almaya zorladın. Ben de seni bırakmayı kabul etmeye zorlandım. Bu bir randevu değildi."

"Siri'ye bir randevunun tanımını sormalı ?"

"Neden umursuyorsun ki? Annen tarafından tuzağa düşürölmek istemedin, tabii ..." Kırmızı ışııkta duruyorum ve yüzüne yayılan geniş sırıtışı yakalıyorum. "Aman Tanrım, benden hoşlanıyorsun."

"Ne?" Beklediğimden daha yüksek sesle söyledim. "Sana aşık değilim."

"Oh, bana çoooooooook aşıksın." Yüzümü işaret ediyor. "Yüzün kızarıyor."

"Karanlık. Söyleyemezsin bile."

"Bunların hepsi çok mantıklı," diyor ve saçma fikriyle koşmaya başlıyor. "Bana meydan okumaya devam etmek için duyduğun amansız ihtiyaç, annelerimizin ortadan kaybolması. Muhtemelen onlara gizli bir mesaj gönderip gitmeleri için başparmak işareti yapmışsındır. Sonra canın milkshake istedi ve şimdi de dudaklarını büzerek iyi geceler öpücüğü bekliyorsun. Oh evet. . . eziyorsun."

"Ha, sen öyle san," diye cevap veriyorum.

"Gerçekten istemiyorum. Aslında bana aşık olman büyük bir sıkıntı olurdu. Çünkü o zaman kampüste beni takip eder, köpek yavrusu gözlerle sana biraz ilgi göstermem için yalvarırdın. Senin hakkında ne kadar az şey bildiğimi bildiğimden, ilgiye ihtiyacın olacak. Çok muhtaç görünüyorsun."

"Ben muhtaç değilim."

"Hmm." Beni incelediğini hissedebiliyorum ve şu anda araba kullanmıyor olsaydım, ben de onu incelerdim. Bana attığı aynı şımarıklıkla karşılık verirdim. "Muhtaç olmadığına inanmak isterdim ama partilerinden birine katıldım, yani sadece birine. Ve evet, o gece çok fazla orman suyu içmiş olabilirim ama mutfak tezgahının üzerinde durup evdeki herkese harika olduğunu haykırdığını çok net hatırlıyorum."

Kıkırdıyorum. "Kaslarımı esnetebildim mi?" "Aslında... yaptın."

Başımı salladım. "Benim yapacağım bir şeye benziyor."

"Ve de dangalak olmadığını söylemiştin. Tamam," diye alay ediyor.

Sağa, bir yerleşim yerine dönerken çenemi . "İşin içine alkol girince hepimizin dangalakça anları oluyor."

"Bunu kabul edebilmene sevindim." Sağ taraftaki bir evi işaret ediyor.

"Garaj yolunda kırmızı Mazda 3 olan ev, o benim."

"Burada çılgınca bir tahminde bulunacağım ve bunun senin araban olduğunu varsayacağım." Yanına yanaştığımda "Neden öyle tahmin ettin?" diye soruyor. "Çünkü her yerinde küstahlık var, tıpkı senin gibi."

Emniyet kemerini çıkarır ve arabanın kapısını açar. "Bu Rita, ve evet, o benim." Arabadan çıktıktan sonra bana döndü. " için teşekkürler."

Dudaklarımı büzdüm. "Senin için hazırım."

"Kendine bir hayat bul." Kapıyı kapattı ama ben camı açıp ona seslendim.

"Yani gece böyle mi bitecek? Bu çok can sıkıcı."

Geriye doğru yürürken, "Daha fazlasını bekliyorsan, bu gece benim hakkımda hiçbir şey öğrenmemişsin demektir. Görüşürüz, Castle."

Ve sonra beni onun hakkında cevaplanmamış çok fazla soru ve düşünceyle baş başa bırakarak kapısına doğru uzaklaştı.

En korkutucu düşünce? Sanırım o kızdan hoşlanıyorum.

"SÖYLE ONA."

"Bana neyi anlatacaksın?" Hartley evimizin mutfağında bizimle buluştuğunda beni hızlıca kucaklayarak soruyor.

Birinci sınıfta, Hartley ve ben atletizm yurdunda oda arkadaşıldık. Dört kişiyle aynı odayı paylaşıyorduk. Dördü futbolcu, ikisi beyzbol oyuncusuydu. Oda numaramı aldığımında Hartley'nin soyadının tanıdık geldiğini düşündüğümü hatırlıyorum ve sonra annem bağlantıyı kurdu. Hartley Dashel, yakında Futbol Onur Listesi'ne girecek olan Mason Dashel'in oğluydu. Elbette teyit etmek için iyi dostumuz internete başvurduk ve yeni oda arkadaşımın futbol kraliyet ailesinin bir prensi olduğu ortaya çıktı.

Sakin davranmak zorundaydım ama Mason Dashel elinde bir mini buzdolabı ile yurt odamıza geldiğinde neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Hartley fangirl anımı yaşamama izin verdi ama ondan sonra bana sakın olmam gerektiği söylendi. O zamandan beri de öyleyim.

Ayrıca birinci sınıftan beri ayrılmaz bir ikiliyiz. Geçen yıl kampüs dışına taşınma şansımız olduğunda bunu değerlendirdik. Frankie Donuts ve tahta kaldırımından üç blok ötede altı yatak odalı harika bir ev bulduk. Yurttaki herkesi getirdik ve orayı kendimize ait hale getirdik.

Dört kural basit: Pasaklı

olma.

Kaltaklık yapma.

Bakkaliye için yardım edin.

Herhangi bir yatak odasına girmeden önce kapıyı çalın, malum sebeplerden dolayı. Ve hiç sorun yaşamadık.

Benim yaşımdaki beyzbolcuların çoğu sık sık gittiğim beyzbol çatı katına taşındı, ancak seçim şansı verildiğinde oğlum Hartley ile kaldım.

Annem kolumu ve "Ona kızdan bahset." dedi.

Evet, son birkaç günün nasıl geçtiğini tahmin edebilirsiniz. "Randevudan" eve döndüğümde arka kapıdan girmeye çalıştım ama daha kapıyı kilitleyemeden annem peşime takıldı, nasıl olduğunu ve havada evlilik kokusu olup olmadığını sordu.

Başını okşadım ve merdivenlerden yukarı çıktım. Milyonlarca soru sorarak peşimden geldi ama hiçbirine cevap vermedim. Onun yerine yanağından öptüm, onu sevdiğimi söyledim ve sonra Indie'nin sallanan göğüsleri aklımda dolaşırken yatağa gittim.

Ertesi sabah bilmiş bakışlarla karşılaştım. Annem en sevdiğim yaban mersinli waffle'ı yaptı ve oturduğumda çatalımın yanında üzerinde telefon numarası yazan bir kağıt parçası vardı.

Annem sadece gülümsedi ve "Onu aramak istersen diye" dedi.

Gözlerimi devirdim ve waffle'larımı yedim. Kalktığımda o aptal kâğıt parçasını şortumun içine soktum ve düş almaya gittim. O gece, saatlerce numaraya baktım. Ona mesaj atmayı düşündüm ama gecenin nasıl geçtiğini hatırladım. Evet, çoğu zaman dalga geçiyor ve şakalaşıyordu ama aynı zamanda bana gerçekten ilgi hissine kapıldım. Kalmaya ve benimle takılmaya zorlanmış gibi hissediyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Telefonumu bir kenara bıraktım, elime bir kitap aldım ve okumaya başladım. "Bir kız mı var?" Hartley heyecanla sordu. "Hayatta olmaz, dostum. Senin annen

Sonunda bir eşleşme oldu mu?"

"Ben yaptım." Annem parmaklarını birbirine geçiriyor. "Ve birlikte çok tatlılar."

Annem yiyecekleri boşaltıyor, konuşmaya dikkat etmiyor, muhtemelen hala popo tıkacı fiyaskosunu çözdüğü için zihinsel olarak kendini alkışlıyor. Emin olun, insanlar artık o sitede popo tıkacı arayabiliyor. Tanrıya şükürler olsun.

"Bayan Castle, ne büyük bir başarı. Bu yaz ne kadar çok çalıştığınızı biliyorum." Hartley tam bir yalaka.

"Sayısız saat," diyor annem, Hartley'nin övgüsüne oynayarak.

Küçük kutlamalarını yarıda keserek, "Bana bir kız bulmadı. Yaptığını sanıyor ama yapmadı."

Hartley'nin kaşları çatılır ve tezgâha yaslanırken kollarını göğsünde kavuşturur. "Bayan Castle, yalan mı söylüyordunuz?" Başını iki yana sallar. "Evin kurallarını tekrar gözden geçirmemiz gerekiyor mu?"

Oh, evet. Yalan söylemek yok. Bu da Hartley'nin herkesi sıkı sıkıya bağlı tuttuğu bir başka kural.

"Yalan söylemiyorum; aramızda gerçek bir bağ vardı. Kalp gözleri vardı."

"Benim *kalp* gözlerim yoktu," diyorum annemin az önce doldurduğu kaseden bir elma alarak.

"Bana ol, Michelle. Kalp gözleri vardı, değil mi?"

Annemin kafası buzdolabından çıktı. "Normalde bu tür şeylerden uzak dururum ama adımlarında fazladan bir sıçrama olmuş olabilir."

"Anne," diyorum sert bir sesle.

Bana özür dileyen bir gülümseme veriyor ve sonra buzdolabını doldurmaya geri dönüyor.

Hartley'e döndüm. "Kalp gözlerim yoktu. Garip bir akşamdı, hepsi bu. Farklıydı."

"Gerçekten bir kızla randevuya mı çıktın?"

"Daha çok bir randevu için kandırıldım gibi." Anneme sertçe baktım.

Hartley ellerini uzatır ve "Durun, kafam karışıyor. Ne oldu böyle?"

Annem söze girmeden önce, "Hiçbir şey. Annem onunla yemeğe gitmem için beni kandırdı, beni kuaförünün kızına pazarladı, başım ağrıyormuş gibi yaptı ve kızı eve götürmem için beni bıraktı. Hiçbir şey olmadı. Hikayenin sonu."

"Oh, bu soğuk." Hartley gülüyor. "Eski numara. Size olan saygım daha da arttı Bayan Castle, tabii bu mümkünse."

"Tanrı aşkına, onu cesaretlendirme." Indie'nin görüntüsünü aklımdan çıkarmaya çalışarak elmamı ısıırıyorum. Onunla ilgili düşünceleri görmezden gelme konusunda oldukça ama annem ne zaman konuyu tekrar açsa, o geceyi ve nasıl beklenmedik bir şey olduğunu unutmam biraz zaman alıyor.

Hiçbir şekilde büyüleyici değildi.

Ya da büyü, kozmik güçlerin bizi bir araya getirmesi gibi.

Sadece farklıydı. Bunu tarif etmenin en iyi yolu bu.

"Hartley'e kim olduğunu bile söylemeyecek misin?" Annem soruyor, gülümsemesi neredeyse bir metre ötemden beni gıdıklıyor - o kadar geniş.

"Hayır, çünkü bunun bir önemi yok. Birbirimizi tekrar görmek gibi bir planımız yok."

"Bekle, onu tanıyor muyum?" Hartley çok heyecanlı görünerek sorar.

"Hayır, dostum." Başımı sallıyorum.

"Indie Mayhem, o çalışıyor-"

"Futbol," diye bitiriyor Hartley annem için. "Dostum, Mayhem'le mi çıktın? Kahretsin, dostum. Yerinde olsam, onu tekrar nasıl görebileceğimi öğrenirdim."

Soyadı Mayhem mi? Kulağa doğru geliyor. Randevu zaman zaman böyle hissettirdi. Kargaşa.

"Onu tanıyor musun?"

"Ah." Hartley başını salladı ve sonra anneme doğru eğildi. "Gördüğünüz gibi Bayan Castle, oğlumuz kampüsteki diğer insanları tanımak konusunda biraz züppedir. Beyzbol takımının elit çevresinde yer aldığı için diğer sporcu öğrencileri tanımaya ihtiyaç duymuyor. Siperlerde olan bizler, yani diğer sporcular, hepimiz birbirimizi tanıyoruz."

"Ben züppe değilim," diyorum, bunun bir yalan olduğunu hissetmeme rağmen. Hartley beni bir bakışla iğneliyor. "Tamam, bilerek züppe değilim. İnsanlara karşı iyiyimdir. Ama fazladan saatlerce antrenman yapıyoruz ve diğer sporcularla takılmak için çok fazla zamanımız olmuyor." Hartley bana bir kez daha baktı. "Partiler sayılmaz."

Annemin kafası, etiketlerin doğru tarafa bakması için her şeyi mükemmel bir şekilde düzelttiği buzdolabından çıkıyor. "Bu partilerde içiyorsun ..."

"Portakal suyu," diye cevap veriyorum ve Hartley bana yalan söylediğime dair bir kez daha bakıyor.

"Ne?" Omuz silkiyorum. "Orman suyunun içinde portakal suyu var."

Hartley geri adım atarak, "Seni sevdiğimi biliyorsun dostum, ama diğer takımlarla pek uyumlu değilsin ve bu sorun değil. Hıyarlık yapmadığını biliyorum ama biraz daha bilinçli olsaydın Indie Mayhem'in dokunulmaz olduğunu bilirdin. Birçok kişi onunla çıkmaya çalıştı. Hepsisi başarısız oldu."

"Denedin mi?"

Hartley başını sallar. "Hayır, reddedilmek zaten acı çeken kalbimi kırar," diyor göğsünü tutarken alaycı bir şekilde.

"Onunla çıkmaya çalışması seni rahatsız eder mi?" Annem soruyor.

"Hayır," diye hızlıca cevap verdim. "Sana söyledim, o benim için önemli değil. Aramızda bir aşk bağı olduğunu düşünmüş olabilirsin ama yok. Zaten bir önemi de yok, çünkü baharda seçmeler yaklaşırken biriyle çıkmayacağım. Bu benim buradaki son yılım olabilir."

"Hatırlatma bana," diyor Hartley. "Sadece bir yıl daha birlikte iç çamaşırlarımızı yıkayacağımı bilmek kalbimi yaralıyor."

"İç çamaşırlarınızı birlikte mi yıkıyorsunuz?" Annem sonunda buzdolabını kapatıp kilere doğru ilerleyerek soruyor.

"Ve sırayla katlıyoruz."

"Anneme itiraf etmek zorunda olmadığın şeyler," diyorum göz devirerek.

Annem yanıma geldi ve göğsümü okşadı. "Indie ile aranızda bir gelecek olmadığını düşünüyor olabilirsin ama annemin içgüdülerini bana farklı söylüyor. Aranızdaki kıvılcımı gördüm. Bence sizin hikâyeniz daha yeni başlıyor."

Göz kırpıyor ve büyük olasılıkla Costco'dan aldığımız bir kutu daha yiyecek almak için ön kapıya doğru gidiyor.

Anneme dönerek, "Sanırım kendini kaybetmeye başladı" diyorum.

Bana usulca gülümsüyor ve şöyle diyor: "Ya öyle ya da güçlü bir inkâr içindesin. Bunu sadece zaman gösterecek."

Dördüncü Bölüm

INDIE

"Ben bacaklarımı hissedemiyorum." Scarlett yanımda topallayarak yürüyor. "Dünkü intiharlar beni mahvetti. Zihinsel ve fiziksel olarak. Gerçekten Koç Wilson'ın kendi bedenlerimizi kullanarak bizi öldürmeye çalıştığını düşünüyorum."

Antrenman konusunda asla şikâyet eden biri değilim, çünkü daha fazla acı çekerek rakiplerime üstünlük sağlamak için bir şeyler yaptığımı biliyorum.

Ama geçen hafta kadınlar futbol sahasına cehennem çöktü ve aman Tanrım. Tanrım, acı içindeyim.

"Sanırım bugün pantolon giydim, ama bacaklarım uyuştğu için açıkçası söyleyemem," diyorum.

Scarlett, en iyi arkadaşım ve suç ortağım, tekmelerinde hayatımda gördüğüm en hastalıklı kıvrıma sahip kız, bacaklarıma bakıyor. "Çok iyisin. Tayt giyiyorsun. Hiçbir şey yokmuş gibi hissedebilirsin ama tamamen örtünmüşsün."

"Tanrıya şükür." İkimiz de güldükten sonra konferans salonumuzun hemen dışındaki kahve büfesinde durduk.

Scarlett, "Bölümünü değiştirdiğin ve artık derslerimizin aynı olduğu için çok heyecanlıyım," dedi. "İkimiz için de bütün çalışmayı sen yapabilirsin."

"Bu nasıl çalışıyor?"

Omuz silkiyor. "Bana öğretebilir misin?"

Scarlett hayatı boyunca okulla mücadele etti. İlk yılını zar zor atlattı. Finallerden sonra hıçkırarak ağlayarak bana geldi ve disleksisi olduğunu itiraf etti. Brentwood eğitiminin getirdiği iş yükünün üstesinden gelebileceğini düşünüyordu ama notları yüzünden takım ortalamasını düşürdü ve bu da bursunu tehlikeye attı. Ertesi gün birlikte Koç Wilson'ın ofisine gittik ve o Koç'a her şeyi anlatırken ben de yanına oturdum.

Scarlett geçen yıl bireyselleştirilmiş bir öğrenme planı uyguluyordu ve sürpriz bir şekilde tüm derslerinden B aldı.

Ayağımla bacağına vuruyorum. "Yanımdayım biliyorsun. Neye ihtiyacın olursa, sana yardım edeceğim."

Gülümsüyor ve utangaç bir şekilde "Bu benim için çok şey ifade ediyor" diyor.

Kahve büfesine gidip yemek planı kartlarımızı çıkarıyoruz ve iki karamelli macchiato .

"Seni hazırlamam gerekecek, bizim bölümde çok sayıda sporcu var."

"Bunu neden önemseyeyim ki?" diye sordum.

Scarlett gözlerini devirdi. "Çok ." "Neye karşı kayıtsız?"

"Kaç erkek pantolonuna girmek istiyor?"

"Her neyse." Kahvelerimiz bir kenara bırakıldı ve ikimiz de birer tane aldık. "Ben ciddiym. Ünlü Indie Mayhem pek çok erkeğin ıslak rüyalar."

"İğrenç. şeyler söyleme."

Gülüyor ve kolunu benimkine doluyor. "Bu doğru. Kaç erkek benden numaranı istedi biliyor musun?"

"Bir mi?" Ben deadpan.

"Ah tatlım, keşke. Son iki yıldır senin için horoz bloğu yaptığımı bilmiyorsun. Indie Mayhem ile oda arkadaşı ve en iyi arkadaş olduğumu duyuyorlar ve kısa sürede benimle kanka oluyorlar, bir giriş umuyorlar." Nasıl oldu da bu dokunulmaz *efsane* haline geldim, aklım almıyor. Scarlett normalde abartan biri değildir, ama bu çılgınlık. Ben de erkeklerle yattım. Onun kimseyi uzaklaştırdığını görmedim.

Omuz silkiyorum.

"Teşekkür ederim. . . Sanırım?"

"Rica ederim. Ama artık derslere kendin girdiğine göre, penislerin tüm vuruşlarını sen yapabilirsin. Ben emekli oluyorum."

"Emekliliğiniz bir emeklilik planıyla birlikte mi geliyor?" "Bildiğim kadarıyla hayır." Kıkırdıyor.

"O zaman yanlış kişi için penisleri uzaklaştırıyordun."

"Açıkça." Amfinin kapısını açıyor ve beni sağ kanattaki küçük sınıflardan birine doğru yönlendiriyor. "Sadece bir uyarı: derslerinizin çoğu burada olacak."

"Harika."

Sınıfımızın kapısını açtı ve aldığım amfi derslerinin çoğundan çok daha küçüktü. Ama yine de küçük bir oditoryum havası var. Geri döndüğüm için mutluyum, yeni okul yılının başlamasına hazırım.

İçeri girdiğimizde birkaç kafa dönüyor ve sonra "Indie Mayhem, hayatta olmaz" diyor.

Bana doğru gelen iki yüz yirmi kiloluk bir defans oyuncusu, bu yüzden çarpışmaya hazırım. Scarlett tam zamanında kahvemi kaptı.

"Bebeğim, bu dersleri almaya ne zaman başladın?" Rusty Goodall, birinci sınıftaki yaşam becerileri partnerim. Üniversitedeki ilk dönemimizin ilk dersiydi ve . O dersi çok eğlenceli hale getirdi ve lise ile üniversite arasındaki boşluğu kapatmama yardımcı oldu.

"Rusty." Beni kucaklamasına izin verdim. "Seni görmek çok güzel. Bu yıl yeni değiştirdim."

"Vay canına. Programını görmem gerekecek çünkü babam çok heyecanlı." Beni yere bıraktı ve omuz mesafesinden tuttu. "Vay be, çok iyi görünüyorsun."

"Sen de öyle." Pazusunu sıkıyorum. "Kilo verdin ve bir sürü kas mı kazandın?"

Bana aptalca bir sırıtış atıyor ve gür sakalını sıvazlıyor. "Aslına bakarsan, yaptım."

"Ah, işte benim oğlum, gelecek yılki seçmelere hazırlanıyor, ha?" "Sevgilime bir yüzük alabilmek için biraz para kazanmam lazım."

"Hala Chrissy ile birlikte misin?"

Başını sallıyor ve telefonunu çıkarıp bana onun bir fotoğrafını gösteriyor. "Beş yıl ve güçlü bir şekilde devam ediyor. İnternet üzerinden zayıflama danışmanlığı işine başladı. Kız şu anda bana destek oluyor ama mezun olduğumda parayı babam getirecek."

"Hiç yok." Ona bir kez daha sarıldım. "Seni gördüğüme çok sevindim. Çok uzun zaman oldu."

"Çok uzun zamandır, çünkü muhtemelen ikiz kardeşimin buraya transfer olduğunu bile bilmiyorsunuz."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Burnuma vuruyor ve kaşlarını oynatıyor. "İkinizi tanıştırmam gerekecek."

Scarlett yanımda homurdanıyor. Onu görmezden geliyorum.

Tam cevap vermek üzereydim ki profesör amfiye girdi ve çantasını masanın üzerine koydu.

"Ooh, bilim adamı olma zamanı." Rusty bana göz kırpmıyor ve öndeki koltuğuna dönüyor.

Asla ön sıralarda oturmam, Scarlett'in Rusty'yi takip ettiği gibi ben de arkada oturuyorum. Lanet olsun.

Onunla gitmekle ilk gün dikkat çekmemek arasında , bu yüzden oturup çantamı yere bırakıyorum.

"Merhaba. . . *Mayhem*," diye fısıldıyor biri . Bu sesi tanıyorum.

Bu sesi nereden tanıyorum?

Tam yanımda oturan Lincoln Castle'ın kalp eriten sırtışıını yakalamak için tam zamanında yanıma dönüyorum.

Saçmalık.

"Öğrenci Öğretmenliğine hoş geldiniz. Ben öğretmeniniz Profesör Adams ve etrafınızdaki insanlar da öğrenci öğretmenleriniz olacak. Lütfen oturan kişiye merhaba deyin, çünkü o kişi tüm bu kurs boyunca sizin partneriniz olacak."

Çifte saçmalık.

"NEREYE GIDIYORSUN?" Lincoln oturduğu yerden kalkıp gitmeye başlarken ona soruyorum.

Önce sınıfa sonra da bana baktı. "Uh, ders bitti. Ben gidiyorum."

"Sence de numaralarımızı değiştirmemiz gerekmez mi?"

"Kahretsin, Castle. Mayhem'in numarasını mı alıyorsun? Ödünç alabilir miyim?" Futbolcu Jorge, Rusty ve Scarlett'le birlikte yanıma gelirken şöyle diyor. "Onu dışarı çıkarmayı çok isterim."

Lincoln sırt çantasını takarken kaşları çatılır. "Çoktan aldım." Bana başıyla selam veriyor. "Görüşürüz."

"Zaten nasıl-" Cümlenin geri kalanını bitirmedim, bunu nereden çıkardığını çok iyi biliyordum - işgüzar anneler.

"Bizimle öğrenci birliğine gelmek ister misin?" Rusty sordu. "Öğle yemeğimi ödemesi için Scarlett'i ikna ettim."

Scarlett omuz silkiyor. "Münazarasında çok ikna ediciydi."

Hâlâ sınıftan çıkmakta olan Lincoln'e bakıyorum ve garip bir şekilde paniğe kapılıyorum.

Ben iyi bir öğrenciyim. Her zaman öyleydim. Bu benim için önemli, özellikle de futbol kariyerim sona erdiğinde çocuklara kendim öğretmenlik yapmayı planladığım için. At

En azından şimdilik fikir bu. Bu sınıf benim için bir şaka değil ve bazı nedenlerden dolayı Lincoln için de öyle olabileceği izlenimini edindim.

"Seninle orada buluşuruz. Bana bir yer ayır."

Omzuma astığım sırt çantamla hızla yerimden kalkıp Lincoln'ün peşine düşüyorum. Amfinin dışına çıkıp Lincoln'ün takım arkadaşı Hartley Dashel ve Asher Peppers ile konuştuğunu görene kadar onu fark etmiyorum.

Harika.

Tam da ihtiyacım olan şey, bir seyirci. Ve sadece bir seyirci değil, Brentwood'un yıldız oyun kurucusu ve Lincoln'ün takımdaki en iyi arkadaşından oluşan bir seyirci.

Kendimi tutamayıp yanlarına gidiyorum ve küçük çemberlerine girdiğimde Asher ve Hartley'nin gözlerindeki parıltıyı üzerimde hissediyorum. Lincoln'ün omzuna dokunuyorum ve bana bakıyor, sonra gülümsüyor ve beni yanına çekmek için uzanıyor.

"Çocuklar, Indie'yi tanıyor musunuz?"

Hartley, Lincoln'e garip ve sorgulayıcı bir bakış atar ve "Evet, dostum" der.

Asher bana başını salladı. "Selam Indie." Grubun utangaç üyesi Asher ayaklarına bakıyor ve bir taşla oynuyor. Asher'ın kampüsteki en dışa dönük iki çocukla arkadaş olması bir anormallik ama sanırım işe yarıyor.

Lincoln'ün elinden kurtulup ona doğru dönüyorum. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

"Ne söyleyeceksen, en iyi arkadaşlarımla önünde söyleyebilirsin."

"Tanrım," diye mırıldandı Hartley. "O ruh hallerinden birinde." Lincoln ve ben birbirimize bakarken Hartley elini Asher'ın göğsüne koyuyor. "Bence bu ikisi arasında kıvılcımlar uçuşmadan önce buradan ayrılmalıyız. Evde görüşürüz, Linc."

Beni Lincoln ve onun yapmacık gülümsemesiyle baş başa bırakıp gidiyorlar. "Bugün bana doyamadın mı?"

"İğrenç bir şekilde kendini beğenmişsin," diye karşı çıkıyorum.

"Hey." Ellerini savunmak için kaldırdı. "Bütün bu düşmanlık nereden geliyor? Ben sana hiçbir şey yapmadım."

Haklı, yapmadı.

Neredeyse öyle olmasını dileyecektim, çünkü ona kızmak iyi davranmaktan çok daha kolay.

Yan tarafa bakarak, "Sadece... sinirliyim" diyorum.

"Peki, bunu konuşalım." Elimden tutuyor ve beni öğrencilerin arasından geçirerek dev bir meşe ağacının altındaki banka götürüyor. İkimiz de oturduk ve sonra yüzünü bana döndü. "Devam et." Eliyle bir hareket yapıyor ve neden bilmiyorum ama bu hareket beni daha da sinirlendiriyor.

"Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? Canın sıkılmıyor mu?"

"Sinirlenecek ne var ki?" Mavi, bulutsuz gökyüzüne bakıyor. "Güzel bir gün, okul yeni başladı, hava o tanıdık taze kesilmiş çim kokusuyla dolu. Harika bir gün."

"Güne kızgın değilim. Durumumuz hakkında."

"Ne olmuş ona?" Kolunu bankın arkasına doğru sarkıtıyor.

"Kim olduğumu bile bilmiyordun ve şimdi sınıfta ortağız."

"Kısmet gibi görünüyor, değil mi?" Göz kırptıyor ve ben inliyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama beni tekrar koltuğa itiyor. "Dostum, rahatla biraz. Büyütülecek bir şey değil."

"Bu benim için büyük bir mesele," diye fısıldadım. "Sınıfta nasıl hakkında hiçbir fikrim yok ama ben eğitimimi çok ciddiye alıyorum. Bana yardım etmeyecek ve beni sadece bedava yolculuk için kullanacak biriyle ortak olmak istemiyorum."

Gözleri kısılır ve rahat tavrı kaybolur. Ayağa kalkıyor ve sert bir şekilde, "Ben de eğitimimi çok ciddiye alıyorum. Son iki yıldır Dekan'ın Listesindeyim, ama bunu duymuyorsunuz, değil mi? Sadece partilerimi ve beyzbol hayatımı duyuyorsunuz." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Belki de bir kitabı kapağına göre yargılamamak gerekir."

Oh, kahretsin.

Alt dudağımı ısırdım ve yavaş bir nefes verdim. "Özür dilerim. Ben sadece-" "Yanlış varsaymışım."

"Yaptım." Başımı salladım. "Özür dilerim. Ödevler hakkında konuşmadan sınıftan kaçıp gittin. Çıldırdım."

Tekrar sıraya yaslanır ve "Numaranı aldığımı söylemiştim." der.

"Evet, ama bu her anlama gelebilirdi."

"Pekala, içinizi rahatlatmama izin verin. Numaran bende var ve bu haftaki ödev için ne yapmamız gerektiğini öğrenmek üzere bu akşam sana mesaj atmayı planlıyorum. Halter ve antrenmanı bitireyim, sonra konuşuruz." Çenemi yukarı kaldırıyor. "Bu senin için uygun mu, Mayhem?"

Başımı sallıyorum, kendimi inanılmaz aptal hissediyorum.

Bunu hissetmiş olmalı çünkü şöyle diyor: "Bir şekilde yanlış bir başlangıç yapmışız gibi hissediyorum. Bana karşı çok öfkелisin ve nedenini merak ediyorum."

Çünkü inanılmaz seksisin.

Çünkü aynı zamanda çok hoşsun ve bu ikisinin birleşimi bana düşünmemem gereken şeyleri düşündürüyor.

Ama *bunu* söylemiyorum. "Sanırım anneme olan kızgınlığımı sana yansıtıyorum. Zor bir yazdı. Geri dönmeden önce bana *son bir kez* tuzak kurması inanılmaz derecede sinir bozucuydu." Derin bir nefes alıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Yine de iyi vakit geçirdim; eğer bunu anlamadıysan."

Kıkırdıyor ve uzanıp at kuyruğunu çekiştiriyor. "İnsanlar ne düşünürse düşünsün, ben aptal bir sporcu değilim ve insanları gerçekten iyi okuyabiliyorum. Eğlendiğini biliyordum; sen sadece havalı davranıyordun." Ellerini birbirine vuruyor ve öne doğru eğiliyor. "Şuna ne dersin, baştan başlayalım. Senin kim olduğunu bilmediğim için ben bir pisliğim ve sen de milkshake için nankörlük ettin." O gülümsemesiyle parlıyor. "Hadi bunu yıkayalım ve arkadaş olarak yeniden başlayalım."

Bunu . "Lincoln Castle ile arkadaş mı? Bilemiyorum. Biraz fazla bakım isteyen birine benziyorsun. Elinin tutulmasına ihtiyaç duyan zavallı bir arkadaş."

"Hey, elimi tutma fikrine karşı çıkmayacağım."

Gözlerimi deviriyorum ve ayağa kalkıyorum. "Eğer arkadaşsak, bana asılamazsın. Bunu herkesten yeterince görüyorum."

"Öyle mi?" O da ayağa kalkar. "Kim gibi? Arkadaşın olarak, azgın köpeklerin kim olduğunu bilmemin önemli olduğunu düşünüyorum."

"Sizin için bir liste yapacağımdan emin olabilirsiniz."

Ayağa kalkıp geri çekilmeye başlıyorum ama elimi tutup beni göğsüne çekiyor. Kocaman kollarını etrafıma doluyor ve beni bırakmadan önce kısa bir süre sarılıyor. "İyi günler Indie."

Bir adım geri çekiliyorum. "Sen de Lincoln."

Sonra da giderken birkaç kişiye beşlik çakarak uzaklaşıyor. Az önce ne olduğunu anlamaya çalışarak birkaç kez göz kırptım. Ben *kucaklaşmayı* seven bir kız değilim. Aslında, insanlara ısınmam biraz zaman alır. *Ama Lincoln Castle az önce bana sarıldı. Ve iyi bir sarılmaydı. İki kolla. Göğsüme sarıldı. Anlık mutluluk. Nadiren.*

Ve ben buna izin verdim. *Sayılır.*

Lincoln Castle ile arkadaş mıyım şimdi? Sanırım daha kötü arkadaşlarım da olabilirdi. En azından yanımda olması iyi bir şey.

"Sana yardımcı olacak bir ipucu vereceğim," diyor Scarlett, ben biftek salatası ve suyla otururken. "Rusty'ye öğle yemeği ısmarlama, yemek planını maksimuma çıkarır."

Rusty gülüyor ve "Maksimuma çıkmadım." diyor. Bana göz kırpmıyor. "Yine de iyi bir çentik attım." Bir paket cips açıyor ve masadakilere ikram ediyor.

Scarlett, "Eğer yediklerime dikkat etmiyorsa olsaydım, o cipslerden yerdim," diyor, "çünkü onları satın aldım. Ama yakında sahada teste gireceğiz ve mümkün olan en iyi durumda olmak istiyorum."

Her sezon başında dayanıklılığımız ve çevikliğimiz test edilir. Hepimizin canına okuyan zorlu bir Cumartesi günüdür ama Koç Wilson'a fiziksel olarak ne durumda olduğumuzu, sezonu ciddiye alıp almadığımızı ve ilk beş oyuncusu olmaya hak kazanıp kazanmadığımızı gösterir.

İlk yılımda, sahaya çıkmadan hemen önce sinirden kustum ve etkilemek için kendimi aşırı zorladım. Sprintlere geldiğimizde çok yorulmuştum ve neredeyse süre şartını yerine getiremiyordum. Geçen yıl tempomu ayarlamış ve Scarlett ile birlikte birinciliği paylaşmıştım. Geçtiğimiz yaz daha da sıkı antrenman yaptım ve kendimi hazır hissediyordum ama Scarlett'le birlikte vücudumu mümkün olan en iyi şekilde beslemeye çalışıyorum.

"Siz kızlar harika olacaksınız, bunu biliyorum," diyor Rusty, sakalına düşen cipslerle. "Castle'la aranızda ne var? Aranızda bir şeyler var gibi görünüyor."

Scarlett çenesini elinin üzerine dayadı ve bana baktı. "Ben de aynı şeyi söyleyecektim."

Salatamı açıp sosunu atlıyorum, çatalımla bir parça bifteği delip yiyorum. "Geri dönmek için ayrılmadan birkaç gün önce annelerimiz tarafından bir randevu ayarlanmıştı. O benim kim olduğumu bilmiyordu ama ben onun kim olduğunu çok iyi biliyordum. Atari , annelerimiz bizi bıraktı, o beni eve bıraktı. Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey, o yüzden sorma bile."

"Bekle." Scarlett elini kaldırdı. "Annen sana mı kurdu?"

Başımı salladım. "Görünüşe göre birbirimize yirmi dakika uzaklıkta büyümüşüz ama farklı okullara gitmişiz. Benim annem Lincoln'ün annesinin saçını yapıyor. Bizi gizlice bir araya getirmenin eğlenceli olacağını düşünmüşler."

"Peki eğlenceli miydi?" Scarlett soruyor.

Omuz silktim. "İyi. Başlangıçta ikimiz de sinirliydik çünkü görünüşe göre ikimizin de annesi bütün yaz boyunca bize birilerini ayarlamaya çalışmış. Sonra rekabetçi bir şeye dönüştü. "Bıraktığın için teşekkürler, görüşürüz" deyip geçtik.

"Peki bunu bana neden okula döner dönmez söylemedin?" Scarlett sordu.

Rusty cipslerini yiyor, sanki kendi filmini izliyormuş gibi ikimizin arasında bir ileri bir geri bakıyor.

"Bahsetmeye değer olduğunu düşünmedim. Dediğim gibi, hiçbir şey olmadı.

Sadece rastgele bir gece."

Rusty başını sallıyor ve "Senin kim olduğunu bilmediğine inanamıyorum" der.

"Brentwood'da tipik bir beyzbol oyuncusu. Kendi dünyalarında sıkışıp kalmışlar" diyor Scarlett.

"Çoğu oldukça iyi adamlar," diyor Rusty. "Lincoln konusunda şaşırdım, çünkü o gerçekten iyi bir adam. Herkesi tanıdığını sanırdım."

Şey, herkes değil.

"Sorun değil. Gerçekten umurumda değil, çünkü onunla öğrenci öğretmenliğinde ortak olmak dışında ilgilenmiyorum."

"Lincoln Kalesi'yle ilgilenmiyor musun?" Rusty gözlerini kocaman açarak soruyor. "Sanırım bu cümleyi bir kızın ağzından ilk kez duyuyorum. Basketbol takımındaki yakın arkadaşım Amber, ki kendisi lezbiyendir, bu adamla tutkulu bir gece geçirmek için gökkuşağı bayrağını bir kenara atabileceğini söyledi."

"Eh," diyorum. "Benim tipim değil."

"Oh, tamam," diye alay etti Scarlett ve güldü.

"O değil. Ben daha iri adamları severim. Kemiklerinde et var." Gülümsüyorum. "Rusty gibi."

Kaslı karnını gururla sıvazlıyor. "Eğer bu fiziği beğendiysen, seninle eşleştirebileceğim aynı bir adamım var. Gerçi o biraz daha zayıf, daha formda, iri sakalı yok ve henüz ayı gibi sarılamıyor ama yine de harika biri. Bence ikiniz çok iyi anlaşırsınız."

"Rusty, bu yıl biriyle çıkmayacağım."

"Kim demiş çıkmak zorundasın diye?" Öne doğru eğilir ve fısıldar, "Bırak seni yemeğe çıkarsın ve bedava bir yemek yersin."

Kıkırdıyorum. "Bu onu yönlendirmek olmaz mı?"

"Adamın daha fazla arkadaşa ihtiyacı var ve sen de tatlı bir kızsın. Senin arkadaşlığına değer vereceğini biliyorum. Ona bir şans ver."

İçimi çektim ve kabine doğru eğildim. "Adı ne?"

"Deacon. Benim ve çocukların yanına yeni taşındı."

"Evet, nerede peki?"

Rusty parlak bir şekilde gülümser. "Hartley ve Lincoln'ün evi, tabii ki." Elbette.

Beşinci Bölüm

LINCOLN

Hartley gazozunu kaldırıyor ve "İlk yılımıza" diyor.

"İlk yılımıza," diyor çocuklar hep birlikte ve sonra teneke kutuları tokuşturuyorlar.

Her Çarşamba, ne yapıyor olursak olalım, mutlaka bir "aile yemeği" yeriz. Hartley bu fikri geçen yıl bir Çarşamba akşamı hepimiz mutfakta ne yiyeceğimize karar vermeye çalışırken buldu ve "Hadi birlikte bir aile yemeği yapalım" dedi. Ve yaptık da.

O zamandan beri, bir parti verdiğimizde içki masası olarak ikiye katlanan yemek masamızda oturur ve birlikte bir akşam yemeği yeriz.

Geçen yıl futbol takımından iki son sınıf öğrencisini kaybettik, dolayısıyla bu yıl Hartley, ben, oğlum Asher, futbol takımında geniş bir alıcı olan Hutton Marshal ve Rusty ile futbol takımına defans oyuncusu olarak yeni giren kardeşi Deacon var.

Sıfır drama ile iyi bir grup adam, ki biz de bunu tercih ediyoruz.

"çocuklar," diyor Hartley, ev yapımı tatlı kasesini uzatarak

Patates kızartması.

Bu akşam ızgarada tüm malzemeleriyle birlikte hamburger, ev yapımı patates kızartması, salata yaptık ve Hutton karpuz kesti, çünkü bu işte usta.

Sıraya giriyoruz, bir şeyler , hamburgerlerimizi dolduruyoruz ve servis tabaklarında neredeyse hiçbir şey kalmayana kadar tabaklarımızı dolduruyoruz.

Yemeğe ilk başlayan ben oluyorum, doğrudan salataya geçiyorum, çünkü önce yeşillikleri yemesi gereken kişi benim.

Hartley masanın başından, "Her şeyin bir sırası var," diye anons ediyor. "Bugünkü vadilerimiz hakkında konuşalım."

Tıpkı Hartley'nin ailesinin o büyürken yaptığı gibi, bizi günün ya da haftanın zirve ve vadileri hakkında konuşturuyor. Önceleri bu konuda homurdanıyorduk ama şimdi kendimi hafta boyunca masaya getirebileceğim iyi bir zirve ve vadinin ne olabileceğini düşünürken buluyorum.

Hartley, "Asher, sende," diyor.

"Valley, uh . . . Bir kıza çıkma teklif ettim ve beni ."

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Öncelikle, birine çıkma mı teklif ettin?" Asher acı verici derecede utangaçtır ve birine çıkma teklif ettiğini duymak şok edici. "İkincisi, kimdi o?"

"Teknik olarak, lakros takımındaki Barry için ona çıkma teklif ettim."

"Barry neden kendi kızlarına çıkma teklif etmiyor ve neden kirli işlerini yapması için atletizm departmanındaki en utangaç adam mı?"

"Bir dead lift challenge yapıyorduk, benden daha fazla kaldırdı ve iddiaya girdik. Ben de onun yerine Charlize'e çıkma teklif etmek zorunda kaldım. Kötü geri tepti." Asher omuz silkiyor ve hamburgerini alıp kocaman bir ısırık alıyor.

Sırada Hutton var. "Deacon beni duşta mastürbasyon yaparken yakaladı." Çocukların hepsi inliyor ve Deacon başını ellerinin arasına gömüyor. "Bu da bana kurallara bir şey eklememiz gerektiğini hatırlattı. Banyolarda da kapıyı çalın."

Sırada Deacon var. "Hutton'ın O yüzünü gördüm. İyileşebileceğimden emin değilim."

Hepimiz gülüyoruz ve Rusty elini tek yumurta ikizi kardeşinin omzuna koyuyor. "Lincoln'ü geçen sene yakaladım. Herif çok sertti."

"Şu lanet çeneni kapatacak mısın? Sana neredeyse bitirmek üzere olduğumu söyledim, tamam mı? Tanrım."

Hartley masanın etrafına bakar. "Bu evde kapıyı çalan tek kişi ben miyim?"

Asher parmağını kaldırıyor ama hamburgerini ısırırken bir şey söylemiyor.

Rusty söze giriyor ve "Dün sınıfta yerime otururken pantolonum yırtıldı. Bütün ders boyunca pantolonumda bir yırtıkla oturdum ve sınıftan nasıl fark edilmeden çıkabileceğimi düşündüm."

Masa kahkahalarla gürlüyor.

"Ne yaptın sen?" Hutton ağzına bir kızartma atmadan önce sorar.

"Pantolonumda bir yarıkla oradan çıktım. Başka bir seçenek yoktu. Yanımdaki kızın kazağını almayı düşündüm ama onun kışımın yanaklarından birini zar zor örteceğini fark ettim. Bütün o çömelmeler yüzünden kalçalarım kocaman oldu. Babamın yeni bir pantolona ihtiyacı var."

Gülmem bittiğinde, "Benim vadim ..olurdu" diyorum. Düşünüyorum, aklıma bir şey gelmiyor. Oldukça iyi birkaç gün geçirdim. "Uh _"

"Şok edici. Lincoln iyi bir hafta geçirdi. Yine," diyor Hutton alaycı bir ton. ifadeyle

"Oh, biliyorum. Kahvemde yağsız süt istemiştin ve bana bir bütündür."

Masa sessizleşir ve Rusty yavaşça alkışlamaya başlar. "Vay canına, seni cesur ruh. Şu anda başını nasıl dik tutabiliyorsun?"

"Kapa şu lanet çeneni." Hartley öne geçerken ben gülüyorum.

"Benim için vadi, Lincoln'ün vadisini dinlemek olurdu. Kesinlikle yıkıldım."

"Her neyse," diyorum, çocuklar yine kahkahalara boğulurken. "Peaks. Asher, git."

"Bu hafta yedek kulübesinde PR yaptım. Koç Disik etkilendi."

Koçumuzu etkilemek zor bir şey, bu yüzden bu büyük bir zirve. Hepimiz tebriklerimizi sunuyoruz.

Hutton antrenmanda tek bir top bile düşürmedi. Deacon bu hafta bir kızı dışarı çıkarıyor.

Rusty, etkinlik merkezinin yakınındaki gizli bir büfede, ne kadar iyi olduğu için gerçek erkek gözyaşları dökmesine neden olan bir yumurta rulosu buldu.

Bana gelince, "Perşembe ve Cuma günleri dersim yok, bu da yarın uyuyabileceğim anlamına geliyor" diyorum.

Hartley diyor ki, "Yatağında sarılmak için yer aç." "Seni tuttuğumu biliyorsun, boo."

"Peki, kız kim?" Hutton Deacon'a sorar. "Emin değilim. Rusty bana tuzak kuruyor."

Tüm gözler, gelen tüm soruları engellemek istercesine ellerini havada tutan Rusty'ye çevrilir. "Sakin sorma. Onu korkutup kaçırmak istemem. Ama merak ediyorsanız, evet, çöpçatanlık yapıyorum ve söylemeliyim ki, bu bana hayat veriyor. Yumurtalı ekmek kadar değil ama bana hayat veriyor."

"Neden hepimizi bağlamıyorsun?" Hutton soruyor. "Bu yıl bir ilişkide yer almak istiyorum."

"Fahişelik günlerin bitti mi?" Hartley soruyor.

"Muhtemelen, kıza göre değişir. Hepimiz senin gibi bekâr olamayız, Dashed," diyor Hutton Hartley'e.

"Bekar değil, sadece seçici."

Evde bulunan tüm erkekler arasında Hartley ve Asher eve en az kız getirme konusunda muhtemelen eşitler.

Ben ortadayım. Hutton muhtemelen hatırlayamayacağı kadar çok kadına aletini sokmuştur.

"Peki ya sen?" Deacon bana soruyor. "Eve kız getirmeyi düşünüyor musun, Linc?" Aklım hemen Indie'ye gidiyor ve bundan nefret ediyorum.

Söylediğim gibi geçen gece ona mesaj attım ve ödevi planladık ama hepsi bu kadardı. Oldukça soğuktu ama bunu ona karşı kullanmayacağım. Gözlerindeki kararlılığı görüyorum; dikkatinin dağılmasını istemiyor. Antrenman yapmak ve okul ödevlerini yapmak istiyor. Aklında başka pek bir şey yok gibi görünüyor, ki bu benim için sorun değil çünkü ben de başka bir şey aramıyorum.

Bu Brentwood'daki son yılım olabilir, bu da kafeslerde spin çalışarak, ağırlık odasında gücümü artırarak ve sahada dayanıklılık geliştirerek geçirdiğim zamanı ikiye katlamam gerektiği anlamına geliyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum ağzıma bir kızartma atarak. "Muhtemelen bu yıl Hartley ve Asher rotasını izleyeceğim."

"Kahretsin," diyor Hutton. "Şu olgun pisliklere bakın."

Hartley, "Mutfakta burnuna pişmemiş tatlı patates kızartması soktun," diyor. "Ben olsam kendime henüz olgun demezdim."

Hutton, Rusty'ye doğru başını sallar. "En azından sınıfta pantolonumu yırtmadım." "Hey," diyor Rusty. "Sanki kocaman bir osuruk çıkardım da pantolonumu yırttı. Erkek kalçalarım kumaş için çok fazlaydı."

Kendi kendime ve çocuklarımla birbirleriyle şakalaşmalarını, aile yemeği gecesinin tadını çıkarmalarını izliyorum. Hayatıma devam ettiğimde bu anları özleyeceğim, o yüzden şimdiden değerini biliyorum.

"PEPPS, DUR," diyorum Asher'a doğru topallayarak, onun takma adını kullanarak. Omzunu kavrayıp kendimi sabitliyorum. "Beni taşı, dostum."

"Kendin taşı," diyor omuz silkerek elimden kurtulurken. "Kendi bedenimi zar zor ayakta tutabiliyorum."

Stadyumdan çıkıp otoparka doğru yürüdük. Arabayı birlikte kullandık, çünkü dünyayı kurtarmak oldukça havalı bir şey ve evden arabayı paylaşabilirsek, paylaşacağız.

"Bugünkü ağırlıklı box jump ve burpee kombinasyonu da neydi?" İkimiz de onun arabasına binip kapıları kapatırken soruyorum. Asher motoru hemen çalıştırmıyor, sadece stadyuma bakıyor.

"Bilmiyorum ama bu çok acımasızcaydı."

"Yirmi box jump yaptıktan sonra sırtıttığını ve elli burpee diye bağırdığını gördün mü?"

"Herkes gördü," diyor Asher arabasını çalıştırırken. "Tamam, bize nefret ettiğimiz şeyleri yaptır ama bir pislik gibi sırtma." Otoparktan çıkıyor ve kampüse en fazla on dakika, ışıklara çarpmazsak altı dakika uzaklıkta olan evimize doğru sürmeye başlıyor. "Buranın zor olacağını biliyordum ama üçüncü sınıfa geldiğimde alışacağımı düşünmüştüm." Başını sallıyor. "Hiç de öyle değil. Askere alınmak ve yoluma devam etmek için sabırsızlanıyorum."

Asher hiçbir zaman üniversite hayatının hayranı olmamıştır. Partileri sevmez, kampüste gördüğü ilgiden hoşlanmaz ve Hutton'ın sarhoş bir halde Asher'ın odasına bir kızla girip soldaki kapıyı sağdaki kapıyla karıştırması kesinlikle hoşuna gitmez.

Şimdiye kadar gördüğüm en iyi orta saha oyuncularından biri olarak, büyüklere geçmeye ve kendi hayatını yaşamaya hazır.

"Biliyorsun ki bu ilgi sadece draft edildiğinde ve birinci lige çıktığında daha da artacak."

"Evet, ama en azından kendi evim olacak."

"O kadar da kötü değil, dostum."

İç çekiyor. "Öyle değil. Ama Brentwood'da olmak bir akvaryumda olmak gibi hissettiriyor, biliyor musun? Herkes kampüste yaptığınız her şeyi izliyor. Bunu aştım artık. Ayrıca, lanet olsun, okuldan nefret ediyorum." Gülüyor. "Bu işte iyiyim, ama aştım artık."

"Seni anlıyorum. Eğitim almanın önemli olduğunu biliyorum ama ..." "Evet."

Dairesel araba yolumuza çekip park ediyoruz. Çantalarımı alıyorum ve ikimiz de eve giriyoruz, eşyalarımı girişe bırakıyorum ve hemen durduğum mutfığa doğru yürüyorum. Asher arkamdan koşuyor. "Indie," diyorum, onu evimde gördüğüme şaşırarak. "Ne yapıyorsun?

Burada mı?"

Üzerinde bir çift siyah Adidas tayt ve omzundan sarkan, sıcak pembe bir sporcu sütyeni askısını gösteren bir kazakla mutfak adasında oturuyor. Saçları klasik yüksek at kuyruğu şeklinde ve zerre kadar makyaj yapmamış.

Rusty'nin kafasını kaldırdığı buzdolabına doğru başını sallıyor. "Rusty ilkokul öğrencilerinin davranışlarını anlama konusunda yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi."

"İstiyorum."

"Uh-huh." Indie gözlerini deviriyor ve tezgahtan atlıyor. Rusty ona bir su fırlatır ve o da kolaylıkla yakalar. "İşte bu yüzden sürekli

"Kardeşin, her an eve gelebileceğini söyledi."

"Bir erkek kardeşi hakkında konuşamaz ve bu konuda azar işitemez mi?" Rusty soruyor.

"Sana söyledim, kimseyle çıkmakla ilgilenmiyorum."

"Ve sana söyledim, bedava yemek." Rusty ona sert bir bakış attı.

Indie bana dönüp şöyle bir baktı ve "Neden öyle dikiliyorsun, sanki oturman mı yoksa ayakta durman mı gerektiğinden emin değilmişsin gibi?" dedi.

Deacon ve Indie olayını kafamdan atmaya çalışarak *-Deacon dün gece ondan mı bahsediyordu?* Burpees ve ağırlıklı box jump."

"Oof." O gözlerini kısar ve, içindeo An, I farkına varmakönemli bir şey: Benimle empati kurabilmesi hoşuma gidiyor. Bahsettiğim acıyı biliyor olması hoşuma gidiyor. "Kulağa kâbus gibi geliyor. Kaç tur?" "Beş," diye cevap veriyorum, Asher hızlıca bir protein shake alıyor.

buzdolabı ve yatak odasına çekiliyor.

"Beş raunt mu? Kahretsin, sanırım sana sempati duyuyorum."

Gülümsedim. "Bana karşı ne kadar nazıksın."

"Arkadaş olmak istediğini söylemiştin." Göz kırıyor. "Arkadaşlarıma karşı iyiyimdir, değil mi Rusty?"

"En iyisi." Çenesini ovuşturuyor ve "Deacon'ı beklerken belki de gitmeliyiz-" diyor. Telefonu alıyor ve aptal gibi gülümseyerek ekrana bakıyor. "Ben Chrissy. Bunu almamın bir sakıncası var mı?"

"Devam et," diyor Indie.

Rusty üst kata çıktığında mutfığa doğru ilerliyorum ve "Demek randevu ha? Bunlara karşı olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim ama Rusty'yi tanıdığınızı varsayıyorum. Hayır cevabını kabul etmez. Deacon'la buluşup omzunu sıvazlayayım ve bir şey başlatmakla ilgilenmediğimi söyleyeyim dedim."

Lavaboya gidip kampüse götürdüğüm öğle yemeğinden kalan Tupperware kabını duruluyorum. Bugün dersim olmadığı için tüm günü antrenman ve ağırlık çalışması arasında kütüphanede geçirdim. Kampüste uzun günler geçirdiğimde, her zaman yanıma yiyecek aldığımdan emin olurum.

"Yani, günlerin bittiğinde yatakta çıplak, tek başına mı uyuyorsun?"

Sorunun nereden geldiğini ya da neden sorduğumu sormayın, ama işte orada, açıkta, toplayabileceği tüm garip noktaları topluyor.

Adaya doğru ilerliyor ve lavabonun yanındaki tezgâhın üzerine çıkıyor. "Biriyle yatıp yatmadığımı mı soruyorsun, Lincoln?"

Tanrım, çok açık sözlü. Yine de neden şaşırdığımı bilmiyorum, çünkü onunla tanıştığımдан beri bana karşı açık sözlü olmaktan başka bir şey yapmadı.

Garip bir şekilde gülerek, "Dürüst olmak gerekirse, bu sorunun nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok" diyorum.

"İstiyorum." Uzun, biçimli bacaklarından birini diğerinin üzerine atıyor. "İnkâr etmeye çalıştın ama ben senin karasevdanı biliyorum. Gittikçe güçleniyor, değil mi?"

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Lütfen. Sanırım ikimiz de neden burada olduğunu biliyoruz. Her şey Rusty'nin kardeşiyle tanışma kisvesi altında ama doğrusu, ayaklarımı uzatıp rahatladığım doğal ortamımda beni bir kez daha görmek istiyorsun."

"Ah, evet, beni yakaladın," diyor alaycı bir şekilde. "Sırf seni terli çoraplarla evin içinde dolaşırken görebilmek için Rusty'ye beni buraya getirmesini söyledim."

Ayaklarıma bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. "Terli olduklarını nereden biliyorsun?"

"Terli değillerse, beş tur burpee ve ağırlıklı box jump yapmamışsınız demektir."

"Gözlemci." Onu işaret ediyorum ve eve teslim ettiğim hazır bir yemeği çıkarıyorum. Haftada üç öğün yemek, özellikle sezonda akşam yemeklerini benim için kolaylaştırıyor. "Ama beni görme ihtiyacını itiraf edebilmene sevindim; bu tür itiraflarda bulunmak sana yakışacaktır."

"Bu bana *yakışır* mı?"

"Evet, duygularınızı içinize atmak yerine itiraf edebildiğinizde hayat daha kolay oluyor."

"Senin gibi."

"Hiçbir şeyi şişelemiyorum." Yemeğimi mikrodalgaya koyup çalıştırıyorum. Ona doğru dönüyorum ve kendimi tezgâha yaslıyorum. Gözlerini tekrar benimkilere dikmeden önce, tişörtümün göğüs kaslarımın üzerinde nasıl durduğuna kısa bir süre baktığını yakalıyorum. "Gördüğün hoşuna gitti mi?"

Hiç duraksamadan, açıkça "Meme uçların sertleşmiş" diyor.

Onlara bakıyorum. "Çünkü milkshake içtiğimiz bir akşamı paylaştığımızda onlara nasıl dokunduğunu hatırlıyorlar."

"Umarım bunun tek seferlik bir şey olduğunu biliyorlardır." Göz kırıyorum. "Asla asla deme."

Mikrodalgadan bip sesi geliyor ve yemeğimi çıkarıp bir tabağa koyduktan sonra bir çatal alıyorum. Tabağımı adanın üzerine koyuyorum, bir ön kolumun üzerine eğiliyorum ve buharın yükselmesine izin vererek yemeği hareket ettirmeye başlıyorum.

"Bu iğrenç kokuyor," diyor. "Vay canına, bu çok kaba." Gülüyorum.

Omuz silkiyor. "Öyle. Ne oldu?"

"Biftekli, çok sağlıklı bir Brüksel lahanası yemeği."

Gömleğinin yakasını sıkıştırıyor ve burnunun üzerine çekiyor. "Brüksel lahanasının kokusunu gerçekten alabiliyorsun."

Bir tanesini çatallıyorum, dudaklarıma götürüp üflüyorum, sonra ağzıma atıyorum ama tabağıma geri tükürüp hızla suyuma uzanıyorum. "Oh, lanet olsun bu çok sıcak."

Indie, meşe mutfak dolaplarında yankılanacak kadar yüksek sesle gülüyor. "Bu çok iğrençti. Eğer sana karşı en ufak bir aşk besliyor olsaydım - ki beslemiyorum- bu ateşi çabucak söndürürdüm."

"Bekle." Etrafıma bakındım ve ona doğru eğildim. "Yemeğini tabağına geri tükürmenin seksi olmadığını mı söylüyorsun?"

"Korkarım hayır."

"Çok yazık." Bir Brüksel lahanasına daha üflüyorum, bu sefer biraz daha uzun sürüyor ve sonra onu çiğniyorum. Tabağımı ona uzatıp "Bir ısırık ister misin?" diye soruyorum.

Elini kaldırıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Ben iyiyim, gerçekten."

"Sen kaybedersin." Gülümsüyorum ve devam ediyorum. Aramıza sessizlik girdiğinde söyleyecek bir şey bulmak için beynimi zorluyorum ama tek düşünebildiğim onun mutfağında oturup başka bir adamla tanışmayı beklediği. Ve nedense bu bana garip geliyor. "Ee, Deacon, ha?" Bundan bahsettiğim için bile kendimi aptal gibi hissederek söylüyorum.

"Kıskançlık mı seziyorum?"

"Hayır, sadece sohbet etmeye çalışıyordum." Ağzımı peçeteyle siliyorum ve dik duruyorum. "Rusty'nin tek yumurta ikizi olduğunu, iri yarı bir adam olduğunu düşünüyorsan fena halde yanılıyorsun. O daha iri yarı."

"Hayır, gerçekten mi?" Indie elini kalbinin üzerine koydu. "Ne büyük bir rezalet. Buna devam edebilir miyim bilmiyorum. Futbol oynayan kaslı bir adam, kendimi neyin içine soktum?"

Bir parça et kesiyorum ve "Bugün alaycılığının tavan yaptığını görebiliyorum" diyorum.

"Bugün sana rastlarım diye dün gece tozunu aldım. Neyse ki karşılaştım. Bir hiç uğruna bu kadar zahmete girmek istemem." "Çok ukalasın."

Işıl ışıl gülümsüyor. "Sanırım bu şimdiye kadar söylediğin en güzel şey. Ben."

Tam o anda Rusty mutfağa geri döner ve şöyle der, "Özür dilerim. Ben Chrissy ile telefonda konuşurken Deacon aradı. Koç, transfer olduğu için etüt salonunda daha uzun kalmasını istiyor. Bir süre geri gelmeyecek."

"Ne yazık. Bir kardeşin zorlamasıyla garip bir karşılaşma olmaz," diyor Indie ve beni yemeğime doğru homurdlatıyor.

Rusty içten bir kahkaha atar. "Bedava yemek, Indie. Bedava yemek diye düşünmeye devam et."

Koca adamın karnını okşuyor ve "Yemekle yönetilmezsin dostum. Bunu bilmen gerekir. Neyse, ben evime döneyim. Cumartesi günü sınavımız var. Öncesinde mümkün olduğunca çok uyumam lazım ki tazelenmiş ve hazır olayım."

"Tamam, bana birkaç dakika ver, seni götüreyim. Chrissy'i hemen geri aramam gerekiyor."

"Onu alabilirim," diyorum ağzımı silip peçetemi çöpe atarken.

Bu fikirden hoşnut olmayan Indie kollarını kavuşturup bana bakıyor. "Emin misin dostum?"

"Evet. Etüt sırasında tüm işlerimi hallettim. Ben bir şey yapmıyorum."

"Tamam, . Yani, senin için de uygunsa, Indie."

Bu fikir hoşuna gitmemiş gibi görünse , kabul eder.

"Sorun değil. Hadi, Castle," diyerek ön kapıya doğru yürüyor, ama Rusty'ye hızlıca sarılmadan önce değil. "Kardeşine selamımı söyle. Belki onu kampüste yakalarım."

"Erteleme istiyor. Onu göz ardı etmeyin. Söz veriyorum, beklemeye değer."

Omzunun üzerinden seslenerek, "Yine de kimseyle çıkmak istemiyorum" der. Rusty cevap vermek için hamle yapar, ama kadın onu durdurur. "Biliyorum, biliyorum. Bedava yemek. Güle güle, Rusty."

"Görüşürüz, Mayhem."

Çok güzel kokuyor. Şimdi benim Jeep'imdeyiz, onun evine gidiyoruz, kokusunu bastırarak Brüksel lahanası yok, koklayabildiğim tek şey o. Kız gibi, tatlı ve çok güzel.

Başımı tenine gömmek ve onu içime çekmek istiyorum.

"Neden osuruğunu tutmaya çalışıyormuş gibi görünüyorsun?" diye soruyor. Tamam, belki kafamı derisine gömmem.

"Hiçbir şeyi , değil mi?"

"Gördüğüm gibi söyle. Acı çekiyor gibisin. Dostum, sana bu kadar rahatsızlık ver bırak gitsin."

"Osurmak zorunda değilim, ama bunun için teşekkürler." "Huh, beni kandırabilirdin."

GPS sağa dönmemi söylüyor ama ben düz gitmeye devam ediyorum. "Uh, dönüşü kaçırdın."

"Biliyorum."

"Bu da şu milkshake şeylerinden biri mi? Çünkü size söylemeliyim ki, şu anda benim için kötü olan hiçbir şeyi yemiyorum."

"Yani Frankie Donuts'a hayır mı diyorsun?"

"Bu kocaman bir hayır demek, bunu söylemek acı verici çünkü şu anda çilekli limonatalı çöreklerinden birini yemek için her şeyi yapardım."

"Çilekli limonata mı? Delirdin mi sen? Fıstıklı olsun."

"Ne? Fıstıklı çörekleri sadece kedi temalı bastonları yetmiş yaşındaki hanımlar yer."

"Hiç denedin mi?" Soruyorum, sonra da Michigan Gölü'ne bakan küçük park yerine giden sokaktan sağa dönüyorum.

"Hayır."

"O zaman nasıl iyi olmadıklarını söyleyebiliyorsun?"

"İyi olmadıklarını söylemedim. Sadece yirmi yaşında birinin bir tane yemesiyle alay ettim."

Bir park yerine girip cipimi park ediyorum. "Hadi," diyorum göle bakan bir banka doğru başımı sallayarak.

Gözlerinde bir tereddüt var, sanki onu doğruca evine götürmemi söyleyip söylememekte kararsızmış gibi. İç çekip kapısını açmadan önce nefesimi birkaç kez tutuyorum.

Onu benimle gelmeye ikna etmek dış çekmek gibi.

Tahta banka oturuyoruz ve o dizlerini göğsüne çekip kollarını inciklerine sararken ben kolumu arkaya doğru sarkıtıyorum.

"Beni neden buraya getirdin?"

Bankın arkasına dokunuyorum, suyun kenarına çarpan küçük dalgalara bakıyorum. "Brüksel lahanasından sonra biraz temiz havaya ihtiyacın var gibi görünüyordu. Bunaldığımda ya da herkesten uzaklaşmak istediğimde buraya geliyorum. Beş erkekle birlikte yaşamak bazen insanı biraz delirtebiliyor."

"Bunalmış mı görünüyorsun?"

"İyi saklıyorsun ama evden çıkmak için sabırsızlandığımı hissettim."

Cevap vermiyor, onun yerine göle bakıyor ve çenesini kavuşturduğu kollarına dayıyor. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Rusty üniversitedeki ilk dönemimde benim dayanağımdı. İkimiz de ne yaptığımızı bilmiyorduk ama üniversitenin tüm ilklerinde, özellikle de ilk partimizde elimden tuttu. Çok fazla içmiştim ve eğer onun müdahalesi olmasaydı o gece bana ne olurdu bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse bunu düşünemiyorum bile. Ona çok şey borçluymuşum gibi hissediyorum ve beni kardeşiyle tanıştırmak istediğinde kendimi buna mecbur hissettim."

"Çıkmak istemesen bile." "Aynen öyle," diyor.

Göstermeyi sevdiği alaycı yüz ifadesinden sonra gerçekten açılmasına şaşırarak, "Eminim bunu Rusty'ye söyleseydin dehşete düşerdi. O her şeyi kalbinin iyiliği için yapar. Seni asla gerçekten istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamak istemez."

"Biliyorum. Ona gerçekten ilgilenmediğimi söylesem eminim geri adım atacaktır. Sadece içimden bir şey söylemek gelmiyor."

"Ona geri çekilmesini söylememi ister misin?"

"Hayır," diyor dehşete düşmüş bir halde. "Tanrım, lütfen bunu yapma. Sanırım onunla kendim konuşmazsam daha çok aşağılanır."

"Muhtemelen haklısın." İtiraf nefret etsem de, "Deacon iyi bir adam. Kim bilir, belki de anlaşırsınız."

"Belki, ama dikkatimin dağılmasına gerçekten ihtiyacım yok."

"Bu konuda seni anlıyorum. Ama belki de dikkatimi dağıtmaz," diyorum, sanki kendimden bahsediyormuşum gibi hissederek.

Bunu anneme asla itiraf etmem ama huysuz olsa bile Indie'nin arkadaşlığından hoşlanıyorum. Onu mutfakta gördüğümde midemde heyecan çiçekleri açtı ve takılmak için orada olduğunu öğrendiğimde

başka biriyle, iyi yerleşmedi. Bu yüzden kokmuş Brüksel lahanalarını onun önünde yedim ve bu yüzden hemen onu eve götürmeyi teklif ettim.

Onun etrafında olmak istiyorum. Onun konuşmasını duymak.

Dinlemesini.

Bu farklı bir duygu, bir kızla ilk kez yaşadığım bir şey.

Hoşuma gitti.

"Belki de birlikte kaçacak birine ihtiyacın vardır," diyorum.

"Kaçış, ha?" Bana gülümsüyor. "Şu yaptığımız da bu değil mi?"

"Sanırım öyle."

Ayağıyla beni dürtüyor. "Yani, bu seni benim kaçış arkadaşım mı yapıyor?"

"Kaçış arkadaşın olarak benimle başa çıkabileceğinden emin değilim, özellikle de milkshake ve Frankie Donuts'a katılmadığın için."

"Sadece testler bitene kadar. Sezon boyunca da temiz tutmaya çalışıyorum. Elimden geldiğince. Kendimi Frankie Donuts'ta sırada beklerken bulduğum, midemi sadece havayla doldurmaya çalıştığım anlar oluyor."

"Frankie Donuts sayesinde havalı bir on beşlik kazandım."

"Hayır, yapmadın." Gülüyor ve bu harika bir ses. Beklenmedik bir ritmi var, yumuşak ve biraz gırtlaktan. "Disik'in programında nasıl 15 kilo almış olabilirsin? Birinci sınıf öğrencileri ilk yıl boyunca koşu makinesi gibi çalışmıyor mu?"

"İnanın bana, çok fazla çörek yedim. Hartley benimle konuşmak zorunda kaldı çünkü yatakhaneye götürdüğüm çöreklerin ağırlığını hissetti."

"Bana fotoğraflarını göstermen gerekecek, çünkü buna inanmıyorum. Bırakın başkasını, birinci sınıftayken nasıl göründüğümü bile zar zor hatırlıyorum."

Elimi cebime atıp telefonumu çıkarıyorum. Instagram fotoğraflarımı karıştırıyorum ve benim, Hartley'nin ve Asher'ın beyzbol sahasında çekilmiş bir fotoğrafımızı buluyorum. Kıkırdıyorum ve telefonumu ona uzatıyorum.

Ağzı neredeyse dizlerinin üstüne degecek şekilde doğruluyor. "Aman Tanrım, gömleğinin altındaki fıstıklı çörekleri görebiliyorum."

"Sana söylemiştim."

Telefonumu bana geri veriyor ve gözleri vücudumda gezinirken onu izliyorum. "Onları eritmişsin, bu kesin."

"Güzel bir vücudum olduğunu mu söylüyorsun, Mayhem?"

"Yalan söyleyip olmadığını söylemeyeceğim. Parçalanmışsın." Omuz silkiyor, sanki bu günlük bir yorummuş gibi.

Öyle değil.

Ondan değil.

Anladığım kadarıyla evrene iltifatlar savuran biri değil.

Bu.

"İsterseniz, bu konuşmayı yaparken gömleğimi çıkarabilirim, Böylece tüm etkiyi tam olarak

hissedebilirsin." "Gerek yok."

"Tamam, o zaman tişörtünü çıkarmak ister misin?"

"Aman Tanrım, Lincoln." Yüksek sesle gülüyor. "Sen bundan daha iyisin." Ben de onunla birlikte gülüyorum. "Gerçekten değilim, ama böyle düşündüğün için teşekkür ederim.

Öyleyim."

"İnanılmaz."

"Hadi gel." Elimin tersiyle fısıldamaya devam eden at kuyruğunu çekiştiriyorum. "Bir arkadaş olarak bile ateşli olduğunu kabul edebilirim ve kendimi arkadaş bölgesine koyuyor olsam bile, tişörtünü çıkarman konusunda sana takılabiliyorum."

"Seni arkadaş bölgesine soktuğumdan ve oraya kendi isteğinle girmediğinden oldukça eminim."

"Uh, hayır. *Arkadaş olalım* dedim." "Hayır, bunu hatırlamıyorum."

"Siktir." Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Çileden çıkarıyorsun, biliyor musun?"

"Biliyorum," diyor, o kadar şirin bir şekilde ki, onu bu banktan kaldırıp kumların üzerine atasım geliyor. "Ama eğer bu arkadaşlığın kurallarından bahsediyorsak, o zaman sanırım tişörtleri çıkarmaktan bahsetmek sorun değil diyebiliriz, tabii benden bir daha göğüs uçlarına dokunmamı istemediğin sürece, çünkü Linc, bu garipti."

"Daha önce hiç bir erkeğin meme ucuna dokunmadığını mı söylüyorsun?"

Başını iki yana sallar. "Asla öyle bir şey demedim. Bir erkeğin meme ucunu emdim." Oh kahretsin. Bu benim eski güzel belimi biraz hareketlendirdi. "Ama hiçbir zaman bir arkadaşımın meme ucuna dokunmadım, hele zorla hiç."

"Zorlama değildi. Daha çok kızgınlıktı."

"Her iki şekilde de garipti."

"Ama sen beğendin."

Kıkırdıyor ve şimdi tamamen bana dönerek tüm dikkatini bana veriyor.
"Güzel bir yumruydı."

Havayı yumrukluyorum. "Siktir, hoşuna gittiğini biliyordum." İki parmağımla iki meme ucunu işaret edip ıslık çalarak, "Sormana bile gerek yok. Onlar senin olsun, Mayhem."

"Bunu aklımda tutacağım." Apple Watch'una bakıyor. "Gerçekten eve gitmeliyim."

"Anladım." Banktan kalkıyorum ve kim bilir hangi nedenle elimi uzatmayı düşünüyorum ama o banktan atlıyor ve cipime doğru yürüyor, adımları çok kaygısız ve hafif.

bir gariplik yok. Rahatsız edici
duygular yok.

Sadece iki üniversite öğrencisi, eğitim ve spor hayatıyla mücadele ediyor, yolumuzu buluyoruz.

Ve bunu takdir edebilirim.

Altıncı Bölüm

INDIE

Lincoln: *Bugün iyi şanslar.*

Kadın futbol takımının soyunma odasına girerken telefonuma gülümsüyorum. Hiçbir şekilde beyzbol takımının ve hatta futbol takımının sahip olduğu son teknoloji soyunma odasına sahip değiliz, ancak ihtiyacımız olan şeylere sahibiz: duşlar, dolaplar ve bir beyaz tahta.

Dolabımın metal koltuğuna oturuyorum ve Lincoln'e yazıyorum.

Teşekkürler. İyi hissediyorum. Ve hayır, sen sormadan söyleyeyim, geçen gece önerdiğin kahvaltıyı yapmadım.

Ne? Bu sihirli bir kahvaltı. Yumurta ve turşu ile asla yanlış yapamazsın.

Indie: *Yumurta ve turşu ile yanlış yapabileceğiniz BİRÇOK yol olduğundan eminim.*

Sen bilirsin. Ama sana söylüyorum, yumurta ve turşu sana insanüstü güçler verir.

Indie: *Rekor seviyede kasma mı?*

Lincoln: *Belki. . . belki. Ama bunu bir roket gibi düşünün.*

Indie: *Bu metin dizisini faydalı buluyor musunuz?*

Lincoln: *Kafanı dağıtmadığın sürece pek . Öyle mi?*

Parmaklar çapraz

Indie: *Belki biraz.*

Lincoln: *Ben çok iyi bir arkadaşım, bu kadar iyi olmam iğrenç.*
am.

Indie: *Ve mütevazı da.*

Lincoln: *Her zaman. Tamam, iyi şanslar, Mayhem. Sprint sanki bir bitiş çizgisinde çilekli limonatalı çörek.*

Indie: *Tek gerçek motivasyon kaynağı. Ve teşekkür ederim.*

Telefonumu yere bıraktım ve Scarlett'in bana baktığını görmek için başımı kaldırdım. Soyunma odasında sadece ikimiz varız çünkü buraya erken gelip hazırlanmayı seviyoruz.

Parmağıyla beni gösterip "Bu da neydi şimdi?" dedi. "Neyle ?"

Gömleğimi başımın üzerinden yırtarak soruyorum.

Siyah spor sütyenimle. Neyse ki, daha alçakta olmamıza rağmen

Spor söz konusu olduğunda, üniformalarımızı ve antrenman kıyafetlerimizi yıkayan ve ertesi gün için dolaplarımıza asan takımımıza özel bir ekipman yöneticisi gibi birçok avantaja sahibiz.

"Bir saniyeliğine tamamen kaybolmuştun. Adını iki kez söyledim." "Oh, kahretsin, gerçekten mi?" Güldüm. "Özür dilerim. Lincoln'e mesaj atıyordum." "Lincoln . . . Castle?"

"Evet," diye cevap veriyorum, gelişigüzel.

"Hayal mi görüyorum yoksa daha önce ondan tamamen nefret mi ediyordun?" "Ondan nefret etmiyordum, sadece kayıtsızdım. Ama artık iyiyiz." "Havalıyız-"

"Arkadaş olarak." Üzerinde Brentwood kadın futbol takımının logosu olan beyaz antrenman tişörtümü askıdan indiriyorum. Başıma geçiriyorum ve at kuyruğumu arkadan çekiyorum.

"Sadece arkadaş olduğunuza emin misin?"

"Olumlu. İnanın bana, eğer biriyle bir şey başlatacak olsaydım, ki başlatmayacağımı ikimiz de biliyoruz, ama başlatacak olsaydım, bu Lincoln ile olmazdı. Etrafında çok fazla tantana var. Başa çıkılamayacak kadar fazla olur."

"Ama çok seksi."

"Öyle," diye itiraf ediyorum. "Ama çok fazla, bu da bana şunu hatırlatıyor. Rusty bu akşam Deacon'la birlikte kutlama için pizza getirmeye geliyor."

"Deep-dish?" Scarlett şortunu giyerken sordu. "Hiçbir fikrim yok."

"Eğer akıllı bir adamsa, derin tabak getirecektir."

Soyunma odası takım arkadaşlarımızla dolmaya başlıyor ve biz daha ne olduğunu anlamadan hepimiz beyaz tişörtlerimiz ve yeşil şortlarımızla tek sıra halinde futbol antrenman sahasına doğru yürüyoruz. Kramponlarımız, Brentwood'da takımlar arasındaki en zorlu fiziksel test olarak bilinen sahanın kurulduğu çime ulaşana kadar beton kaldırımında tıkırdıyor. Diğer antrenörlerden oyuncularını ceza olarak kadın futbolunun yıllık fiziksel antrenman testiyle tehdit ediyor.

Koç bizi gruplara ayırdı, böylece hepimiz aynı anda gitmiyorduk. Sınıflara göre ayrıldık, zavallı birinci sınıflar en son gidiyordu. Birinci sınıf öğrencisi olarak en son gitmek istemiştım ama midenizi kemiren, sisteminize tuhaf şeyler yapan, bayılacak ya da kusacakmışsınız gibi hissettiren -hatta belki de aynı anda her ikisini birden- sinirler korkunçtu.

Koç Wilson, "Umarım herkes iyi su içmiştir ve dün gece bol bol uyumuştur," diyor. Şapkasının arkasından dökülen siyah saçlarıyla tam bir baş belası. ACL'sini yırtmadan ve bırakmak zorunda kalmadan önce birkaç yıl profesyonel olarak oynamış. Brentwood'da baş antrenör olarak beş şampiyonluğu var ve bir oyuncu bulma dehası. Bir zayıflık gördüğünde bunu nasıl düzelteceğini ya da yerine ne koyacağını çok iyi biliyor. "Hepinizin bildiği gibi, sahanın etrafında sekiz turla başlıyoruz, kademeli başlangıçlar. Sekiz turu tamamlamak için on iki dakikanız var. Ve bu sadece ısınma turunuz."

Sesi tarlada yankılanıyor.

Etrafımızda başka antrenman sahaları ve takımlar var -erkek futbolu, lakros, softbol- ve hepsi antrenman yapıyor, muhtemelen şu anda biz olmadıkları için Tanrı'ya şükrediyorlar.

"On iki dakikalık mücadeleden sonra güç çalışmasına geçeceğiz. Bir dakikada kırk şınav, altmış mekik. Sonra beşer beşer onar onar. Bu, ne kadar hızlı yön değiştirdiğinizi ölçecek. Bunlardan beş tane var ve her seferinde on saniyenin altında olmalısınız. Buradan bir dakika içinde otuz burpee şınavına ve ardından dikey sıçramalara geçeceğiz. Dikey sıçrama için bir zorunluluk yok, çünkü bu sadece nerede olduğunuzu ve gelişip gelişemeyeceğinizi görmek için." Duraklıyor ve üst sınıflara bakıyor. "Birinci sınıflar hariç herkes geçen yıla göre kendini geliştirmiş olsa iyi olur. Aksi takdirde, işimiz bittikten sonra bize fazladan bir mil daha vereceksiniz." Geçen yıl ben de öyleydim. Bu sefer dikliğimi geliştirdiğimden emin oldum. "Ve son olarak, sizin favoriniz olan bir-o-beş ile bitireceğiz. On beş tane yüz metre sprint. Sahanın aşağısına gitmek için yirmi beş saniyeniz, başlangıç noktasına geri dönmek için otuz beş saniyeniz var. Birinci sınıflar için faydalı bir ipucu mu? Üst sınıflardan biriyle takılın. Onlar tempoyu bilirler." Tahtasını çırpıyor ve "Haydi işe koyulalım, hanımlar." diyor.

SCARLETT ve ben iki yatak odalı bir şehir evini paylaşıyoruz. Harika bir yaşam alanı, şirin bir mutfak var ve kampüse yakın. Şu anda üzerimde temiz bir iç çamaşırı ve Calvin Klein marka pamuklu sütyenden başka bir şey olmadan kanepede uzanırken, sadece ben ve Scarlett olduğumuz için, başka kızlarla paylaşmadığımız için daha fazla minnettar olamazdım.

"Tanrım," diyor Scarlett, üzerinde büyük boy bir tişört ve pantolonsuz, kanepeye yığılıp kalarak. Islak saçlarımız gri kanepeyi süslerken

tavana baktı. "Bu neden öncekinden daha acımasız hissettirdi?"

"Bilmiyorum," diyorum alnımı tutarak. "Dürüst olmak gerekirse sonunda başarabileceğimizi düşünmüyordum. Sandra'ya ayak uydurmakta çok zorlandım. O olmasaydı yolda koşularını geçebileceğimi sanmıyorum."

"On dakika içinde sekiz tur koştu, yani erken yoruldu."

Başımı salladım. "Evet, sekiz turda bir çaylak hareketi yaptım."

Kapı çaldı ve ben inledim. "Bu Rusty. Ona gelmesinde bir sakınca olmadığını söylerken aklımızdan ne geçiyordu?"

"Değildik," diyor Scarlett, bisiklet şortuna uzanıp onu giyerken.

Tişört giyemeyecek kadar yorgun olduğum için siyah bir eşofman altı giyiyorum, saçımı ıslak bir topuz yapıyorum ve kapıyı açmaya gidiyorum. Kapıyı açtığımda, diğer tarafta elinde bir kutu Frankie Donuts ile gülümseyen bir Lincoln beni karşılıyor. Gözleri beni hemen içine alıyor ve bakışlarını gövdem her santiminde gezdirirken dudaklarından sinsi bir sırıtma geçiyor. Yavaşça.

Dudağının kenarını ısıırıyor ve "Kahretsin Mayhem, karın kasların var." diyor.

Önce karnıma sonra Lincoln'e baktım. Belki de üzerime bir tişört giymek için iki saniye daha beklemeliydim. Güneş yanığı yüzünden zaten pembeleşmiş olan yanaklarım, iltifatı ve bariz bakışları yüzünden daha da ısınıyor.

Biraz mahcubiyetle -neden bilmiyorum, gerçekten- uzanıp çenesini kaldırıyorum. "Gözlerim burada, Castle."

"Evet, ama karın kasların aşağıda ve oyulmuşlar" diyor.

Huşu.

Kapımın önünde durup ileri geri gidip gelemeyecek kadar yorgunum. Lincoln ile. "O çörekler benim için mi?"

"Duruma göre değişir" -evimizin içine doğru başını sallıyor- "içeri girebilir miyim?"

Omzumun üzerinden sesleniyorum, "Lincoln çöreklerle birlikte. Onu içeri alayım mı?"

"Ne tür çörekler?" Scarlett geri seslendi.

"Frankie Donuts."

"Aman Tanrım, kadın, tabii ki, içeri al onu."

Kıkırdıyorum ve kapıyı açıyorum. İçeri girerken gözleri bir kez daha vücudumda dolaşüyor, sonra ayakkabılarını çıkarıyor. Kapıyı arkasından kapattım ve birlikte kanepede Scarlett'e katıldık. Lincoln yanıma oturuyor ve kutuyu açıyor.

Yarısı çilekli limonata, yarısı fıstıklı bir düzine çörek sayarken havaya yağ ve kalorinin tatlı kokusu siniyor. Bu adam kalbimde özel bir yer kazanmış olabilir.

"Çilekli limonata içmeden önce en azından bir ısırık almalısınız-"

Ağzımdan bir fıstıklı çörek sarkmadan önce cümlesini bitirecek zamanı bile olmuyor.

"Yoink," der Scarlett, bir fıstık da kaparak. Şok geçiren Lincoln'e uzatıyor ve "Şerefe kardeşim" diyor.

İkimiz de kanepeye yaslanıp inliyoruz. Birkaç haftadır antrenman yapıyor ve temiz besleniyorduk, bu yüzden bu çörek tüm doğru noktaları vuruyor.

Lincoln boğazını temizler. "Üçünüzün biraz yalnız kalabilmesi için kutuyu sehpanın üzerine bırakayım mı?"

"Röntgenciler bizim için sorun değil," diyor Scarlett. "Birinin izlemesi işleri daha heyecanlı hale getiriyor. Haksız mıyım?" Lincoln'e göz kırpmıyor ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, onun henüz Scarlett'le ne yapacağını tam olarak bilmediğinden eminim.

Elindeki kutuyu dürtüyorum ve "Bir tane alacak mısınız?" diye soruyorum.

"Evet, çilekli limonata alacaktım ama şimdi fıstıklı almazsam hepsi bitecek diye korkuyorum."

Scarlett bir lokma çörek yerken, "İstedğini bir an önce almanı tavsiye ederim," dedi. "Bizde ne olacağı hiç belli olmaz."

"Not edildi." Lincoln bir fıstıklı çörek kapar ve kocaman bir ısırık alır. "Kahretsin, bunlar harika. Frankie'nin kek çörekleri iyidir ama mayalı çörekleri şehirdeki en iyisi olmalı. Tüm eğlenceli tatları bir kek çörek üzerinde yapmaya çalışmamalarını, maya tabanını da kullanmalarını seviyorum."

"Bu yüzden bu kadar popüler," diyorum çöreğin geri kalanını ağızma atmadan hemen önce. Yanaklarım şişti, hamurun etrafında "Mayayı seviyorum" dedim.

Scarlett yanımdan uzanıp bir çilekli limonata kaparken Lincoln homurdanıyor. Etkileyici bir ısırık almadan hemen önce, "Annene gel," diyor.

Ağzım hâlâ doluyken ayağa kalktım ve Lincoln'e "İçki ister misin?" diye sordum. "Evet, ne varsa."

Mutfaktan Scarlett'in tatlı çileklerle ilgili bir şeyler mırıldandığını duyuyorum ve odaya geri dönüp Lincoln'e bir şişe Powerade verdiğimde, onu Scarlett'e bakarken yakalıyorum, kaşlarında şaşkınlık var.

"O kendi dünyasında, bırak öyle kalsın."

"Anladım." İçkisinin kapağını açıyor ve ben utanmadan elinin şişeyi sarışını ve dudaklarına götürüşünü izliyorum. Sıvı boğazından aşağı akıyor, kasları kasılıyor. Şaşırtıcı derecede erotik ve başka tarafa bakmam gerekiyor çünkü boynuna bakmak yanlış geliyor. Şişeyi sehpanın üzerine bıraktığında içkinin yarısı bitmişti. "İkinizin de şu anda bir köşede ağlamadığınıza bakılırsa, bugün testlerinizin harika geçtiğini tahmin ediyorum."

Bir çilekli çörek alıp ikiye böldüm ve diğer parçayı ona uzattım. Doğal olarak alıyor ve benimle birlikte kanepeye yaslanıyor ama yüzü televizyona dönük olmak yerine bize dönük. "Çok iyi geçtiğini söyleyemem ama geçtik."

"Zar zor," diyor Scarlett. "Burpee hareketleri beni canlı canlı yedi ve Indie on iki dakikalık test sırasında tempo tutamadı."

"Sonunda çok yoruldum," diye itiraf ediyorum ve çöreğimden bir ısırık alıyorum. "Neredeyse bir-o-beş yapamayacaktım."

"Siktir, gerçekten mi? Bunların ne kadar zor olduğunu biliyorum. Koç Disik bazen bize yaptırıyor. Çok acımasızlar. En kötüsü de başlangıç noktasına koşarak geri dönmek."

"Evet," diyorum, neredeyse biraz fazla yüksek sesle. "Gerçek koşu sen-" "Bayılma sırasında, ama geri koşu-"

"Yaklaşan bir işkence kıyameti." Lincoln ve ben birbirimize baktık. Ne kadar garip. Birbirimizin cümlelerini bitiriyoruz.

Scarlett donut komasından uyanıp, "Bu çok tuhaftı," dedi. İkimizin arasında bir hareket yaptı. "Bu çok garipti."

Lincoln sırtarak ve iki kaşını kaldırarak, "Bu konuda kızgın değilim," diyor.

"Açıkçası, öyleyim." Scarlett üzerime eğildi, memeleri bacağıma baskı yapıyordu. "Scarlett." Elini uzattı. "Bilirsin, arkadaşımız kaba olduğu ve beni tanıştırmadığı için."

Lincoln uzanır ve kendini tanıtırken onun elini sıkar. "Oh, kim olduğunu biliyorum. Indie senden bahsetmeden duramıyor."

"Öyle mi?" Lincoln öyle sinir bozucu bir sırıtışla soruyor ki yüzünü kanepenin minderlerinden biriyle itmek istiyorum.

"Hayır, öyle değil. Bir an için senden söz ettim." Scarlett'i üzerimden ittim ve sordum: "Sütyen giyiyor musun? Bacağımda göğsünün belirginliğini hissettim."

Elini gömleğinin yakasına koyarak kumaşı vücudundan uzaklaştırıyor ve aşağıya bakıyor. "Hayır, değilim." Gülümsüyor ve bir çörek daha almak için uzanıyor. Dürüst olmak gerekirse hepsini nereye koyduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Sütyen yok, gömlek yok. Kendimi dışlanmış hissediyorum. Pantolonumu mı?" "Hayır," diyorum, tam Scarlett iğrenç bir şekilde ılık çalarken.

"Evet, çıkar onu koca . İç çamaşırlarını görelim."

Lincoln'le konuşmak için başımı yana çevirerek, "Bugün çok fazla güneş aldı, bu yüzden ağzından çıkan her şeyi görmezden gelin" diyorum.

Lincoln elini kanepenin arkasına uzatıyor, parmakları ıslak saçlarıma değiyor. Küçük bir dokunuş ama vücudumda iyi bir tepkiye neden oluyor, sanki bir ipi çekmiş ve tüm içim büzülmüş gibi.

"Ağzından çıkanlar hoşuma gidiyor. Doğruyu söylüyor gibi görünüyor."

"Peki bu hangi gerçek olabilir?"

Parmakları şimdi kafa derime bastırıyor, kalın parmaklarının hafif masajı gözlerimin ağırlaşmasına neden oluyor, sanki burada kanepede uyuyabilirmişim gibi.

"Her zaman benim hakkımda konuşuyorsun."

Scarlett telefonunu çıkarıp bir solitaire oyununa başlamadan önce, "Öyle," dedi.

"Öyle mi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

"Hayır." Ama gülümsüyorum ve bu beni veriyor. "Her zaman değil." "Ama yeterince."

"Belki."

"Ne diyorsun?" diye soruyor, parmakları kafa derimin arkasına uzanıyor. Ona doğru eğilerek daha iyi erişmesini sağlıyorum.

"Ne kadar sinir bozucusun."

Kıkırdıyor. "Başka ne var?"

"Ona annelerimizden bahsettim. Bu arada, annen beni sordu mu? Çünkü annemle ne zaman telefonda konuşsam hep seni soruyor ve seni kampüste görüp görmediğimi, takılıp takılmadığımı soruyor."

Lincoln nazlı nazlı gülümsüyor. Şu anda o kadar sevimli ki: Dağınık saçları, tüm dikkatimi çeken duygulu gözleri, yüzündeki hafif kırışıklıklar onu çocuksu sırtışının gösterdiğinden daha yaşlı gösteriyor. "Öyle."

"Tanrım, ne dedin sen? Çünkü her ne söylediyse anneme geri dönecek ve ona yalan söyledim, aynı sınıfta bile olmadığımızı söyledim."

Lincoln yana bakar ve yüzünü buruşturur. "Evet, anneme sınıfta ortak olduğumuzu söyledim."

"Aman Tanrım, Lincoln," diye inledim. "Şimdi annem aramızda bir şeyler olduğunu düşünecek."

"Bir şeyler olmuyor mu?" Scarlett soruyor, kafası hâlâ telefonuyla meşgul ama açıkça dinliyor.

Lincoln ve ben aynı anda "Biz sadece arkadaşız," diyoruz.

Scarlett'ten uzaklaşıp Lincoln'e dönerek, vücudumun yan tarafını kanepenin arkasına yaslıyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum. Lincoln'ün hala kanepenin arkasında duran eli aşağı uzanıyor ve omzumda küçük daireler çiziyor. Güzel, rahatlatıcı bir his ve bu onu da rahatlatmış olmalı çünkü kanepeye biraz daha gömülüyor.

"Başka bir şey söylemedim. Sadece birlikte eşleştirildiğimizi söyledim. Ciyakladığında, ona hiçbir şey olmadığına, bunun basit bir tesadüf olduğuna dair güvence verdim."

"Eminim anneme çoktan söylemiştir ve birlikte çılgın fikirler üretiyorlardır."

"Büyük ihtimalle." İç çekiyor. "Özür dilerim, bir şey söylememeliydim."

"Sorun değil." Ona gülümsüyorum ve sonra ayağımla dürtüyorum. "Çörek getirdiğin için teşekkürler."

"Arkadaşlar bunun içindir, değil mi?" "Evet, öyledir," diye yanıtlıyorum.

Sonra aptallar gibi gülümseyerek birbirimize bakıyoruz. Parmakları omzumda geziniyor ve benim ellerim de ona dokunmak için kaşınıyor. İçten içe, Scarlett'in hemen arkamda solitaire oynamamasını, kendi kendine bilgisayarın bu sefer onu yakalayamayacağına dair küçük yorumlar yapmamasını diliyorum.

"Ne yap-"

Tak tak. Tak.

"Pizza geldi." Scarlett koltuktan atladı ve gömleğini bana fırlattı. "Giy şunu. Kimse bütün gece göğüslerine bakmak istemez."

"Yani, itiraz etmiyorum," diyor Lincoln, kaşlarını oynatarak

Be

n. Pizzayı kimin getirdiğini hatırladığım anda gömleğimi giydim. Oh Cehennem.

"Geçtiğin için tebrikler," diye gürlüyor Rusty'nin sesi girişten. "Yanaklarında da güneş var, ha?" Lincoln'ün yanından geçerken Rusty'nin eğilip Scarlett'e sarıldığını görüyorum. Arkasında, Rusty'ninkine neredeyse tıpatıp benzeyen bir yüze sahip, her yeri düzgün, iri yarı bir adam görüyorum. Sakal yerine saat beş yönünde gölgesi var.

Mavi gözleri benimkilerle birleşti ve ... tamam, evet, o ... şey, çok seksi. Ama sonra neye benzeyeceğini biliyordum çünkü onlar tek yumurta ikiziydi. Ve belki de Rusty yıllardır Chrissy ile birlikte olduğu için, yani müsait olmadığı için, arkadaş bölgesindeydi. Deacon, Rusty 2.0'ı görmek gibi.

Rusty, Lincoln'ün yanına gelerek, "Öndekinin senin cipin olduğunu sanıyordum," dedi. "Burada ne işin var dostum?"

Boğazını temizleyen Lincoln garip bir şekilde benden uzaklaştı ve "Kızlara biraz çörek getirdim. Ama ben, ben gideyim." Ayağa kalktı ama kapıya doğru ilerlerken bana bir daha bakmadı.

"Kal," diye bağıriyorum, kelimenin ağzımdan çıkış şeklinden dolayı kendimi garip hissediyorum. "Bir sürü pizzamız var, o yüzden kalmalısın."

"Evet, dostum," diyor Rusty. Her zaman gelmiş geçmiş en iyi adamdır.

Lincoln bana bakıyor, yüz hatlarında belirsizlik var. Bocaladığını görebiliyorum; sonunda başını sallamadan önce gözlerinden şaşkınlık ve kabullenme geçiyor. "Tamam, evet, kalabilirim."

"Harika." Rusty alkışlayıp kardeşini öne çıkarırken, Scarlett iki kutu pizzayı sehpanın üzerine koyar ve çörekleri yana kaydırır. En üste de bir rulo kağıt havlu koyuyor ve ev sahipliği bu kadarla sınırlı kalıyor. Deacon öne çıkıp bana gülümsediğinde, içimden küçük bir parçanın eridiğini hissediyorum. O çok ateşli, gerçekten çok ateşli ve karşı cins söz konusu olduğunda tüm kutularımı işaretliyor. "Indie, bu Deacon. Deacon, Indie Mayhem ile tanış, futbol sahasında görebileceğin en hızlı krampon."

"Hey," diyor Scarlett, "geçen yıl ondan daha fazla gol attım."

"Bir kişi." Gözlerimi deviriyorum. "O golleri atmanın sebebi de ligde lider olduğum asistlerimdi."

Scarlett bir kutuyu açıp bir dilim sucuk alırken, "Kimse senin istatistiklerini sormadı," diye mırıldandı.

Deacon elini uzattı ve "Tanıştığımıza memnun oldum Indie." dedi. Sesi bile güzel. Derin, baştan çıkarıcı. Bir metreyi aşan kasları ve atletizmiyle tam bir seks paketi.

Elini kendi elime alıyorum. Diğer elleri gibi büyük ama nedense aklım hemen Lincoln'ün ellerinin büyüklüğüne gidiyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum Deacon."

Gülümseyerek eğiliyor ve fısıldıyor: "Kardeşim inanılmaz derecede garip davrandığı için özür dilerim."

İkimiz de Rusty'nin durduğu yere bakıyoruz, ellerini birbirine kenetlemiş, gururlu bir baba ayı gibi görünüyor.

"Endişelenme, onun tuhaflıklarına alışkınım." Pizzayı işaret ediyorum.

"Bir parça alın. Ben de herkese içecek bir şeyler getireyim."

Deacon teklif etmeden önce Lincoln, "Sana yardım edeyim," dedi. "Elbette, evet. Teşekkürler," diyorum.

Mutfağa vardığımızda Lincoln yaklaştı ve fısıldadı, "Ee, Deacon, ha?"

Buzdolabının önünde dururken omzumun üzerinden bakıyorum. "Ne olmuş ona?"

Dudaklarının köşesi bilmiş bir gülümsemeyle eğilirken benden biraz içki alıyor. "Lütfen, oturma odasına girdiğinde gözlerinin nasıl parladığını gördüm."

"Hiç ışık yoktu. Eğer bir şey gördüyseniz, muhtemelen hazımsızlıktandır."

Lincoln tam bir kahkaha atıyor, sesi küçük mutfak için neredeyse çok yüksek. "Tamam, Indie."

"Ben ciddiylim."

"Elbette," diye alaycı bir tavırla söze girdi.

Lincoln'e bakarken dudaklarım büzülüyor. "Beni sinir ediyorsun." "Bunun takıldığımız diğer zamanlardan ne farkı var?" "Emin değilim."

Yanından geçmeye çalışıyorum ama beni durduruyor, yolumu kesiyor. "İlgileniyor musun?" diye soruyor ve bir an için bakışlarından güvensizliğin aktığını görüyorum, ama bu kısa sürüyor. Gözlerindeki diğer bakışı sindirmeye fırsat bulamadan o alaycı parıltı geri geliyor.

"İlk kez beş saniyeliğine tanıştığım bir adamla ilgileniyor muyum?"

"Evet," diyor çenesini kaldırarak.

"Uhh . . . hayır. Sana söyledim, kimseyle bir şey başlatmakla ilgilenmiyorum."

"Tamam," diyor ve göğsünün inişini izliyorum. Tuhaf.

Şu anda gerçekten çok garip davranıyor.

"Peki, bu içecekleri herkese götürebilir miyim?"

"Tabii, evet." Yana doğru adım atıyor ve ben onu geçerken omzum onunkine sürtünüyor ve bir anlık bir zayıflık hissediyorum, bacaklarım yumuşuyor, destek için Lincoln'ün bedenine yaslanmak istiyorum. *Bu hiç bana göre değil.* Bugünkü testlerden olmalı. Bir de çöreklerden aldığım şekerden. Başka bir nedeni yok.

Duraksadığımı görmüş olmalı ki hemen "İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Derin bir nefes alıyorum. "Sadece yorgunum."

"Herkesten gitmelerini istememi ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır, sadece oturmam gerek."

Lincoln diğer içecekleri benden alıyor ve beni kanepeye oturmam için dürtüyor. Herkes etrafımda dolaşıyor, Lincoln içecekleri dağıtıyor, insanlar pizzalarını alıyor ve Lincoln bana kağıt havlu üzerinde bir dilim veriyor. Tam oturacakken Deacon yanımdaki koltuğa oturuyor ve ağırlığıyla minderi sallıyor.

Tam o sırada Lincoln'ün yüzündeki kederli ifadeyi yakalıyorum ve bu da midemin en etkileyici denizcilik düğümünü atmasına neden oluyor.

Deacon, "Buraya gelirken Rusty bana fiziksel testinizden bahsediyordu," diyor. "Eğer koçumuz bize bunu yaptırsaydı, hayatta kalabileceğimi sanmıyorum. Etkilendim kızlar."

Tatlı biri. Gerçekten tatlı, tıpkı Rusty gibi ve gerçekten çekici olmasına rağmen, gözlerim yerde oturan, duvara yaslanmış, buradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünen Lincoln'e kaymaya devam ediyor.

"Biliyorsun, Lincoln'le birlikte eve döneceğim," der Rusty, hiç de kibar davranmadan. Deacon'a kamyonetinin anahtarlarını fırlatır. "Eve gelmeden önce biraz süt al. İki galon."

"Sorun değil," diyor Deacon, anahtarları kolaylıkla havaya kaldırarak.

Lincoln kapının girişinde duruyor, anahtarları elinde, başı öne eğik, bizimle göz teması kurmaktan kaçınıyor.

Rusty beni kucakladı ve "Evine girmemize izin verdiğin için teşekkürler" dedi.

Scarlett yanıma gelip Rusty'yi de kucağına alırken, "Pizza için teşekkürler," diyorum.

"Evet, pizza için teşekkürler, koca adam." Lincoln'e doğru el sallıyor. "Çörekler için teşekkürler."

"Bir değil," diyor Lincoln .

Bu gece garip hissettirdi. Muhtemelen herkes için değil ama benim için rahatsız edici derecede garipti.

Hepimiz pizzalarımızı yedikten sonra, her takımın oynamak için geçmesi gereken farklı fiziksel testler hakkında konuştuk ve kadın futbol takımının erkek futbol takımından bile daha zor olan en zor teste sahip olduğunu konuştuk. Deacon dikkatliydi, iyi dinledi ve düşünceli yorumlar ekledi.

Onunla konuşmak inanılmaz kolay, ama bu beni şaşırtmadı. Rusty'den daha çekingen. Yoksa bunun nedeni Rusty'yi iki yıldır tanıyor olmam ve bu noktada neredeyse kardeş gibi olmamız mı?

Lincoln gideceğini söylediğinde şaşırmadım, çünkü yemeğin büyük bölümünde sessiz kalmıştı. Arada bir bakışlarımı yakalayarak beni dinledi. Tavırları farklıydı, sanki Rusty ve Deacon evimize girdiği anda birisi onun içindeki tüm ukalalığı çekip çıkarmıştı. Garip bir şekilde, Lincoln'ün en sevdiğim yönünün ukalalığı olduğunu fark ediyorum. Aklından geçeni söylüyor ve bana meydan okuyor.

Ama o farklı ve bu beni üzüyordu.

Kendimi durduramadan Rusty'nin yanından geçip Lincoln'e doğru yürüyorum. Yaklaştığımı görünce omuzlarını dikleştiriyor ve kollarımı beline dolayıp ona sarıldığımda beni kollarının arasına alıyor. *Tereddüt*le.

Kısa bir sarılma, ama bunun muhtemelen bir hata olduğunu anlamam için yeterli, özellikle de ben çekilirken elinin sırtımda kaldığını hissettiğimde.

"Teşekkür ederim. . . çörekler için."

"ederim," diyor sessizce, parmağıyla çenemi yukarı kaldırarak. "Pazartesi görüşürüz, Mayhem."

"Evet, pazartesi görüşürüz."

Rusty bana kısa bir el salladı ve Lincoln'le birlikte uzaklaştı.

Kapı kapandıktan sonra Scarlett kollarını başının üzerine uzattı. "Ben banyo yapacağım. O duş bana hiçbir şey yapmadı. Vibratörüm ve iyi bir kitapla üst katta olacağım, lütfen beni rahatsız etmeyin."

Deacon neredeyse kendi tükürüğüyle boğuluyordu. "O ... uh, samimi."

Deacon'a "Hiçbir fikrin yok," diyorum ve kanepeye dönüp bacaklarımı altıma kıvrarak oturuyorum. Ama Lincoln'ün kanepede olduğu zamanın aksine, mesafemi koruyorum.

"Biraz daha kalmam umurunda değil, değil mi?"

"Hayır, sen iyisin. Scarlett küvette mastürbasyon yaparken ben de Netflix'te bir şeyler izliyor olurum."

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Sanırım ilk kez bir kızın bunu söylediğini duyuyorum."

"Şey, o farklı bir kız. Sınırları sıfır. Hiçbir şeyden haberi olmadığı için birbirimizi çıplak görme sayımız normal sayılamayacak kadar fazla."

"Başka insanlarla yaşayınca böyle oluyor. Çocukların yanına yeni taşındım ve daha şimdiden Rusty'yi Chrissy ile telefonda konuşurken eli pantolonunun içinde yakaladım."

"Oof." Yaltaklanıyorum. "Ve hala iyi görebiliyorsun?"

"Geçici olarak kör olmuştum ama derinlemesine temizlik terapisinden sonra yeni gibi olmuştum."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Tıpkı Lincoln'ün yaptığı gibi bana doğru dönüyor ama uzanıp parmaklarını kafa derime bastırmak yerine Deacon ellerini kucağında tutarak tam bir centilmen gibi davranıyor. "Peki, şu ana kadar burayı sevdin mi?" diye sordum.

"Evet, bayıldım."

"Nereden transfer oldunuz?"

"Geldiğimiz yer olan Nebraska'da bir devlet üniversitesi. Ben lisede Brentwood'a gelebilecek notlara sahip değildim, oysa Rusty doğuştan zeki. Ve bildiğiniz gibi, Brentwood tarafından işe alınmak için çok fazla atletik yetenek ve zeka gerekiyor. Ben de bir devlet üniversitesine gittim ve notlarımı yükseltmek için canımı dişime takarak çalıştım. Rusty sanal olarak antrenman yapmama yardım etti, antrenmanda yaptıkları her şeyi bana öğretti, böylece ben de onları taklit edebildim. Yedek kaldım, seçmelere katıldım ve şans eseri takıma girdim." Gülümsüyor. "Adımı kadroda gördüğümde kardeşimin kollarında biraz ağlamış olabilirim."

"Vay canına, bu inanılmaz. Tebrik ederim. Tüm o sıkı çalışmanın karşılığını görmek iyi hissettirmiş olmalı."

Başını sallıyor. "Öyleydi. Kardeşimle birlikte yaşayabileceğim ve onunla aynı odayı paylaşmak zorunda kalmayacağım boş bir oda olduğu için minnettardım, çünkü biz de öyle yapmayı planlıyorduk."

"Oh, bu berbat olurdu çünkü Chrissy ile olan konuşmalar giderek daha da garipleşirdi."

"Bir de bana sor." Çenesinin yan tarafını ovuşturuyor. "Ve Nebraska'dan ziyarete geldiğinde, evet, bu daha da garip olurdu."

"Bu yıl yine bazı seyahatler yapacak mı?"

Deacon başını sallar. "Evet, hep öyle yapar. Dürüst olmak gerekirse onu özlüyorum. Rusty Chicago'dayken gerçekten iyi arkadaş olduk. O ona göz kulak olmamı istedi ve şimdi ikimiz de buradayız, onun için daha çok endişeleniyor. Onu Chicago'ya taşınmaya ikna etmeye çalışıyor."

"Neden ?"

Deacon iç çeker ve şöyle der: "Korkuyor. Her şeyi taşıdıktan sonra ilişkilerine bir şey olmasını istemiyor."

"Ama Rusty onun için deli oluyor. Beş yıldır çıkıyorlar, değil mi?"

Deacon başını sallar. "Evet, ama anne babası boşanmış, o yüzden daha temkinli davranıyor. Rusty bunun farkında ve sabırlı davranıyor, gerçi ona bir yüzük versem hemen evlenme teklif edeceğinden eminim."

Elimi kalbime götürüyorum. "Bu çok tatlı."

"Evet, birlikte oldukça harikalar. O aileden biri." Elini kalçasında gezdiriyor ve "Hiç kardeşin var mı?" diye soruyor.

"Hayır. Sadece ben ve ailem varız, bu da onların hayatıma dahil olmalarını zaman zaman zorlaştırıyor."

"Kahretsin, gerçekten mi?"

Kendi kendime gülümseyerek başımı sallıyorum. "Lincoln'le de böyle tanıştım, işgüzar annelerimiz sayesinde." Hikayeyi anlatıyorum, Deacon birkaç "oh be" patlamasıyla birlikte her şeye gülüyor. Hikayeyi anlattığım süre boyunca onun ne kadar iyi bir dinleyici olduğunu fark ettim, sadece orada oturuyor, etkileşime giriyor, sorular soruyordu. Oldukça harika biri. Rusty'nin neden tanışmamızı istediğini anlayabiliyorum. Her kız Deacon'la tanıştığı için şanslı olurdu.

"Daha kötüsü de olabilirdi; lakros takımında Barry Winston gibi biriyle eşleşebilirdiniz."

"Tanrım, haklısın." Yaltaklanıyorum. "Barry eğlenmek için koltuk altlarını koklamayı seviyor."

"Evet," diye devam ediyor Deacon. "Onunla ilk kez geçen hafta tanıştım ve sana söyleyeyim, o da eğlenmek için başkalarının koltuk altlarını koklamasını seviyor."

"İğrenç."

"Ayrıca, şanslısın. Lincoln gerçekten harika bir adam... senin kim olduğunu bilmese bile."

"Şaşırtıcı bir şekilde iyi bir adam." Zihnim parmaklarının saçlarımdaki hissine, seksi gülümsemesine, temizlenmiş erkek gibi kokmasına geri dönüyor.

"Kendi çevresinin dışına pek çıkmıyor. Görüyor musunuz bilmiyorum ama beyzbol takımı sadece koçtan değil, okuldan ve taraftarlardan da büyük baskı görüyor. Efsanevi soyunma odası yüzünden perde arkasında oyuncular arasında dram yaşanıyor." Beyzbol soyunma odası efsanesini düşünerek gözlerimi deviriyorum. Efsaneye göre, eğer bir beyzbol oyuncusu sizi seks yapmak için soyunma odasına götürürse, sonsuza kadar birlikte olmanız gerekir. Ben buna inanmıyorum. "Ve tabii ki Brentwood oyuncularının hızla profesyonel olması. Kimin samimi olup olmadığını anlıyorsunuz. Erkekler çoğu zaman içine kapanıktır, bu yüzden seni ve Scarlett'i çevresine dahil etmesi bir şey ifade ediyor."

Huh . . .

Hiç bu şekilde düşünmemiştim.

Sadece nazik davrandığını düşündüm. Ama düşünecek olursam, bu konuda hiçbir beyzbol oyuncusuyla konuşmadım. Muhtemelen Deacon'ın belirttiği nedenlerden dolayı birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir gruptur.

"Hmm, sanırım onu kazandım."

Deacon usulca kıkırdıyor. "Çok fazla çaba sarf etmene gerek olmadığına eminim." Bana bakıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Seni bir ara yemeğe çıkarsam sorun olur mu?"

Gözlerimi kaçırıyorum, gözlerine bakamıyorum. Biriyle çıkmayacağıma yemin etmişim. Okula ve futbola bu kadar odaklanmışken şu anda ihtiyacım olan şey bu değil, ama . . . Tanrım, o çok hoş biri. Ama ben kendimi tanıyorum. Ne *kibar* ne de ilişki malzemesi gibi görünen bir adam istiyorum. *Ve yine de . . .* Akşam yemeğine çıkabilirim. Muhtaç görünmüyor ve iyi bir arkadaş. Başka bir şey olmayacağını bildiği sürece. Adam tatlı ve ateşli olsa bile *bu* olmayacak.

Derin bir nefes alarak başımı sallıyorum. "Evet, bu eğlenceli olabilir."

"Gerçekten mi?" diye soruyor, şaşırmış bir halde ve bu çok sevimli. "Rusty senden bedava bir akşam yemeği alabileceğimi söyledi." Deacon başını sallar. "Tabii ki söyledi."

Yedinci Bölüm

INDIE

Ben Pazar günlerini seviyorum. Hafta içindeki tek tatil günümüzdür ve Scarlett'le de pazar günlerini odalarımıza kapanıp dinlenerek ve hiçbir şey yapmayarak geçiririz. Ben çamaşır yıkadım, Profesör Adams'ın dersinden notlarımı okudum ve haftanın yemek planını yaptım. *Benim* hiçbir şey yapmama versiyonum.

Bu yüzden, telefonum bir mesajla titrediğinde, koma benzeri bir durumda çıplak yatarken, tavana bakarken, çünkü fiziksel testten dolayı kaslarım yanarken cevap vermemeyi düşünüyorum.

Ama tekrar titreştiğinde, oflayarak açıyorum. Annem beni randevu konusunda rahatsız etmek istemiyordur umarım.

Lincoln: *Biz ayrıldıktan sonra Deacon'la her ne konuştuysan, burada kalp gözleriyle dolaşıyor.*

Yanıma dönüyorum ve ona geri yazıyorum.

Beni yemeğe davet etti. Ben de ettim.

Öyle mi?

Alt dudağımı çiğniyorum ve keşke bu soruyu sorduğunu duyabilseydim diyorum. Mesajlarda birinin ses tonunu asla anlayamazsınız ve bunun üzgün bir "yaptın mı?" mı yoksa sinsi bir "yaptın mı?" mı olduğunu bilmek istiyorum.

Deacon dün gece ayrıldıktan sonra hızlı bir kucaklaşma ve el sallama ile ayrıldık.

-Scarlett'in banyoda işi bittiği için şükrederek odama gittim ve yatmak için hazırlandım. Lincoln bütün zaman boyunca aklımdaydı. Akşam yemeği sırasında yüzündeki kederli ifadeyi unutamıyordum. Onu çok uzun zamandır tanıımıyordum, ama çocuklar geldiğinde kendinde olmadığını biliyordum. Neredeyse onu odama götürüp özel olarak konuşmayı, her şeyin yolunda olup olmadığını sormayı, parmaklarını kafa derime bastırıp biraz daha masaj yapmasına izin vermeyi dileyecektim.

Kelimelerimi dikkatle seçerek ona cevap yazıyorum.

Ben yaptım. Kaba olmak istemedim. Ve o iyiydi.

Lincoln: *Deacon harika biri. Harika bir adam. Dün gece anladım. Tıpkı Rusty gibi.*

Lincoln: *Evet.*

Telefonuma bakıyorum, tekrar mesaj attığını gösteren noktalar belirlediğinde buna nasıl yanıt vereceğimi merak ediyorum.

Lincoln: Şu anda ne yapıyorsun?

Indie: Yatakta uzanmış, tavana bakıyor ve kaslarımın ağrılaması için onları ikna etmeye çalışıyorum.

Lincoln: Yatakta yatarken mi? Yanlış hatırlamıyorsam, bu seni çıplak yapar, değil mi?

Indie: Tabii ki bunu hatırlıyorsun.

Lincoln: Hafızam çelik bir tuzaktır, bu yüzden hatırlamamı istemediğiniz sürece bir şey söylemeyin.

Indie: Bildiğim iyi oldu ve evet, eğer gerekiyorsa, ben .

Ben de öyleyim, yani birlikte çıplakız. Bu arkadaşlık seviye atladı.

Çıplak olmak için bahanen ne?

Lincoln: *Benim ding-dong'umla oynuyorsun.

İçimden yüksek sesle bir kahkaha patlıyor ve hemen ağzımı kapatıyorum.

Indie: LOL. Neden sadece eğlenmek için aletinin ucuna dokunduğunu hayal ediyorum?

Lincoln: Çünkü haklısın. Yaşlı sikin yukarı aşağı zıplamasını izlemek için boy aynasının önünde biraz zıplama hareketi yaptıktan sonra, sadece sikimi sallayarak tahrik olup olamayacağımı görmek için onu çarşaflara götürdüm.

Indie: Peki karar?

Lincoln: Görünüşe göre her türlü uyarım işe yarıyor.

Çünkü erkekler azgındır.

Lincoln: ^Gerçekler. Yani, kızgın mısın?

Bağımsız: Hem de çok. Aklına bir şey gelmeden söyleyeyim, hayır, gelip bana masaj yapamazsın.

Asla yapmam. İğrenç. Çıplak vücuduna dokunma düşüncesi bile midemi . Çok fazla kusmuk var. Bütün kusmuklar. Çıplak vücuduna dokunmak zorunda kalmaktansa testis torbama paslı bir çatal batırmayı tercih ederim.

Ne kadar gurur verici.

Lincoln: Ben sadece ... oh lanet olsun, az önce ağzıma kustum o.

Bitirdin mi?

Üzgünüm, tuvalete koştum. Yanlış alarm. Şimdi iyiyim.

Indie: Nerede durduğunuzu öğrendiğime sevindim.

Gerçekçi olmak lazım, Mayhem. Ama eğer bir şey yapmıyorsan ve sen kızgınsın, bir fikrim var.

Indie: Kıyafet giymemi gerektiriyor mu?

Yani yapmak zorunda değilsin. Bu senin hakkın, ama sanırım çıplaklık toplum içinde hoş karşılanmıyor.

Bağımsız: Ughhhh, herkesin içinde bir şey mi yapmak istiyorsun?

Lincoln: Buna değecek ve şu anda vücudunuz için yapabileceğiniz en kötü şeyin hiçbir şey yapmadan yatmak olduğunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Uzunlarını esnetmeli ve hareket ettirmelisin.

Koşuya çıkmayacağım.

Ben de öyle. 10 dakika içinde evinin önünde buluşalım.

Buna değse iyi olur, Castle.

Olacak, söz veriyorum.

Yataktan kalkmam beş dakikamı alıyor, bu yüzden ön kapıyı açtığımda Lincoln'ün cipinde oturduğunu ve kaportasını çıkardığını gördüğümde şaşırmıyorum. Topallayarak inerken sadece üç basamak olduğuna şükrediyorum.

Rahatlığımı koruyarak bir çift tayt ve koyu mor bir atlet giydim. Makyaj yapmakla uğraşmadım, sadece zaten yanmış olan yanaklarım için biraz güneş kremi sürdüm ve saçlarımı at kuyruğu yerine dağınık bir topuz yaptım.

Lincoln orta konsolun üzerinden eğilip benim için kapıyı açtı, elini uzattı ve içeri girmeme yardım etti. Normalde bu yardımla alay ederdim ama Tanrım, bacaklarım çok kötü ağrıyordu.

"Acı çekiyor gibi ."

Kemerimi bağladım ve uzun bir iç çektim. "Öyleyim."

Bardak tutucusuna uzanıp, "Bu senin için. Zorlu bir antrenmandan sonraki gün bana yardımcı olan elektrolit tabletlerimden biraz koydum. Çilekli limonata aromalı. Bunun güvenli bir bahis olduğunu düşündüm."

"Çok düşüncelisin." *Bu da güzel. İyi biri.* Ama Deacon'a karşı farklı.

Göz kırıyor ve cipini çalıştırıyor. "Arkadaşlar ne içindir?"

Yola çıktığında, "Nereye gittiğimize dair bir ipucu var mı?" diye sordum.

"Çok özel bir yer değil ama biraz temiz hava ve yürüyüşün size yardımcı olacağını düşündüm."

Esinti yanımdan süzülerek geçiyor, üstü açık cip kan dolaşımımı hızlandırıyor ve heyecanım damarlarımda hızla dolaşıyor. Şu ana kadar temiz havaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Ben ön camdan dışarı bakıp içkimi yudumlarken, radyodaki rock müziğin aramızdaki sessizliği doldurmasına izin vererek huzur içinde sürüyoruz. Ara sıra Lincoln'ün vites kolunu kavrayan ellerine bakıyorum, nasıl ustalıklarla vites değiştirdiğine dikkat ediyorum. Erkeksi elinin vitesi sıkıca tuttuğunu, hareket ettiğinde ön kolunun dalgalandığını görmek büyüleyici. Neredeyse erotik hissettiriyor ve aklım başımdan gitmeden gözlerimi kaçırıyorum.

Tahta kaldırım boyunca bir park yerine yanaştığımızda, beni neden buraya getirdiğine dair bir fikrim var ve daha mutlu olamazdım.

Dışarıda güzel bir gün var. Yetmiş beş, güneşli, Michigan Gölü'nden gelen esintiyle hava ne çok soğuk ne de çok sıcak. Muhteşem.

Motoru kapattığında bana doğru döndü. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor."

"Mükemmel." Kemerini çözüyor ve kendi kapısını açmak yerine kol demirinden tutup pencereden içeri giriyor, sonra yanıma gelip benim kapımı açıyor. Ona sorgulayıcı bir bakış attığımda omuz silkiyor. "İki anne tarafından büyütüldüm. Alışkanlık işte." *Ve ben buna hiç aldırımıyorum. Şövalyelik ölmedi.*

Göl boyunca uzanan tahta kaldırımlı patıkaya katılırken ikimizin de elinde birer su şişesi var. Bir Pazar günü için patika hiç de kalabalık değil. Birkaç bisikletli, bebek arabalarıyla koşu yapan birkaç anne, ama bunun dışında oldukça açık ve biraz mahremiyet sağlıyor.

Lincoln'ün tek bir Brentwood beyzbol kıyafeti giymediğini, tamamen siyah giydiğini, siyah şapkasını ters taktığını ve gözlerini siyah Ray-Ban'lerle kapattığını fark ettim. Merak ediyorum, sık sık tanınıyor mu?

Brentwood'un üç mil yarıçapında bir yerdeyseniz, yüzünü bir afişte görürsünüz. Bununla uğraşmak zorunda kalmak nasıl bir şey olurdu, özellikle de bu sadece üniversite olduğu için? Profesyonel olduğunuzda bir şeydir - bölgeyle birlikte gelir- ama üniversite? Bu çocuklardan bazıları bırakın basınla ve fanatik taraftarlarla nasıl konuşacaklarını öğrenmeyi, hâlâ cilt bakım rutinlerini çözmeye çalışıyor. Oldukça akli başında biri. Bu doğuştan mı yoksa eğitimle mi geliyor?

"Kılık değiştirdin mi?"

"Belli oluyor mu?" diye soruyor gülümseyerek.

"Bence bir başkası hayır, sen sadece yürüyüşe çıkmış sıradan bir adamsın, ama bana saklanmaya çalışıyormuşsun gibi geliyor."

"Bugün kimseyle karşılaşmak istemedim. Dürüst olmak gerekirse kampüs dışında müşterilerle ve hayranlarla konuşmayı umursamıyorum ama bugün sadece seninle biraz yalnız kalmak istedim."

Yüzümde beliren gülümsemeyi gizliyorum. Değil.

Kolay değil. "Medya eğitiminden geçmek zorunda mıydın?"

"Oh evet." Kıkırdıyor. "Birinci sınıf öğrencisi olarak yaptığınız ilk şeylerden biri bu. Disik dalga geçmez. Kimsenin onu ya da programı utandırmasını istemiyor. Ve antrenmanlar çok yoğun. Diğer tüm spor dallarının geçmesi gerekenden daha fazla."

"Hiç eğitim almadık." Güneş gözlüklerini burnuma doğru itiyorum. "Fark etmediysen söyleyeyim, ne basın ne de tribünlerde taraftarımız var. Çoğumuzun tam burslu olmasının tek nedeni Title Nine."

"Hadi ama, maçlarınızı izleyen insanlar var."

"Bizim de ailelerimiz var ama ne kadar harika da öğrenci kitlesinin umurunda bile değiliz." Bir şey söylemedi ve ben de "Hiç maça gittin mi?" diye sordum.

Ona doğru baktığımda yüzünü buruşturduğunda cevabı biliyorum. "Yoğun bir programımız olduğunu söylemek istiyorum ama bu bir bahane olur. Ne zaman oynadığınızı bile bilmiyorum."

"İki hafta sonra ilk maçımız var."

"Kahretsin, bu kadar çabuk mu? Sınavdan hemen sonra mı?"

Başımı salladım. "Evet, hâlâ kondisyon çalışıyoruz ama şimdi bir ekip olarak birlikte çalışmaya, birbirimizi okumaya odaklandık. Ama bundan önceki süreç önemli. Yaz boyunca antrenman yapıyoruz, bildiğiniz gibi okula erken geliyoruz, antrenman yapıyoruz ve sonra sınavımız var. Koç kimin ciddi olduğunu ve kimin yedek kulübesini ısıtacağını biliyor. Yarından itibaren de maçın ayrıntılarına gireceğiz. Eğlenceli şeylere."

"Kahretsin, hiçbir fikrim yoktu." Boynunun arkasını kaşıyor. "Sanırım daha fazla dikkat etmem gerekiyor."

"Neden? Yani, mega stadyumunuzda ne yaptığınız hakkında hiçbir fikrim yok."

Kıkırdıyor. "Biraz iğrenç, değil mi?"

"Belki biraz." Gülümsüyorum. "Ama siz de bunu hak ettiniz. Bu program beyzbolun en iyi oyuncularından bazılarını yetiştirdi."

"Beyzbol hayranı mısın?"

"Ben genel olarak bir spor hayranıyım. Muhtemelen oturup herhangi bir atletizm müsabakasını izleyebilirim çünkü yüksek seviyede oynamak için ne gerektiğini biliyorum. Ama favori bir beyzbol takımı seçmem gerekirse, muhtemelen Bobby'ler, ama sadece Knox Gentry'yi seçtikleri için ve ben Brentwood tarafından işe alınmak istediğimde, o çok popülerdi."

"Adamın büyük yetenekleri var. Daha yeni birinci lige çağrıldı."

"Gerçekten mi? İşte ben de bundan bahsediyorum. Oyuncu üstüne oyuncu birinci lige çıkıyor." Bir an sustum ve "Senin geleceğinin de bu olduğunu varsayıyorum." dedim.

"Her şey yolunda giderse," diye cevap veriyor, suya doğru bakarak. "Bu yıl askere alınmaya uygun değil misin?"

"İlkbaharda, evet."

"Ve eğer askere alınırsan, imzalayacak mısın?"

"Duruma göre değişir. Eğer geç bir tursa, bir anlamı olmaz. Brentwood'da kalmayı, bölümümü bitirmeyi ve Koç Disik ile bir yıl daha güçlenip dönmeyi tercih ederim."

"Bu mantıklı. Bu yüzden mi liseden hemen sonra askere alınmak yerine üniversiteye gitmeyi seçtin?"

"İkisi arasında gidip geliyordum ama Brentwood'a seçmeler için gittiğimde Koç Disik beni ofisine çekti -ki çok göz korkutucuydu- ve bana harika olma potansiyeline sahip olduğumu ama sadece onun kanatları altında olabileceğimi söyledi. Liseden hiç şüphesi olmadığını, ancak bunun benim için uzun ve zorlu bir yol olacağını ve beni kimin seçtiğine bağlı olarak, birinci ligde uzun bir kariyer yapabileceğimi ya da hiç kariyer yapamayacağımı söyledi." Lincoln gülümsüyor. "Sonra bu dosyayı çıkardı ve koydu. Brentwood'da geçirdiğim üç yılın zaman çizelgesiydi. Kusurlarıma ve zayıf noktalarıma işaret ediyordu ve üç yıl boyunca beni kötü alışkanlıklarımdan nasıl kurtaracağını ve büyük liglere hazırlayacağını anlatıyordu."

"Sen ciddi misin?"

Lincoln başını sallar. "Aşağılayıcı ve şaşırtıcıydı. Annemlere tüm konuşmayı anlattım ve onlara anlatırken hiç düşünmeden karar verdiğimi hissettim. Ülkenin en iyi atıcılarından biri olmak için eğitilirken ücretsiz bir eğitim mi? Hayır demek aptallık olurdu. Ayrıca, çocuklarla iyi anlaştım ve tesisler harika."

"Öyle." İçkimden bir yudum alıyorum ve şişeyi kapatıyorum. "Böyle bir dosya için neler vermezdim. Koç Wilson inanılmaz biri ve bizi

ama benimle fazla vakit geçirmiyor. Bundan sonra sadece bir yılım daha var ve profesyonel olmak istiyorsam ne üzerinde çalışmam gerektiğini gerçekten bilmek istiyorum."

"Belki de hiçbir şey üzerinde çalışmana gerek yoktur."

"İkimiz de durumun asla böyle olmadığını biliyoruz. Her zaman üzerinde çalışılacak bir şeyler vardır."

"Doğru." Omzu omzuma değiyor ve karıncalanan bir sıcaklık kolumdan parmak uçlarıma kadar yayılıyor. Bunu tekrar yapmasını istiyorum. "Profesyonel mi olmak istiyorsun?"

"Evet, kadın futbolculara bok gibi para ödendiğini biliyorum ama" - elimde şişeye "oyunun heyecanını bırakmaya hazır değilim. Henüz."

"Bunu anlıyorum. Dürüst olmak gerekirse bazı üniversite sporcularının son maçlarını nasıl oynadıklarını düşünüyorum. Bir daha asla rekabetçi bir şekilde oynamıyorlar. Her şeyi bırakma düşüncesi beni hasta ediyor. Sahaya çıkmak, kramponlarımda altındaki toprağı hissetmek, kalabalığın uğultusunu duymak, hakemin bana bakıp bir sonraki atışımı yapmamı beklemesi için bir şansımın daha olmaması. Bu gerçekten çok zor olurdu."

"Sanırım bizi anlayanlar sadece bizim durumumuzda olanlar. Babam, mezun olduğumda gerçek bir iş bulmamla ilgili yorumlar yaptı. Öğretmenlik diplomam üzerinde çok çalışmam ve istikrarlı bir iş bulmam konusunda. O hiçbir zaman büyük bir spor hayranı olmadı, annem de öyle, bu yüzden böyle bir yorum yaptığında içim parçalanıyor. Belli ki elit seviyede oynamanın ve her şeyi bırakmanın ne demek olduğunu anlamıyor." Başımı sallıyorum. "Bunu düşünemem."

"Babanı aşağılamak istemem ama seni hiç anlamıyor gibi görünüyor. Sadece atari salonundaki randevumuzdan bile senin bambaşka bir seviyede olduğunu biliyordum. Rekabetçi, ama bir hayali gerçekleştirmek için hayatındaki her şeyden vazgeçmesi gerektiğini bilen türden bir rekabetçi."

"Ve adamım, her şeyden vazgeçtim."

"Aynı." Duruyor ve göle bakan taş bir duvara doğru başını sallıyor. "Bir saniye oturmak ister misin? Belki gerinirsin?"

"İyi fikir." Yürüyoruz ve ikimiz de geniş, düz duvara oturuyoruz. Bacaklarımı kelebek pozisyonuna getiriyorum ve inliyorum. "Tanrım, lütfen bu ihtiyaç anında bana yardım et."

Lincoln gülüyor. "Yardım için İsa'ya seskötü olduğunu biliyorsun."

"Yoksa iyi mi?" Kaşlarımı oynatarak soruyorum.

Sertçe yutkunduğunu ve sonra gözlerini kaçırdığını görüyorum. "Numara yapıp yapmadığına bağlı."

"Oh, iyi bir nokta."

"Öyle mi?" Lincoln gözlerini sudan ayırmadan soruyor. "Hiç numara yaptın mı?"

"Uh, evet. Tanrı'nın sekse bir armağanı olduğunu düşünmeden önce, seninle sevişmiş gibi yapan en az bir kız olduğuna bahse girerim."

"Hiçbir zaman Tanrı'nın sekse armağanı olduğumu iddia etmedim, ama size şunu söyleyeyim, çok fazla ananas yiyorum. Yapılacak en kibar şey bu."

"Ah, şu haline bak. Bu çok kibarca." Bana o seksi sırtışlarından birini gösteriyor. "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama kampüste senin hakkında dedikodular duydum."

"Oh, eminim öyledir." Lincoln iç çekerek kenetlenmiş ellerine bakıyor. "Ya Hartley ve Asher gibi pratikte bekarsın ya da konuşmaya katlanırsın." Güneş arkasından batmaya başlarken başını yana eğiyor. Sadece gerçek hayattaki bir Ken bebeği olarak tanımlayabileceğim bu adama bakarken nefesimin kesildiğini hissediyorum. "Ne duydun?"

Kalça kaslarımı esnetmeye geçiyorum ve onun bir bakışıyla göğsümde oluşan kelebek hissini silmeye çalışıyorum. "Bilirsin işte, tipik şeyler. Harika vücut... büyük penis."

Sırtıyor ve başka tarafa bakıyor. "Buna itiraz edemem."

"İnsanları arayacağım dediğinde arama konusunda da çok kötüsün."

Şapkasını kaldırarak elini saçlarının arasından geçiriyor. "Kızlara asla söz vermem. Her zaman *belki bir ara seni ararım* diye bırakırım. Böylesi daha kolay. İnan bana, erkek-fahişe statüsüne yakın bir yerde değilim. Kadın arayacak vaktim ve enerjim yok."

"Çok aramana gerek olduğunu sanmıyorum. Eminim kemik aradığınızı söyleseniz okulun yarısı sıraya girerdi."

Elini göğsüne bastırıyor ve alaycı bir şekilde "İltifat için teşekkür ederim" diyor. Ona gözlerimi devirdiğimde, "Peki ya sen? Deacon'la seks yapmayı mı düşünüyorsun?"

"Demek o çizgiyi aşıyoruz, ha?"

"Yani, sonuçta biz arkadaşız."

Bacaklarımı değiştiriyorum ve bacağımı pozisyona getirmek için ellerimi kullanarak biraz daha inliyorum. "Deacon tatlı, ateşli ve yatağa atlamak büyük olasılıkla harika olur." Lincoln yanımda geriliyor ve bu beni kıkırdatıyor. O

sordu. "Sadece bunların hiçbirine hazır olduğumdan emin değilim. Özellikle de sezon yakında başlayacakken." Omuz silktim. "Bilmiyorum. Muhtemelen akşam yemeğine çıkarım ve ne olacağına bakarım."

"Harika," diye cevap verir Lincoln ters bir şekilde.

Gerginliğimi bırakıyorum ve onu kolundan dürtüyorum. "Garip davranma."

"Lütfen evimizde seks yapmayın. İsa'ya dua ettiğini duymak istemiyorum."

"Seks yaparken gürültü yaptığımı mı varsayıyorsun?"

Biraz gevşeyerek, yüzüme bakarak ve iki kulağımın etrafını gözetlemeye çalışarak beni ölçüp biçme gösterisi yapıyor. Saçmalıyor ve ben de yüzünü itiyorum ama o bağımlılık yapan kahkahasını atıyor. "Evet, sen tam bir çılgık atansın ama öyle herkes için değil. Bir erkek senden çılgık duymayı hak etmeli."

"Bu rahatsız edici derecede doğru." Çok rahatsız edici. Seks sırasında çılgık attığımı düşününce tüylerim diken diken oluyor.

"Eminim sen de orgazm olurken gargara sesi çıkarıyorsundur." Birdenbire başını geriye atıyor, gözlerini deviriyor ve kasılıyor, kollarını Frankenstein gibi uzatarak ürpertici gargara sesleri çıkarıyor.

Onu yana doğru itiyorum ama pozisyonunu zar zor bozuyorum. "Bu değil Ben.

"Nereden biliyorsun? Hiç kendinizi kaydettiniz mi?" "Evet, ve ben böyle görünmüyorum."

Güneş gözlüklerini aşağı doğru eğiyor. Çenesi hafifçe aralanır. "Uh, ben görüntüleri kendim incelemem gerekecek."

"Defol git buradan." Onu tekrar itiyorum ve duvardan atlıyorum. "Castle, bize yemek ısmarlayacağım."

Sekizinci Bölüm

LINCOLN

Indie'nin karşısındaki bankta otururken, "Bu seni daha çok takdir etmemi sağlıyor," diyorum.

Paylaşmaya karar verdiğimiz patates kızartması tepsisine uzanıyor ve bir tanesini ağzına atıyor. "Sana Chicago usulü sosisli sandviç ısmarladığım için mi, yoksa iki tane aldığım için mi?"

"İkisi de." Gülüyorum. "Seni asla sosisli yiyen bir kız olarak seçmezdim."

"Hayatımı sosisli sandviç için yaşamıyorum ama Chicago'ya taşındığımdan beri şehrin bu kısmına geldiğimde Dreaming of Wieners'a uğruyorum."

"Seni çeken şey ismi miydi?"

"İlk başta, hayır." Kıkırdıyor. "Üniversiteden önceki yazı çalışarak ve okuyarak geçirdim. *The Mother Road* adında bir kitaba rastladım. Annemin aşk romanları yığınının içindeydi. Arkasındaki suluboya Chicago manzarası gözüme çarptı ve bir deneyeyim dedim. Kitap çok komikti. Bir ailenin Chicago'da Chicago sosisli sandviçi yemek için Route 66 boyunca yaptıkları yolculuk hakkında. Daha önemli şeyler de vardı ama Chicago sosislisini denemek istememe neden olan şey buydu. Bu yüzden buraya taşındığımda bu kadar önemli olan şeyin ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Bir yazar lanet olası bir sosisli hakkında bu kadar tutkuyla yazabiliyorsa, bu denemeye değer bir şey olmalıydı, değil mi? Yelp'e girdim, Dreaming of Wieners'ı buldum - ismiyle beni kazandılar - ve ilk Chicago sosislimi bu bankta yedim. İşte o zaman hayatım sonsuza dek değişti." Gülümsüyor. Öne doğru eğilerek fısıldıyor: "Bence onları bu kadar güzel yapan kereviz tuzu."

Çok tatlı, gerçekten çok tatlı.

"Özür dilerim, hâlâ bir aşk romanı okuduğun gerçeğine takılmış durumdayım." Bana bir kızartma fırlatıyor, ben de yakalayıp sırtarak ağzıma atıyorum. "İçinde seks var mıydı?"

"Tabii ki seks vardı," diye alay ediyor. "Kirli seks. Kardeşin en iyi arkadaşıyla seks. Karavan mutfak tezgahında oral seks."

"Oh kahretsin." Kıkırdıyorum. "Canlı şeyler, ha?" "Evet."

Dudaklarım yukarı kıvrılıyor. "Herhangi bir ipucu öğrendin mi?"

"Bilmek istemez miydin?"

İsterdim.

Gerçekten isterdim.

Indie'yi yürüyüşe davet ettiğimde, bunun bir tepsi patates kızartması ve sosisli sandviç paylaşmamızla sonuçlanacağını düşünmemiştim, ama iyi ki de öyle oldu, çünkü onun arkadaşlığından gerçekten keyif alıyorum. Beni bambaşka bir seviyede anladığını hissediyorum. O benim neler yaşadığımı biliyor, ben de onun neler yaşadığını anlıyorum. Tahmin edilemez biri, beni güldürüyor ve onun yanında olmayı seviyorum.

Günün erken saatlerinde nasıl olduğunu öğrenmek için ona mesaj atmayı düşündüm ama özellikle Deacon eve gelip Indie'nin ne kadar harika övdükten sonra çaresiz hissettim. *Güven bana dostum, biliyorum.* Ve buna kızamıyorum bile çünkü onun üzerinde hiçbir hakkım yok. Onunla ilk tanıştığımda kim olduğunu bilmeyen pislik bendim. Ve bunun için her gün kıcıma tekme basıyorum.

Ama zaman ilerledikçe, saat dört civarında ona mesaj atıp yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğini sormaya karar verdim. Dünkü yoğun antrenmanını bildiğinden, ağrıyor olacaktı, bu yüzden dışarı çıkmak ona yardımcı olacaktı.

Ve şimdi buradayız, birlikte yemek yiyoruz. Güzel bir sikiş oldu.

Gün.

"Kitap hala sende mi? Belki iyi bir arkadaşına ödünç vermek istersin. dostum."

"Annemin, üzgünüm. Kütüphaneyi kontrol et."

"Belki de yerim." Sosisli sandviçimi kaldırıyorum, Indie de kaldırıyor ve ikimiz de bir ısırik alıyoruz. "Lanet kereviz tuzu yüzünden," diyorum ağız dolusu.

"Doğru mu?" Indie, dudağından hardal sarkarken cevap veriyor.

İçgüdüsel olarak uzanıp hardalı sildim ve sonra parmağımdan yaladım.

Gözleri açılıyor, yüzünde şaşkınlık ve eğlence ifadeleri beliriyor. "Az önce dudağımdaki hardalı silip yedin mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum utanmadan. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?" "Hayır, sadece şaşırdım, hepsi bu."

"Neden? gereken bir hastalığın mı var?" "Hayır," diye karşılık veriyor.

"O zaman sorun yok."

"Ama başparmağını en son ne zaman yıkadığını nereden bileceğim? Dudağımanın her yerine mikrop bulaştırmış olabilirsin."

"Biliyor musun," diyorum, cevabımı iyice düşünmüş gibi yaparak, "buraya gelmeden önce başparmağımı rastgele insanların pantolonlarına daldırıyordum. Belki de endişelenmelisin."

"Neden böylesin?" Gülümsüyor.

"Ben neden ? *Sen* neden ?" Zayıfça karşılık veriyorum. "Bundan daha iyisini yapabilirsin, Castle."

"Kereviz tuzu dikkatimi dağıttı," diyorum ve sosisli sandviçimden bir ısırık daha alıyorum ki uzaktan birinin Indie'nin adını seslendiğini duyuyorum. İkimiz de sağ tarafa baktığımızda Deacon'ın bize doğru *koştuğunu* görüyoruz.

Tek kelimeyle harika.

Beni fark ettiğinde, iki kez baktı ve sonra sanki şöyle gibi güldü, "*Şansımız nedir?*"

Yüksek, görünüşe göre şans çok yüksek.

"Kahretsin, sen olduğunu bilmiyordum, Linc." Hızlıca bir kanka tokalaşması yapıyoruz ve sonra Indie'nin yanına oturuyor. "Siz ne yapıyorsunuz?"

Bu başka bir erkek olsaydı çok kızardım, özellikle de Indie benim kız arkadaşım olsaydı -ki değil- ama öyle olsaydı, Deacon tam bir sık bloğu olarak algılanırdı.

İki yüz kiloluk dev bir bekaret kemeri.

Clueless-ville'den Sör Cockus-the-Blockus.

Sertifikalı bir jimmy jacker. Ne demek istediğimi anladınız.

Belli ki Indie ve ben birlikte yemekten keyif alıyoruz -merhaba, lanet olası patates kızartmalarını paylaşıyoruz- ve o gelip masamıza hoş geldin dedi.

Ama Deacon öyle biri değil. O gerçekten mutlu, dışa dönük ve insanlarla takılmayı seven bir adam. Kötü niyetli değildir ya da insanların sinirlerini bozacak şeyler planlamaz.

Hayır.

Bu o -sormadan patates kızartmalarımızdan birini yiyor- ve takılıyor.

"Tahta kaldırımda yürüyüşe çıktım ve biraz esneme hareketleri yaptım,"

Indie

cevaplar ve sonra koluna dirsek atar. "Peki ya sen?"

Masanın öbür ucundan birbirlerine karşı olan rahatlıklarını, bakışmalarını, Indie'nin vücudunun neredeyse Deacon'a doğru eğilmesini izliyorum. Bu rahatlatıcı değil; gerçekten sinir bozucu ve kızgınlığın sıcaklığının boynumdan kafatasımın tabanına doğru kanamaya başladığını hissedebiliyorum.

Bu bir gerilim baş ağrısı olacak. Evet, şimdiden gümbürtünün başladığını hissedebiliyorum.

"Rusty, Hartley ve ben sahilde top oynamaya karar verdik. Biraz hoagie aldık ve eve dönüyoruz." Deacon bana seslendi. "Bir şey isteyip istemediğini öğrenmek için sana mesaj atmaya çalıştık dostum."

"Kahretsin, üzgünüm." Cebimdeki telefonuma uzanıp cevapsız mesajlara bakıyorum.

"Hayır, sorun değil. Anladım. Hartley eve gittiğimizde Netflix'te *All-American*'ı izlemek istiyor. Seni beklememizi ister misin?"

"Sen git. Ben yetişebilirim."

"Harika, ben sizi yalnız bırakayım." Deacon bir kızartma daha alır ve Indie'ye göz kırpar. "Sonra görüşürüz. İyi eğlenceler çocuklar."

Hızlı bir selamla, Hartley'nin siyah SUV'sini gördüğüm otoparka doğru yola çıkıyor. TESLA olduğu için fark etmemek zordu ve çok hastaydı. Hartley'nin babası, Hartley'nin SUV'u için evimize bir elektrik fişi taktırmıştı.

Deacon koşarak uzaklaşırken, sosisli sandviçine dönmeden önce Indie'nin uzun bakışlarını yakalıyorum ve bir anda içinde yaşadığım baloncuk pathyor. Indie'yle çıkmadığım ikinci randevumu bombalayan gerçekten iyi bir adam yüzünden sinirlenmiş hissediyorum. *Keşke bunun beni neden bu kadar sinirlendirdiğini bilseydim.*

Indie'nin evine kadar çekiyorum.

Gecenin geri kalanında pek konuşmadık. Söyleyecek bir şey bulamıyordum ve görünüşe göre Indie de bulamıyordu. Sanki Deacon o lanet olası dost canlısı ve neşeli Noel Baba tavrıyla gelip doğaçlama akşam yemeğimizin üzerine bir kova soğuk su dökmüş gibiydi.

Kıvılcım çıkarmış olabilecek alevleri söndürmek.

Kıvılcım aradığımdan değil, ama aramızdaki bağı inkar etmek zor, özellikle de kolay esprili şakalaşmalarımızı.

Her iki şekilde de, Deacon gittikten sonra, gecemiz aniden sona erdi.

Köpeklerimizi bitirdikten sonra Indie, okul haftasına hazırlanmak için evine dönmesi gerektiğini söyledi ve ben de onunla tartışmadım.

Şimdi evinin önündeyiz ve emniyet kemerini çözüyor, bir şey söylemek için çaresiz hissediyorum, onu birkaç dakika daha yanımda tutacak herhangi bir şey.

Deacon tarafından aletimin üzerine basılıp dümdüz edildikten sonra sohbet edemememi telafi edecek herhangi bir şey.

"Benimle yürüyüşe çıktığın için teşekkürler," diyorum. "Yemek için de teşekkürler. Sanırım bunlar ağzıma attığım en iyi sosislerdi." Harika değil ama bu da bir şeydir.

Kıkırdıyor. "Bunu söylemek için ne zamandır bekliyordun?"

"Eve gelene kadar."

"Ne kadar kusursuz bir itidal."

Kapıyı açtı ve dışarı çıkamadan elini çekip "Bir saniye bekle" dedim. Koltuğunun arkasına uzandım ve içinde banyo bombası olan bir çanta çıkardım. "Al bakalım."

Şaşırmış bir şekilde banyo bombasını inceliyor ve sonra bana bakıyor. "Bu bir banyo bombası mı?"

"Öyle. Annem her ay bana bir demet gönderiyor. İçlerinde ağrıyan kaslarımı yatıştırmaya yardımcı olan homeopatik yağlar var. İçeri girdiğinizde küvetinizi doldurun ve en az on beş dakika suda takılmaya çalışın. Daha sonra bana teşekkür edeceksiniz. Bu arada bil diye , bunları hiç başkalarına vermedim, o yüzden kendini şanslı say."

"Bana banyo bombası veriyorsun," diyor, hâlâ şok olmuş bir halde. "Evet, sorun olur mu?"

"Hayır, sadece ..." Dudakları yukarı kalktı. "Gerçekten çok tatlı.

Teşekkürler, Castle." "Bir şey değil." Omuz silkiyorum, bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum.

Beklenmedik bir şekilde konsolun üzerinden eğiliyor ve kollarını boynuma dolayarak beni kucaklıyor. Sadece bir elim serbest kalacak şekilde manevra yapabildiğim için onu sıkıca kavıyorum ve o çekilmeden önce bir saniyeliğine vücuduma bastırılmış hissinin tadını çıkarıyorum.

"Yarın görüşürüz, Lincoln."

Dışarı atlar ve kapıyı kapatır. "Yarın görüşürüz, Mayhem." Bana tatlı bir el sallıyor ve sonra merdivenlerden çıkıp evine girerek gözden kayboluyor.

Uzun bir iç çekerek başımı koltuğuma yaslıyorum ve motoru çalıştırıyorum. Eve gitme zamanı.

TAK. Knock.

"İçeri gel," diye seslendim.

"Pantolonun yukarıda mı? Elin penisine yakın bir yerde mi?" Deacon'ın kapıdan seslendiğini duyuyorum.

"Hayır, kardeşin gibi otuzbir çekmiyorum."

Kapı yavaşça açılır ve Deacon başını içeri uzatır ama gözleri kapalıdır. "Emin misin?"

"Evet. Tanrım." Gülüyorum.

Gözlerini açtığı anda rahatlayarak iç geçirir. "Asla çok emin olamam. Rusty evet derken, gelebileceğimi söylemiyordu, gelmeye hazır olduğunu söylüyordu. İnan bana, bu bir süre aklımdan çıkaramayacağın bir görüntü."

"Buna inanıyorum." Oturması için yatağıma doğru başımı salladım. "Ne oldu?" Deacon oturur ve ellerini önünde birleştirir. "Can Sana bir şey sorabilir miyim? Bana kızmanı istemiyorum ama sorunun cevabını gerçekten bilmem gerekiyor."

"Tabii, ne var ne yok?" Bunun ne hakkında olacağını bildiğimi hissederek soruyorum.

"Sen ve Indie." Evet, haklıydım. "Aranızda bir şey mi var?" Ben daha cevap veremedi elini kaldırdı ve "Bunu sormamın nedeni ayağına basmak istememem dostum. O iyi biri ve evet, onunla çıkmayı çok isterim ama aranızda bir şey varsa bundan uzak durmak istiyorum."

Yüzümün yan tarafını ovuşturarak saat beş yönündeki gölgemi kaşıyorum. "Bana geldiğin için minnettarım," diyorum, sorusu hakkında düşünmek için duraklıyorum.

bir şey mi var?

Muhtemelen Indie ve Deacon arasında olanlardan başka bir şey değil. Indie'flört etmeyi sevdiğini ve bu konuda çok iyi olduğunu fark ettim, ama aynı zamanda herkesi bir kol boyu uzakta tutuyor. Bu yüzden belki bir şeyler olduğuna inanmak istesem de, gerçekten olmadığını biliyorum.

Ve bu benim için sorun olmamalı çünkü tıpkı onun gibi ben de biriyle, özellikle de Indie gibi iradeli ve kararlı biriyle bir şey başlatacak durumda değilim. Geleceğiyle ilgili ince ince tasarlanmış planlarını mahvetmek istemem.

Onunla birlikte olma şansına sahip olmak harika olabilir, ancak tüm bu merakın ötesinde, ikimizin de ihtiyacı olan şeyin bu olmadığını biliyorum.

Başımı salladım. "Hayır, bir şey yok. Biz sadece arkadaşız."

Deacon bunu yutmuş gibi görünmüyor. "Emin misin dostum? Dün gece ve bugün ona nasıl baktığını gördüm. Sen

Beni oradan çıkarmak için sosisli sandviçini boğazıma sokmak ister gibiydin."

Kahretsin.

Sanırım sandığım kadar soğukkanlı .

"Yani ... evet, o oldukça harika biri ama hayatlarımızda farklı yerlerde olduğumuzu, zıt yönlerde gittiğimizi biliyorum, bu yüzden arkadaşlar bizim için çalışıyor."

Deacon başını sallıyor. "Hayatında nasıl bir yerde?"

"Dürüst olmak gerekirse?"

"Evet."

Yanağımı ısıırıyorum, ona ne kadarını söylemem gerektiğini, Indie için konuşup konuşmamam gerektiğini merak ediyorum. Kahretsin, onunla yemeğe çıkacağını söyledi, yani belki de doğru adamla olursa bir ilişkiye açıktır. Ben kimim ki buna engel olayım?

Ayrıca, Deacon benim de arkadaşım. Indie bana birçok kez ciddi bir ilişki istemediğini söyledi. Deacon'ın Indie'ye aşık olduğunu ve sert bir şekilde aşık olduğunu görebiliyorum; eğer Indie aynı duyguları paylaşmıyorsa bu onun için zor olurdu.

Sözlerime dikkat etmeye karar vererek, "Şu anda gerçekten ciddi bir şey aradığından emin değilim. Bence o daha çok eğlenmek istiyor."

Deacon ensesini çekiştiriyor. "Evet, ben de öyle bir izlenim edindim."

"Ama kim bilir," diyorum nedense. "Belki fikrini değiştirir."

"Evet, belki." Ben masamda oturup bu konuşmanın bitmesini dilerken o yatağında arkasına yaslanmış, ellerini arkasında birleştirmiş. "Sanırım onu yine de dışarı çıkarabilirim, yani ... eğer senin için sorun olmazsa."

"Benden izin almana gerek yok, dostum."

"Biliyorum, ama ..." Dudağını ısıırıyor ve tavana bakıyor. "Tanrım, bunu söylediğim için benden nefret etme, ama ondan hoşlanıyor olabileceğin ve bunu henüz bilmediğin hissine kapılıyorum."

Ondan hoşlandığımı biliyorum. Ama bu konuda yapacağım bir şey yok, çünkü söz konusu Indie olduğunda, bu duygulara teslim olmak kaygan bir zemin oluşturmaktır.

"Benim için endişelenmeyin. Ben iyiyim. Onu dışarı çıkar. Muhtemelen çok eğleneceksin."

"Tamam," diyor çekinceyle. "Eğer senin için de sorun yoksa, bu hafta ona mesaj atarım."

"Ne istiyorsan onu yap. Biz iyiyiz, dostum."

Dün gece erken yatmama rağmen en fazla iki saat uyumuşum gibi hissediyorum.

Deacon'la yaptığım konuşmanın göğsümde yarattığı ağırlıkla yatağında rahatsız bir şekilde dönüp duruyordum. Söylediklerimde ciddiymdim. Ne isterse yapabilir. Indie üzerinde hiçbir hak iddia edemem ama eğer çıkmaya başlarsa, Indie kuralını çiğneyip Deacon'la çıkmaya karar verirse ne olacağını düşünmeden edemiyordum. Bu beni nasıl hissettirirdi?

Harika değil.

Ama yine de ona karşı bir hamle yapmıyorum, hatta yapmam da gerekmiyor. İkimiz de hayatlarımızda farklı yönlerde gidiyoruz ve ona çıkma teklif etmeyi düşünmek bile doğru gelmiyor.

Deacon daha uygun bir seçim -sanki *kararı verecek kişi benmişim gibi*- çünkü bu yıldan sonra Brentwood'da bir yılı daha var ve Indie de öyle. Birlikte iyi olurlar.

En azından kendime bunu söyleyip duruyorum.

Koltuğumda arkama yaslanıp kapüşonumu başıma geçiriyorum ve dersin başlamasını beklerken gözlerimi kapatıyorum. Kahretsin, bugün dersler ve antrenman arasında biraz kestirmem gerekecek. Neyse ki soyunma odamızda gerçekten güzel kanepeler var.

Öğrenciler içeri süzülüyor ama neyse ki beni rahatsız etmiyorlar; küçük sınıfa giriyorlar, yerlerine ve arkadaki dünyayı uzakta tutmaya çalışan adamı görmezden geliyorlar.

Ta ki Indie yanıma oturana kadar.

"Al," diyor ve masama bir şey koyuyor. "Görünüşe göre buna benden daha çok ihtiyacın var."

Doğrulup gözlerimi açtığımda masamın üzerinde büyük bir kahve görüyorum. Ona bakıyorum ve gülümseyerek uzanıp başlığımı indiriyor.

"Bu daha iyi. Şimdi iç, sınıfta uyumak yasak." "Bunu çoktan içtin mi?"

"Şu anda ciddi misin?"

Gülüyorum ve büyük bir yudum almak için kapağı ağzıma götürüyorum. Ona geri veriyorum ve o da bir yudum alıyor ve nedense dudaklarımın sadece kapağın üzerinde olduğunu umursamaması içimde aptalca bir şey yapıyor -İçlerini kıpır kıpır yapar.

Tanrı aşkına, dostum.

"Neden bu kadar yorgunsun?" diye soruyor, not defterini çıkararak. Indie'de sevdiğim bir şey mi var? Masalarında bilgisayarları olan diğer herkesin aksine o el yazısıyla notlar alıyor. Ve kaleminin rengini değiştiriyor, böylece her derste notlarının ne zaman başlayıp ne zaman biteceğini biliyor, mavi ve kırmızı arasında gidip geliyor. Çok şirin.

"REM döngümü bulamadım. Zihnim yarışıyordu."

"Ne hakkında?" Fincanı bana geri uzatıyor ve bir yudum alıyorum, hafifçe vişneli dudak nemlendiricisinin tadını alıyorum.

Şimdi, ona gerçeği söyleyebilirim. Deacon'ın dün gece *benim onayımı almaya* geldiğini ve *senin bir ilişki istemediğini* açıklamak zorunda kaldığımı söyleyebilirim. Dün onu gördükten sonra ne düşündüğünü görmek için. Çünkü eğer bir şeysem, çoğunlukla dürüstümdür. Ama daha derine indiğimde, Deacon'ın Indie'nin kucaklamalarının alıcısı olmasını istediğimi sanmıyorum. Dün gece onun vücuduma dokunuşunu hissetmek - *kelime oyunu* yapmıyorum - çok . Ve eğer çıkarlarsa ... şey ... *onun sarılmalarından çok daha fazlasını alacak.*

Evet, hayır.

O konuya girmeyelim, Castle.

"Her şey. Sezon," diyorum, anında bir bahane buluyorum. "Koç bu yıl hızımı doksan beşe çıkarmamı istiyor ki bu neredeyse imkânsız görünüyor. Doksan birde pes ediyorum. O kamburu bir türlü atlatamıyorum."

"Doksan beş mi? Saatte 50 mil hızla fırlatırsam şanslıyım."

Kıkırdıyor. "Evet, eminim orta sahadan gol atmak için yaklaşık elli deneme yapmam gerekecek."

"Sadece elli mi?"

Şakacı bir şekilde omzunu dürtüyorum. "Hâlâ atletik." "Senden daha atletik olduğuma eminim."

"Bu konuda ciddi misin?" Kendimi daha canlı hissederek soruyorum.

"Rekabet yok, Lincoln. İkimiz arasında daha atletik olan benim."

"Nasıl ?" Cesurca soruyorum, onun ateşli tavrından besleniyorum.

"Kadın futbolu fiziksel testi tek başına teorinizi çürütüyor, ancak gözlerimi sahadan ayırmadan ayaklarımla bir topla hokkabazlık yapabilmem gerekiyor. Sadece çeviklik bile seni yenmeme yeter. Tek yaptığın bir tümseğin üzerinde durup topu sertçe atmak."

"Tüm yaptığım-" Keskin bir nefes çekiyorum. "Benim de sahaya çıkmam ve vuruş yapmam gerekiyor."

Gözlerini deviriyor. "Atıcılar söz konusu olduğunda vuruşun bir şaka olduğunu hepimiz biliyoruz." Ağzını kapatıp fısıltıyla bağıyor, "Sakin olun millet. Sakin olun." Kaşlarını kaldırarak kendi kendine kıkırdıyor ve biraz daha kahve içiyor.

"Vay canına, bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

"Tamam. Evet, harika bir fiziğin olabilir ve bir atari oyununda basketbol topunu fırlatabilirsin, ama sahaya çıktığında beni yenebilme şansın yok. Her şeye bahse girerim ki, bana atış yapsan, ben sana vurabilirim."

"Bu kadar kendinden emin olman mide bulandırıcı." İkimiz de gülüyoruz, hâlâ hocamızın gelmesini bekliyoruz "Her neyse, Koç Disik her şeyin bacaklarda olduğunu söylüyor. Bacak gücümü geliştirsem, bu hızıma yansıyacaktı. Spor salonunda daha fazla zaman geçiriyorum, çabalarımı oraya odaklıyorum, ama hiçbir işe yaramıyor gibi görünüyor."

"Belki de yanlış antrenmanlar yapıyorsunuz. Futbolda her şey bacak gücü ve çeviklikle ilgilidir. Seni sahaya çıkarabilir ve birkaç şey öğretebilirim."

"Öyle mi?"

Gülümsüyor ve bardağı elimden alıyor. Büyük bir yudum aldıktan sonra geri uzatıyor. "Evet. Benimle takıl Castle, farkına bile varmadan doksan beşe ulaşacaksın."

Tam o sırada profesörümüz içeri giriyor ve çantasını masanın üzerine koyuyor. Oturdu ve "Ders planları iki hafta içinde teslim edilecek. Hafta sonuna kadar taslakları istiyorum."

Indie ve ben birbirimize bakıyoruz, gözlerimiz kocaman.

Fısıldayarak, "Bundan sonra öğle yemeği yemek ister misin?" diye sordum. "Sanırım en iyisi bu olur." diye fısıldadı.

Dokuzuncu Bölüm

INDIE

"Nereye gitmek istiyorsun?" Lincoln elleriyle sırt çantasının kayışlarını kavrayarak soruyor. Biraz yorgun görünmesine rağmen, siyah kapüşonlu tişörtü ve kalçalarından aşağı sarkan kot pantolonuyla her zamanki gibi yakışıklı. Gündelik bir kıyafet ama sivriltilmiş gövdesi formuna ve seksapeline çok yakışıyor. Dağınık saçlarından ya da mavi gözlerini bu sabah daha da mavi gösteren yüzündeki hafif bronzluktan bahsetmiyorum bile.

"Lakeview?"

"Ben varım." Sanki çok doğal bir şeymiş gibi kolunu omuzlarıma doluyor ve atletizm yurtlarının yanındaki yemekhaneye doğru yürümeye başlıyoruz. Burası sadece en aşına olduğum yemekhane değil, çünkü ilk yılımın tamamını orada yemek yiyerek geçirdim, aynı zamanda en güzel olanı çünkü Michigan Gölü'ne bakıyor.

Lincoln'ün parfümü başımı döndürüyor ... ve muhtemelen kafamı karıştırıyor. "O sweatshirt içinde sıcak değil misin?"

"Evet."

"Neden çıkarmıyorsun?"

"Kıyafetlerimi çıkarmamı mı istiyorsun, Indie? En azından özel bir yere gidene kadar bekle."

"Görüyorum ki kahve etkisini göstermiş."

Duruyor ve sırt çantasını çıkarıp bana uzatıyor. Başının arkasına uzanıp eşofmanını çıkarmaya başlarken ben de onu tutuyorum. Sanki ağır çekimdeymiş gibi, gömleğinin arkası kalkmaya başlıyor, sonra gömleğinin önüyle birlikte kalkıyor ve şimdiye kadar gördüğüm en harika altılı karın kaslarından birini ve kalça çukurlarını gösteriyor.

Kot pantolonunun kalçasından aşağıya sarkmasına şaşmamalı, onu tutacak hiçbir şey yok.

Siyah külotunun bel bandı kaslı tenini sarıyor ve meraktan ağzımı sulandıracak kadar alçakta duruyor.

Ama o karın kasları, aman Tanrım, net bir şekilde tanımlanmış ve şekillendirilmiş, üst üste yığılmış, ince bir çizgi halinde kesilmiş kıllar külotunun bel bandına kadar iniyor. Parmaklarım uzanıp o kıllara dokunmak için kaşınıyor.

Elimi beline daldırıp okulda dolaşan söylentilerin doğru olup olmadığını görmek için.

"Diğer gömleğimi de çıkarmamı ister misin?" Lincoln derin sesiyle gözlerimi irkilterek soruyor.

"Ne dedin? Hayır. Üzgünüm. . ." Alt dudağımı ısırıp gözlerimi kaçırıyorum, boğazımdan garip bir kahkaha yükseliyor. "Özür dilerim, bakmak istememiştim. Sadece"- öne doğru eğilip-"harika karın kasların var" diyorum.

"Ben de sana, Mayhem." Göz kırıyor ve sweatshirt'ünü kalçalarına gevşekçe bağlıyor ve bir nedenden dolayı, eğer mümkünse, genel görünümüne yaklaşık yirmi sıcak puan ekliyor. Açık mavi gömleği pazularını sıkıca sararak kollarında kaya gibi görünmelerini sağlıyor ve gömleğinin etekleri de ne kadar fit olduğunu vurgulayacak şekilde bol.

Her zaman iri yarı erkeklerden hoşlanmışımdır. Deacon gibi erkekler yan hakem tanımına uyuyor ama Lincoln hayatım boyunca kendi zevkim konusunda yanıldığımı düşünmeme neden oluyor çünkü ona bakmaktan kendimi alamıyorum, özellikle de karın kaslarını gördükten sonra. Bu görüntü beynime kazındı ve aklımdan çıkarmanın neredeyse imkansız olacağından eminim.

"Hadi gel." Kolunu tekrar omzuma doluyor ve beni Lakeview'e doğru götürüyor.

Bu sefer daha da yaklaşıyorum, kendimi bu ana bırakıyorum.

"Aynı şeyi almış olmamız garip mi?" Lincoln biftek salatalarımıza bakarak soruyor.

"Birini aramızda paylaşıyor olsaydık tuhaf olurdu."

Çatalını kaldırıp bana doğrultuyor. "Bu konuda haklısın. Patates kızartması başka bir şey, salata başka bir şey."

"Kahve ve çörekleri unutmayın. İkisini de yaptık."

"Nasıl unutabilirim ki? Aramızda paylaşılabilir yiyeceklerin bir listesini yapmaya başlayalım mı?"

"Bunun neresi eğlenceli?" Ben de diyorum ki. "Aramızdaki ilişkiyi taze tutmak istiyorsak, uçlarda yaşayacağız. Liste yok."

Lincoln şakacı bir şekilde ellerini kaldırır. "Lanet olsun, dikkat et."

Beni çok fazla güldürüyor. Artık onun arkadaşlığını arzuluyorum. Çok şakacı ve etrafta olması eğlenceli. Herkesin onu neden sevdiğini anlamak çok kolay. Deacon'ın da dediği gibi, çevresine girmenize izin verdiğinde gerçekten iyi bir adam. Ve şimdi biliyorum ki o da kasıtlı olarak züppe değil. Seçici bile değil. Sadece odaklanmış. Nihai hedefe bakıyor. *Ve ben buna hayranım. Görünüşe göre düşündüğümde daha çok birbirimize benziyoruz.*

"Peki, şu ders planları hakkında," diyor.

"Evet. Fiziksel testler konusunda neden henüz hiçbir şey yapmadığımıza dair tek yönlü zihnimi suçluyorum."

Sırt çantasından klasörünü çıkarıp önüme koydu. "Nedir bu?" Diye sordum ama açmam için başını sallamakla yetindi. Açtığımda, en üstte ikimizin de adının yazılı olduğu ders planlarını görüyorum. "Bunların hepsini bensiz mi yaptın? Sınıfta taslağı hazırlamadığımız için sen de benim kadar şaşırmış görünüyordun."

"Şaşırdım, çünkü bunu bir araya getirdiğimi unutmuştum ve sana göstermemiştim." Salatasından etkileyici bir kürek dolusu daha almasını izliyorum. Adam yemeğinin tadını çıkarıyor. Bu biftek salatasının da favorilerimden biri olduğunu unutmayın. "Bunlar önceki bir takım arkadaşının planları-"

Dosyayı kapattıktan sonra başımı sallıyorum ve dosyayı ona geri veriyorum. "Ben kopya çekmem."

"Ben de öyle," diyor, sesi hakarete uğramış gibi çıkıyor. "Bu bir taslak, bir başlangıç noktası ve ne yapmak istiyorsak onun içeriğini dolduruyoruz. Tanrım, Mayhem."

Anında suçluluk duygusu kaplıyor. "Ah, özür dilerim. Seni aşağılamak istememişim."

Omuz silkiyor. "değil. Ama genel öğrenci kitlesinin beyzbol takımı hakkında düşündüklerinin aksine, biz sınıfta ve sahada kışımızı yırtarak çalışan sağlam çocuklarız."

"Biliyorum." Masanın öbür ucuna uzanıp elini elime aldım ve sıktım. "Özür dilerim."

Gözleri yumuşuyor ve elimi geri sıkıyor. "Sorun yok, Indie."

Birkaç kısa an boyunca böyle kalıyoruz, el ele tutuşuyoruz, birbirimize bakıyoruz, aramızda söze dökülmemiş bir saygı sözü geçiyor. Bu garip bir his, sanki kemiklerimin derinliklerindeki bu ölümsüz sadakati yeni keşfetmişim gibi. Sadece birkaç haftadır tanıdığım, ama hakkında güçlü hisler beslediğim bu adama, bana da aynı sözsüz sadakati sunacak birine veriyorum.

"Hey, çocuklar. Neler oluyor?" İrkilerek başımı kaldırdığımda Hartley ve Deacon'ın masamızın kenarında durduklarını görüyorum. Deacon'ın hafifçe

Hartley'nin arkasında, ama gözlerinin alevini üzerimde hissediyorum.

Lincoln arkasına yaslanır ve elini saçlarının arasından geçirir. "Uh . . . hey oradaki."

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" Hartley'nin yüzü gülüyor, Deacon ise endişeli görünüyor. Bu ezici açıklama ihtiyacı beni tüketiyor ve ben durduramadan dudaklarımdan taşıyor.

"Lincoln'e hakaret ettim. Özür diliyordum."

Hartley gülüyor, bir sandalye çekiyor ve sandalyeyi ters çevirip bize bakacak şekilde oturuyor. "Hepimiz Lincoln'e hakaret ediyoruz. Sizi kandırmasına izin vermeyin. Çocuğun görüldüğünden daha kalın bir derisi var. Sadece sempati kazanmak için kurban kartını oynamayı seviyor."

"Siktir git." Deacon otururken Lincoln kıkırdıyor. "Bunu telafi etmenin en iyi yolu? Meme ucunu ovala."

"Ne?" Lincoln'e bakarken gözlerim açılıyor, ağzım açık kalıyor. Omuz silkiyor ve salatasını yemeye devam ediyor. "Onunla tanıştığım ilk gece meme uçlarına dokunmamı istedi."

"Hiç şaşırmadım." Hartley, Lincoln'ün salatasından bir parça biftek koparır ve ağzına atar. "Paralarının okşanmasına bayılır. Özellikle de sarhoşken; herif gömleğini çıkarıp etrafta koşturuyor, göğsünü size doğru itiyor."

"Fotoğraflarını gördüm," diye söze karışıyor Deacon. "Ve itiraf etmekten nefret ediyorum ama Rusty bana bir video gösterdi-"

"Tamam, tamam," diyor Lincoln, Deacon'ı eliyle bastırmaya çalışarak. "Ayrıntılara girmeye gerek yok."

Çenemi elime dayıyorum ve üç erkeğin arasına bakıyorum. "Hayır, lütfen, ayrıntılara girelim."

Deacon izin istiyor ama Hartley izin vermiyor, hemen atlıyor, bir parça daha biftek alıyor ve bu sefer Lincoln'den bir tokat yiyor. "Lincoln bir keresinde aletini örten kırmızı bir bardakla sokakta çıplak koşmuştu."

"Dostum, hadi ama," diyor Lincoln, bana özür dileyen bir bakış atarak.

"Ne? Bu doğru. Sarhoşken yaşadığın en güzel anlardan biriydi." "Peki senin sarhoş arşivinde kaç anın var?" Ben soruyorum.

Lincoln çatalını salatasında gezdiriyor ve bana sırtıtmak için gözlerini zar zor kaldırıyor.

Nefesim kesiliyor ve o utanmaz bakış yüzünden kalbim duracak gibi oluyor. "Yeter," diye cevap veriyor.

"Takımdaki açık ara en iyi sarhoş."

Deacon inliyor. "Eğlenceli sarhoş , değil mi?"

"Evet," diyor Lincoln, sırtarak, gözleri hâlâ bende.

"Anlaşıldı." Deacon kolunu sandalyemin arkasına yaslıyor ve Lincoln'ün gözlerinin hızla elinin düştüğü yere kaymasını ve sonra salatasına dönmesini izliyorum. *Bağlantı koptu.* "Ben bir kadeh fazla içip gecenin geri kalanını tuvalette geçiren sinir bozucu sarhoşum."

Hartley, Lincoln'ün tepsisindeki içkiyi alır ve Lincoln içkiyi geri çekmeden önce büyük bir yudum almayı başarır. "Bizimle yaşıyorsan bunu bilmek hayati bir bilgi. Hamamdan kusan biri değilsin, değil mi?"

Deacon başını sallar. "Hayır, hafif sıklet olsam da porseleni gördüğümde tanırım. Her seferinde tuvalete ulaşırım."

Salatamı yemeye çalışırken alaycı bir tavırla "Vay canına, ne harika bir sohbet değil mi?" diyorum.

Lincoln, "Hey, detayları istedin," diye işaret .

"Erkeklerin iğrenç olduğunu unutmaya meyilliyim."

"Saçmalık," diyor Lincoln. "Siz kızların partilerde konuştuğunuz bazı şeyleri duydum. İğrençsiniz."

Kıkırdayarak onu görmezden geliyorum ve salatama geri dönüyorum.

"Bu hafta sonu için hala anlaştık mı?" Hartley soruyor. "Herkes soruyor." "Ne için?" Deacon çocukların arasına bakarak soruyor.

Lincoln salatasını bitiriyor ve masanın ortasına doğru itiyor. "Bizim evde genellikle sonbahar mevsimi başlamadan önce bir parti düzenlenir. Büyük bir parti. Açıkçası şu ana kadar unutmuştum."

"Sanırım bunu bu akşam diğer oyuncularla konuşmalıyız ama ben . Bir şeyler atmamız gerekiyor ve bunun sezonun ilerleyen zamanlarında olmasındansa şimdi olmasını tercih ederim çünkü maçlar yaklaşıyor" diyor Hartley.

"Evet, anlıyorum." Lincoln ensesini çekiştiriyor. "Siz varsanız ben de varım."

"Bana uyar," diyor Deacon ve sonra bana doğru dönüyor. "Geliyor musun, Indie?"

"Indie partilere gitmez, öyle değil mi?" Lincoln bana soruyor. Lincoln'ün bakışlarında bir meydan okuma hissederek, "Genelde değil," diye cevap veriyorum. "Ama

Bu yıl işleri biraz daha farklı yapıyorum, belki giderim." Hartley, "Kızlarınızı da yanınızda getirin" diyor. "Hiçbir zaman kadınları futbol takımı bir şey yapamaz."

Gülümsüyorum ve içkimden bir yudum alıyorum. "Çünkü Lincoln'e onunla ilk tanıştığımda söylediğim gibi, biz genelde dangalaklarla takılmayız."

Lincoln kollarını uzattı. "Ama yine de buradasınız, etrafınız onlarla çevrili halde öğle yemeği yiyorsunuz."

"Kendi adına konuş," diyor Deacon, beni yanına çekerek. "Benimle kal. Vücudumda bir dangalak kemiği bile taşımıyorum."

"Haklı olabilir," diyor Hartley. "Buraya taşındığından beri hiç hıyarlık sezmedim." Lincoln'ü omzundan tutarak, "Öte yandan bu adam... insanların meme uçlarına dokunmasına olan takıntısını tekrar gözden geçirelim mi?" diyor.

Lincoln biraz sinirli görünerek, "Sanırım bunu hallettik," diyor. Telefonuna bakıyor ve sonra sandalyesinden kalkıyor. "Antrenman odasına gitmem gerekiyor. Sizinle evde görüşürüz." Bana doğru başını sallıyor. "Sana taslağı e-posta ile gönderirim, Indie. Görüşürüz."

Ben daha hoşça kal bile diyemeden yerinden kalktı, beni Deacon ve geri çekilen Hartley'le baş başa bıraktı, Hartley omzunun üzerinden, "Dersim var ve iyi bir yere oturmak istiyorum. Bu profesör o kadar alçak sesle konuşuyor ki onu zar zor duyabiliyorum, bu yüzden sınıfta kalmamak için sınıfın önünde oturmam gerekiyor. Sonra görüşürüz çocuklar."

Ve sonra iki tane oldu, bu da garip geliyor. *Yine de Lincoln ile Kolay.*

Deacon Lincoln'ün koltuğuna geçiyor, böylece benim karşımda oturuyor. "Günün nasıl geçti?"

Lincoln'ün geri çekilen sırtına bakmamak için vücudumdaki tüm enerjiyi kullanırken, dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve içlerinde salata artığı kalmamasını umuyorum. "Oldukça iyiydi," diye cevap veriyorum. "Meme ucu muhabbeti dışında çok heyecan verici bir şey yok. Sen?"

"Güzel. Bu sabah erken saatlerde ağırlık salonuna gittim ve şimdi ders çalışmak için kütüphaneye gitmeye hazırlanıyorum. Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Bir buçuk saat sonra dersim var. Eğer eşlik etmemi sorun etmezsen seninle kütüphaneye gelebilirim."

"Bu hoşuma giderdi." Sonra gülümsüyor ve gamzeleri yanaklarına doğru çıksa da -bu onu daha da sevimli gösteriyor- Lincoln'le hissettiğim enerji kıpırtısını hissetmiyorum. *Bu* arkadaşlık gibi hissettiriyor.

Ya Lincoln? Sırıttığında, güldüğünde, kolunu bana doladığında ya da sandalyemin arkasına koyduğunda, içim burkuluyor, dizlerimin bağı çözülüyor ve zaman zaman nefesim kesiliyor. *Bu* korkunç bir his.

Salata tepsilerini geri verdikten sonra merdivenlerden kütüphaneye doğru ilerliyoruz. Deacon omzuma vurup "Çok sessizsin." dedi.

"Evet, sadece düşünüyordum."

"Lincoln hakkında mı?" diye soruyor, açık ve net bir şekilde.

Deacon'a yalan söylemenin bir faydası yok ve bu ona haksızlık olur, bu yüzden ona gerçeği söylemeye karar verdim. "Evet, biraz."

"Anladım. O gittiğinde gözlerinin nasıl hüznlendiğini gördüm."

"Üzülmediler."

Deacon hafifçe kıkırdar. "Kendimle gurur duyduğum tek şey gözlemci olmak. Sahada tüm oyuncularını izlerim, ne söyleyeceklerine bakarım ve bu gerçek hayatla da örtüşür. Lincoln takımından ayrılacağını açıkladığında, gözlerinin düştüğünü, dudaklarının küçüldüğünü gördüm. Sorun yok, Indie. Anlıyorum."

Lincoln'ün bana verdiği dosyayı göğsüme bastırarak sıkıca kavıyorum ve içimden geçen bu tuhaf duyguların olmamasını diliyorum. Keşke onları unutabilseydim, bırakabilseydim ve hayatıma devam edebilseydim ama Lincoln'ün adını her duyduğumda, zihnim tüm vücuduma bir sinyal gönderecek şekilde tepki veriyor ve onu içten dışa doğru ısıtıyor.

"Karmaşık durum," diye cevap veriyorum, kendimi o kadar suçlu hissediyorum ki midem bulanıyor. "Ve birdenbire ortaya çıktı, Deacon. Düşünmeni istemiyorum-"

"Hey." Beni durduruyor ve sarılıyor, güçlü kolları Rusty'ninkilere o kadar benziyor ki beni anında rahatlatıyor. "Sorun yok, anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Geçen gece ona nasıl baktığını gördüm ve belki bir şeyler olduğunu düşündüm ama çok emin değildim."

"Orada hiçbir şey yok," diyorum. "Yani, önemli bir şey yok. Biz arkadaşız ve bunda ciddiylim."

Omuzlarımdan tutup beni inceliyor. "Bunu görüyorum ve saf bir dostluğa benziyor."

Deacon'ın nasıl bu kadar iyi bir adam olduğunu merak ederek dudaklarımı yana büküyorum. Bu kadar empatik ve nazik iki birey yetiştirdiklerine göre aileleri harika insanlar olmalı.

İçimi çekiyorum ve "Her iki şekilde de fark etmez, çünkü aynı yolda değiliz, o yüzden ..." diyorum. Omuz silkiyorum, cümleyi nasıl bitireceğimi bilemiyorum.

"Belki yollarınız bir noktada kesişir. Gel hadi." Elimi tuttu ve beni kütüphaneye doğru götürdü. "Hadi biraz ders çalışalım." Ve tam o anda Deacon'a olan ilgimi anladım. *O sadece*

Rusty gibi. Rusty'yle, uzun zamandır görmediğiniz bir kuzeninizle olduğu gibi, anında bir dostluk hissettim. Deacon'la da öyle. En azından o benim nerede durduğumu biliyor. Sanırım biliyor. Ama biliyor muyum?

□

DEACON: Geçen günkü çalışma seansı için teşekkürler, çok şey yaptım.

Indie: Yani dedin ki.

Deacon: Tamam, ben garip ve tuhafım ve kızlarla nasıl konuşulacağını bilmiyorum. Ama acaba pizza yemeye falan gitmek ister misin? Sadece arkadaş olarak.

Indie: Sadece arkadaş olarak, ha?

Deacon: Evet, ilgilenmediğine göre en azından beni takımındaki kızlardan biriyle tanıştırmayı sağlayabilirim diye düşündüm.

Bağımsız: İlgilenmediğimi kim söyleyebilir?

Diyakoz: İkimiz de.

Indie: LOL. Scarlett'i getirmemi ister misin?

Deacon: Potansiyel bir aşk ilgisi olarak mı?

Bir numaralı sorun: Potansiyel aşk ilgisi demek. Ve Scarlett sana göre değil. Onu kardeşim gibi seviyorum ve sana söylüyorum, o senin için çok fazla.

Deacon: Bunu hissedebiliyorum. Restoranın tuvaletinde mastürbasyon yapmadığı sürece sorun yok.

Söz veremem. Altı çalışıyor mu? Deluca'da mı?

Deacon: Bana uyar. Görüşürüz o zaman.

□

"BENİ KALKAN OLARAK MI KULLANIYORSUN?" Scarlett ağzındaki sakızla bir baloncuk üfleyerek sorar.

"Kalkan mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Deacon seni pizzaya davet ediyor ve sen de beni . Belli ki onunla yalnız kalmak istemiyorsun."

"Geçen gün kütüphanede onunla yalnızdım."

Kaldırım boyunca, evimizden birkaç blok ötedeki Deluca's'a doğru yürüyoruz, burayı seçmemin nedenlerinden biri de bu. Eğer araba kullanmak zorunda kalmazsam

Bir yerlerde, yapmamaya çalışıyorum.

"Tamam, peki neden buradayım? Bu bir randevu gibi bir şey değil mi?" Scarlett'in kafasında buz torbası var. Bugün dikkatini vermeyen bir birinci sınıf öğrencisine çarptığı antrenmandan geliyoruz. Kafa kafaya çarpıştılar, kafataslarının çıkardığı ezici ses sonunda hafızamdan silinmeye başladı, Tanrı'ya şükür. Ayağa kalktıklarında, çok mutsuz bir Scarlett'in üzerinde oluşan yarayı görebiliyordum, bu yüzden şu anki tavrını anlayabiliyorum.

"Bu bir randevu değil. Sadece arkadaş olacağımız konusunda bir anlaşmaya vardık."

"Şu haline bak." Scarlett sırtımı sıvazladı. "Bir metre yakınına gelen her seksi erkekle arkadaş oluyorsun. Umarım sezon boyunca bekarlık konusunda iyisindir. Tanrı biliyor ya, ben . Aklıma gelmişken, lütfen bana bu hafta sonu Hartley'nin evine gideceğimizi söyle. Şu anda gerçekten bir ilişkiye ihtiyacım var. Vibratör işimi görmüyor."

"," diyorum, zaten bunu planlıyor olmama rağmen.

"Tanrıya şükür. Kendime sevişecek kaslı bir futbolcu bulacağım. Belki Hutton."

"Scarlett, sen bundan daha iyisin."

Parmağıyla çenesine vuruyor. "Gerçekten değilim. Rahatlamak için orgazmların kralına gitmekle ilgili bir sorunum yok. Hiç sorun değil."

Deluca'ya vardığımızda kapıya uzandım ve Scarlett beni kenara çekti. "Her şeyi açıklığa kavuşturalım. Bu bir randevu değil, sen Deacon'la çıkmak istemiyorsun ve biz de onu ayarlayacak başka birini bulmak için buradayız, öyle mi?"

"Hemen hemen."

"Pizzamın parasını da sen mi ödüyorsun?" "Evet," diyorum iç çekerek.

"Tamam." Kapıya doğru işaret ediyor. "O zaman gidelim, oturup şu buzu çözmem lazım."

Restorana giriyoruz ve Deacon'ın arka taraftaki bir masada oturduğunu hemen fark ediyoruz. Onu gözden kaçırmak zor. *Aileleri bu iri yarı çocukları neyle besliyordu acaba?*

Ona doğru yürürken Scarlett, "Ah, sen aptalsın," diye mırıldandı. "O çok ateşli."

"O zaman neden onunla çıkmıyorsun?" Yaklaşırken gülümseyerek soruyorum.

"Biliyorsun onu yerdim ve . O çok iyi biri."

Bu doğru. Birbirlerine pek uymazlardı. Deacon hassas bir tipe benziyor, duygularıyla o kadar uyumlu ki Scarlett'le birlikte *olamazdı*. Muhtemelen bu yüzden onunla benim aram da iyi olmazdı.

Biz duygularını ifade eden insanlar değiliz, bu yüzden Scarlett ve ben çok iyi arkadaşız. Drama ile uğraşmayız, omuzlarımızdan yuvarlanıp gitmesine izin veririz ve takımımızdaki bazı kızların aksine kolayca kırılmayız. Ayrıca bu yüzden kendi başımıza bir evde yaşıyoruz, böylece diğerlerinin karmaşık duygularıyla uğraşmak zorunda kalmıyoruz.

"Selam hanımlar," diyor Deacon, kabinden kalkıp ikimizi de kucaklıyor.

"Oh, güzel kokuyorsun. Kokusunu mı, Indie?" Evet, şimdiden onu bu yemeğe getirdiğime pişman oldum.

Deacon'a baktım ve "Kendini temizlemekle iyi iş çıkardın." dedim.

İçten bir kahkaha atıyor. "Teşekkür ederim. Vücudumun tüm derin kısımlarını ovdum."

"Bir kızı tavlama söz konusu olduğunda temizlik çok önemlidir." Scarlett oturur ve buzunu indirir. "İnanın bana, soyunma odalarında kirli erkeklerden sık sık bahsedilir."

"Vay, kafana ne oldu?"

Scarlett masanın üzerindeki sürahidem kendine biraz su doldurdu. "Birinci sınıf kazası. Kendini kanıtlamaya çalışıyordu ve dikkat etmediği bir anda bana çarptı. Klasik bir çaylak gösteriş hikayesi. Ama şanslıydı ki dizim kasıklarına da çarptı ve herkese mahrem yerlerini kıldığımı söyleyerek sahadan çıkarıldı. Ucuz kurtuldum."

"Ben de kasıklar söz konusu olduğunda sadece erkeklerin zorlandığını sanırdım."

Başımı salladım. "Hayır, inan bana, bir kız için de acıtır."

"Bildiğim iyi oldu." İçkisiyle oynuyor ve mutfağa doğru bakıyor. "Büyük boy peynirli pizza sipariş ettim, umarım sorun olmaz."

Scarlett ikram edilen galeta çubuklarından birini aldı ve ktır ktır yedi. "Peyniri severim. Teşekkürler." Çiğneyerek ikimizin arasına baktı ve sonra inledi. "Eğer bu garip bir hal alacaksa, ben gidiyorum."

"Garip değil. Sen ," diye çıktım ona. Onu hiç getirmemeliydim.

Elindeki ekmek çubuğuyla göğsünü işaret ediyor. "Garipleştiriyor muyum? Uh, hayır. İkiniz birbirinize zar zor bakabiliyorsunuz. Hadi bunu açıklığa kavuşturalım." Scarlett ekmek çubuğuyla Deacon'ın eline vuruyor ve sonra beni işaret ediyor. "Şuradaki mi? Sorunlar. Tamam mı? Ne istediğini bilmiyor ve sen harika bir adam olsan da sonunda sadece incineceksin."

"Scarlett-"

"Bu doğru."

"Evet, ama bunu zaten konuşmuştuk... bir."

Deacon ellerini birbirine kenetliyor ve nazik bir ruh gibi şöyle diyor: "Indie biriyle çıkmakla ilgilenseydi harika olurdu ama durumun böyle olmadığını biliyorum. Linc beni uyardı ama ben yine de denedim. Ama en azından bir şans verdim."

"Dur bakalım," diyorum daha uzun oturarak. Göz ucuyla Scarlett'in dudaklarının kocaman bir sırıtışa dönüştüğünü gördüm. "Lincoln uzak durman için seni uyardı mı?"

"Ne? Hayır." Deacon başını sallar. "demek istemedim." Geri adım atıyor, sesindeki korkuyu duyabiliyorum. "Ona sadece seni soruyordum çünkü sana nasıl baktığını gördüm. Her neyse, bir ilişkiyle ilgilenmeyebileceğinden bahsetti."

"Öyle mi dedi?"

"Uhh ... onun gibi bir şey. Yine de nazikti, belki fikrini değiştirebilecek kişinin ben olabileceğimi söyledi. O güçlere sahip olduğumdan değil, ama bilirsin, belki bana açık olursun, ama durumun böyle olmadığını biliyoruz ve Tanrım, gerçekten terliyorum."

"Bu çok eğlenceli. İyi ki gelmişim," diyor Scarlett, yanıımızdaki masanın duyabileceği kadar yüksek sesle çiğneyerek.

"Lütfen ona kızmayın. O yanlış bir şey yapmadı ve ben de hiçbir şey söylememeliydim." Zavallı Deacon, masum bir dil sürçmesi ve alnı ter içinde kalıyor. *Gördün mü? Benim için fazla iyi.*

"Sorun yok," diyorum, göğsümde iyi hissetmesem de. Bu restoranı hemen terk etmek ve onunla yüzleşmek için Lincoln'un evine doğru ilerlemek istiyorum. Onun benim adıma konuşmasına ihtiyacım yok, özellikle de flört hayatım hakkında. Ama zavallı Deacon sinir krizi geçirmek üzereymiş gibi görünüyor, bu yüzden kendimi "Sorun değil. Sorun değil. Buradayız çünkü biz arkadaşız ve Deacon için kimin mükemmel olacağını bulmaya çalışıyoruz."

Scarlett sinir bozucu bir şekilde, "Hı-hı," diyor. Onu masanın altından tekmeliyorum ve o da eğiliyor.

"Pardon, kaval kemiğin miydi o?"

"Öyle olduğunu çok iyi biliyorsun," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Tam o sırada pizza geldi ve dev turtaya yer açmak için masanın ortasını boşalttık.

Yemeğe başlamadan önce, Deacon boğazını temizledi ve "Belki de bu yemeğe baştan başlamalıyız" dedi. Scarlett'e hitaben, "Beni korkutuyorsun." dedi. Yüksek sesle güldü. Sonra bana döndü. "Biz arkadaşız."

"Bundan daha iyisini söyleyemezdim."

Bir parça pizza alarak, "Şimdi bana kafana vuran şu birinci sınıf öğrencisinden bahset; seksi mi?" dedi.

Scarlett alaycı bir sesle, "Kesinlikle çok ateşli," diyor. "Ama o aynı zamanda bir lezbiyen, bu yüzden senin iri yarı erkek vücudunun onun hoşuna gideceğini sanmıyorum."

"Tamam, sıradaki." Kıkırdıyor ve takımımızdaki bekâr kızların üzerinden geçmeye başlıyoruz.

Gecenin geri kalanını telefonlarımızdan resimler çekerek, Deacon'ın tipini anlayarak ve bir ilişki içinde olma ihtiyacını derinlemesine inceleyerek geçirdik. Kız arkadaşını şımartmaktan, ona düşkünlük göstermekten gerçekten hoşlanıyor ve ben yanında olmasam da bu durum kalbimin Deacon'a daha da ısınmasına neden oluyor. Ona mükemmel insanı bulmak *istiyorum*.

Deacon ve ben hesabı bölüştük -onu ben yaptım- sonra Scarlett tuvalete giderken Deacon ve ben onu beklemek için restoranın önüne gittik.

"Sence Kennedy bu hafta sonu partide olacak mı?" Deacon hepimizin onun için kararlaştırdığı kız hakkında soruyor.

"Bundan emin olacağım."

"Teşekkürler." Beni kucaklıyor ve başımın üstünden öpüyor. "Arkadaş olabildiğimiz için gerçekten minnettarım, Indie."

Başımı kaldırıyorum ve çenemi göğsüne dayıyorum. "Ben de öyleyim." "Ah, hey."

Deacon ve ben dönüp baktığımızda Lincoln'ün üzerinde bir çift eşofman, Brentwood Beyzbol tişörtü ve gözlerini görmeyi neredeyse imkansız kılan bir şapka olduğunu görüyoruz.

"Hey adamım," diyor Deacon, beni serbest bırakarak.

Lincoln ikimizin arasına bakıyor ve ensesini çekip yere bakarken boğazını temizliyor. "Akşam yemeği için pizza alıyorum."

Çocuklar. Burada olduğunuzu bilseydim onu eve getirmenizi isterdim."

"Evet, bunun için üzgünüm."

Aramıza sessizlik çöküyor ve bu resmen hayatımın en garip anı haline geliyor.

Lincoln bana "Seni buralarda görmedim" dedi.

"Meşgulüm," diye cevap veriyorum, bir sebepten dolayı ona bağırma ihtiyacı hissediyorum, eve gidip incelemem gereken bir sebep, şu anda harekete geçmemem gereken bir sebep. Eğer bana sorunun ne olduğunu sorsaydı, nasıl açıklayacağımı bilemezdim.

"Şey, sanırım pizzayı ben alacağım."

"Tamam, evde görüşürüz," diyor Deacon ve Lincoln yanımdan geçerken ona el sallıyor. Lincoln gözden kaybolduğunda, Deacon bastırılmış nefesini serbest bırakıyor ve "Bu etkileşim taşaklarımı buruşturdu" diyor.

"Bu komik erteleme için teşekkür ederim." Ben de kısık bir kahkaha atıp derin bir nefes alıyorum. "Garipti, değil mi?"

"Gerçekten garip."

Başka bir şey söyleyecek oldu ama elimi göğsüne bastırıp sözünü kestim. "Arkadaşın olarak bana bir söz verebilir misin?"

"Uh-oh, arkadaş kartı şimdiden çekiliyor mu?" Başımı salladığımda, "Ne oldu?" dedi.

"Lincoln'e benden bahsetme. Onunla işler zaten garip ve üçüncü bir kişinin daha karışması durumu daha da kötüleştirir."

"Daha fazla katılamazdım." Deacon ellerini yıkıyormuş gibi yapar ve sonra kaldırır. "Ben gidiyorum. İkinizin arasında her ne varsa, sadece ikinizin arasında kalacak."

"Teşekkür ederim." Ona bir kez daha sarıldım. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ortada hiçbir şey yok."

Gülümsüyor. "Tamam, Indie."

Farklı yönlerde gidiyoruz, Scarlett'e benimle evde buluşması için mesaj atarken, Lincoln'ün o pizzalarla dışarı çıktığını görmeyi ne kadar istemediğimi düşünüyorum. Sık sık onun etrafında olmak istesem de, şu anda kafam çok karışık. *Ve gerçekten gözlerimi hüznlendiriyor mu? Bu gerçekten bir şey mi?*

Gecenin ilerleyen saatlerinde, yatağıma girip alarmımı kurmaya hazırlanırken telefonum elimde titriyor.

Lincoln: *Sana gönderdiğim taslağı incelemeyi bitirdin mi?*

Şimdi bana mesaj atması garip. Yine de, bu adam söz konusu olduğunda herhangi bir kafiye veya sebep yok gibi görünüyor.

Yarın geri göndermeyi planlıyordum.

Lincoln: *Tamam, topu düşürme.*

Kaşlarım çatılıyor ve sırt üstü dönüp ona mesaj atabilmek için telefonumun fişini çekiyorum.

Topu düşürmüyorum. Sadece çok işim var.

Lincoln: *Tamam.*

Nedense bu pek anlayışla karşılanacak bir durum gibi görünmüyor.

Ne demiyorsun Lincoln?

Hiçbir şey. İyi geceler.

Bağımsız: *Hayır, bir şey var, yüzden söyleyin.*

Lincoln: *Güzel. Görünüşe göre Deacon'la buluşmak için vaktin var, bu yüzden tabağında çok fazla şey olamaz.*

Yüzüm öfkeyle alev alev yanıyor ve şimdi yatağında oturmuş bir şeyler yazıyorum.

Indie: *Bu yorumunda ciddi olamazsın.*

Evet, bu mesajla yapılmamalı. Yarın bana gönder, bir kez daha gözden geçireyim. İyi geceler.

Yarın alırsın. Tanrım. Götlük yapma, Lincoln.

Cevap vermeyince hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum ve telefonumu şarja takıyorum. Sonra yatağıma uzanıp tavana bakıyorum.

Bu da neydi böyle?

Onuncu Bölüm

LINCOLN

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," diyor Asher, buz dolu metal bir küvetin içinde oturup kendi soğukluğuyla boğuştuğu buz odasına girerken.

Buz makinesinden bir kova alıyor ve başlıyor. "Bacaklarımı daha çok çalıştırıyorum. Onları buzlamak gerekiyordu."

"Harika," diyor Asher buzun yuvarlanması üzerine. "Doksan beşe ulaşmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet. Bugün saat doksan iki oldu." "Yani bir şeyleri doğru yapıyor olmalısın."

"Ya da yanlış," diye mırıldanıyorum, hâlâ omuriliğimin dibinde kaynayan öfkeyi hissediyorum.

"Bununla ne demek istiyorsun?" Asher soruyor. Benimkinin hemen yanındaki buz banyosuna geliyor ve buz dolu kovasını içine boşaltıyor. Şortunu indirip tişörtünü çıkararak suya giriyor ve kendini tamamen aşağıya bırakırken tıslıyor. "Siktir," diyor sessizce.

"Ne demek istiyorsun?" Aptalı oynayabilirim.

"Bir şeyleri yanlış yapıyorsun." Sonunda bana baktı. Asher'a yalan söyleyemem, ne kadar istesem de adamın çok zeki gözleri var. İnsanın içini delip geçirirler.

"Dostum, ben ... lanet olsun, bana neler olduğunu bilmiyorum." "Bunun Indie ile bir ilgisi var mı?"

Tanrım, gerçekten o kadar şeffaf mıyım?

"Keşke olmasaydı, ama evet, sanırım öyle. Ben sadece Şu anda kafam çok karışık ve zihinsel oyunumu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Bugün içimde o kadar çok öfke birikti ki, beni sahanın dışına itiyordu. Ama ben böyle çalışmam. Öfkenin oyunumu beslemesine izin vermem."

"Peki, ne oldu o zaman? Son bir hafta içinde kafayı yemenize ne sebep oldu?"

"Geçen hafta olduğunu sanmıyorum. Kampüse döndüğümüzden beri, Indie'yle tanıştığımdan beri. Kendimi çok huzursuz hissediyorum. Bir ilişki istemiyorum ama onu düşünmeden de edemiyorum, dostum."

"Görünüşe göre bir ilişki istiyorsun."

"Bilmiyorum." Başımı sallıyorum. "Gerçekten istemiyorum. Sonra onu Deacon'la görmeye devam ediyorum ve bu beni mahvediyor. Akşam yemeği için pizza almaya gittiğimde onları Deluca'nın dışında sarılırken gördüm. Deluca'nın ön kapısını yumruklamak istedim ve o gece mesaj yoluyla tam bir pislik gibi davrandım."

"Dostum, belli ki onu istiyorsun."

"Evet." Islak elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum. "Biliyorum."

"Tamam, o zaman git getir onu. Roket bilimi gibi görünmüyor." Asher için her şey çok siyah ve beyaz, ama o kadar basit değil.

"İşe yaramayacak. Birincisi, Deacon ondan hoşlanıyor." "Hmm, evet, bu uygun değil."

"Teşekkürler." Gülüyorum ve sonra vücudumu suya daldırıyorum. *Bu benden. Adama Indie'yi takip etmesini söyledim.* "Siktir, sadece ihtiyacım var. Bilmiyorum, dikkatimi başka bir şeye vermeliyim."

"Ya da başka biri," diyor Asher yüzünü buruşturup derin bir nefes alırken, soğuk muhtemelen artık kemiklerine kadar ulaşıyor. "Seks arkadaşı olarak takılabileceğin biri var mı? Kafanı Indie'den uzaklaştırmak için?"

Düşünüyorum ve kısa kesiyorum. "Pek sayılmaz. Hiç kimseyle böyle bir ilişkim olmadı. Sadece birkaç kez gerçekten çifte dalış yaptım."

"Elini kullanmayı denedin mi? Bende işe yarıyor."

"Elinle bu kadar uzun süre nasıl takılabildin, beni aşıyor dostum."

"Böylesi daha kolay," diyor. "Karmaşa yok. İşte bu yüzden ben burada zihinsel bir oyun oynuyorum ve sen orada acı çekiyorsun, hoşlandığını düşündüğün ama hoşlanmak istemediğin, belki de senden hoşlanan ama senden hoşlanmak istemeyen bir kıza takılıyorsun. Lanet olsun, dostum. Şu anda bunu söylemek bile çok zor."

"Ben de tüm arkadaşlarım arasında en yardımsever olanın sen olduğunu düşünmüştüm."

Elini sudan çıkarıyor ve bana doğru sallıyor. "Bu çok yararlı bir öneriydi."

"Bunu zaten yapıyorum," diyorum, elimi de kaldırarak. "Ve son zamanlarda artmış gibi görünüyor."

"Hayır, hızını ayarlamalısın dostum. Eğer çok sık yaparsan, o zaman birikim o kadar iyi olmaz."

Asher'ı inceliyorum, kasıtlı olarak inceliyorum ve soruyorum, "Dostum, elinle biriktirmenin ön sevişme olduğunu düşünüyorsan biriyle yatmalısın."

Çenesinin yan tarafını kaşıyor. "Belki de haklısın."

"Biliyorum, öyleyim. Ev partisi yarın, neden biriyle takılmayı denemiyorsun?"

"Hayır, biliyorsun bu benim sahnem değil. Odamda olacağım, kapım kilitli ve kulaklıklarım takılı."

Bu doğru. Sanırım Asher'ı tanıdığımdan beri sadece bir kez bir partiye gidip biradan birkaç yudum içti. Sarhoş bir kız ona "tökezledikten" ve sikiyle oynadıktan sonra işi bitmişti.

"Bu bizim son yılımız dostum, o yüzden biraz eğlen. Bundan sonra alt liglerde kışını yırtarak çalışacaksın ve prime time'da yer almak için mücadele edeceksin."

"Evet, sabırsızlanıyorum," diyor gözlerinde umutla.

İçimi çekerek, "En azından biraz arkada benimle otur. Bir bira iç."

Yana doğru bakıyor ve banyoya daha da gömülüyor. "Bunu düşüneneğim, ama sadece seni Mayhem ile utandırırken görmek istediğim için."

"Teşekkür ederim. Sen çok iyi bir arkadaşsın."

"Her zaman." Kendi kendine gülümsüyor. "Orada olacak, değil mi?"

"Emin değilim ama tahmin yürütecek olsam muhtemelen derdim ve bahse girerim

Deacon ile."

"Eğer durum buysa, belki seninle o birayı içerim." Bir buz küpü alıp ona fırlatıyorum. Gülüyor ve küpü savuruyor. "Beni tavlama için bundan daha çok çalışman gerekecek."

"Bir sonraki maçımıza kadar bekle, seni yakalayacağımdan emin ol." "Bundan şüphelen olmasın."

Bas sesleri ayaklarımın altında gümbürdüyor.

Sporcu öğrenci nüfusunun gürültülü sesi evimizi dolduruyor. Biranın kokusunu alabiliyorum.

Alt katta takılmak yerine Asher gibi davranıp yatak odamda bekliyorum.

Giyindim. Bir kot pantolon ve sade lacivert bir gömlek giydim, çok çılgın bir şey değil. Saçımı şekillendirdim ve biraz kolonya sıktım.

annemlerle telefonda konuştum. Annem notlarımın nasıl olduğunu ve tabii ki doksan beşe ulaşma çabamın nasıl gittiğini sordu, annem ise Indie'yi sormaya kafayı takmıştı. Sonunda ona oda arkadaşlarımdan biri olan Deacon'la görüştüğünü söyledim. Bu onu çok çabuk susturdu ve kendimi kötü hissettim çünkü sesindeki hayal kırıklığını duydum. Sanırım Boondoggles'da bir aşk bağı olduğuna inanmıştı, oysa aslında bu daha çok bir rahatsızlıktı.

Küçük bir toplantıya katılmam gerektiğini iddia ederek -ki bunun yalan olduğunu bildiklerini biliyorum- onları sevdiğimi söyledim ve telefonu kapattım. Bu yarım saat önceydi. Parti başladı, aşağıda Hutton'ın bira pong'da her sayı yaptığında bağırıldığını duyabiliyorum ve Rusty çoktan Karaoke söylemeye başladı, derin, akortsuz sesi merdivenlerden yukarı çıkıyor. Katy Perry onun şarkısı.

Hartley bana birkaç kez mesaj atıp nerede olduğumu sordu, ben de birazdan aşağıda olacağımı söyleyip durdum.

Ama ben hala odamda bekliyorum.

Aşağı inip Deacon'ı Indie ile görmek istemiyorum. El ele mi tutuşuyorlar? Öpüştüler mi? Seks yaptılar mı?

Deacon'ı bir sapık gibi sürekli izledim, daha mutlu görünüyor mu diye baktım, çünkü bu sikilen bir adamın kesin işaretidir - sürekli bir gülümseme. Ama adam zaten her zaman o kadar mutlu ki, sadece kendisi mi oluyor yoksa Indie ile gerçekten bir yere varıyor mu anlayamıyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, iki elimi saçlarımın arasından geçirip geri çekiyorum ve saç tellerini uçlarından tutturuyorum.

Bunun bir önemi
olmamalı. Önemi yok.

Kendimi Indie'nin geçici bir hız tümseği olduğuna ikna etmem gerekiyor, ama ben yoluma devam ediyorum.

"Haydi Castle," diyorum kapımda asılı duran aynaya. Saçımı düzeltiyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Akıl maddeden üstündür."

Kapımı açıyorum ve gürültüyü takip ederek yaşam alanının zaten kalabalık olduğu merdivenlerden aşağı iniyorum. Çok çabuk oldu.

İnsanlar adımı sesleniyor ve ben de bir bira almak için mutfağa doğru ilerlerken beşlik çakıyorum. Asher'ı orada görüyorum ve yalnız değil.

Ben aval aval bakarken sikimi tut, çünkü gerçekten bir kızla konuşuyor. Bu da ne?

Bir el omzumu sıkıyor ve "Dostum, bakma, onları korkutabilirsin" dediğini duyuyorum.

Ben "Kız kim?" diye sorarken Hartley bana bir bira uzattı.

"Hiçbir fikrim yok. Sanırım buradaki kadın sporculardan birinin oda arkadaşı olabilir. Onu etkinlik merkezinde ya da antrenman salonunda hiç görmedim."

Bir sporcunun evindeki partiden ziyade Pazar okulu için yapılmış gibi görünen sarı bir elbise giymiş. "Sana kimi hatırlatıyor?"

"Zooey Deschanel'in son derece utangaç bir versiyonu," diyor Hartley hiç atlamadan.

Başımı salladım. "Evet, teşekkür ederim, bu beni deli ederdi." Biramdan bir yudum alıyorum ve mutfığa göz gezdiriyorum. "Partinin geri kalanı nasıl?"

"Güzel. Birinci sınıflar iyi ... ne oluyor?" Hartley kızgın bir sesle bağırıyor. Gözleri hemen kararıyor ve kaşları çatılıyor, odanın öbür ucundaki bir şeye ya da birine bakıyor.

"Ne var dostum?"

"Ona gelmemesini söyledim." "Kime?"

"Alice."

"Alice, Alice Taylor gibi mi?"

"Evet," diyor Hartley. "Gidip bununla ilgilenmem gerek."

Elimi Hartley'nin göğsüne bastırıyorum. "Ona fazla yüklenme, dostum. Onu utandırma." Ama Hartley'nin yüzüne bakarken, sözlerimin bir kulağımdan girip diğerinden çıktığını biliyorum.

Beni itiyor ve biraz kaybolmuş görünen ama aynı zamanda burada olduğu için heyecanlı olan Alice'in yanına gidiyor.

Hartley, Alice'i bebekliklerinden beri tanıyor. Tüm zamanların en iyi oyun kurucusu Jake Taylor'ın kızı ve bu yıl transfer oldu. Jake, Hartley'den kızına göz kulak olmasını bizzat istemiş.

Görünüşe göre Hartley bu isteği dikkate alıyor.

Görünüşe göre parti harika bir başlangıç yapıyor. Hartley büyük ihtimalle Alice'le kavga etmek üzere - Alice onun patronluk taslamasını pek hoş karşılamıyor, ya da bana öyle söylendi - Asher Zoey benzeri biriyle konuşuyor ve ben sadece onu göreceğim anı bekliyorum -

Kutsal.

Siktir. . .

Indie.

Indie'nin üzerinde kışını zar zor kapatan bir jean şort ve vücuda oturan siyah bir gömlek var. Düzleştirilmiş saçları omuzlarında dans ediyor.

O . . . lanet olsun.

Çok ateşli.

Göğüsleri gömleğinin içinde zar zor duruyor, dudakları parlak ve sikilmek için çığlık atıyor ve gözleri maskarayla yoğun bir şekilde vurgulanarak eskisinden daha da öne çıkıyor.

Biramı daha sıkı tutuyorum, onu görmeyi ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim ve şimdi hiç görmemiş olmayı diliyorum. Çünkü her türlü güzel görünüyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Özellikle de Deacon yüzünde şapşal bir sırıtişla ona doğru yürüdüğünde, onu kucaklayıp başının üstünden öptüğünde. Kadın ona gülüyor, yeni tıraş olmuş yüzünü avuçluyor ve sonra onu belinden tutuyor.

Evet, bunu yapamam. Hayır, teşekkürler.

Biramı göğsüme bastırarak onlardan uzaklaşıyorum ve evin arka tarafına, daha az insanın olduğu arka bahçeye doğru ilerliyorum. Çitlerin yanında kimsenin olmadığı boş bir sandalye buluyorum ve orayı somurtma yerim olarak seçiyorum.

Oturduktan sonra biramı dudaklarıma götürüyorum ve hava almak için ayağa kalkmadan önce yaklaşık yarısını yudumluyorum.

Üçüncü sınıfta geldiğim nokta bu: Ben, köhne bir çim sandalyede tek başıma içiyor, evimin arkasından kaşlarımı çatıyorum.

Güçlüler nasıl da düştü.

Neden bu gece bu kadar iyi görünmek zorunda? Sanki bir önemi varmış gibi. Buraya eşofmanları ve sade bir tişörtle gelseydi, saçlarını at kuyruğu yapsaydı, muhtemelen ben de aynı şeyi düşünürdüm.

O kadar doğal bir güzelliği var ki.

"Burada tek başına ne yapıyorsun?" Hutton , gözleri biraz bulanıktır, yüzünün her yerinde sorun yazılıdır.

Bu gece bu adamın kur yapacağı masum bir kız var ve açıkçası onun için üzülüyorum. Hutton, iyi bir adam olmasına rağmen, asla kimseye bağlanmayacaktır.

"Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı."

"çok havasız. Beklediğimden daha hızlı kalabalıklaştı. Birinci sınıflara şimdilik insanların girmesini engellemelerini söyledim."

"Akıllıca." Bu kez biramdan daha küçük bir yudum alıyorum. "Sen sıkıcısın."

"Teşekkürler, dostum."

"Elbette." Sırtımı sıvazlıyor ve ayağa kalkmak üzereyken Scarlett'in bize doğru yürüdüğünü görüyorum. "Kahretsin," diye mırıldandı Hutton. "Bana mı öyle geliyor, yoksa bu kızın aklı fikri sikte mi?"

"Hayır, sadece sen değil."

"Hey çocuklar," diyor Scarlett, ayağa kalkıp yerinde kıpırdanan Hutton'ı süzerek.

Hutton'ın tanıdığı tüm kızlar arasında, onu düğümlere bağlayan Scarlett'tir. Onu hiç becermemiş olmasına rağmen, parmağını şıklatmasıyla ona istediği *her şeyi* yaptırabilir.

Bir gece, bana defalarca söyledi. Onu sisteminden çıkarmak için sadece bir geceye ihtiyacı var. O zaman bu garip saplantıyı geride bırakabilir.

"Scarlett, ne?" Hutton elini cebine sokarak, "Ne oldu?" dedi.

"Vibratörümü kullanmaktan bıktım. Buraya senin için geldim."

Lanet olsun.

Görünüşe göre o bir gece ona bahşedilmek üzere.

Hutton'ın yüzüne bir sırtıma yayılır. "O zaman yukarı çık, kadın."

Keşke herkes için bu kadar basit olsaydı.

Kadın elini uzatır, adam da tutar. Scarlett omzunun üzerinden seslenerek, "Bu arada Indie seni arıyor. Kafanı koparmak için can attığından eminim."

"Harika," diyorum biramı içerken alaycı bir şekilde. "Ona burada olduğumu söyle."

". " Hutton Scarlett'i kendine çekti ve dudaklarını onunkilere bastırdı. İkisi de öne doğru sendeleyip gülerler ve sonra evin içinde kaybolurlar.

Belki de yanılmışımdır. Belki de dikkat etmesi gereken kişi Hutton'dır.

Indie kaşları çatık bir şekilde arka kapıdan çıkageldi ve ben yine yanıldığımı anladım.

Hayır, etmesi gereken kişi benim.

Sandalyenin beni bütünüyle yutması, çimlerin arasında kaybolmama yardım etmesi, beni bu andan uzaklaştıracak herhangi bir şey için sessizce yalvarıyorum ama sonra beni fark ediyor.

Bana doğru hücum ediyor ve tüm öfkesine rağmen çok güzel. Saçları rüzgârda savruluyor, göğüsleri bana doğru zıplıyor ve uzun bacakları çimenleri yiyip bitiriyor ve kısa sürede bana ulaşıyor.

Elini kalçasına koyup "Neden götlük yapıyorsun?" diyor.

"Bu oldukça iyi bir selamlama." Biramın kalanını bitirip yanımdaki çimlerin üzerine koyuyorum, sonra da göz göze gelecek şekilde duruyorum.

"Ne bekliyordun ki? Sarılmayı mı?"

Kollarımı iki yana açıp "Evet." diyorum. Hareket etmiyor. Gerçekten çok kızgın. Kollarımı indirip, "Bak, Indie-" diyorum.

"Hayır, sen bak Lincoln." Bana doğru yaklaşıyor, çiçekli parfümü burnuma kadar geliyor, göğsümü dürttüğünde beynimi sersemletiyor. "Geçen gece bana kaba davranmaya hakkın yoktu. Projeyi tamamladım."

"Biliyorum," diyorum dudaklarına bakarak. "Özür dilerim."

"Doğru, üzgünsün. Arkadaşlar birbirlerine böyle davranmazlar."

Ah evet, siz arkadaşsınız. Bunu hatırlasan iyi olur, Lincoln, onun göğüslerine ve gözlerine bakarken.

"İyi görünüyorsun." Kendimi durduramadan iltifat dudaklarımın arasından kayıp gidiyor ve kısa bir an için farkında olmadan daha fazla alkol alıp almadığımı merak ediyorum. Çünkü şu anda öyle hissediyorum-sarhoş.

Ama sadece şehvetten sarhoş olmuş olabilir.

"Gerçekten iltifatın bende işe yarayacağını düşünüyor musun?" "Belki mi?" Şirin bir şekilde söylemeye çalışıyorum.

"Olmadı," diye kestirip atıyor.

Ellerimi ceplerime sokup omuz silkiyorum. "Denemeye değerdı." "Her neyse, Lincoln. Belli ki beni düşündüğüm gibi önemsemiyorsun. Sen yaptın." Elini hızla tutup onu geri çektiğimde uzaklaşmaya başladı.

"Umursuyorum, Indie. Umursamadığımı söyleme, çünkü umursuyorum.

Bu sadece zor." "Zor olan ne?"

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir yanıt bekliyor - nasıl vereceğimi bilemediğim bir yanıt.

Zor olan ne?

O etraftayken sikim kalkıyor ama ona vermek istediğim cevap bu değil.

O bana bakıp beklerken ben beynimi zorluyorum. Ayağını vuruyor, gözleri benimkilerin üzerinde gidip geliyor, bir damla ter enseme vururken beklemeye devam ediyor.

Sikeyim.

Bir şey söyle.

Herhangi bir şey.

Bekliyor ve bu kız ısrarcı. sonsuza kadar bekler.

"Zor olan ne Lincoln?"

Yanağımı ısırdım ve sonunda dedim ki, "Hiç kız *arkadaşım* olmadı. daha önce."

"Kız arkadaşın mı?" diye soruyor. "Çıktığımızı fark etmemiştim." "Hayır, öyle değil. Kız olan bir arkadaş demek istedim. Yakın bir arkadaş."

"Yani bana erkek arkadaşların başka bir kızla görüldüğünde kıskandığını mı söylüyorsun?"

"Ne?" Alay ettim. "Kıskanmadım."

Beklediğimden daha yüksek sesle gülüyor. "Aman Tanrım, Lincoln, beni ve Deacon'ı Deluca'da gördüğünde kıskançlığın yüzünden okunuyordu."

"Bu kıskançlık değildi. Acıkmıştım."

Gözlerini deviriyor ve "Benimle gerçek olmaya karar verdiğinde, o zaman gelip benimle konuşabilirsin, ama o zamana kadar beni rahat bırak" diyor.

Topuklarının üzerinde dönerek eve doğru yürüyor ve ben ne diyeceğini bilemeyen bir moron gibi öylece duruyorum.

Bu noktada yeni normal bu gibi görünüyor.

"Lanet olsun." Burnumun kenarını çimdikliyorum ve ne yapacağımı bulmaya çalışarak evden uzaklaşıyorum. Kafam çok karışık. Bütün bunlar nereden geliyor? Onun öfkesi, benim öfkem. Bir türlü yürümeyen ama yürüdüğünde de bulutların üzerindeymişim gibi hissettiren bu dostluk.

Ve tek düşünebildiğim, eğer her şeye burnunu sokan annem olmasaydı, bu pozisyonda olmazdım, bir kızın arkadaşı olmak ve onu o kadar çok istemek gibi garip bir pozisyonda olmazdım ki, o etrafımdayken taşaklarımın ağrıdığını hissedebiliyorum. *Ve o etrafta olmadığına . . . Mastürbasyon yapmam gerek-*

"Yerinde olsam onun peşinden giderdim," diyor yan taraftan bir ses. Kafamı çevirdiğimde Brandon'ı görüyorum, erkek futbol takımından bir çocuk. "O lanet olası bir av, dostum. Bu evdeki herkes bunu biliyor ve sana böyle ilgi gösteriyorsa bunun bir anlamı vardır. İnan bana, o kimseye bunu vermez ya da kimseyle tutkuyla konuşmaz." Şişesini geri uzatıyor. "Ama bu sadece benim."

Brandon'ı iyi tanımıyorum.

Sanırım Brentwood'da geçirdiğim yıllar boyunca onunla iki kez konuşmuştum ama şu anda Brandon'ın elinde birayla, aklımı başıma getirmek için bahçeme yerleştirildiğini hissediyorum.

"Sanırım haklısın."

"Öyle olduğumu biliyorum," diyor sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Indie Mayhem türünün tek örneği. Eğer benimle böyle konuşsaydı, çok mutlu bir orospu çocuğu olurdu." Bana tembelce gülümsüyor ve başı yana yatıyor. Evet, sarhoş ama sarhoş bir koruyucu melek hiç olmamasından iyidir.

Ona hızlıca zihinsel bir teşekkür gönderiyorum ve sonra koşarak eve giriyorum.

Kalabalık daha da kötüleşti ve açık düzende ilerlemek için insanları kenara çekiyorum. Kafaları tarayıp uzun kahverengi saçlı birini arıyorum ve onu merdivenlerin yanında insan kalabalığının arasından geçmeye çalışırken gördüğümde hızla yolumu açıp onu kolundan tutuyorum.

Dönüyor, ona dokunana indirmeye hazır. "Benim," diyorum hızlıca, gürleyen müziğin arasından. "Konuşabilir miyiz?"

"Gerçek olacak mısın?"

"Evet," diye cevap veriyorum, gözlerinin içine bakarak. "O zaman konuşalım."

"Burada olmaz," diyorum elini elime alarak. Merdivenleri koruyan ve evde yaşamayan hiç kimsenin yatak odalarına çıkmasına izin vermeyen adamlara teşekkür ediyorum. Hutton'ın odasının önünden geçip, inleme seslerini duyduğum koridorun en ucundaki odama doğru yürüyorum. Cebimden anahtarı çıkarıp kapının kilidini açıyorum -çünkü bazen insanlar merdiven devriyesini atlatıyor- ve ona içeri girmesi için rehberlik ediyorum. Masama gidip ışığı açıyorum ve makul büyüklükteki alana hafif bir parlaklık yayıyorum. Kapıyı kapatıyor ve sonra ikimiz de birbirimize bakıyoruz, aramızda birkaç metre var.

Bedenim aramızdaki mesafeyi açmak, onu yatağıma yatırmak ve dilimle her santimini keşfetmek için karşı konulmaz bir ihtiyaçla kaşınıyor. Ve bir anlığına, sanki gerçekten olabilirmiş, istediğimi almak için iki kez düşünmeyecekmişim gibi bir cesaret nöbeti geçiriyorum, ama kollarını sabırsızlıkla tekrar çaprazladığında, gerçekliğe geri dönüyorum.

"Özür dilerim," diye başladım. "Gerçekten çok üzgünüm, Indie. Sana pislik gibi davranmak istememiştim ama öyleydim. Zor olduğunu söylediğimde, demek istediğim ..." Derin bir nefes alıyorum ve ona gerçeği söylemeye karar veriyorum. "Senin yanında havalı olmaya çalışmak zor. Ben, uh ... Bence sen tam bir bombasın, tamam mı?"

Gözleri yumuşar ve dudakları bir gülümsemeye dönüşür.

"Ve evet, kıskandım. Deacon'ın seni tutmasını ve sana dokunmasını kıskandım ve arkadaş olduğumuz için kıskanmaya hakkım olmadığını biliyorum ama kıskandım, tamam mı? Sinirimi daha sonra senden çıkardım ve bu yanlıştı."

Hâlâ gülümsüyor, hiçbir şey söylemiyor. Sessizlik beni öldürüyor.

"Cevap verebilir misin? Tanrım."

Kıkırdıyor. "Bunca zamandır bana aşık olduğunu biliyordum."

"Tanrım," diye inliyorum ve yatağıma gidip uzanıyorum. Ayakkabılarımı çıkardım ve parmaklarımı başımın arkasında birleştirdim. "Bir erkeğin işini kolaylaştırmanın yolu."

"Sana ne zaman kolaylık gösterdim ki?"

"Anlaşıldı." Yatağa, ayaklarımın yanına oturdu. "Gerçekten özür dilerim. Seni kendime kızdırmak istememiştim. Arkadaşlığımıza değer veriyorum."

"Evet, ben de öyle," diyor ve arkadaşlık olayını kabul ettiğini anladığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Belki arkadaştan daha fazlasıyla ilgilendiğimi anlar diye umuyordum ama ellerini iki yana açıp göz temasından kaçınmasına bakılırsa, beni hayal kırıklığına uğratarak duygularımı incitmemeye çalıştığını varsaymak zorundayım.

Arkadaşlığa devam, tamam. Anladım.

"Aramız iyi mi?" Ben soruyorum.

Başını salladı. "Evet, biz iyiyiz."

"Güzel." Televizyonumun kumandasına uzandım ve "Şimdi izin verirsiniz, şu anda alt katta olmak gibi bir niyetim yok. Pantolonumu çıkarıp biraz televizyon izleyeceğim."

"Beni kovuyor musun?" diye soruyor, sorgulayan kaşlarını kaldırarak.

"İstediğin kadar kalabilirsin, ama dizinin üçüncü sezonunu *Ozark* burada olabileceği kadar eğlenceli."

"Ugh, *Ozark*'ı mı izliyorsun?"

"Uh, bilmiyor musun?"

"Çok karanlık ve garip mavi filtreleme beni depresyona sokuyor."

Çenemin yan tarafını kaşıyorum ve televizyonu açıyorum. "Evet, oldukça karanlık, bazen görmek zor oluyor."

Ayakkabılarını çıkarıyor ve yatak başlığına doğru ilerliyor. Yanıma sokuluyor ve başını omzuma yaslıyor. "Hadi başka bir şey izleyelim."

"Beni yastık olarak kullanabileceğini kim söyledi?"

"Yaptım." Daha da yakınımaya sokuluyor ve vücudum onun yumuşak kokusu ile benimkine kıvrılan esnek vücudunun birleşiminden heyecanla titriyor.

Bir de neredeyse vücudumun etrafında dönüyor olması.

Sert ama yumuşak göğüsler bana baskı yapıyor.

Uzun bir bacak benimkine
dolunıyor. Sıcak bir avuç
göğsüme düşüyor.

Tamam, evet, buna alışabilirim.

Gecenin onun bana sarılmasıyla bitmesini beklemiyordum ama şikâyet etmeyeceğim. Onu olduğu yerde tutmak için her şeyi yaparım. "Ozark değilse, ne izlemek istersin?"

"*To All the Boys I Loved Before*'u izledin mi?"

"Oh, kahretsin, hayır. Üzgünüm, hayır. Bu lise aşk hikayesini izlemeyeceğim."

Kendini kaldırdı ve bana baktı. "Lise olduğunu nereden biliyorsun?"

"Uh ... sokakta konuşulanlar?" Soru soruyorum. Çok fena yakalandım. "Aman Tanrım, izlemişsin."

"Hayır, görmedim."

Ekranı işaret ediyor. "O zaman neden tekrar izle yazan satırın altında?"

"Bu annemin hesabı," diyorum sırtarak. Ha, teşekkürler anneler. "karşı gerçekçi olduğumuzu hatırlatmama gerek var mı?" Parmağı göğsüme dokunuyor ve ben de bıkkınlıkla inliyorum.

"İyi. Hartley ve ben bir gece izledik. Noah denen adamda bu kadar büyütülecek ne var anlamıyorum. O sadece Mark Ruffalo'nun daha genç bir versiyonu."

"Ve Mark Ruffalo da Hulk. Yani teknik olarak Noah Centineo Hulk'un çocuğu ve ben sizin yerinizde olsam Hulk'un çocuğu konusunda nazık olurum."

Ona sessizce bakıyorum ve sonra ana ekrana geri dönüyorum. "Bu argümanın hiçbir geçerliliği yok."

"Ciddi misin sen?"

"Evet, şimdi tarafsız bir taraftan bir şeyler izlemek isterseniz, o zaman bunu değerlendireceğim."

"Tarafsız bir taraf olarak tam olarak neyi görüyorsunuz?" diye soruyor, saçları omuzlarının üzerinden süzülerek yüzünü çerçeveliyor ve güzelliğine on kat daha fazla katkıda bulunuyor.

Uzanıp saçlarını kulağının arkasına itiyorum, parmaklarım yanağında olması gerekenden daha uzun süre kalıyor. Kıpırdamadan durup cevap vermemi beklerken aldırıyor gibi görünüyor. "Çok kızsı bir şey olmasın, belki Adam Sandler'lı bir şey."

"Ama sen *To All the Boys I Loved Before*'u izledin. O kız işi."

Sırıtiyorum ve "Bu tür şeyleri sadece Hartley ile izliyorum. Bu aramızda bir bağ oluşturun. Üzgünüm, Mayhem."

Sırıtiş beni neredeyse öldürüyor.

"Tamam, bir Adam Sandler filmi seç ama lütfen bir şort ödünç alabilir miyim, çünkü giydiklerim kışımı tırmalıyor."

"Onu alamam." Şifonyerimi gösterdim. "Üçüncü çekmece, istediğini al."

"Teşekkürler." Ben Jennifer Aniston'ın oynadığı bir Adam Sandler filmi bulurken o yataktan fırlayıp şifonyerime gidiyor. Bu işe yarayacaktır.

Filmi başlatıyorum ve tam zamanında Indie'ye bakıp onun şortunu indirdiğini ve siyah dantel tangasını ortaya çıkardığını görüyorum.

"Hey, Indie, ne yapıyorsun?"

"Üstümü değiştiriyorum," diye rahatça cevap veriyor.

"Sadece iç çamaşırı." Bu *sadece* iç çamaşırı değil.

Bu . . .

Bu *sadece* iç çamaşırı değildi.

Bu asla görmemem gereken bir şeydi, çünkü şimdi beynime kazındı ve gecenin geri kalanında odaklanabilmem için hiçbir yolu yok.

Şortumu giyiyor ve paçası kaval kemiğine kadar iniyor, beli bol geliyor ama kalçalarına sarkmasına izin veriyor, göbeğini gösteriyor.

Vücudu da gayet iyi. Dar bel, uzun bacaklar ve muhtemelen geçmişte yaptığı tüm ciğerlerden kaynaklanan mükemmel küçük kabarcık popo. Atletik bir vücudu var ve her yerine tırmanıp keşfetmek istediğim bir vücut. Az önce çıkardığı şortun cebinden bir saç bağı çıkarıyor ve başını çevirip ipeksi kahverengi saçlarını toplayıp başının tepesinde uzun bir at kuyruğu şeklinde bağlayışını izliyorum.

"İşte," diyor rahatlık seviyesini bularak. "Bu kadar azgın olmayacağına güvenebilseydim ben de sütyenimi çıkarırdım ama sanırım ikimiz de bunun olmayacağını biliyoruz."

Yutkundum ve dedim ki, "Azgınlık yapmayacağım. Devam et, çıkar."

"Evet, doğru." Kıkırdıyor ve yatağa atlıyor. Bir kez daha, yanıma sokuluyor ve ben de onu kucaklamak için kolumu hareket ettiriyorum.

"Pantolonunu çıkarmayacak mısın?"

"Pantolonumu çıkarmamı ister misin?"

"Ben gittiğimde yapacağın şeyin bu olduğunu söylemiştin. Seni durdurmamaya izin verme."

Evet, pantolonumun hala üzerimde olmasının tek nedeni yarı ereksiyonumu tutuyor olması. Kot pantolondan başka bir şey giyseydim çok belli olurdu.

"Ben iyiyim, ama beni soyma girişimin gururumu okşadı."

Film başlıyor ve birlikte uzanıp izliyoruz, nefeslerimiz senkronize oluyor. Güzelmiş.

Aşağıda bir grup sarhoşla birlikte sarhoş olmaya çalışmaktan çok daha iyi.

Hayır, Indie ile yatağında arkadaşça kucaklaşmayı alt katta olmaya her zaman tercih ederim.

Parmağıyla göğsüme dokunuyor ve "Deacon ve ben sadece arkadaşız" diyor.

Bana sokulup film izliyorsa öyle olsa iyi olur.

"Harika," diye cevap . *Deacon ve ben sadece arkadaşız*. Yani . . . Bu açıklamayla rahatlamam gerekirdi. Ama aslında kafam karışmış gibi hissediyorum. *Ama bu iyi bir şey, değil mi?*

Gözlerimin içine bakmak için ayağa kalktı. "Biz sadece arkadaştık." Parmağı göğsümde yavaş, tembel daireler çiziyor. "Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

İşaret parmağım ve başparmağımla çenesini kavriyorum ve "Teşekkür " diyorum.

Başını sallıyor ve sonra elini göğsümde tuttuğu yere uzanıyor.

Çok rahat. Onun burada, odamda, yatağında, kollarımda olması doğru hissettiriyor. Yanımda mükemmel bir şekilde oturuyor ve kaçma ya da gitmesini söyleme ihtiyacı hissetmiyorum. Aslında, tam tersi. Onu bütün gece burada tutmanın bir yolunu çalışıyorum.

Film oynadıkça sessiz kalıyoruz. Arada bir kıkırdıyor ve bu vücudumdan aşağı inip kasıklarımın son bulan, filme odaklanmamı gittikçe zorlaştıran sevimli bir ses.

Kendimi kontrol edemediğim için - ona dokunma ihtiyacı beynimi ele geçiriyor - parmaklarımla kafa derisine masaj yapmaya başlıyorum, ipeksi saç tellerinin parmak uçlarımdan süzülürken verdiği hissi seviyorum. Vücudu benimkinin içinde daha da eriyor ve kulağına yaklaştığımda ağzından küçük bir inilti dökülüyor.

Lanet olsun, bu ses.

Ağrıyan sikimi sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor ve Indie'nin ne kadar tahrik olduğumu anlamaması için İsa Mesih'e dua ediyorum. Umarım daha kısa nefes alış verişlerimi ya da bana doğru her kayışında parmaklarımın kafa derisine nasıl daha derin kazdığını fark etmemiştir, göğüsleri yanıma bastırıyor.

Açıkçası aramızda neler olduğunu bilmiyorum. Yaptığım şey iyi mi yoksa arkadaştan yarı ilişkiye giden garip bir çizgiyi mi geçiyorum bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok.

Tek bildiğim, onu olduğu yerde sevdiğim ve olmak istediği sürece burada tutacağım.

"Banyodaki diş macununun bir kısmını kullandım," diyor Indie odama geri dönerken. "Umarım sorun olmaz."

Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Pencereden giren güneş vücudumun arka kısmını ısıtıyor. "Benim olan senindir, Mayhem." O banyodayken ben de bütün gece giydiğim kot pantolonumu çıkarıp bir eşofman ve yeni bir tişört giydim. Tuvalete ilk giden bendim. Banyoya, böylece onu sabah nefesiyle patlatmazdım.

Dün gece filmin sonuna doğru nefes alışının yavaşladığını ve vücudunun tamamen gevşediğini hissettim. Uykuya daldı ve ben de bunu hiç sorun etmedim. Televizyonu kapattım ve üzerimize bir battaniye çektim. Bütün gece böyle uyuduk, o göğsümde dinleniyordu, kolum onun etrafındaydı.

Bu sabah pozisyonumuzdan dolayı biraz tutukum ama buna değdi.

o.

"Teşekkürler." At kuyruğunu çıkarıyor ve kahverengi saç tellerini izliyorum

Omuzlarına zarifçe düşüyor, sadece hepsini geri çılgın bir topuz haline getirmesi için. "Dün gece üzerinde uyuyakaldığım için özür dilerim."

"Sorun değil. Sen rahattın ve ben de uyuyan bir canavarı uyandırmak istemedim."

"Ben uyuyan bir canavar değilim."

"Sen de öyle düşünüyorsun." Göz kırpyorum ve sonra ona doğru yürüyorum, saçının bir telini görüyorum ve onu kulağının arkasına itiyorum, bu sırada gözlerimiz birleşiyor. "Kahvaltı ister misin?"

"Açlıktan ölüyorum, yani evet."

"Tamam, hadi." Elini kendi elime almak istiyorum ama vazgeçiyorum. Onun için kapıyı açıyorum ve dün geceki sarı elbiseli kızı Asher'ın odasından gizlice çıkarken yakalıyorum. Kekeleyerek duruyorum, odamın kapı çerçevesini kavıyorum, şok oluyorum.

Asher dün gece bir kızda mı kaldı?

Bu yeni bir şey.

Durduğumuz yerden döşeme tahtalarının gıcırdadığını duyunca omzunun üzerinden bakıyor ve yüzü kızarıyor, sonra arkasını dönüp neredeyse koşarak merdivenlerden iniyor.

"Kimin odasıydı o?" Indie soruyor.

"Pepps'in."

"Pepps, Asher Peppers gibi mi?"

"Evet." Kıkırdıyorum. "Kahretsin, bunun nasıl olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum. Bu herif kızları hiç misafir etmiyor."

Aşağıya iniyoruz ve fısıltılı bağırışlarla karşılaşıyoruz.

Indie'yi belinden kavrayıp sabit tutuyorum, bir parmağımı dudaklarıma götürerek mutfakta kimin olduğunu dinlemeye çalışıyorum.

"Bana çocukmuşum gibi

davranıyorsun." "Hayır,

davranmıyorum."

Bu Hartley'nin sesi, yani diğer ses Alice'in olmalı. "Evet, öyle. İçmeye ve eğlenmeye iznim var, Hartley."

"Benim çatım altında olmaz."

"Çıkanı kulağın duymuyor mu? Babam gibi davranıyorsun."

"Evet, baban sana göz kulak olmamı istedi ve ben de bunu yapıyorum."

"Şimdi bana bağırmayı kes, çünkü başım çok ağrıyor ve senin sesin daha da kötüleştiriyor."

"Vay be." Tezgâha bir şey çarptı ve Alice mutfaktan fırladı, tam zamanında beni ve Indie'yi gördü. Yüzü kızarıyor -bu sabah şimdiye kadar iki kızın yüzü kızardı, acaba başka kız var mı diye merak ediyorum- ve bana kısa bir el sallıyor.

"Günaydın, Lincoln."

Ben el sallıyorum. "Selam Alice. Gece iyi uyudun mu?"

"Hayır." Mutfak girişinden kendisini izleyen, kollarını kavuşturmuş, vücudunu duvara dayamış Hartley'e bakar. Enkaz gibi görünüyor. Saçları dağınıktır ve gözlerinin altında koyu halkalar vardır. "Arkadaşın Hartley uykusunda tekme atıyor."

"Kendi adına konuş. Belki de her yirmi dakikada bir çekmeyi bırakmalısın."

"Belki de beni tekmeleyip durduğun için yuvarlanıyordum."

"Yuvarlanmayı bırakman için seni tekmeliyordum," diye karşılık verir. Bu saatlerce sürebilir.

"Ben de waffle yapacaktım," diye araya giriyorum. "Kahvaltıya kalmak ister misin Alice?"

Hartley, Alice cevap vermeden araya giriyor, gözlerini Alice' gözlerine dikmiş. "Alice de tam gidiyordu. Değil mi, Alice?"

Alt dudağını ısıtıyor ve "Evet, ben de tam eve yürüyecektim. Yine de teşekkürler Lincoln."

Hartley hayal kırıklığı içinde homurdanıyor. "Eve yürüyerek gitmiyorsun. Bir Uber çağır."

Dudağını kez daha ısırdı. "Telefonum yanımda değil."

"Yüce ." Hartley oturma odasından girişe doğru yürüdü ve cipinin anahtarlarını aldı. "Hadi, seni eve bırakayım."

"Yürümeyi tercih ederim."

"Yürümüyorsun lan. Şimdi ." Hartley o kadar da zarif olmayan bir şekilde onu kolundan tutup arabasına doğru götürür.

Ön kapı kapandığında Indie bana döndü ve "Ah, kesinlikle sikişecekler" dedi.

"Evet, çocuklarla ne zaman olacağına dair iddiaya girdik. İnan bana, biz zaten biliyoruz. Sadece o ikisi henüz bilmiyor." Bu sefer onun elini tutup mutfığa doğru çekiyorum. "Gel de waffle yapmama yardım et."

Indie adadaki tezgahın üzerine çıkıyor ve ben mutfakta dolaşp waffle makinesini kurarken ve kilerdeki karışımı bulurken gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

Ona bir kase ve malzemeleri uzatarak, "Bütün kutuyu yap; çocuklar her zaman waffle'a açtır." diyorum.

"İlk biz alacağız, değil mi?" "İlk waffle senin, Mayhem."

Tezgâhtan atlayıp her şeyi karıştırmaya başlıyor, tam o sırada merdivenlerden hafif bir çarpma sesi geliyor. İkimiz de başımızı kaldırıp baktığımızda Scarlett'in trabzanı tuttuğunu ve küfürler mırıldandığını görüyoruz. içi dışına çıkmış, elinde bir giysi var gibi görünüyor, bunun pantolonu olduğunu varsayıyorum çünkü üzerinde Hutton'ın eşofman altı var.

Saçlarının uçları yukarı doğru kalkmış, koyu renk makyajı gözlerinin altına bulaşmış.

"Lanet olası basamaklar," diyor tam başını kaldırıp beni ve Indie'yi ona bakarken gördüğünde. Ama kızarmak yerine bize basit, özür dilemeyen bir el sallıyor. "Selam." Doğrudan Indie'yle konuşarak, "Çoklu orgazm, görev tamamlandı. Evde görüşürüz."

"Waffle için kalmak ister misin?" diye seslendiğinde Indie'nin yanında kıkırdıyorum. "Hayır. Duş almam lazım. Her Hutton'ın dili var." O "Bu küçük yatıya kalma olayını duymak istiyorum ama ancak kendimi yeniden insan gibi hissettikten sonra. Evde görüşürüz." Sonra da görüldüğü kadar hızlı bir şekilde çekip gidiyor.

"İlginç biri," diyorum.

"Kesinlikle hiçbir şeyden utanmıyor." Indie karışımı karıştırıyor ve sonra bana uzatıyor. Tekrar tezgâhın üzerine çıkıyor ve "Dün geceye gelelim." diyor.

"Ne olmuş ona?" Mide bulantısının boğazıma doğru ilerlediğini hissederek soruyorum. Ona sarılmanın, yanımda olmasının ne kadar harika bir his olduğunu unutturacak bir şey söylemesini istemiyorum.

Gülümsüyor ve elini kısa bir süre saçlarımda gezdiriyor, sanki düzeltmeye çalışıyormuş ama başaramamış gibi. "Film nasıl bitti?"

Cehenneme kadar yolun var. Derin bir nefes aldım ve kıkırdadım. "Biliyorsam ne olayım. Ben de senin gibi bayılmıştım."

Tanrım, derin bir sohbet istediğini düşünmüştüm ve böyle bir şeyin içinden çıkmak için henüz çok erken. Özellikle de ben duygularımı kategorize edemezken, o bana o berrak, kendinden emin gözleriyle bakarken.

"Sanırım bir ara bitirmeye çalışmamız gerekecek."

Sırtarak bakıyorum, "Yatakta kahvaltı mı?" diye soruyorum. Yüzü aydınlanıyor. "Peki ya waffle'ların geri kalanı?"

"Hamuru bir notla birlikte buzdolabına koyacağım. Çocuklar kendileri yapabilirler."

"Kulağa mükemmel geliyor."

"Bıçakla aran nasıl? Buzdolabında biraz durulanmış çilek var. Bizim için biraz kesersen waffle'ları ben yaparım."

"Anlaştık." Ona ihtiyacı olan şeyleri hazırladım ve tam waffle makinesi hazır olduğunda Hutton mutfakta belirdi, göğsünü kaşıyordu, yarı uyanık ama aynı zamanda endişeli görünüyordu.

"Hey... Scarlett gitti mi?" Oh lanet olsun.

Indie ve ben ikimiz de sesindeki kırılganlığı yakalıyoruz ve hızlıca bakışıyoruz ama cevap veren Indie oluyor. "Az önce gitti. Dilini vücudundan temizlemesi gerektiğini söyledi."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor -ki bu onun için garip bir durum- ve ensesini tutuyor. "Mutlu görünüyor muydu?"

Oh acınası, adamım. Çok acınası. Ama onun için de çünkü ben de aynı durumdayım. Kafam karışık ve çaresiz.

"Çoklu orgazmlarından çok memnundu."

Bu onun yüzüne bir gülümseme getirdi. "Tamam, güzel." Sonra waffle makinesine başını sallayarak "Bana da yapar mısın?" diye sorar.

"Kendiniz yapabilirsiniz," diyorum. "Birazdan yukarı çıkacağız."

"Öyle mi?" Hutton kaşlarını oynatıyor ve ben onun varsayımını düzeltme zahmetine bile girmiyorum. Faydası yok.

Bunun yerine, ihtiyacımız olan her şeyi toplayıp odama götürüyoruz, kapıyı kapatıp yastıklarımı yukarı kaldırıyorum, böylece yatak başlığına yaslanabiliyoruz.

Yerleştikten sonra Indie, "Dün gece ne partiydi ama." dedi.

Ne demek istediğini anlamak için yüzümü ona dönüyorum ama o yemeğine odaklanmış durumda.

Bir bakalım. Sarı elbiseli kız gibi sıvışıp gitmedi, Alice gibi öfkeyle kapıya koşmadı ya da Scarlett gibi mutlu bir sırıtışla *anlaşılır* bir şekilde çıkıp gitmedi. Az önce kendi isteğiyle odama geri geldi, yani kaldığına pişman olmuş gibi görünmüyor. *Bence o da kaldığına memnun.*

Mizahla gir, Castle.

"Öyleydi. Ama şu anda yapmamamız gereken bir şey olduğunu biliyorsun." Kaşlarımı oynatıyorum ve karşılığında aldığım muzip gülümsemeye bayılıyorum. "Annelere söyleme," diyoruz ikimiz birlikte ve bir dayanışma anında waffle'larımızı .

On Birinci Bölüm

INDIE

"Wa sen misin?" Karakterim Prenses Şeftali sırtına isabet eden bir bomba yüzünden havaya uçarken soruyorum.

"Emin olamıyorum," diyor Lincoln, karakteri Yoshi'nin yanımdan geçip gittiğini gördüğümde sesindeki mizahla.

"Lincoln," diye yakınıyorum, dirseğimle onu dürtüyorum ve Peach'in kalkıp tekrar sürmesini sağlıyorum. "Ateşkes yapmıştık."

"Sen beni yok edene kadar öyleydi. Bir erkek gururunu korumalı."

Son bir saattir Lincoln'ün odasında Mario Kart oynuyoruz, her turnuvayı oynuyoruz ve geç öğle yemeği, erken akşam yemeği için sipariş ettiğimiz Çin yemeklerini paylaşıyoruz.

Yatakta kahvaltı ettikten sonra, birkaç saat orada kaldık, uykuya dalıp çıktık, ben omzuna yaslandım, Lincoln ellerini saçlarımda gezdirdi - ki bu şimdiye kadarki en erotik ve rahatlatıcı duygu olmalı. Onun yetenekli ve seksi ellerinin kafa derime baskı yaptığını bilmek bile ağzımın suyunu akıtmaya ve daha fazlası için yalvarmama yetiyor.

Uyandığımızda, Lincoln gitmek isteyip istemediğimi sormadı, bunun yerine Çin yemeği yemek isteyip istemediğimi sordu ve Pazar günü izin günüm olduğundan, bunu Lincoln ile geçirmenin yanlış bir şey olmadığını düşündüm. Yemeği beklerken ikimiz de hızlıca duş aldık. Ben daha önce giydiğim şortu ve onun Brentwood Beyzbol tişörtlerinden birini giydim, sütyenimi çıkarmadım. O da bana çok benzeyen bir kıyafet giydi ve ikiz olduğumuz konusunda benimle dalga geçti.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Lincoln Nintendo Wii'sini çıkardı ve o zamandan beri oyun oynuyoruz. Tetris ile başladı ve devam etti. Ona neden diğer üniversiteli gençler gibi Xbox değil de Wii aldığını sorduğumda, Mario'ya bayıldığını söyledi. Bu yüzden konsolu odasında tutuyormuş. Bunun çok sevimli bir cevap olduğunu düşündüm ve onunla daha uzun süre kalmak istedim.

"İlk ben giriyorum. Yemin ederim, beni bir şeyle vurmazsan iyi edersin," diyor, vücudu benimkinin yanında gergin, televizyona konsantre olmuş bir halde.

"Ah, tamam," diyorum, tam da gizemli bir kutunun içinden geçerken. Bana üç yeşil kabuk verdiğinde, göklere yemin ediyorum. İnsanları geçmeye çalışırken yeşil mermiler işe yaramaz. Onları vurma riskiniz var ve sonra yan taraftan sekerken kendi kabuğunuza çarpıyorsunuz.

Lincoln'ün bitiş çizgisini geçtiğini gösteren uyarı hoparlörlerden duyulur. Yumruğuyla havayı pompalar, kumandasını fırlatır, sonra yatağa uzanır.

"Tanrım, terliyorum."

Yarışı üçüncü olarak bitiriyorum ve kumandamı da fırlatıyorum. Ona dönüyorum ve yanımda nasıl rahatça uzandığını, ellerini başının arkasında birleştirdiğini, pazularının gömleğinin kumaşını gerdiğini görüyorum.

"Beni havaya uçurduğuna inanamıyorum."

"Bunun için üzgün bile değilim." Ona doğru dönüyorum ve kaşlarımı en iyi şekilde çattığımdan emin oluyorum. Kaşlarını çatmasına aldırmadan yatağın başlığına yaslanıyor, ben de duvara yaslanıp bacaklarımı onunkilerin üzerine uzatıyorum. "Bedava geziyordun ve bu adil değildi."

"Sen de aynı arabaya biniyordun."

"Saçmalık." Gülüyor. "Yanlışlıkla bana bokla vurup duruyorsun." Gülümsüyorum ve o da beni işaret ediyor. "Gördün mü, neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Buna stratejik oynamak denir."

Eli dizime düşüyor ve onu sıkarak içimde bir şehvet şimşeği çakmasına neden oluyor. "Buna yalancı olmak denir."

Elinin bacağımdaki hissine ya da başparmağının diz kapağımı yavaşça okşamasına odaklanmamaya çalışıyorum.

"Ne derseniz deyin ama ben yine de sizi yendim."

"Dirseklerinle de agresifsin." Diğer kolunu ovmak için elini dizimden kaldırdı. "Sanırım hırçın sürüşün yüzünden bazı çürüklerim var."

"Zavallı bebek." Uzanıp kolunu ovuyorum.

"Bana daha aşağıdan vurdun." Elimi oynattım. "Daha aşağı." Gülümsüyor. "Biraz daha aşağı. Aslında kasıklarına vurdun, eğer orayı ovarsan minnettar olurum."

"Rüyada görürsün Castle," diyorum, her ne kadar bu durumun rüyalarımın en önemli noktası olduğundan emin olsam da.

Tak tak. Tak.

Lincoln "" diye seslenirken ikimiz de kapıya doğru bakıyoruz.

Kapı açılır ve Asher kafasını aralıktan içeri sokar. "Kahretsin, özür dilerim, misafirin olduğunu fark etmemiştim. Sonra görüşürüz."

"Hey, bekle," diye sesleniyor Lincoln, Asher kapıyı kapatamadan. "N'aber dostum?"

Asher hızla bana bakıyor ve muhtemelen dün gece hakkında konuşmak istediğini ve bunu benim önümde yapmasının mümkün olmadığını fark ediyorum. Adam çok utangaç ve çok özel biri.

Asher'ın ihtiyaçlarını hissederek, "Eve dönüp okul haftası için hazırlanmalıyım," diyorum.

"Hayır, bunu yapmak zorunda değilsin," diyor Asher. "Lincoln'le sonra konuşurum."

"Hayır, sorun değil, gerçekten. Eşyalarımı toplamama izin verin, sonra bir Uber çağıracağım."

Lincoln elini dizime koyuyor ve Asher'a şöyle diyor: "Indie'yi bırakayım, sonra dönerim. Olur mu?"

Aramıza bakıyor, kararsız, ama sonunda başını sallıyor. "Evet, bu işe yarar. Acele etme. Aceleye gerek yok."

Kapıyı sessizce kapatıyor ve ben Lincoln'e doğru dönüyorum. "Sarı elbiseli kızla ilgili detayları öğreneceksin."

"Seninle daha fazla zaman geçirmeyi çok isterdim ama üzgünüm Mayhem, bu şu anda ondan daha önemli. Ne olduğunu öğrenmek için resmen ağzım köpürüyor."

"Ben de öyle." Yataktan atlayıp dün gecedeki katlanmış kıyafetlerimi aldım. "Hemen üstümü değiştireyim, sonra beni eve götürebilirsin."

"Zahmet etmeyin. Kıyafetlerimi başka zaman geri ver. Muhtemelen tüm kadın futbol takımına yetecek kadar Brentwood beyzbol tişörtüm var."

"Tamam."

Lincoln yataktan kalkıyor, geriniyor ve sonra elimi tutuyor. "Gidelim, Mayhem."

Şaşırtıcı bir şekilde, çıkış yolunda kimseye rastlamadık. Deacon'ı Lincoln'ün kıyafetlerini giyerken göreceğim için gergindim, özellikle de bir partinin ertesi günü, ama o da diğer çocuklar gibi ortalıkta yoktu.

Lincoln benim için yolcu tarafındaki kapıyı açıyor ve sonra ön tarafa geçip atlıyor. Motoru çalıştırıyor, vites kolunu tutuyor ve kalkıyor.

Evim oldukça yakın, bu yüzden arabada birlikte fazla zaman geçiremiyoruz. "Gün için teşekkür ederim. Muhtemelen en rahatlatıcı günlerden biriydi."

uzun zamandır böyle bir gün geçirmemiştim."

"Ben de," diyor Lincoln, gözlerini yola odaklayarak. "Yalancı ve hilekâr olsan bile gerçekten iyi vakit geçirdim."

"Nasıl isterseniz öyle görün ama ben söylediğime sadık kalacağım. Bu bir stratejiydi." "Acımasız, Mayhem." Dur işaretinde duruyor ve sonra sağa dönüyor. Bu

Söylemesi garip olabilir ama onu araba kullanırken izlemeyi seviyorum. O kadar rahat ki

-Bir eli direksiyonun üzerinde, diğeri vitesi kavıyor, ayakları pedalların üzerinde ileri geri hareket ediyordu. Çok seksiydi ve beni eve bırakmayı teklif ettiğinde karşı koymadım bile, çünkü onu tekrar cipinde görmek istiyordum. Onunla fazladan zaman geçirmek istedim. "Önümüzdeki Cumartesi ilk maçın için heyecanlanıyor musun? Evinde oynayacaksın, değil mi?"

"Evet, heyecanlıyım, hazırım. Sanırım hala çözmemiz gereken bazı pürüzler var ama sezon başında hep böyle olur."

"İlkbahar sezonu başlamadan önce bu pürüzleri giderebileceğimiz bir sonbahar sezonu geçirdiğimiz için mutluyum. Birinci sınıf öğrencilerinin de hangi seviyede oynayacakları konusunda bize iyi bir fikir veriyor."

Benim sokağımdan sola dönüyor ve evimin görüldüğünü görüyorum. Garaj yoluma girdiğinde göğsümde bir hayal kırıklığı sekiyor.

"Sence Scarlett kendini toparlayabildi mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Büyük olasılıkla hâlâ etkisiz durumda." Lincoln'e dönüyorum ve ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Bugün için tekrar teşekkürler."

"Ne zaman istersen, Mayhem. Sadece söylemen yeterli." Göz kırptı, ben de emniyet kemerimi çözdüm.

Ne yapacağınızı bilemediğiniz anlardan biri. Biz arkadaşız, bu yüzden arkadaşlar veda öpücüğü vermez, her ne kadar bu arkadaş, o arkadaşın dudaklarının tadını bilmek istese de. Ama öylece gitmek de tuhaf hissettiriyor, bu yüzden konsolun üzerine eğilip kolumu uzatıyorum. Beni yaklaştırıyor, sarılıyor ve dudaklarını başıma bastırdığını hissediyorum. Bu çok tatlı, hiç de cinsel değil - kesinlikle rahatlatıcı - ve ayrıldığımızda Lincoln daha önce yaptığı gibi çenemi kavıyor ve "Yarın görüşürüz Indie" diyor.

Yutkunuyorum, yüzü çok yakın, gözleri bana dikilmiş. "Yarın görüşürüz, Lincoln."

Gitmek istemiyorum. Lincoln ile vakit geçirmek çok kolaydı.

Boynumu ve omuzlarımı okşadığı zamanlar hariç. Tanrım, ona binmek istiyordum. O parmakların vücudumun diğer kısımlarını okşamasını.

Çünkü Lincoln'ün sözleri, söylediğinden beri zihnimi kurcalayıp duruyor. *Deacon'ın seni tutmasını ve sana dokunmasını kışkandım ve kıskanmaya hakkım olmadığını biliyorum.*

O zaman neden daha fazlasını istemedim? Neden onun yerine ne istediğini sormadım? Muhtemelen ne istediğimden tam olarak emin olmadığım için.

Aptalca bir şey yapamadan arabasından atlayıp içeri giriyorum. Kapıyı kapattım ve kirli giysilerimi göğsüme bastırarak, zihnim şaşkınlık ve heyecanla çalkalanırken kapıya yaslandım.

Scarlett, "Eve dönme vaktin gelmişti," dedi.

Ben.

Kanepeye uzanmış, Tanrı için bir çift güneş gözlüğü takıyor Hutton'dan ödünç aldığı gömlek ve umarım iç çamaşırından başka bir şey giymiyor. İç çamaşırı giymiş olması için dua ediyorum. En azından duş almış, bu da Hutton'ın dili dün gece ve muhtemelen bu sabah erken saatlerde vücudunun her yerinde dolaştığı için rahatlatıcı.

"Tanrım, beni korkuttun."

Güneş gözlüklerini indirerek beni inceliyor ve "Lincoln hakkında hayal mi kuruyordun?" diyor.

"Ne? Hayır." Belki biraz. "Kanepede olmanı beklemiyordum. Hutton'la yaptığın sikiş festivalinden sonra uyuyacağını sanıyordum."

"Denedim ama sanki onun aleti bana enerji verdi." Elini dairenin içinde gezdiriyor. "Buranın her santimini temizledim ve ikimizin de dolaplarını düzenledim. Oldukça çirkin üstlerin var, bu yüzden onları filtrelememiz gerekecek."

Daireye giriyorum ve taze limon kokusunu fark ediyorum. Etrafta ayakkabı ya da kağıt gibi bir şey yok gibi görünüyor. Aslında burası gerçekten güzel görünüyor, bu da tek bir anlama gelebilir ...

"Aman Tanrım, Hutton'dan hoşlanıyorsun." Kanepeye doğru yürüyorum ve kıyafetlerimi sehpanın üzerine koyuyorum. "Ondan hoşlanıyorsun, ondan hoşlanıyorsun. Sadece düşünmen gerektiğinde böyle temizleniyorsun ve bunu da geceyi Hutton'la geçirdikten sonra yapıyorsun." Onu dürtüyorum ama kıpırdamıyor, sadece sesi kapalı televizyona bakıyor. "Ondan hoşlanıyorsun."

"O iyi biri," diye cevap veriyor umursamazca. "Yine de penisi konusunda oldukça yetenekli, hakkını vermeliyim. Tam da doktorun istediği şey."

"Scarlett, ben ciddiym. Ondan hoşlanıyorsun."

Omuz silkiyor ve gözlüklerini düzeltiyor. "Bana geceni anlat." Ve ondan alacağım tek şey bu. Bazı kızlar içlerini dökmek için can atıyor.

önemli bir andan hemen sonra en iyi arkadaşlarına. Ama Scarlett öyle değil. İçine kapandığında, ondan bir şey öğrenmenin yolu yok. Ve şu anda? İşte bu noktadayız. "Lincoln'e neler oluyor?"

"Hiçbir şey, gerçekten. Sadece ."

"Onunla yattın mı?"

"Aynı yatakta yattık ama hiçbir şey yapmadık." "Bir öpücük ya da aletini tutma bile mi?"

"Hiçbir şey."

Öpüyor. "Utanç verici. Kaçırılmış fırsat, boo." Bacağını okşadı. "Beni ve Hutton'ı duydun mu?"

"Hayır, neden, gürültü mü yaptın?"

"Oh evet." Gülümsüyor. "Bir ara beni duvara yasladı ve yemin ederim meme uçlarımın duvarı sıyırdığını hissederek geldim. O ... başka bir şey."

"Hayal kurmaktan bahsediyorsun." Onu itiyorum ve o sadece gülümsüyor.

"Şey, önemli değil. Adam bir fahişe ve hiçbir ortak noktamız yok. Orada burada bir gece için iyi olacak." Dudakları birbirine çarparak yana bakıyor ve bana söylemediği şeyi merak ediyorum. Bütün günü temizlik ve düzenle geçirdiğine göre daha fazlası olmalı. Dün gece ona bir şey mi söyledi? Onu korkutmuş olabilecek bir şey?

Sormak istiyorum ama doğru dürüst bir cevap da biliyorum, o yüzden onun yerine "Dün gece Asher'ı sarı elbiseli kızla gördün mü?" diyorum.

"Kısaca. Gerçekten çok güzeldi. *Jessica Day* gibi bir havası vardı, hoşuma gitti."

"Asher da kazıyordu, çünkü senden hemen önce aşağıya indi."

"Ne?" Scarlett yumruğunu sıktı. "Lanet . Kaçırdığım nefret ediyorum. Sana bir şey söyledi mi?"

Başımı salladım. "Hayır, pek sayılmaz. Ama o kadar çok kızardı ki, çok sevimliydi."

"Ondan şimdiden hoşlanıyorum. Asher aşık olsa ne kadar tatlı olurdu değil mi? Sessiz, utangaç adam bir partide sarı elbiseli bir kız bulur. Ah, romantizm."

Kanepede arkama yaslanıyorum ve Scarlett'in elini tutuyorum. İkimiz de sessiz televizyona bakıyoruz. "Güzel bir partiydi. Gittiğime memnunum."

"Ben de," diyor Scarlett hüznle. "Mükemmel bir partiydi."

"GÜNAYDIN, MAYHEM." Lincoln'ün sesi ensemdede geziniyor ve kolumda tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Arkamdan kolunu uzatıyor ve bana bir kahve uzatıyor. "Al bakalım."

Arkamı dönüp koyu renk kot pantolonu ve dar beyaz gömleğine bakarken iç geçiriyorum. *Açayip yakışıklı.* Saçları şekillendirilmiş ve çenesinde hafif bir kırışıklık var, bu sabah ona karanlık, boğucu bir görünüm veriyor. Arzu damarlarımda dolaşıyor ve kendimi durduramadan kolumu ona doluyor ve başımı göğsüne bastırarak ona çok ihtiyaç duyduğum sarılmayı yapıyorum. Kolu beni , sıcaklık içime yayılıyor ve her bir uzvumdan öfkeyle akararak ayaklarımın üzerinde hafiflememi sağlıyor. *Tamam, bu benim için çok ihtiyaç duyulan bir sarılmaydı.*

Evet. Buna gerçekten
ihtiyacım vardı.

"Günaydın."

Başımı kaldırıp ona baktığımda gülümsüyor ve at kuyruğunu çekiştiriyor. "Bu hoşuma giden bir selamlama."

Ondan ayrıldığımda kahvemi kaldırdım ve "Bunun için teşekkür ederim" dedim.

"Ayrıca dersten önce paylaşabileceğimiz bir tarçınlı çörek aldım." Telefonunu kontrol ediyor. "On dakikamız var, oturmak ister misin?"

"Elbette." Konferans salonunun hemen dışındaki bir banka oturuyoruz. Birkaç adam yanıımızdan geçip Lincoln'e bir kanka şakası yapıyor ama neyse ki bizi rahat bırakıyorlar.

"Sadece bir çatalım var, umarım paylaşmanın sakıncası yoktur." "Sanırım bunu halledebilirim."

Sırt çantasından yemekhaneden bir paket servis kutusu çıkardı ve kapağını açarak kocaman bir tarçınlı çörek çıkardı. Çatalı bana uzatarak, "İlk ısırığı sen alabilirsin" dedi.

"Bana yağ çekmenin bir sebebi var mı, Castle?" Çatalı yapışkan hamur işine batırıyorum ve sonra çatalı ağzıma götürüyorum, dudaklarımın çatalın ucunda kaymasına izin veriyorum, tüm krema da benimle birlikte geliyor. "Bu çok güzel. Lakeview'den mi aldın?"

Gözlerimi açıyorum ve Lincoln'ün ağzıma baktığını görüyorum. "Ah, evet." Boğazını temizliyor. "Kampüsteki en iyi tarçınlı çörekleri yapıyorlar."

Kıkırdamamı gizliyorum ve çatalı ona uzatıyorum. "İlk yılımda yurttan kalırken, kendime ayda bir kez izin veriyordum. Ve ben

sağlıklı beslenmem gerekiyordu ve sen bunu benim için zorlaştırıyorsun."

Omzuyla beni dürtüyor. "Yarım tarçınlı çörek seni öldürmez."

Çatalı paylaşarak ileri geri gidiyoruz ve tüm bu süre boyunca ağızlarımızın nasıl birbirine değdiğini ama aslında değmediğini düşünüyorum. Neredeyse işkence gibi.

"Doksan beşe ulaştın mı?" Kahvemden bir yudum alıp sıcak sıvının ağızımdaki şekeri parçalamasına izin vererek soruyorum.

"Hayır. Henüz değil. Zamanım var, bu da bana hatırlatıyor. Eğer bacaklarımı geliştirmeme yardım etme konusunda ciddiysen, bunu kabul ederim."

"Rutinlerimle başa çıkabileceğinden emin değilim." "Bu bir meydan okuma mı?"

"Eğer öyle olmasını isterseniz, bu bir meydan okuma olabilir."

"Bilmiyorum." Beni inceliyor. "Ne zaman sana bir konuda meydan okusam, bu genellikle beni kıcımdan ısırmak için geri döner. Ama bir yandan da gerçekten bacaklarımı geliştirmek istiyorum. Tam bir muamma."

"Saçmalıyorsun. Gelecek Pazartesi dersten önce bazı şeyler üzerinde çalışsak nasıl olur?"

"Bu bana uyar." Bana tarçınlı rulonun son lokmasını uzatıyor ama ben geri çeviriyorum ve bankta arkama yaslanıp bulutlu gökyüzüne bakıyorum.

"Normale döndüğümüze sevindim." Yüzündeki o yakışıklı gülümsemeyi yakalayarak başımı yana eğiyorum.

"Ben de Mayhem. Orası bir için tuhaftı." "Ve biz garipliği iyi giymeyiz."

Başını sallıyor. "Yok." Ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor. Elini tutuyorum, beni döndürüp kolunu omuzlarıma atıyor ve amfiye doğru ilerlerken beni kendine yakın tutuyor.

Yanımızdan geçen her insan aramızdaki bağa, ne kadar yakın olduğumuza bakıyor ama değil. Rahatım. Mutluyum. Ve sanırım Lincoln da öyle.

Önemli olan tek şey bu.

"HAZIR MISIN?" Futbol sahasına giden tünelde bir aşağı bir yukarı zıplayan Scarlett'e soruyorum.

"Hazır, boo." O da kollarını sallayarak zıplıyor.

"Sana da daha yüksek geliyor mu?" Köşeden bakmaya çalışarak soruyorum. "Öyle. Umarım diğer takımın taraftarları değildir, çünkü bu sadece açılış gününde bizim sahamızda küçük düşürücü olur."

Uzaktan, maçımızın spikerinin "Şimdi Brentwood kadın futbol takımımıza hoş geldiniz diyelim" dediğini duyuyoruz. Yürüyüş şarkımız Fall Out Boy'dan *My Songs Know What You Did in The Dark* çalıyor ve sahaya koşarken koçumuz bize beşlik çakıyor. Ve benim için tam bir şok ve sürpriz oldu, tıklım tıklım dolu bir stadyuma ve muazzam gürültülü bir kalabalığa koştuk. Her şeyin merkezinde, ellerinde pankartlar ve ponponlarla erkek beyzbol takımını görüyorum.

Beyzbol Takımı Sizi Çok

Seviyor Kızlar

Kargaşa Size Geliyor.

Son tabela muhteşem Ken bebeği Lincoln Castle tarafından asıldı. Yüzünde benim numaram olan üç yazıyor ve ... Tanrım, gömlek giymiyor. Vücudu siyah ve yeşile boyanmış sanırım az önce dilimi yuttum.

Yanlarında futbol takımı var: Hartley, Hutton, Rusty ve Deacon da boyalı kıyafetler giymişler.

Sonra erkek futbol takımı, kadın softbol takımı ve kadın basketbol takımı.

Bu da ne?

Lincoln avazı çıktığı kadar bağırıyor, tabelayı başının üzerinde tutuyor ve Hutton alkışlayarak tezahürat başlatıyor.

Sanki tüm stadyum sallanıyormuş gibi hissediyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım, en azından sahadayken. Öğrenci nüfusunun beyzbol takımı için nasıl tezahürat yaptığını gördüm ve bu da onun çok gerisinde kalmıyor.

Gözlerim doluyor ve ben kendimi tutmaya çalışırken Scarlett yanıma gelip, "Bütün bunların senin oğlunun suçu olduğunun farkındasın, değil mi?" diyor.

Hutton'a tekrar bakıyorum, gözleri üzerimizde. "Bilmiyorum, senin oğlan olabilir."

Scarlett tribünlere bakma zahmetine katlanmıyor. "Önemli değil, hadi onlara bir gösteri yapalım, tamam mı?" Boynumun arkasını kavırıyor ve alnını alnıma bastırıyor. "Sen ve ben, Indie."

"Sen ve ben, Scar."

Kalabalık tezahürat yapmaya devam ederken sıramıza doğru koşuyoruz. Lincoln'e bir kez daha bakıyorum ve göz göze geliyoruz. Göz kırıyor ve sonra "Haydi Brentwood" diye bağırıyor ve yemin ederim, o anda Lincoln Castle kalbimin bir parçasını ele geçirdi.

Hiç kimse, kendi ailem bile, futbol sevgime bu düzeyde bir anlayış ve saygı göstermemişti. Lincoln'ün bana takdir edilmenin ne demek olduğunu gösterdiği bu anı her zaman hatırlayacağım. *İnandığım*. Tribünleri doldurarak açılış maçımızı özel kılan kişinin o olduğundan hiç şüphem yok. Tabii ki bunu takım için yaptı, buna hiç şüphe yok. Ayrıca bu adama karşı sevgi hissettiğime de şüphe yok. *Aşırı* romantik bir aşk değil. Ama bu adamın özel olduğuna dair bir takdir. Hayatlarımız bizi nereye götürürse götürsün, bu anı hep hatırlayacağım. *Onu*.

"HAZIR MISIN?" Scarlett yeni duş almış, sırt çantasını omzuna asmış bir halde soruyor.

"Evet." Sırt çantamı da alıp omuzlarıma sabitliyorum ve sonra dolaptan telefonumu alıyorum. "Kalçan nasıl?"

"Çok ağrıyor ama buna değdi." Scarlett bana sinsi bir gülümseme verdi. "On iki numarayı indirmek bir zevkti."

Kıkırdıyorum ve soyunma odasından çıkarken onu takip ediyorum.

Kazandık, üçe bir. Ben iki gol attım ve Scarlett de bir gol atarak bu yılki istatistiklerimizde bize avantaj sağladı. Kendimi çok iyi hissediyordum. Maç başladığında kalabalığı, tribündeki Lincoln'ü ve onun siyah ve yeşile boyanmış altılı paketini tamamen unuttum. Sadece ben, takımım ve bana hiç bu kadar net görünmemiş olan saha vardı. Daha iyi değerlendirebileceğimiz birkaç anımız oldu ama bu bir öğrenme oyunu ve takımdaki potansiyel gücü gördük.

"On iki numara ağzını çok fazla açıyordu. İcabına baktığınıza sevindim."

"Sana memeleriyle mi vuruyordu? Yemin ederim onları bir silah olarak kullandı. Ve giydiği kaplumbağa kabuğu spor sütyeni miydi?"

"Onun gibi bir şey," diye cevap verdim. "Koruyucu bir zırh gibiydi. Sanırım bir keresinde yüzüme, göğsüme çarptığında neredeyse bir dişimi kırıyordum."

önce."

"Kızın ayak üzerinde çalışması gerekiyor, o zaman göğüslerini bu kadar çok kullanmak zorunda kalmaz."

"Daha fazla katılamazdım."

Otoparka açılan kapıları iterek geçiyoruz ve coşkulu tezahüratlarla karşılanıyoruz.

Ellerinde hâlâ pankartları olan Lincoln ve Hutton -saçları ıslak ama vücut boyaları yok- yanlarına gittiğimizde bizi alkışlıyorlar.

Lincoln hiç tereddüt etmeden beni kucaklıyor, kaldırıyor ve kendi etrafında döndürüyor. "Kahretsin, Mayhem, orada destansıydın."

Beni yere bırakıyor ve kendimi bildim bileli ilk defa yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Bana iyi bir oyun oynadığımı söylemesi bir şey, ama okuldaki en ateşli çocuğun -bana göre- seni kaldırıp destansı olduğunu söylemesi bambaşka bir hikâye.

Büyük fark.

"Teşekkür ederim."

Hutton ve Scarlett'e bakıyorum, sanki birbirlerinin giysilerini parçalamak için sessiz sözler veriyorlarmış gibi birbirlerine bakıyorlar.

"Orada çok ateşliydin, Scar," diyor Hutton. "Özellikle o kızı bir belalı gibi alt etmen hoşuma gitti."

"Ofiste başka bir gün daha," diyerek iltifatı geçiriyor.

Sonra Hutton'un Scarlett'in elini tuttuğunu, gözlerinin onunkilere dikildiğini, ağzının hafifçe aralandığını görüyorum. "Bir şeyler yemek ister misin?"

Sorusunun ardında gizli bir anlam var ve kadın bunu okuyor. "Bizim evde yemek var."

"Mükemmel."

Hala el ele tutuşarak kaldırımdan park etmiş arabalara doğru yürüyorlar, Scarlett omzunun üzerinden, "Yemeğe falan çıkmak isteyebilirsin," diye sesleniyor. Sonra göz kırpmıyor ve benim için yazmasına gerek kalmıyor.

Seks yapacaklar ve gürültü yapacaklar. Not edildi.

Lincoln'e dönerek, "Benim evimden başka bir yerde yemek yemek ister misin?" diye sordum.

Sırt çantama başıyla işaret ediyor. "İçinde yedek kıyafet var mı?" Başımı sallıyorum. "O zaman neden bana gelmiyorsun? Yolda bir şeyler alırız ve takılırız."

"Bana uyar," diyorum, midemde gergin ve heyecanlı kelebekler uçuşuyor.

Pazartesi günü yaptığı gibi, elimi tuttu ve beni cipine götürdü, tüm bu süre boyunca oyunun ne kadar harika olduğundan bahsetti. Ve bir kez daha beni şaşkına çevirdi. İzledi. Tezahürat yaptı. Maçı anladı. Beni anladı. *Benim için oradaydı.*

"INDIE," diyor Deacon kapıdan girdiğimde. "Kahretsin kızım, orada harikaydın." Bana kocaman sarılıyor ve sonra Rusty tarafından tekrar kucağa alınıyorum.

"İşte benim kızım. Her zamanki gibi inanılmaz."

"Teşekkür ederim," diyorum beni yere bırakırken. "Ve maçımıza geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Hepimiz için çok şey ifade ediyordu."

"Hepsi büyük adamın fikriydi." Rusty, mutfakta içki hazırlayan Lincoln'e doğru başını sallar.

"Evet, dün elinde sanat ve el işi dolu çantalarla eve geldi ve evi toplantıya çağırdı. İşaretler üzerinde utanç verici bir zaman geçirdik," diyor Deacon ve sonra yaklaşarak ekliyor, "Sana gerçekten değer veriyor, Indie." Geri çekildiğinde göz kırpmıyor ve sonra mutfığa girip Lincoln'ün sırtını sıvazlıyor.

Birkaç kelime konuştular ve açıkçası etkilendim. Normalde iki erkeğin bir kız yüzünden sidik yarıştırdığını görürsünüz ama Deacon ve Lincoln öyle değil. Birbirlerine karşı soğukkanlılar ve bu takdire şayan.

Ayrıca takdire şayan olan nedir? Akrabam olmayan birinin benimle ilgilenmesi. Örneğin ailem hiçbir maçım için işaret yapmadı ya da Lincoln'ün yaptığı gibi coşkuyla tezahürat yapmadı. Birisi için özel hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Ve Lincoln bunu zahmetsizce yapıyor. Evet, bazı işaretler yapmış ve maça gelmeleri için yeni oyuncular toplamış olabilir ama bugün maçtan önce bile bana önemli olduğumu hissettiren şeyler yaptı, şeyler söyledi.

Lincoln'ün en iyi arkadaşlarımdan biri haline geldiğini söyleyebilirim.

"Ona öyle bakmaya devam et. Kalbim çarpıyor," diye fısıldıyor Rusty bana.

"Kes şunu." Ona şakacı bir şekilde vurdum. "Ona özel bir şekilde bakmıyorum."

"Oh . . . tamam." Kıkırdıyor. "Biliyor musun, bana *sadece* arkadaş olacağınızı söylediğinde kardeşimin kollarında ağlamıştım ve sonra Lincoln'le aranızda bir şeyler olabileceğini söylediğinde ilk başta buna inanmamıştım." Başını yavaşça sallıyor. "Şimdi inanıyorum. O herif dün gece geç saatlere kadar masada kaldı, işaretinin mükemmel olduğundan emin olmaya çalıştı; konsantre olurken dili falan dışarı çıkıyordu." Rusty elini cebine attı ve telefonunu çıkardı. Ekranı bana gösteriyor ve Lincoln'ün masanın üzerine eğilmiş, tabelayı boyarken çekilmiş bir fotoğrafını gösteriyor. Elbette, dili dışarı çıkmış. Kağıda o kadar yakın durmuş ki, sadece resimden bile tabela yapmayı ciddiye aldığı anlaşılıyor.

Ve Rusty haklı: Çok sevimli.

"O iyi bir adam. İkinizin de diğerini kendi dar çevrenize almanıza sevindim. Seni tanıyorum, onu da tanıyorum. Bu ikiniz için de nadir bir durum."

Tam o sırada Lincoln ellerinde tabaklar, içecekler ve yiyeceklerle yanıma geldi. Merdivenleri işaret etti. "Odama çıkmak ister misin?"

"Elbette," diyorum, aniden utandığımı hissederek. İçkileri taşımasına yardım ediyorum ve Lincoln arkamdan gelirken merdivenleri tırmanıyorum. Lekesiz, yatağı yeni yapılmış odasına giriyoruz ve ... bu küçük bir çiçek vazosu mu?

İçkileri ve çantamı yere bırakıp komodinin üzerindeki vazoyu aldım. "Nedir bu?"

Kapıyı kapatıyor ve tabakları yatağın üzerine koyuyor. "Neye benziyor?"

"Çiçek vazosuna benziyor."

Başının yan tarafına vuruyor. "Çok anlayışlısın, Mayhem." "Ama neden sende? Bunları kendin mi aldın?"

Çantasını yere bırakıyor ve ayakkabılarını tekmeliyor. "Bilmen gerekiyorsa, annemler birkaç haftada bir bana bir kutu eşya gönderir. Bu da içindeydi ve annem onu üzerine koyup bana evi hatırlatması için özellikle seçen anneme bir resim gönderip gönderemeyeceğimi sordu." Vazoyu benden aldı ve tekrar koydu. "Arka bahçemizde nergislerle dolu bir çiçek yatağımız var. Annemin gurur ve neşe kaynağıdır ve hafta sonları onunla birlikte ot toplamam için beni oraya ." Omuz silkiyor. "Güzel olduğunu düşündüm." Tanrım, sanırım yumurtalıklarım birbirine yapıştı ve sonra bayıldı. "Bu gerçekten çok tatlı, Lincoln."

"Benim de oluyor. Şimdi, calzone'ları böldüm, böylece ikimiz de-"

Elimi ağzına götürerek konuşmasını engelliyorum ve önüne geçiyorum. Ellerimi göğsüne götürüyorum. "Sende anlardan daha fazlası var Lincoln. Sen çok şefkatli ve düşünceli bir adamsın. Bugün için sana gerçekten teşekkür etmedim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Indie. Arkadaşlar bunun içindir."

"Arkadaşlarım var Linc ve onlar benim için hiç böyle bir şey yapmamışlardı. Bu gerçekten çok özeldi, tahmin edemeyeceğin kadar. Teşekkür ederim."

İç çekiyor ve çenemi kavriyor. Bu samimi bir tutuş, genellikle öpüşmeye götüren bir tutuş ve bunun olasılığı dudaklarımı yalamama, ağzını ağzıma bastırmaya hazırlanmama neden oluyor.

Beni öpmesini istiyor muyum? Arkadaşlık kurallarını çiğnemesini mi?

Evet.

Hayır, sadece evet değil, *cehennem evet.*

Neredeyse her gün aklımdaydı. İster mesajlaşalım, ister buluşalım, ister sınıfta görüşelim, o yanımdayken, kampüsteki o süper yıldız Lincoln Castle'dan küçük bir parça aldığımda heyecanlanıyorum.

"Sen , Indie. Bu yüzden özel olmayı hak ediyorsun."

Gözleri gözlerimi arıyor ve yemin ederim göz bebeklerinde görebiliyorum, dudaklarımı tekrar ıslattığımı fark ettiğinde nasıl büyüdüklerini. Eğildiğimde nefesinin nasıl kesildiğini duyabiliyorum. Elinin çenemi tutuşunda, ağzımı mükemmel bir açığı oluşturacak kadar yukarı kaldırıışında hissedebiliyorum.

Biz orada, yatağının yanında dururken oda sanki eriyip gidiyor, calzone'larımızın kokusu havaya karışıyor ve bize yemeğin hazır olduğunu hatırlatıyor. Ama yemek için bir aciliyet yok. Burada, birbirimizin kucağındayız, ağızlarımızı birbirine kaynaştırma ihtimali havada asılı duruyor.

Yine de ilk hamleyi ben yapmayacağım. Onun yapması gerek.

Aramızdaki boşluğu kapatan ve ağzımı kendi ağzıyla yakalayan kişi o olmalı.

Ona bakıyorum, elim göğsünde birkaç santim ilerliyor ve kordonlu kasları dokunuşumun altında seğiriyor. Kalın ve sağlam göğsü, aldığı her nefeste içime akan bu tuhaf ve coşkulu hislerde gezinirken bana denge sağlıyor.

"Çok özel," diye mırıldanıyor başparmağını çenemin üzerinde gezdirip uzaklaşmadan hemen önce ve bunu yaparken boğazını temizliyor. Onu kaybettiğim için neredeyse öne düşecektim ama kendimi tuttum. Bedenim ihtiyaçla titriyor.

Bu adama bu kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum, ama işte buradayım, onun dokunuşuna geri dönmek için çaresizim, onun tarafından tutulmak için çaresizim.

"Dediğim gibi, her birimiz bir tane deneyebilelim diye calzone'ları bölüştürdüm. Sorun olur mu?" Yüzümü ona dönmüş, nefesimi tutmaya ve tahrik olmuş bedenimi serinletmeye çalışıyorum.

Ondan sonra da calzone hakkında mı konuşmak istiyor? Bu adamın nesi var böyle?

Gülümseyerek, "Evet, harika." diyorum.

"Harika." Bana bir tabak uzatıyor ve sonra yatağına oturuyor. O hiçbir şey olmamış gibi televizyonu açarken ne yazık ki ben de aynısını yapıyorum. Teknik olarak hiçbir şey olmadı, ama olası bir şey vardı, neredeyse bir öpücük. "Netflix'teki diğer Adam Sandler filmini izlemek ister misin? David Spade'li olanı?"

"Elbette," diyorum neşeli bir ses tonuyla, her ne kadar kendimi neşeli hissetmesem de.

Tahrik oldum.

Azgın. *teşekkür ederim, Lincoln.*

Ve ona bu kadar yakın olduğum için tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum.

Güçlü göğüs kaslarını hâlâ avucumda hissedebiliyorum, hızlı kalp atışlarını, nefes alışlarını. Bu kadar yakın olduğum için ağzımda neredeyse onun tadını alabiliyorum ama yine de şimdi inanılmaz derecede uzakta hissediyorum.

"Seni eve götürmemi ister misin?" Yatağında ona doğru kayarken Lincoln fısıldıyor.

Saatın kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok, uykuya daldığımı da hatırlamıyorum ama bildiğim iki şey var: Yine onun kıyafetlerinin içindeyim ve battaniyesinin altındayım.

Gözlerimi zar zor açtığımda Lincoln'ün ayağa kalktığını ve üzerimde gezindiğini görüyorum. "Eve gitmemi ister misin?" Kafam karışmış bir halde soruyorum.

"Hayır, burada iyisin. Sadece geceyi burada geçirmenin senin için sorun olmadığından emin olmak istedim."

"Evet, ben iyiyim."

"Gömleğimi çıkarmamın bir sakıncası var mı?"

"Ne istiyorsan onu yap," diye mırıldanıyorum ve ondan uzaklaşıp yastıklarından birine kıvrılıyorum.

Yatağın üzerinde dönüyor ve gömleğinin yere düştüğünü duyuyorum, sonra tekrar uzanıyor. Şortunu çıkarmadı ki bunu tamamen anlayabiliyorum. Bu biraz garip olabilir... yoksa harika mı olurdu?

İçinde bulunduğum bu puslu rüya aleminde emin olamıyorum. "Neredesin?" Fısıldıyorum.

"Tam burada." Kıkırdıyor.

"Evet, ama seni hissedemiyorum. Beni kaşıklamayacak mısın?"

Mırıldanıyorum. "Seni kaşıklamamı ister misin?" Sesinde bir tereddüt var ve eğer

Bu kadar kendimde olmasaydım, bu kadar yorgun , anlamaya çalışırdım. Ama öyleyim, bu yüzden arkama uzanıp kolunu tuttum ve belime doladım.

"Utanma. Gel buraya."

Kıkırdarken göğsü sırtıma çarpıyor ve sonra beni daha sıkı kavıyor. "Bu daha iyi mi?" diye soruyor, ağzı kulağımın hemen yanında.

"Çok daha iyi," diye cevap veriyorum ve tamamen bayılmadan önce hatırladığım son şey bu oluyor.

Kapının kapanma sesi beni uyandırıyor. Pencereden içeri giren güneşi hissedince gözlerim açılıyor. Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve tavana bakıyorum. Tanıdık olmayan bir tavan.

Sağ tarafa bakıyorum ve işte o zaman Lincoln'ü görüyorum, üzerinde sadece bir boxer külot var ve şifonyerini karıştırıyor. Saçlarının kısa tellerine su damlacıkları yapışmış ve buradan duştan sabun kokusunu alabiliyorum. Yüzünü bana döndüğünde, onu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Lincoln'ün oyulmuş ve inşa edilmiş göğsü, antrenmanlarında harcadığı sıkı çalışmayla ince ince işlenmiş bir sanat eseridir. Şekillendirilmiş omuzlar, etkileyici biseplere ve mükemmel boyutta meme uçlarına sahip kalın göğüs kaslarına bağlanıyor. Gözlerim karın kaslarına doğru ilerliyor, üst üste dizilişlerini takdir ederek külotunun bel bandına ulaşıyor, burada kalçalarının V kısmı doğrudan bacaklarının arasındaki çıkıntıya işaret ediyor.

Aman Tanrım.

"Günaydın, Mayhem," diyor.

Başka tarafa bakıyorum ve battaniyeyi başımın üzerine çekiyorum. *Tanrım, beni bakarken yakaladı.* "Günaydın."

Yorganı çekiştirerek belime kadar indiriyor, bir yandan da kıkırdıyor. "Utanmana gerek yok, zaten gözlerini iyice açtın. Sahip çıksan iyi olur."

"Neden işleri bu kadar zorlaştırıyorsun?"

Kaşlarını oynatarak, "İşleri zorlaştıranın sen olduğuna eminim," diyor. Bir kot pantolon giyiyor ve ardından Brentwood beyzbol tişörtünü üzerine geçiriyor.

Dirseklerimin üzerine eğilip göğsüme bakarken yakalıyorum onu ve sonra başka tarafa bakıyorum. Görünüşe göre bu güneşli sabahta beni dikizleyen tek kişi ben değilim. "Bu sabah kamu hizmetim var, o yüzden hemen gitmem gerekiyor."

"Kahretsin, özür dilerim. Eşyalarımı alayım."

Elini bacağıma bastırıyor. "Acele etmene gerek yok. İstedğin kadar kalabilirsin."

"Hayır, sorun değil. Eve gitmeliyim. Derslerim için okumam gereken bazı şeyler var. Umarım Scarlett ve Hutton evimizde her ne yapıyorlarsa ... ve bunu yaptıkları yüzeyleri temizlemişlerdir."

Elimi tutup beni yatağın üzerinde ayağa kaldırıyor. Kollarını belime doluyor, beni ve sonra beni yere bırakıyor. *Tanrım, onun bu kadar dokunsal olmasını seviyorum, normalde olmadığım bir şey.*

"Yataktan inmenin bir yolu da bu."

"Her zaman bir şeyleri taze tutmaya çalışıyorum. Acele edersek burrito standına uğrayıp kahvaltılık burrito alabilirim."

"Başka bir şey söyleme," diyorum çantama koşarak. "Hemen döneceğim."

"BUNLAR TEHLİKELİ DERECEDE İYİ. Brentwood'da üçüncü sınıf öğrencisi olup da bu burritolardan birini hiç denemediğime inanamıyorum." Son lokmamı alıp burritonun içinde geldiği folyoyu buruşturuyorum, tam o sırada Lincoln garaj yoluna giriyor.

"Sadece dangalakların az bilinen bir sır," diye dalga geçiyor. "O zaman ben de dangalaklarla daha sık takılacağım. bunun gibi gizli cevherlere sahipler."

"Mayhem, zaten dangalaklarla daha çok takılıyorsun."

Gerçek.

"Saat kaçta okulda olman gerekiyor?" diye sordum.

"Yarım saat sonra."

"Yani biraz zamanın var mı?" Başını sallıyor. "O zaman sana bir şey sorabilir miyim?" "Uh-oh." Koltuğunda döner. "Neden bir şey soracakmışım gibi hissediyorum?"

Ciddi misin?"

"Orta derecede ciddi." "Tamam, vur bana."

Ben de dönüyorum ve başımı koltuğuma yaslarken ellerimi kucağıma koyuyorum. "İki kişi beni çevrenize aldığınız için şanslı olduğumu söyledi."

"Şanslısın," diye sırtarak alay ediyor ama elini elime alıp parmaklarımızı birleştirdiğimde gülümsemesi kayboluyor ve ifadesi ciddileşiyor.

"Yani bir çemberiniz var mı?" diye sordum.

"Yani"-çenesinin yan tarafını kaşıyor-"Aslında öyle tanımlamıyorum ama evet, hayatıma çok fazla insan davet etmiyorum."

"Ama beni içeri davet ettin, neden?"

Kıkırdıyor ve ön camdan dışarı bakıyor. "Kahretsin, Mayhem, sabahın bu erken saatinde işini hiç kolaylaştırmıyorsun, ha?"

"Cevap vermek zorunda değilsin, ben sadece Bilmiyorum, ilginç buluyorum hepsi bu. Arkadaşın olmak hoşuma gidiyor ve gizli burrito mekanları ve akıllara durgunluk veren sarılmalar gibi bazı harika avantajları da beraberinde getiriyor."

"Akıllara durgunluk veren bir kucaklaşma, ha? Bunu ilk kez duyuyorum." Gülümsemesi çok bulaşıcı. "Akıllara durgunluk veren ne?"

Konuyu saptırıyor. "Ben senin soruna cevap verirsem, sen de benimkine verir misin?" "Adil bir takas gibi görünüyor. Elbette."

Elini, arkası kalçama dayanacak şekilde çeviriyorum. Avucunun derisiyle oynayarak, parmağımı belirgin çizgilerin üzerinde ve parmaklarında aşağı yukarı gezdiriyorum. Dokunuşuma baktığını fark ediyorum ve bana tekrar bakmadan önce dudağının kenarını ısırtıyor.

Gözleri beni etkisiz hale getiriyor, şefkat ve tutkuyla dolup taşıyor, bu da sorusuna cevap vermeyi daha da zorlaştırıyor. Sanki benim kayıtsız yüzümün arkasını ve doğrudan ruhumu görebiliyor.

"Akıllara durgunluk veren sarılmalar çok sık olmuyor, hatta benim için hiç olmuyor," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Sarılma konusunda biraz tecrübeliyim, bu konuda yalan söylemeyeceğim. Bir erkek bunu yaptığında anlarım

ve bir erkek yanlış yaptığında." Onu işaret ediyorum. "Başını saçlarıma gömmek, beni her yerime sımsıkı sarmak, kolunu her zaman etrafımda tutmak gibi tüm doğru şeyleri yapıyorsun ve yer değiştirdiğimde uyum sağlamama izin veriyorsun, sonra tekrar rahat ettiğimde kendini bana sabitliyorsun. Uyumayı kolaylaştırıyorsun."

"Kahretsin, ağlayabilirim." Boştaki elini yüzünün önünde sallıyor ve ben de onu bacağından dürtüklüyorum.

"Alaycı bir eşek olma."

Kıkırdıyor ve "Üzgünüm, daha önce sarılmam konusunda hiç iltifat almamıştım" diyor.

"İlkiniz olduğuma sevindim. Şimdi soruma cevap ver, senin çemberine girmeye nasıl hak kazandım?"

Ağır bir nefes veriyor ve bu sefer bağlantımızın kontrolünü eline alarak ellerimizi birbirine doluyor. "Sadece hak kazanmadın, Indie, tam olarak yerine oturdun." Göz teması kurmadan omzumun üzerinden bakarak, "Hayatıma girip çıkan kızlar oldu. Bazıları havalıydı, bazıları da yanlış nedenlerle. Ama seninle tanıştığımda ve tek odak noktan oynadığımız her oyunda beni yenmek olduğunda, senin gerçek olduğunu anladım. Başka biri muhtemelen kazanmama izin verirdi, ama sen değil. Param için beni gerçekten zorladın. Ve o andan itibaren, sanki hayatımda olman gerekiyormuş gibi hissettim, anlıyor musun?" Ellerimizi birbirine bağladı ve başparmağını parmak eklemlerime sürttü. "Ülkenin önde gelen üniversitelerinden birinde elit bir sporcu öğrenci olmanın getirdiği bu çılgın baskıyı kolay, rahat ve eğlenceli hissettiriyorsun. Bunu benim için yapabilecek çok fazla insan yok. Oğullarım, annem ve sen varsın."

Tamam, bu iyi bir cevaptı.

Gerçekten iyi bir cevap.

Ne kadar iyi olduğu ve benim için ne kadar önemli olduğu konusunda beni anlık olarak korkutan bir cevap.

Gözlerinin içine bakarak, "Sen de benim için aynısını yap." diyorum. "O zaman bu şekilde devam edelim, tamam mı?"

Başımı salladım. "Kulağa mükemmel geliyor." "Buraya gel ve bana sarıl."

Konsolun üzerinden eğilip ona uzanıyorum, o da aynısını yapıyor ve başımın arkasını kavrayarak beni kendine yaklaştırıyor. Kulağıma doğru konuşurken aramızdaki uzun süreli beklenti, bunun neye dönüşebileceğine dair beklenti dayanılmaz geliyor.

"Sen harikasin, Mayhem. Tabii ki benim çemberimdesin." Sadece birkaç santim uzaklaşıyor, yüzlerimizi yakın tutuyor, yüzümün yanlarını kavrayıp dudaklarını alnıma getirirken nefeslerimiz birbirine karışıyor. Ağzını yumuşak bir şekilde bastırıyor, beklediğimden bir saniye daha uzun süre kalıyor ve beni bıraktığında dudaklarının benimkilere değmesinin nasıl bir his olacağını hayal ediyorum. Orada oturuyorum, arzum için için yanan bir alev gibi büyüyor, kalbim o kadar sert çarpıyor ki kaçmaya mı çalışıyor yoksa yeniden mi başlıyor emin değilim. "Yarın sabah hâlâ buluşuyoruz, değil mi?"

Yutkunuyorum. Boğazım düğümleniyor, ona yakın olma isteği beni sarhoş ediyor. "Evet. Yarın sabah. Yarın sabah," diyebildim.

"Tamam. Sonra görüşürüz, Mayhem." Beni serbest bırakıyor ve kendimi bir dağın kenarında, düşmek üzere olan bir kalasın üzerinde dengede duruyormuşum gibi hissetmeme neden oluyor.

Arabasını çalıştırıyor ve bu, onun yanından ayrılmak istemememe rağmen gitmem için bir işaret oluyor. Dudakları hâlâ alnımda iz bırakırken, bacaklarım titrerken ve dengesizken ya da tam anlamıyla kucağına tırmanıp günün geri kalanında beni tutmasını isterken değil.

Arabasından inip evime doğru ilerlediğimde korkunç bir şeyin farkına varıyorum: içimde çılgın, yeni duygular mayalanıyor ve bunların yüzde yüz şehvet olduğundan eminim. Hayatıma girmesini hiç beklemediğim ama işte karşımda duran bir adama duyduğum şehvet. Ve Brentwood'da geçirdiğim her gün daha parlak.

Çünkü içinde var.

On İkinci Bölüm

LINCOLN

"Yo biliyor musun, farklı bir şeyler giymeni bekliyordum," diyorum bol bir eşofman altı ve daha da bol bir uzun kollu gömlek giyen Indie'ye.

Eli kalçasında, "Peki tam olarak ne giymemi bekliyordunuz?" diye soruyor.

Beyzbol şapkamı kaldırıyorum ve elimi saçlarımın arasından geçirerek kıyafetini inceliyorum. "Bilmiyorum, belki de şifonyerimin çekmecesinden çıkarmışsın gibi görünmeyen bir şey. Biraz daha vücuda oturan bir şey. Belki cesaretlendirmek için biraz göğüs dekoltesi gösterebilirsin."

Gözlerini deviriyor, saçlarını at kuyruğundan kurtarıyor, sonra tekrar toplayıp daha sıkı bağlıyor. Bu çok basit bir *kız* hareketi ama her yaptığında büyüleniyorum, başka yere bakamıyorum.

Saçıyla işi bittikten sonra çantasından iPad'ini çıkardı ve ağırlık odamızın çimlerine serdiği konilerin önüne koydu. Onu stadyumun oyuncu girişine götürdüğümde, alana duyduğu hayranlığı hissedebiliyordum.

Takımımız okula çok para kazandırdığı için ülkedeki en iyi tesislere sahibiz. Yıl boyunca antrenman yapabilmemiz için çatısı olan bir stadyum, paranın satın alabileceği en iyi çim, profesyoneller için yapılmış bir soyunma odası, birden fazla oyuncunun antrenman yapabileceği kadar geniş vuruş kafesleri ve atış tümsekleri ve etkinlik merkezinde diğer tüm takımlar tarafından kullanılan daha iyi olan kişisel bir ağırlık antrenman odası. Ve her duvar, programın oluşturulmasına yardımcı olan eski sporculara ve geçiş yapanlara adanmış. Koridorlarda her yürüdüğümde, bu tesisin büyüklük - yüzde yüz bağlılık - gerektirdiğini hatırlıyorum; bu yüzden bacak antrenmanımızı bu alana getirdim.

"Tamam, önce ısının, sonra bacaklarınızı ağır yüklerle patlatacağız. Bir turdan sonra çevikliğe geri dönün, sonra ağırlıkları tekrarlayacağız. Beş kez tekrarlayacağız. Bunun sonunda bacaklarınız erişte gibi olacak. Ama dayanıklılık kazandıracak."

"Pekâlâ. Bana yol göster."

"Önce merdiven çalışması yapacağız. Sonra bir dakikalığına kaydırma tahtasına geçeceğiz. Isındıktan sonra squat, front lunges, power cleans ve dead lift yapacağız. Her birinden sadece beş tekrar, ama en iyi ağırlığınızın yüzde sekseniyle. Amaç, beş numaralı kaldırışı yaptığınızda bunu yapmanın neredeyse imkânsız olduğundan emin olmak. Sonra çevikliğe geri döneceğiz. Her set arasında bir dakika dinlenme."

Başımı sallıyorum ve beşlik çakmak için elimi uzatıyorum; o da doğrudan vuruyor. "Hadi yapalım şu işi, Mayhem."

Sırt çantasından bir Bluetooth hoparlör çıkarıyor ve box jump için kullandığımız kutulardan birinin üzerine koyuyor. "Muhtemelen burada bir stereo sisteminiz vardır."

"Öyle." Kıkırdıyorum.

"Ama erişiminiz olup olmadığından emin değildim." "Var." Biraz daha güldüm.

"Önemli değil, çünkü dün gece bize bir egzersiz listesi hazırladım ve onu çalacağım."

"Bu çok tatlı."

Parmağıyla beni işaret etti. "Sevimli görünmeye çalışma, sana kolay davranmayacağım."

"Senden bunu beklemezdim."

Her şey ayarlandıktan sonra telefonundan play tuşuna basıyor ve ilk şarkı beni gülümsetiyor. Tamam, ciddi.

Hoparlörden Darude'un *Sandstorm* şarkısı çalıyor ve bana dönüp uzun kollu tişörtünü çıkararak sadece spor sütyeniyle kalıyor.

Sikeyim.

Peki bunun konsantrasyona ne faydası var? Çünkü şimdi tek bakacağım şey, eşofmanının kalçalarından nasıl aşağı sarktığı, kabarık poposunun onları zar zor tuttuğu ve oyulmuş karın kaslarının nasıl sergilendiği, spor sütyeninin yemyeşil göğüslerini nasıl şekillendirdiğinden bahsetmiyorum bile.

"Gidelim Castle. Merdivende beni takip et." Indie kolaylıkla desen hareketleri yaratır.

İçeri, içeri,

dışarı, dışarı.

Dışarı, içeri,

dışarı, içeri.

Düz sıçrama.

Köşeden köşeye çapraz zıplamalar.

Ayakları merdivene bir kez bile dokunmadan hızla hareket ediyor ve ben de büyük ayaklarımı merdivenden geçirebilmek için ne yaptığıma çok dikkat ediyorum.

Merdivene dokunmadan. Ama benim hızım onunkinin yanına bile yaklaşmıyor. Kolları pompalanıyor, konsantrasyonu çok yoğun, çok etkilendim.

Ve açıldı.

"Kaydırak tahtası için patikleri kapın," diyor ve hızla kaydırak tahtasına doğru ilerleyerek zamanlayıcıyı da yanımıza getiriyor. Ayaklarımın kolayca kayması için patikleri giyiyorum ve bir tarafta pozisyon alıyorum. "Hazır, başla."

Zamanlayıcıyı başlatır ve "Bir dakika" der.

Birlikte ileri geri kayıyoruz, ayaklarımız aynı anda yanlara çarpıyor.

"Daha hızlı gidebilirsin Castle, ."

Kendi kendime gülümsüyorum, biraz daha çömeliyorum ve daha hızlı itiyorum, şimdi ondan daha hızlı kayıyorum.

"Daha hızlı," diye itiyor, hızını artırıyor ve lanet olsun, çok hızlı. Daha sert itiyorum, saate bakmaktan kaçınıyorum ve zamanlayıcı kapandığında, bir tarafa kayıyorum ve sonra nefes nefese hissederek kalkıyorum.

Beni göğsümden dürterek, "Bu yüzden doksan beşe ulaşamıyorsun. Sınırlarını zorlamıyorsun. İçinde daha fazlası var, o yüzden onu bulmak için derinlere in. Hadi ağırlıkları ayarlayalım."

Tanrım, o her yönden ölümcül. Sadece çok seksi değil, kendine güveni daha da seksi. O kendi elementinde. En iyi yaptığı şey bu: itmek ve cesaretlendirmek. *Hayatının ilerleyen dönemlerinde bunu yapabileceğini görebiliyorum.*

Ağırlıklarımı kurdum ve ben farklı kaldırışları yaparken, bacaklarım yanarken, kollarım yanarken ve sırtımdan ter damlarken o arkamda bir nokta olarak duruyor. İlk turun son tekrarından sonra halteri yere bırakıyorum, başımın arkasına uzanıyorum ve zaten sırlıslık olan tişörtümü çıkarıyorum.

Giysiyi yana fırlatıyorum ve Indie'nin bana ince bakışları yakalıyorum. Bu onun beni ilk süzüşü değil ve eminim son da olmayacak. Erkek formunu takdir ediyor gibi görünüyor, özellikle de benimkini.

"Bir dakika mola," diyor bir sandalyeye geçip eşofmanlarını çıkarırken, üzerinde şimdiye kadar gördüğüm en küçük tayt şort var.

"Ah, hadi ama, Mayhem," diye inliyorum o ayağa kalkarken. "Ne?"

Kıyafetini işaret ediyorum. "Burada işleri gerçekten zorlaştırıyorsun."

Kıkırdıyor ve "Ben de istediğinin bu olduğunu sanıyordum." diyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır, eşofmanları geri giy. Hemen."

"Bu sadece benim ısınma ."

"Yani her zaman bunun içinde mi çalışıyorsun?"

"Tabii ki hayır. Bu sadece senin için." Göz kırıyor ve sonra ellerini çırpıyor. "Merdiven. Gidelim, Castle."

Dört tur daha. Neden hayatımın en uzun dört raundu olacakmış hissediyorum?

"ŞAKA YAPIYORSUN," diyor Indie bana bakarak. Ter doğrudan göğüs dekoltesine damlıyor, yanakları kırmızının açık bir tonuyla renklenmiş ve gözleri antrenmanımızın verdiği adrenaline parlıyor. Şu anda o kadar baştan çıkarıcı ki, uzanıp ona dokunma isteğimi geri çekmem gerekiyor.

"Ne? Sınıfa böyle mi gideceğini sanıyorsun?" Vücudunu aşağı yukarı hareket ettiriyorum. "Bunu söylediğim için üzgünüm Mayhem, ama kokuyorsun."

"Ben kokmuyorum." Bana şakacı bir şekilde vuruyor, ben de gülüyorum.

"Tamam, kokmuyor olabilirsin ama yıkanmazsan kokacaksın."

"Beyzbol soyunma odasında yıkanmayacağım. Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum."

"Peki bu tam olarak nedir?" Duvara yaslanarak soruyorum.

Elini soyunma odasının kapısına doğru uzatıyor. "Orada neler olduğuna dair söylentileri duydum. Bir kızı soyunma odasına götürürsen sonsuza dek senin olur."

Gülümsememi engellemeye çalışıyorum. "Oldukça yakın, Mayhem, ama efsaneye göre bir beyzbol oyuncusu beyzbol soyunma odasında bir kızla seks yaparsa, ömür boyu birbirlerine bağlanırlar ve üç yıl içinde evlenirler." Ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum. "Seni bilmem ama ben sadece duş almayı planlıyordum."

"Dolabıma koşup duş alabilirim, ukala."

"Aptal olma. Duşlarda kabinler var ve ben bakmayacağım." "Oh, tamam," diye alay ediyor. "Her fırsatta bana bakıyordun. antrenmanımız sırasında."

"Doğru forma sahip olduğumdan emin olmak için. Tanrım, Mayhem."

Yanlış. Çömelirken göğüslerine bakıyordum. Dead lifts sırasında kışına. Power cleans sırasında karnı. Tonlanmış bacaklarına

Ciğerler. Her fırsatta onu kontrol ediyordum.

"Elbette."

Anahtar kartımla soyunma odasının kapısını açıyorum ve başımla içeri işaret ediyorum. "Önemli bir şey değil, hadi."

İçeriye bakıyor ve yüzünde ilginin parladığını görüyorum, bu yüzden elini tutup onu içeri götürüyorum.

Kapının hemen önünde kısa bir süre duruyor ve tüm alanı inceliyor.

"Biliyor musun, buranın neye benzeyebileceğine dair bir fikrim vardı ama bu kadar güzel olacağını hiç beklemiyordum."

Elektrolit içeceklerle dolu buzdolabına gidip ona bir şişe uzatıyorum.

"Soyunma odanızda büyük ekran televizyonunuz yok mu?"

"Uh, hayır." İçkiyi benden alarak gülüyor. "İçecek dolu bir buzdolabımız ya da oturacak beş kanepemiz ve bir masamız da yok."

Elimi enseme gezdiriyorum. "O zaman bu utanç verici."

Bir adım öne çıkıyor ve alanı inceliyor. "Dolabın nerede?" "Uzak köşede."

Oraya doğru yürüyor ve ben de onu takip ediyorum. Dolabımın üstündeki isim levhamı görüyor ve parmağını üzerinde gezdirdikten sonra dolabımın geri kalanını inceliyor. Parmakları asılı duran antrenman tişörtlerimi eliyor ve sonra çim ayakkabılarıma ve kramponlarıma gidiyor.

"Resim yok. İçinde annenizin resmi olan bir kalp çerçeve görmeyi bekliyordum."

Üstüne uzanıyorum ve dolabın kapalı kısmını açıyorum. Kapının diğer tarafında lisede beyzbol oynadığım sahanın dışında annemlerle çekilmiş bir fotoğrafım var.

Indie kalbini tutuyor ve sonra bana bakıyor. "Tanrım, şu haline bak, ana kuzusu olmuşsun."

"Suçlu."

Dolabın ortasında havlularla dolu bir raf var. Her birimiz için ikişer tane alıp ona bir set veriyorum. "Her kabinde şampuan ve diğer şeyler var. Biraz erkeksi kokabilirsin ama en azından temiz olacaksın."

"Gerçekten bakmayacak mısın?"

"Bakmayacağım." Gerçi gizlice bir göz atabilirim ama bunu bilmesine gerek yok. "Bu taraftan, Mayhem."

Diğer dolapları geçiyoruz ve duş odasına girdiğimizde gözleri bana dikiliyor.

"Bunlar dolu tezgahlar değil."

"Ve yeterince kırsasın, böylece korunacaksın. Sen de iyisin. Bu kadar namuslu olmayı bırak."

"Bunu sadece apış arasını kapatması gereken adam söylüyor." "Söz veriyorum hiçbir şey göremeyeceğim."

Duş kabinlerini inceliyor, bir tanesine yaklaşıyor, kapladığı alanı ölçüyor ve kaplanması gereken her şeyi kaplayacağından emin olduğunu fark ediyor.

"Gördün mü?" Onu şakacı bir şekilde itiyorum. "Şimdi temizlen." Karşı tarafa yürüyorum, bir kabine giriyorum ve soyunup kıyafetlerimi kenara asmaya başlıyorum. Duşu açıyorum ve soğuk suyun göğsümde patlayarak vücudumu serinletmesine izin veriyorum. Birkaç saniye orada durup soğğun tenime nüfuz etmesine, beni uyandırmasına ve aynı zamanda aletimi dondurmasına izin veriyorum. Bilirsin, ne olur ne olmaz.

Arkamı döndüğümde, gözlerim hemen çırılçıplak, tamamen suyun altında, başı yukarı eğik, suyun yüzünden ve vücudunun ön kısmından aşağı akmasına izin veren Indie'ye gidiyor. Tek görebildiğim kollarını kaldırdığında göğüslerinin hafifçe .

Ve hepsi bu kadar.

Dondurmaya çalışmama rağmen, sikim saniyeler içinde tam direğe sıçradı.

Sudan çıkıp gözlerini siliyor ve duş duvarının üzerinden bakışlarımla buluşuyor. "Bakmayacağını söylediğini sanıyordum."

"Ben, uh ..." Sikim seğiriyor. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Ne kadar çabalıyor görünsen de." Kıkırdıyor ve saçına biraz şampuan sürüyor. Parmaklarının saçlarını karıştırmasını ve sabunun köpürerek kabarmasını izlerken donakalıyorum, hareketsiz kalıyorum. Başka tarafa bakamıyorum. Bakmam gerektiğini biliyorum ama bakamıyorum. Saçlarını yıkayışını, köpüklerin ağır çekimde vücudundan aşağı, omuzlarının üzerinden göğsünün önüne düşüşünü hayranlıkla izliyorum.

Sikime dokunmak, üzerimdeki baskıyı hafifletmek için can atıyorum.

Ama onun önünde otuzbir çekerek kurtulmamın imkanı yok. Lanet bir sürüngen olmaktan bahsediyorum, özellikle de bana bakmamamı söylediği için. Burada lanet bir röntgenci gibi duruyorum, gözlerimi ayıramıyorum.

"Saç kremi yok mu?" diye soruyor, etrafına bakınarak. "Ah, bilmeliydim, erkekler saç kremi kullanmaz."

"Şampuan-kremi karışımı," diyorum, uzanıp biraz şampuan alıyorum, böylece bakmaktan başka bir şey yapıyormuşum gibi görünüyor.

"Saçımı taramam muhtemelen bir saatimi alacak. Seni suçluyorum Castle." Biraz vücut sabunu alıp tüm vücuduna sürmeye başladı. Aman *Tanrım*. "Oh, bu gerçekten güzel kokuyor." Gülümsüyor ve bana bakıyor. "Senin gibi kokuyor, Linc."

Ve işte bu beni azgın bir genç çocuk lapası haline getirdi. Gülümsemesi, ismimi kısaltması ve şirin bir şekilde söylemesi.

Boku yedim.

Tamamen ve tamamen boku yedim.

Aptalca, "Burada çok duş alırım" diye cevap verdim.

"Bu çok açık." Parmaklarıyla bir dönüş hareketi yapıyor. "Şimdi başka tarafa bak, özel bölgelerimi yıkamam gerekiyor ve bunu yaparken bana bakmanı istemiyorum."

Evet, benim de özel bölgelerimi yıkamam gerekiyor.

Etrafımda dönüyorum ve saçımdaki sabunu duruluyorum. Sonra yüzümü yıkıyorum ve gözlerimdeki suyu siliyorum. Arkamdan, kabinin kapısının kapandığını duyuyorum.

"İşim bitti ve adamlarınızdan biri gelirse diye tuvaletlerden birinde üstümü değiştireceğim."

"Tamam. Bir saniye içinde çıkıyorum." O duştan çıkar çıkmaz, bir elimi önümdeki fayansa koyuyorum, vücudumu hızla sabunluyorum ve sonra sikimi kavıyorum.

Tabanda alçaktan başlıyorum ve sonra yukarı doğru pompalarken sertçe sıkıyorum.
bahşiş.

Duş odasında sesin nasıl yankılandığını bildiğim için alt dudağımı ısıyorum.

ağzımı kapalı tutmak için.

Zihnim Indie'nin vücudundan aşağı akan sabuna, suyun altında geriye yatırdığı başına, göğüslerinin kabarıklığına, antrenman kıyafetlerinin içinde nasıl görüldüğüne geri dönüyor.

Ah, lanet olsun.

Bacaklarım titremeye başlıyor ve daha hızlı pompalıyorum, sikimin kökünde basınç oluşuyor.

Göğüsleri ve çömelirken spor sütyeninden düşmek üzereymiş gibi görünmeleri.

Son tekrarını yaparken çıkardığı inilti. O
gülümseme. . .

Taşaklarım sıkılaşıyor ve sikim elimde şişerken içimde bir coşku dalgası oluşuyor ve hayatımda ilk kez soyunma odasındaki duşa giriyorum.

Birkaç saniye daha pompalıyorum, içimden ve kanalizasyondan birkaç damla daha döl akıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum usulca ve sonra suyun içine kaldırıp yüzümü serinletiyorum.

Buna sandığımdan daha çok ihtiyacım vardı.

Vücudumun geri kalanını durulamayı bitirdim ve suyu kapattım. Arkamı döndüğümde Indie'nin beni yakalamadığını görünce rahatladım. Bu muhtemelen gerçekten utanç verici olurdu. Ne diyebilirdim ki?

Muhtemelen dün yaptığım gibi gerçeği.

Seksi olduğunu.

Beni tahrik ettiğini.

Onu düşünmeden duramadığımı. Onu
istediğimi. Onu çok istiyorum.

"NEREYE GIDIYORSUN?" Hartley bana soruyor, kahve makinesine doğru ilerlerken gözleri zar zor açılıyor.

"Indie ile bacak günü," diye cevap veriyorum, protein barımın kalanını ağzıma atarken. "Son üç haftadır her pazartesi erken çıkıyorum dostum. Ne kadar da dikkatlisin."

Avuçlarından birini gözüne bastırıyor ve "Dostum, kendi bokumla uğraşıyorum, artık kimin gelip gittiğini bile bilmiyorum" diyor.

"Alice?" diye sordum. Başını salladı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Biraz bile değil." İç geçiriyor ve taze kahve fincanını dudaklarına götürüyor. "Indie ile aranızda neler oluyor? Aranızda bir şey mi var? Çünkü kesinlikle öyle görünüyor."

"Sadece arkadaşız," diye cevap veriyorum, fiziksel olarak hiç yakınlaşmamış olsak da arkadaştan daha fazlasıymış gibi hissediyorum.

"Bazen geceyi burada geçiriyor ve sen bana sadece arkadaş olduğunuzu mu söylüyorsun?"

"Evet. Hiç bir şey yapmadık."

"Ciddi misin?" Hartley birkaç kez göz kırptı. "Bana Indie Mayhem'i defalarca yatağına aldığını ve tek bir lanet şey bile yapmadığını mı söylüyorsun? Onu ellemediğini bile mi?"

Başımı salladım. "Hayır, dostum. Biz öyle değiliz."

"Kampüste el ele tutuştuğunuzu gördüm. İnsanlar bunu fark ediyor."

Beyzbol şapkamı kafama geçiriyorum ve sonra geriye doğru çeviriyorum. "Dostça el tutma."

"Peki ya senin ona bakışın? Onu gördüğünde gözlerin doluyor."

Omuz silkiyorum.

"Ve diğer erkekler etrafta olduğunda bölgeci."

Tekrar omuz silkiyorum.

"Ve bana onun görüntüsüyle en az bir kez mastürbasyon yapmadığını söyleyemezsin."

Bu noktada sayılamayacak kadar çok kez.

"Hey, Alice geçen gün buradaydı ve odanızda gürültüler duydum. Neyle ilgiliydi bu? Hmm?"

"Anlaşıldı." Hartley elini kaldırıp beni inceliyor. "Yine de şunu söyleyebilirim, daha mutlu görünüyorsun dostum."

"O havalı, takılması eğlenceli , anlıyor musun?"

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum." Hartley yana bakıyor ve göğsünü kaşıyor. "Bu hafta sonu büyük bir maçımız var. Bu kadar erken kalktığıma göre bazı oyunların üzerinden geçeceğim."

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor."

Arkamdan seslendiğinde uzaklaşmaya başlıyorum. "Hey. Asher geçen hafta seni ve Mayhem'i beyzbol soyunma odasından birlikte çıkarken gördüğünü söyledi."

Siktiğimin Asher'ı.

"Egzersiz yaptıktan sonra orada duş alıyoruz. Daha kolay oluyor. İnanın bana, Indie ile soyunma odasında seks yapsaydım, bunu duyardınız."

Beni iğare ediyor. "Seni tutuyorum."

Hartley yukarı çıkıyor ve ben de yorumumu düşünüyorum. *Bunu duymuş muydu?* Bu da nereden çıktı? Ben fetihlerinden bahseden bir sık kafalı değilim. Soyunma odasında Indie ile seks yapmış olsaydım

kimseye söyleyeceğimi sanmıyorum. Bu külçeyi kendime saklar, sıkıca tutar ve her bir lokmanın tadını çıkarırdım.

Tezgâhtan çantamı ve su şişemi alıp ön kapıya yöneliyorum ki telefonum bir mesajla çalıyor.

Ekrana bakıyorum.

Indie.

Indie: *Dün gece gıda zehirlenmesi geçirdim. Gelemedim. Özür dilerim.*

Lanet olsun. Ona hemen mesaj attım.

Lincoln: *İyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?*

Uyu. Uyumam lazım.

Telefona bakıyorum ve lojistiği planlamaya bile bulamadan evden çıkıyorum. Varış noktası mı? En yakın eczane.

Neyse ki SCARLETT evdeydi ve geldiğimde bana kapıyı açtı. Sürpriz bir şekilde Hutton kanepelerinde uzanmış, üstsüz ve bir kase mısır gevreği yiyordu.

Sanki normal bir şeymiş gibi bana başını salladı ve "N'aber dostum?" dedi.

"Ah, hey." Elimde çanta, Hutton'ın gömleğini giyen Scarlett'e, "Odası nerede?" diye soruyorum.

"Üst katta, sağdan ikinci kapı."

"Teşekkürler." Merdivenleri koşarak çıktım ve kapısına yaklaştım. Yavaşça açıyorum. Odası perdeler yüzünden tamamen karanlık ve yatağının kenarında bir yumru var. Yerde bir çöp tenekesi ve komodinin üzerinde su şişeleri var. "Mayhem, benim."

Gözlerim karanlığa alıştığında onun değiştiğini görebiliyordum.

Kaldır.

"Linc, burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi halsiz.

Ona yeniden kullanılabilir çantamı gösterdim ve dedim ki, "Yapmaya yardımcı olacak bazı malzemelerim var. daha iyi hissedersin."

Tekrar . "Çok yorgunum. Sen derse gidene kadar gelip bana sarılabilir misin?"

"Derse gitmeyeceğim. Rusty ikimiz için de iyi notlar alacağını söyledi." Ayakkabılarımı çıkardım ve çantayı komodinin yanına bıraktım. Daha önce

Onunla yatağa girdim, çömeldim ve yanağını kavradım. "Hâlâ kusacakmış gibi hissediyor musun?"

"Hayır," diyor sessizce. "Sanırım şu anda her şey bedenimi terk etmiş durumda. Bütün geceyi onlardan kurtulmaya çalışarak geçirdim."

"Tamam. Bana bir iyilik yapar mısın, Indie? Oturup şundan biraz alabilir misin?" Elektrolit tabletlerimden biriyle su şişelerimden birini uzattım. "Sevdiğin çilekli limonata."

Zar zor doğruluyor ve bir yudum alıyor. Birkaç derin nefesten sonra bir yudum daha alıyor.

"İşte benim kızım." Elimini alnında gezdirip saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Bir yudum daha içtikten sonra uzanabiliriz."

Şişeyi ağzına götürüyor, bir yudum alıyor, sonra geri veriyor ve yavaşça uzanıyor. Şişenin kapağını kapatıp komodinin üzerine koyuyorum. Hemen yatağa atlamak yerine elimi yüzünde tutuyor ve başparmağımla yanağını ovuyorum. Cildi nemli, gece boyunca kusmuş olduğunu tahmin edebiliyorum ve ne gariptir ki bu beni rahatsız etmiyor.

Birkaç vuruştan sonra onunla birlikte yatağa giriyorum ve vücudumu onunkine yaklaştırıyorum, elimi karnına götürüyorum ve onu sıkıca tutuyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Başını öptüm ve "Ne için?" dedim.

"Bacak gününü kaçırdığın için. Doksan beşe ulaşmanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Kendini daha iyi hissettiğinde yaparız. Şimdilik seni biraz dinlendirelim."

İç geçiriyor ve bana sarılıyor. "Seni önemsiyorum, Lincoln."

Bunun nereden geldiğinden emin değilim ama duygularıma karşılık veriyorum. "Ben de seni önemsiyorum Indie."

"Her zaman mı?" diye soruyor.

"Her zaman, Mayhem." Onunla tanışmadan önce hayatımın nasıl olduğunu cidden hatırlayamıyorum. Elbette, düzinelerce kız onlara sarılmamı ve onları becermemi istedi ama hiçbir *Brentwood beyzbol yıldızının* altındaki beni anlamak için zaman ayırmadı. Hiçbiri annemle ot biçmeyi sevdiğimi bilmiyor. Küçük çevreme gerçek insanları dahil ettiğimi. En iyi arkadaşımın kız filmleri izlediğimi ... ve film izleme konusunda annemi suçladığımı.

Birkaç saniye daha sessiz kaldıktan sonra şöyle diyor: "Annelerimizin işe karışmasına gerçekten çok sevindim. Bu okul yılı nasıl olurdu bilmiyorum."

sensiz."

"Benimki sıkıcı olurdu, orası kesin."

Kollarımda dönüyor ve omzuma yaslanabilmesi için sırt üstü uzanıyorum. Eli göğsüme düşüyor ve hayal kırıklığı içinde inliyor. Ona sorunun ne olduğunu sormak üzereydim ama elini gömleğimin eteğinin altından geçirip sonra tekrar yukarı kaydırarak çıplak göğsümün üzerine koyduğunda "Daha iyi" diye mırıldandı.

Sonra nefes alış veriş yavaşlamaya başlıyor ve saniyeler gibi gelen bir sürede uykuya daldığını hissediyorum.

Ama ben değilim.

Kollarımda Indie, tavana bakıyorum ve bu duruma nasıl düştüğümü merak ediyorum - hayatını alt üst eden bir kıza karşı çılgınca duygular besleyen bir adam.

Annelerimiz karışmasaydı hayat nasıl olurdu?

Bilmek bile istemiyorum, çünkü emin olduğum bir şey var. Indie'yle şu anda kurduğum bağı kesinlikle kuramazdım. *Tam bir rezalet.*

"SCARLETT, BURAYA GEL," diyor Hutton, kolunu yemek salonuna doğru sallarken çok istekli görünüyor. Onu bir kız tarafından bu kadar tüketilirken hiç görmemiştim ve işin en komik yanı, Scarlett'in bundan hiç haberi yoktu. "Scarlett." Daha da sert sallıyor.

Sandalyemde arkama yaslanırken Hutton'a "Dostum, sanırım penisin her geçen saniye küçülüyor," diyorum.

Bana baktı ve "Senin kız onunla birlikte." dedi.

Doğrulup Hutton'ın çılgınca el salladığı yöne bakıyorum ve Indie'yi görüyorum, yüzünde kocaman bir gülümseme, onlar yaklaşırken Scarlett'in az önce söylediği bir şeye gülüyor.

Tanrım, çok güzel. Terli.

Dar uzun kollu tişört.

Yıpranmış Adidas

ayakkabılar.

Saçlar at kuyruğu ve pembe bir saç bandı.

Makyajsız.

Evet. O çok güzel.

Kızlar masaya ulaştığında Hutton, "Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanıyor.

Scarlett davet edilmeden Hutton'ın kucağına oturur ve uzanıp tabağındaki çileklerden birini kaparak ağzına atar.

"Meyve kancalı büyük baba." Indie'ye bir tane uzatıyor. "Bir tane ister misin?"

Yanımdaki sandalyeye oturup başını sallıyor. "Ben iyiyim." Sonra kolumu dürtüyor. "Orada öylece oturacak mısın yoksa merhaba mı diyeceksin?"

Kıkırdıyorum. "Senin de kucağıma oturmanı bekliyorum."

"Rüyada görürsün Castle," diye küstahça karşılık veriyor, sonra da Powerade'imi kapıp bir yudum içiyor.

"Keyfine bak."

"Yapacağım." Göz kırpıyor.

Hutton, göğsüne dirsek atan Scarlett'i sıkarak, "Beni daha öpmedin," dedi.

"Kucağınızda oturup meyvelerinizi yiyor olmam sizi öpmem gerektiği anlamına gelmez. Burası özgür bir ülke. Biz kadınlar artık para ödemek zorunda değiliz. Haklarımız var ve ben de bunlardan faydalanacağım."

Kahretsin, Hutton'ın elleri gerçekten dolu. Onun yerinde olmak istemezdim.

"Haklarım var' saçmalığını kullanamazsın."

"Geçen gece elini sikinden uzaklaştırdığımda ve sana sikini emme hakkım olduğunu söylediğimde seni rahatsız etmemiş gibi görünüyordu."

"Tamam," diyor Indie, araya girerek - Tanrı'ya şükür. "Belki de halka açık bir konuşma değildir, çocuklar."

"Yemek salonunda horoz dememi istemiyor musun?" Scarlett sırtarak soruyor.

"Pek sayılmaz," diyor Indie ve sonra brokolimi göstererek kolumu dürtüyor. "Bitti mi?"

Gülerek başımı sallıyorum. "Al bakalım, Mayhem." Çatalımı alıyor ve kendine yardım ediyor.

Scarlett'in yoğun bakışlarını üzerimizde hissedebiliyorum ve yemek salonunda Hutton'ın siki hakkında konuşmasına izin verilmediği için, dikkatini bana ve Indie'ye yöneltmek üzere olduğunu hissediyorum.

"Indie dün gece neyle övünüyordu biliyor musun?" Scarlett söylüyor.
Evet, haklıydım.
"O da ne?"
"Her açıdan senden daha iyi bir atlet olduğunu anlata anlata bitiremedi."
"Öyle mi?" Indie'ye kaşlarını kaldırarak soruyorum.
Brokolisini bitiriyor ve "Bunu zaten biliyorsun. Şaşırmış gibi yapma."
"Böyle düşündüğünü biliyorum, ama senin böyle konuştuğunun farkında değildim."
"Azarlama değildi. Kanıtları ortaya koymak ve haklı çıkmaktı."
Hutton söze girerek, "Gerçekten Castle'dan daha atletik olduğunu mu düşünüyorsun? Adam ülkedeki en iyi atıcı adaylarından biri."
"Bu harika, topu nasıl atacağını biliyor ama bu onun daha atletik olduğu anlamına gelmiyor. Futbol sahasında benimle başa çıkamayacağını zaten itiraf etti. Ayaklarımın ondan daha hızlı olduğunu ve dayanıklılığımın daha güçlü olduğunu biliyorum. Kendimi hava hokeyi ve basketbolda kanıtladım-"
"Hey, basketbol yarışmamızı kazandım."
"Zar zor," diye alay ediyor. "Ve diğer mücadelelerde kendimi korudum. Tüm bunları tarttığınızda, ben açıkça daha iyiyim."
"Ve kendinin farkında," diye ekliyorum, içkimi ondan alırken.
"Bunu çözenin tek bir yolu var," diyor Hutton, eli çenesinde. "Ona atış yapmalısın. Eğer sana vurabilirse, bu onun teorisini sağlamlaştıracaktır."
"Onun bana görmeyi çok," diyorum gülerek.
"O zaman gidelim." Masadan kalkıyor. "Hadi gidip biraz top oynayalım." "Ciddi misin?" Ona meydan okuyarak soruyorum.
Eğildi, bir eli sandalyemin arkasında, diğeri masanın üzerinde, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. "Çok ciddiylim."
Oh.
Bu

"İSİNDİN Mİ?" Asher çömeldiği yerden kalkıp kafasındaki yakalayıcı maskesini kaldırarak soruyor.

Kolumu birkaç kez döndürerek başımı sallıyorum.

Stadyumun otoparkında Asher'a rastladık ve ne yaptığımızı sorduğunda ona kısa bir özet geçtim ve ağzında gördüğüm ukala sırıtış, izlemek zorunda olduğunu gösteriyordu. Neyse ki daha önce de yakalamıştı, bu yüzden Hutton izlemek zorunda kalmasın diye benim için kalenin arkasına oturmayı teklif etti.

"Sıra sende Indie," diye sesleniyor Asher ve maskesini tekrar takıyor.

Atış kafeslerindemiz, çünkü Disik'in sahasında olsaydık bizi öldürürdü. Indie için işe yarayacak bir kask ve sopa buldum ve onu eyerledim. Ben ısınırken o da tee'den toplara vuruyordu ve formundan oldukça etkilendim.

Pekala bağlantı kurabilir.

"Pepps," diye sesleniyorum ve Asher'a tümseğe gelmesini işaret ediyorum. Koşarak geliyor ve tıpkı maçlarda olduğu gibi, sessizce konuşurken eldivenimi ağzıma kapatıyorum. "İlk başta birkaç tane atacağım ve sonra hızımı artırıp onu geçeceğim."

"Anladım."

Yumruklarımızı tokuşturuyoruz ve Hutton ağları tutup Indie'nin içeri girmesine yardım ederken o geri koşuyor.

Kaskın içinde çok sevimli görünüyor ve onu vurucu kutusunda dururken görmek - beni yenmeye hazır olmak - ona koşup sarılmak istememe neden oluyor. Hem de çok sıkı sarılmak.

"Hazır mısın, Mayhem?"

"Oh, ben hazırım." Tabağa vuruyor. ", Castle."

Scarlett kafeslerin arkasından, "Hayalarına vur," diye bağırıyor.

Hutton, "Evet, taşaklarına vur," diye tekrarlıyor.

"Dostum," dedim, kollarımı açarak.

Omuz silkiyor. "Scar, Indie'yi tutarsam bana sakso çekeceğini söyledi. İyi sakso çekiyor."

"İyi kafa mı?" Scarlett elleri kalçalarında soruyor. "Onu geç, lanet olası akıllara durgunluk veren kafa."

"Daha iyi." Scarlett ellerini çırpıyor. "Haydi, tam mücevherlerin içine, tam mücevherlerin içine, Indie."

Dikkatimi Indie'ye yönelterek, "Lütfen taşaklarıma vurma" diyorum.

"Gergin misin Castle?" diye soruyor, omzunda sopa, duruşunda kararlılık. Çok saygısız. Çok ateşli.

"Hayır, sadece basit bir ricada bulunuyorum, hepsi bu."

Scarlett, "Bu kadar gevezelik yeter," diye bağıyor. "Şu işi bitirelim, çünkü benim de paraya çevirmem gereken bir orgazmım var."

Bu kız başka bir şey.

"İyi şanslar." Indie'ye başımı sallayıp yerime geçiyorum.

Asher'a da söylediğim gibi, sakın oluyorum ve bir tane atıyorum. Topla buluştu ve bana doğru vurdu. Sert bir vuruş değildi, ama Scarlett'in iğrenç bir şekilde bağırmasına neden olan bir vuruştı.

"O sana sahip, Castle. Lanet olası sana sahip."

Gözlerimi devirerek, atış üstüne atış yapıyorum, yaklaşık yüzde elli ile atıyorum ve Indie onlarla bağlantı kuruyor. Hutton da topa vuruyor ve "kalabalık" sinirlerimi bozmaya başlıyor. *Vakit geldi.* Asher'a başımı sallıyorum, o da bana başıyla karşılık veriyor.

Yüzde yetmiş beşe kadar getiriyorum. Ve o da vuruyor.

Tamam.

Şanslıydım.

Bir tane daha, bir tane daha atıyorum ve her temas ediyor. Başka bir top alıyorum ve elimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

"Tüm bu mu?" diye soruyor, kıcını sallayarak. "Sana karşı yumuşak davranıyordum. Sakin ol."

"Tabii, tamam."

"Öyleydin." Hutton ve Scarlett'in arkadan onu kışkırtmalarına açıkça sinirlenerek kolumu yana doğru savurdum. Sakso olsun ya da olmasın, Hutton benim tarafımda olmalıydı ve Asher da bir şey söyleyemeyecek kadar dilsiz. Gözlemliyor. Kan basıncımın fırladığını söylemek hafif kalır.

"Uh-huh." Tabığa vuruyor. "O zaman bana en iyi malını ver."

"Tamam, vereceğim," diye bağıyorum. "Asher, hepsi dışarı."

Maskesinin arkasından ", " diye mırıldanıyor.

Scarlett, "Senden sonra hiçbir şeyi yakmayacak," diye bağıyor. "O zayıf. Sen açık ara üstünsün."

Scarlett'in gerek.

Ellerimi hazırlıyorum, eldivene bakıyorum, bacağımı kaldırıyorum ve kolumu son hızla ileri doğru fırlatırken tümseğe doğru bastırıyorum ...

Sonra topun doğruca Indie'nin kıcına gitmesini dehşet içinde izleyin. Yoldan çekilmek için hiç zamanı yok ve vuruluyor, sadece onu yere düşürüyor, sopanın şakırtısı hemen arkasından geliyor.

"Bu da ne?" diye bağılıyor, ben şaşkın şaşkın bakarken.

"Tümseğe hücum edin. O lanet tümseğe hücum edin," diyor Scarlett, ağa tutunmuş, aşağı yukarı zıplayarak.

"Aman Tanrım, kığım. Seni piç kurusu," diyor Indie, yuvarlanıp yüzünü bana dönerek. Yerde sürünerek tümseğe doğru ilerliyor, bir kolu onu ileriye taşıırken diğeri ona vurduğum yeri tutuyor ve yavaşça bana doğru ilerleyişini izliyorum. "Bana vurduğuna inanamıyorum." Bir saniye sürüyor, ayağa kalkıyor ve yolun geri kalanında topallayarak ilerliyor, sonra göğsümü itiyor.

Kıkırdıyorum ve "Özür dilerim, demek istemedim." diyorum.

"Evet, yaptın." Beni tekrar itti ve sonra beni aşağı indirmeye çalıştı. Ona izin verdim. Yere düştük ve Scarlett ona tezahürat yaptı. Indie üstüme çıkarak göğsüme bastırıyor ve şöyle diyor: "Sana vurmama dayanamadın, o yüzden bana vurmak zorunda kaldın. Bu nasıl bir saçmalık, Castle?" Gülümsüyordu, ben de sakinleşip işini yapmasına izin verdim.

"Top dışarı kaydı."

"Elbette." , yüzü benimkine yakındı. "Bana borçlusun."

Kalçalarını kavıyorum, kimin izlediğini ya da Hutton'ın onu nasıl yuvarlamamı ve tümsekte becermemi önerdiğini umursamıyorum. Scarlett bu fikri kabul ediyor ve tezahüratlara katılıyor. Asher ne yapacağını bilemez bir halde öylece duruyordu.

"Bana ne istediğini söyle, senin olsun." Ona gülümsedim.

Gözleri kararıyor ve bir an için cevap vereceğini düşünüyorum. İçinde bulunduğumuz yakınlık seviyesi onun içinde bir şeyleri harekete geçirdi ama sonra göğsümü itti ve "Sana haber veririm" dedi.

Ve sonra topallayarak uzaklaşıyor.

"Benim doksan beşlik hızlı topuma asla vuramazsın."

Omzunun üzerinden bakıyor. "Evet, çünkü doksan beş atamazsın."

"Oooo, yan," diyor Hutton bir eşek gibi.

Bana olan borcunu nakde çevirmek istiyorum.

Çabuk oldu. Düşünmek için birkaç gün ayırırsın sanmıştım, birkaç saat değil.

Kıç masajı istiyorum.

Lincoln: *Tamamdır. Losyonu alayım, hemen geliyorum.*

*Senden değil. Vücutum dokunamayacağın kadar iğrenç, unuttun mu?
Takım için bir tane alacağım.*

Indie: *Kalçam çok sert ve egon seni yendiği için Cumartesi günü
oynayamazsam seni uykunda öldürürüm Castle.*

Lincoln: *Masaj yapmam için bir neden daha.
Hayır, acıtacak. Dondurmaya ne dersin? Biraz getir de seni affedeyim.
Bunu yapabilirim. Seninle biraz yiyebilir miyim?
Benimle ön merdivenlerde buluş.*

"İŞTE O, Bay Maço Adam'ın ta kendisi."

Gözlerimi deviriyorum ve onunla birlikte ön merdivenlerde otururken istediği dondurma siparişini ona uzatıyorum. "Kıçın nasıl?"

"Bir minderin üzerinde oturuyorum, sen söyle." "Bir bakayım."

"Tamam, iyi denemeydi Castle." Dondurmayı kaşığına doldururken başını sallıyor. "Bedava dikiz şovu yapamayacaksın."

"Ben ciddiym," diyorum. "Bana sadece yan tarafını göster. Doğru davrandığından emin olmak istiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Oflayarak dondurmasını bırakıyor, önümde duruyor ve eşofmanının sol tarafını aşağı çekerek bana sol kalçasını gösteriyor. Görünce irkildim.

"Kahretsin." Elimini uzattım ve şaşırtıcı bir şekilde dokunmama izin verdi. "Hassas mı?" Kıçının etine çoktan yayılmış olan siyah ve mavi lekeyi incelerken soruyorum.

"Uh, evet."

"Buzlanma ve sıkıştırma mı yapıyorsun?"

"Kıçımı nasıl sarmamı bekliyorsun?"

"Yaratıcı bir şekilde mi?" diye sordum.

Kıkırdıyor ve eşofmanını tekrar yukarı kaldırıyor. "İyi olacağım. Yarın antrenörümüze göstereceğim ve o da bir kıza yardım edecek."

Dondurmasını alıp tekrar oturuyor ve ben de omuzlarını çarpıyorum.
"Özür dilerim, biliyorsun."

"Biliyorum," diye iç geçiriyor ve omzuma vuruyor.

"Seni incitmiş olmaktan hoşlanmıyorum." Gerçek bir pişmanlık hissederek dondurmamı zar zor yiyorum. "Duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim, bu da odağımı kaybetmeme neden oldu." "Sorun değil Linc," diyor elini koluma koyarak. "Hepsi oyunun bir parçası ve güçlüyüm. Bana ne fırlatırsanız fırlatın, kıcımdan vursanız bile üstesinden gelebilirim."

Kıkırdıyorum ve kolumu ona dolayarak onu göğsüme çekiyorum. Başının tepesine bir öpücük konduruyorum ve onu bir süre orada tutuyorum. "Yani benden nefret etmiyor musun?"

Onu bıraktığımda çenemi kavırıyor ve sallıyor. "Asla, Castle. Ben eğlendim." Göz kırıyor ve dondurmasına geri dönüyor. "Şimdi söyle bana, bana gerçekten ne kadar kolay davrandın?"

Yüksek sesle gülüyorum ve kaşığımı dondurmaya daldırıyorum. "Şöyle diyelim, eğer gerçekten o kadar zorlasaydım, burada Brentwood'da olmamın imkanı yoktu."

"Kahretsin." Gülüyor. "Pekala, tam güçlüymüş gibi davranacağım, böylece bir gün ünlü olup büyük liglere çıktığında Lincoln Castle'dan bir vuruş aldığımı söyleyebilirim."

"Ve ünlü olduğunuzda ve futbol topunu kaleye soktuğunuzda, üniversitede onun kış yanağını gördüğümü söyleyebilirim."

Gülüyor ve başını omzuma yaslıyor. "Sen bir centilmen değil misin?"

"Her zaman."

On Üçüncü Bölüm

INDIE

çömelıyorum, çimen ve ter kokusu burnuma ulaşıyor. Scarlett sırtıma vurup beni ayağa kaldırarak, "Ne maçı ama," diyor. "Kızım, konferans şampiyonları." Beni sallıyor ve ben hâlâ uyuşmuş hissediyorum, sanki bu bir rüyaymış gibi.

Üç yıl üst üste konferans şampiyonu.

Koç Wilson kupayı göğsüne bastırarak uzaklaşırken etrafımızdaki kalabalık hâlâ tezahürat yapıyor.

"Kalp krizi geçirmiyorsun, değil mi? Kalp krizi mi geçiriyorsun? Ayağa kalkıp bana kalp krizi geçirmediğini söylemeni istiyorum."

Gülerek, titrek bacaklarımın üzerinde durdum ve Scarlett'i kucakladım.

Müthiş bir maçı. Dörde beş, son saniyede cılız bir galibiyet aldık. Her şey hala bulanık gibi geliyor: Scarlett bana pas verdi, bir boşluk buldu ve topu kalenin sağ üst köşesine gönderdi. İşte buydu, kazanmıştık.

"Tanrım, bu inanılmazdı."

"Oğlunu gördün mü?" Scarlett uzaklaşarak sordu: "Sanırım buraya gelmek için neredeyse çitlerden atlıyordu."

Lincoln ve beyzbolcu çocukların durduğu yere bakıyorum, hala ellerinde pankartları havada sallıyorlar ve asla eskimeyecek olan galibiyetimizi büyük bir olay haline getiriyorlar. Ne yazık ki futbol takımının deplasmanda maçı vardı, o yüzden gelediler. Scarlett önce hayal kırıklığına uğradı ama sahaya çıktığımızda bunu çabuk atlattı.

"Sence gidip merhaba demeli miyim?" Gülümsüyorum.

"Uh, evet. Artık kural yok, biz kazandık."

Scarlett'e bir kez daha sarılıyorum ve sonra tribünlerdeki taraftarların tırmanmasını engelleyen kısa çite doğru koşuyorum. Ama benim için uygun değildi.

Ben yaklaştıkça çocukların sesi daha da yükseliyor ve Lincoln, boyalı göğsü ve yüzünde benim numaramla, beni karşılamak için hızla aşağı iniyor. Çitlerden atlıyorum ve beni kollarıyla yakalıyor, etrafında döndürüyor, ağzını şakağıma bastırırken güçlü kolları sıcak bir battaniye gibi davranıyor.

"Lanet olsun, Mayhem." Gözlerimin içine bakmak için uzaklaşıyor. Bacaklarım beline dolanmış durumda ve beni tebrik ederken kesinlikle dikkatleri üzerimize çekiyoruz. "Orada harikaydın. Tanrım, daha önce biriyle bu kadar gurur duyduğumu hatırlamıyorum."

"Öyle mi?" İçimin yapış yapış olduğunu hissederek soruyorum. "Bebeğim, harikaydın."

Bebeğim. . .

İlk kez benim için bir sevgi sözcüğü kullandı. İlk kez onun derin, boğucu sesinin bana adım ya da soyadım dışında bir şey söylediğini duydum. Bana mahrem bir şey diyor. Bana kendimi . . .

Değerli.

Özel.

Önemli.

"Teşekkür ederim. Kazandığımıza hâlâ inanamıyorum. Bir an için her şeyin bittiğini sandım."

Lincoln başını sallar. "Ben değil, bunu bizim için eve götüreceğini biliyordum. En iyisi sensin ama sen ve Scarlett inanılmaz bir ikilisiniz. Zamanlama. Birbirinizin nerede olduğunu bilmeniz. Siktir." Beni tekrar sıkıyor. "Bu gece kutlama yapıyoruz, beyzbol çatı katında parti, çocuklar şimdiden planlamaya başladılar."

"Gerçekten mi? Kulağa-"

"Annene hiç sarıldın mı?"

Hâlâ Lincoln'ün kollarındayım ve yavaşça göğsünden aşağı kayıyorum.

Oh, kahretsin.

Yavaşça ... çok yavaşça, annemi Brentwood futbol tişörtü giymiş, saçlarını göklere çıkarmış ve kalıcı olmasından korktuğum kadar geniş bir sırtıyla bulmak için dönüyorum.

Şu anda ne düşünüyor olabileceğini ancak hayal edebilirim.

"Anne." Üzerinde Lincoln'ün vücut boyasının bir kısmı olan formamı düzeltiyorum. Beni onunla samimi bir şekilde kucaklaşırken yakalamamış gibi davranmak istesem bile, kanıtlar her tarafıma boyanmıştı. "Babamla gelemeyeceğinizi sanıyordum."

"Babam gelemeydi ama ben geldim." Kollarını açtı. "Buraya gel, tatlım. Seninle çok gurur duyuyorum." Temkinli bir şekilde kucağına adım atıyorum ve ona sarılıyorum, midem sinirden kasılıyor, kendimi söyleyebileceği her şeye hazırlıyorum.

"Teşekkür ederim anne."

Beni omuzlarımdan tuttu ve "Son golü baban için kameraya çektim, çok sevinecek. Sen saf bir dahiydin." Maç için harcadığı enerji beni şaşırtıyor. Maçlarımda ailemi beklemiyorum. Benimle gurur duyduklarını biliyorum ama hiçbir zaman süper taraftar olmadılar ve bunu kabullenmiş durumdayım. Ama bu coşku kafa karıştırıcı... Ta ki onu omzumun üzerinden bakarken yakalayana kadar, gülümsemesi mümkünse daha da genişliyor. "Selam Lincoln. Nasılsın?"

Ah, işte bütün heyecanı buradan geliyor.

Bunun oyunla hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin tribünde benim için tezahürat yapan adamlarla ilgili olduğunu bilmeliydim.

"Hey . . . Bayan Mayhem," dediğini duyuyorum, sesi biraz titriyordu.

İkimiz de aynı şeyi düşünüyoruz: annelerimiz bunu yaşamamıza asla izin vermeyecek.

Aramızda bir şey olduğundan değil, biz ... arkadaşız, ama yine de annemin az önce tanık olduğu şey muhtemelen erkek arkadaşlarıyla sahip olduğu türden bir arkadaşlık değil.

Dürüst olmak gerekirse, Lincoln ile yaşadığım şeyin herkes için çok yaygın olup olmadığını bilmiyorum.

"Vücut boyanla harika bir iş çıkarmışsın. Annen de aynı fikirde. Seni gördüğümde ona bir fotoğraf gönderdim."

Evet, bu düşündüğüm her şeyi doğruluyor. Lincoln'ü gördüğü için mutlu. Konferansı kazanmış olmamız umurunda değil -ki bu gerçekten boktan bir durum- ve şu an kötü bir ruh halindeyim. Bilmesem annemin beni gözetlemek için geldiğini düşünürdüm. Bunu ona hiç yakıştıramadım.

"Oh harika. Bunu gönderdiğin için teşekkürler." Lincoln bana dönüyor ve gözlerindeki kızgınlığı şimdiden görebiliyorum. "Sonra görüşürüz, Indie."

Beceriksizce el sallıyorum. "Görüşürüz."

Anneme dönerek beni omzumdan çekti ve "Yemeğe çıkmaya ne dersin? Konuşacak çok şeyimiz var gibi görünüyor."

"Lincoln'le aranızda neler oluyor?"

"Vay be." Telefonumdan saati kontrol ediyorum. "Sormanın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım," diyorum, suyuma uzanırken yanımdaki Scarlett de aynısını yapıyor.

Scarlett'i iki nedenden dolayı annemle yemeğe sürükledim. Birincisi, ailesi Idaho'da yaşadığı için maça gelemeyeceklerdi, ikincisi de annemin Scarlett varken Lincoln'ü sormayacağını umuyordum.

Dostum, onu hafife almışım.

"Yemeğimizi sipariş edene kadar bekledim, bunun yeterince saygılı olacağını düşündüm. Bu arada, şirin bir yer. Neden daha önce buraya gelmedik?" diye soruyor annem, Lincoln'ün beni calzone yemem için getirdiği İtalyan restoranına bakarken.

Scarlett suyunu yudumlarken hiç istifini bozmadan, "Lincoln bize bunu tanıttı," diyor.

Sanırım hepimiz en iyi arkadaşı getirmenin kötü bir fikir olduğu konusunda hemfikiriz. "Oh, mi?" Annem parmağıyla masaya vuruyor.

"Umurunda mı?

neler olduğunu açıklamak için? Seninle Lincoln hakkında en son telefonda konuştuğumda, onu kampüste görmediğini söylemiştin. Sonra saçını yaparken Laura'dan bir sınıfta ortak olduğunuzu duydum. Bu beni çok şaşırttı ama hatanı -bana söylemeyi unutmanı- görmezden geldim çünkü eninde sonunda benimle konuşacağını düşündüm. Ama sonra tribünde sevişirken gördüm-"

"Sevişmiyorduk anne. Tanrım. Sadece beni tebrik ediyordu."

"Bacakların onun beline sarılıydı."

Scarlett masadan bir parça taze ekmek alır ve, "Bu lanet olası bir kanıt," der.

"Çeneni kapatacak mısın?" "Tabii Hutton hakkında konuşmaya başlamamı istemiyorsan." diyorum.

"Hutton ve ben sıcak bir akşam yemeğinde çözilemeyecek kadar karmaşık bir ilişkimiz var.

Bu haftalar sürer," diye cevap verir Scarlett, kelimenin tam anlamıyla hiç siklemeden.

Cidden, onu getirmek berbat bir fikirdi.

"Şey..." diye itiyor annem ve kendimi yenilmiş hissederek koyu kırmızı deri kabinde arkama yaslanmama neden oluyor. Bir saat önce kendimi çok iyi hissediyordum.

"Ne söylersem söyleyeyim inanmayacaksınız."

"Dene bakalım," diyor, sanki bir toplantı odasındaymış ve çalışanlarından birini sorguluyormuş gibi ellerini birbirine kavuşturarak.

"Tamam, biz sadece arkadaşız."

Annem yüksek sesle gülüyor ve başını sallıyor. "Oh, Indie."

"Gördün mü, sana söyledim, bana inanmayacaktın."

"Bu *sadece arkadaşça* bir kucaklaşma değildi. *Sadece arkadaşlar* yandan sarılır. Birbirlerinin kollarına atlamazlar ve kalçalarını birbirine bastırmazlar."

Pelvis baskısı yoktu, en azından kasıtlı bir pelvis baskısı yoktu. İnanın bana, bunu düşündüm.

Scarlett söze karışarak, "Ne olursa olsun, Bayan Mayhem, ona ne zaman Lincoln'le neler olduğunu sorsam, de yanıtı her zaman arkadaş oldukları yönünde oluyor. Ben sadece yakın arkadaş olduklarını düşünüyorum."

Tamam, belki de Scarlett'i getirmek o kadar da kötü bir fikir değildi.

"Bence yakınlık sınırına yaklaşıyorlar. Kesinlikle sevişmek istiyorlar, ne zaman birbirlerinin yanında olsalar hava bunu haykırıyor," diye ekliyor Scarlett.

Boş ver, kötü bir fikirdi.

"Samimi değiliz. Sadece yaslanıyoruz."

"Hiç seks yaptın mı?" diye soruyor annem ve beni şoke ediyor.

"Tanrım, anne, bu seni ilgilendirmez." Bana sert bir bakış atıyor ve ben de kafasına bir parça ekmek fırlatmak istiyorum. Peşimi bırakmıyor, ben de diyorum ki, "Eğer bilmek istiyorsan, hayır, yapmadık. Birbirimizi çıplak görmedik, özel bölgelerimize dokunmadık ve tahmin et ne oldu, öpüşmedik bile." Ben de bir parça ekmek alıyorum ve bir ısırık atıyorum. "*Rahatlamak için -arkadaş olarak-* ara sıra elimi tutuyor ama o . Takılıyoruz ve bacak dayanıklılığını geliştirmesine yardımcı oluyorum."

Birlikte aldığımız duşlardan bahsetmiyorum - teknik olarak birlikte, çünkü aynı anda ve aynı odada duş alıyoruz.

"Yani ikinizin arasında gerçekten bir şey yok mu?"

Başımı salladım. "Sadece gerçekten iyi bir arkadaşlık, değer verdiğim bir arkadaşlık ve Laura'ya bundan bahsetmezsen memnun olurum. Onu korkutmak istemem."

Annem bunu bir süre düşündükten sonra, "Size şunu sorayım. Siz ikiniz başka insanlarla çıkıyor muydunuz?"

"Indie, Deacon adında bir futbol oyuncusuyla görüşmeye başladı, aslında Lincoln'ün ev arkadaşıydı, ama bu küçük bir patlamaydı ve bir kez daha hiçbir şey olmadı," diyor Scarlett, ağzı ekmekle dolu olarak.

"Hey Scarlett, neden sadece ekmek yemeye odaklanmıyorsun, ha?"

Omuz silkiyor ve gülümsüyor. Hatırlat da yarın yeni bir oda arkadaşı için kişisel ilan vereyim.

"Deacon'la işler neden yürümedi?" diye soruyor annem, muhtemelen işe döndüğünde kuafördeki tüm kızlara anlatabilmek için tüm bu bilgileri kategorize ediyor.

"Çünkü sana yazın başında da söylediğim gibi, kimseyle çıkmak istemiyorum. Bu çok fazla stres yaratıyor. İstedğim gibi gelip gidebilmek ve okul ödevlerime ve futbola odaklanırken başkaları için endişelenmek zorunda kalmamak hoşuma gidiyor."

"Ama artık futbol bitti, yani çıkmaya başlayabilirsin."

"Her şey bitmedi anne. Hâlâ uğruna savaşmamız gereken bir ulusal şampiyona var. Bu da antrenmanların çok daha yoğun geçeceği anlamına geliyor. Neden şu anda kimseyle birlikte olmak istemediğim gerçeğine saygı göstermiyorsun?"

"Kendinizi futbola çok kaptırmışsınız. Hayatta bir topa vurmaktan daha fazlası var. Ve ben endişeleniyorum," diyor parmağını masanın üzerinde gezdirerek.

"Ne için endişeleniyorsun?" Yorgun ve sinirli hissederek soruyorum. "Lincoln'ü yönlendirdiğin için."

"Anne, lütfen, adam-"

"Laura da endişeli. Saçını yaparken bundan bahsetti." "Ne?" Yanaklarım utançtan yanmaya başlarken soruyorum. "Ne? ne dedi? Lincoln ona ne dedi?"

"Fazla bir şey söylemedi ama senin hakkında konuşmayı bırakmadığını ve ona neden sana çıkma teklif etmediğini sorduğunda, senin kimseyle çıkmak istemediğin yorum yaptığını söyledi. Bana endişeli bir anne olarak geldi ve senin onu sadece kalbini kırmak için yönlendirmedikten emin olmak istedi."

"Asla yapmam," diyorum ama zihnim dolaşmaya başlıyor. Onu ben yönlendirmiyorum, değil mi? Elimi tutan, geceyi geçirmem için beni davet eden o. Birini yönlendiren biri varsa, o da odur, değil mi?

Alt dudağımı ısıyorum, bunu ciddi bir şekilde düşünmeye çalışıyorum. Yoksa bana mı öyle geliyor?

Bekle. Hayır, kimse kimseyi yönlendirmiyor. Biz arkadaşız.

"Birbirimizi yönlendirmiyoruz anne. Arkadaşlığımız ve ona ne kadar değer verdiğimiz hakkında birçok kez konuştuk."

"Uh-huh." Koltuğunda kayarken bir bacağını diğerinin üzerinden geçiriyor. "Yani, eğer biriyle görüşmeye başlarsa, bu senin için sorun olmaz mı?"

Annemin yanıldığını kanıtlamaya kararlı olduğum için, "Evet, tabii ki. Hatta ona birini bile ayarlarım. Belki bu gece partide tam da bunu yaparım."

Scarlett yanımda, "Kötü fikir," diye mırıldanıyor, ama ben onu duymazdan geliyorum.

"Evet, sadece arkadaş olduğumuzu bu kadar biliyorum. Bu gece ona bir kız bulacağım, ikinizin de yanıldığını kanıtlayacağım."

"Bana yanıldığımı kanıtlamana gerek yok, tatlım. Bence sen kendini haksız çıkarmaya çalışıyorsun."

"Hayır, anne. Senin aksine, ben bir yalanı yaşamayı reddediyorum." Bunun üzerine gözlerini bana dikti, şok olmuştu ve muhtemelen sırrını Scarlett'le paylaşacağımdan endişe ediyordu. Ama neden zahmet etsin ki?

Annemle babamın evliliği hakkında nadiren düşünürüm. Onlardan saatler uzakta yaşadığım için çoğunlukla görmezden gelebiliyorum. Ama annem karşımdayken, gerçekler yüzüme bakıyor.

SCARLETT VE ANNEM taşıdığım acı hakkında hiçbir şey bilmiyor. Neden bahsettiklerini bilmiyorlar. Evet, Lincoln'e karşı güçlü duygular besliyorum ama bunun nedeni onu bir insan olarak gerçekten değerli bulmam. *Benim insanım olarak*. Ve onun için en iyisini istiyorum. Peki neden onu biriyle tanıştırmayayım? Herkesin sadece arkadaş olduğumuzu tekrar anlaması için mükemmel bir yol gibi geliyor.

"BUNU NEDEN YAPIYORSUN?" Scarlett soruyor, ben partiyi ararken, insan kalabalığının arasından Lincoln'ü tanıştırabileceğim bekar bir kız var mı diye bakarken.

"Ben bir şey yapmıyorum."

"Evet, öylesiniz. İnatçı kafanı bir şeye taktığında, görevi tamamlayana kadar durmazsın. Sonunda sadece Lincoln'e ve kendine zarar verirsin."

"Takılabileceği birini bulmak ona nasıl zarar veriyor?" Birinci sınıf futbolcularından oluşan bir grup görüyorum ve onları değerlendiriyorum. Hmm, belki Jasmine? Henüz tam olarak ikna olmadım.

"Hey." Scarlett omzumdan çekerek yüzümü ona dönmemi sağladı. "İnkâr etmekten hoşlandığımı biliyorsun. İnkâr treninin kondüktörü sayılıyım ama Lincoln'e başka bir kızla takılmak istediğini söylersen onu incitirsin."

"Saçmalıyorsun."

"Senden hoşlanıyor Indie," diyor daha yüksek sesle ve dikkatimi arama yapmaktan uzaklaştırıyor.

"Benden böyle hoşlanmıyor. Eğer sevseydi ..." Sesim soluklaşıyor ve başka tarafa bakıyorum.

"Eğer yaptıysa ... ne, Indie?"

Yanağımın kenarını çiğniyorum, ellerim önümde dönüyor, bu konuşmayı müzik bir saniyeliğine kesilse herkesin bizi duyabileceği beyzbol çatı katında yaptığımız için kızgıyım.

"Boş ver, önemli değil."

"Okul yılının başından beri yanınızda olan tek kişiyi incitmek üzereyseniz bu çok önemlidir. Gerçekten de kariyerinizin en iyi normal sezonunu sadece verdiğiniz onca emek sayesinde tamamladığınızı mı düşünüyorsunuz? Evet, ekstra çalışma saatleri hakkında söylenecek bir şey var ama Lincoln'ün de hakkını vermek lazım. Seni sakın ve rahat tuttu. Bu sezon normalde olduğun gibi stres topu olmak yerine gerçekten eğlendin ve bunun bir nedeni var. Hamle yapmaktan korktuğun için bunu mahvedecek misin?"

"O benden böyle hoşlanmıyor, Scarlett," diyorum daha öfkeyle. "Öyle olsaydı, şimdiye kadar çoktan öpüşmüş olurduk. İnan bana, eline fırsatlar geçti. Tamam mı? Beni bir arkadaş olarak görüyor ve bu iyi. Annesi yanlış anlamış, onu yönlendirmiyorum."

"Seni öpmek için fırsatları oldu mu? Ne zaman?" diye soruyor, sesi yumuşak, eli benimkine gidiyor.

"Bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey onları almamış olması. Ve evet, onunla rahat olabilirim ve belki de ona biraz fazla yaslanıyorum, ama bu onu gerçekten isteyebileceği biriyle buluşturmamam gerektiği anlamına gelmez."

Scarlett başını sallıyor. "Bilmiyorum, Indie. Bunun gerçekten büyük bir hata olduğunu düşünüyorum."

"Senin kendi fikrin var, benim de kendi fikrim." Bununla birlikte, Jasmine'in uygun olup olmayacağını düşünerek partinin ortasına yürüyorum. Lincoln'ü tanıma fırsatını çok seveceğini biliyorum. İnsanlar Lincoln ve benim iyi arkadaş olduğumuzu öğrenmeden önce soyunma odasında bunu söylediğini duymuştum. Ama o-

"İşte buradasın." Bir çift dudak başımın yanını öperken güçlü kollar orta göbeğimi sarıyor. "Annenle yemek nasıldı?"

Lincoln beni kollarının arasında döndürüyor ve onu gördüğüm anda kalbim göğsümden fırlıyor. Yeni duş almış, tüm vücut boyalarından kurtulmuş, lacivert uzun kollu basit bir tişört giymiş

kolları dirseklerine kadar itilmiş. Saçları sanki az önce destansı bir seks yapmış gibi sanatsal ve dağınık bir şekilde şekillendirilmiş ve kalçalarını mükemmel bir şekilde saran bir kot pantolon giyiyor.

Çatı katındaki en çekici adamdı. "Yemek iyiydi."

Kaşları birbirine yapışıyor. "Sorun nedir?" "Hiçbir şey."

Başımı sallıyorum.

"Hiçbir şeye benzemiyor. Annen sana ne dedi?" "Endişelenecek şey yok." Gözümün ucuyla Jasmine'i gördüm.

bize doğru geliyor.

"Ne zamandan beri hayatında olup bitenler hakkında endişelenmemeye başladım? Benim için önemlisin, bu yüzden neden gözlerinde ağlamak isteyip istemediğinden emin değilmişsin gibi bir ifade olduğunu bilmek istiyorum."

"Ben iyiyim Lincoln," diyorum göğsüm sıkışırken ve duygularım boğazımda . Neden duygusallaşıyorum? . Duygusallaşacak bir şey yok.

Kendine gel, Indie.

Yasemin'i yakalamak için tam zamanında dönerek onu kolundan tuttum ve "Buraya gel, seni biriyle tanıştırmak istiyorum" dedim.

"Ne?" Jasmine hazırlıksız yakalandığını söylüyor. Şaşkınlığını görmezden gelerek onu hemen kaşlarını çatan Lincoln'ün önüne getiriyorum.

"Jasmine, seni Lincoln ile tanıştırmak istiyorum. Lincoln, bu Jasmine, futbol takımında birinci sınıf öğrencisi. Senden hoşlanıyor ve bence ikiniz çok iyi anlaşırsınız."

"Aman Tanrım, Indie, ne yapıyorsun?" diye soruyor dehşetle.

"Sus," diye fısıldıyorum kulağına. "Sakin ol. Sana ."

Çünkü o iyi bir adam, Lincoln el sallıyor. Gerçi doğal olmayan bir şekilde ama yine de el sallıyor. "Hey Jasmine." Sonra topuklu ayakkabılarıyla benden iki santim önde olan Jasmine'in etrafına bakıyor ve "Seninle biraz konuşabilir miyiz Indie?" diyor.

"Belki sonra." Jasmine'i Lincoln'e yaklaşıtıyorum. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyın. Ben bir içki alacağım. Kaynaşın." Parmaklarımı oynatıyorum. "Sonra konuşuruz."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, nabzım fırlıyor ve içeceklerin yerini bulmaya çalışırken yüzüm lav seviyesine kadar ısınıyor.

Mutfakta. Mutfakta olurlardı.

Bira benim için yeterli değil. Çocukların meşhur klasik orman suyunu tercih etmeliyim. Yığından kırmızı bir bardak alıyorum ve mutfak adasındaki, iki birinci sınıf beyzbol oyuncusu tarafından yönetilen dev su soğutucusundan tepesine kadar dolduruyorum. Çocuklar, özellikle de kendileri karıştırdıklarında, içkilerine bir şey katmak konusunda daha da dikkatli davranıyorlar.

Elimde içki, arkamı dönüp konuşacak birini arıyorum.
için.

Basketbol takımından Brandon. Mükemmel. İşe yarar. Birkaç tane genel eğitim dersleri birlikte.

"Hey Brandon," diyorum ona doğru yürürken.

"Indie, hey, bugün harika bir galibiyet aldık. Tebrikler." "Teşekkür ederim. Sen de orada mıydın?"

"Evet. Açılış gününden sonra maçlarınıza katılmaya başladım. Çok yoğunlar. Top kaleye her yaklaştığında kığımın yanaklarını sıkığıma yemin edebilirim." Ben kıkırdıyorum ve o yüzünü buruşturuyor. "Çok fazla bilgi mi?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, kış yanaklarını sıkabileceğimizi bilmek güzel."

"Hücum ve savunma," diye ekliyor arsız bir sırıtışla. "Basketbol gibi geri dönüp kaybettiğiniz sayıyı çabucak telafi edebileceğiniz bir oyun değil. Topu uzaktan kaleye yaklaştırmak bile başlı başına bir başarı ve ardından bir gol. Her golden sonra neden böyle bir kutlama yapıldığı da anlaşıyor. Ama hey, siz olimpiyatlardaki Brandy gibi tişörtlerinizi çıkarmadınız."

"Evet, bütün futbolcular kutlama yapmak için tişörtlerini çıkarmaz."

"Yazık, ben de bir gösteri bekliyordum." O kıkırdıyor, ben de öyle.

"Sezon nasıl gidiyor? Henüz hiçbir maça yetişemedim," diyorum.

"Programlarımız birbirimizi desteklememizi zorlaştırıyor, anlıyorum. Ama gayet iyi gidiyor. Bu yıl Finlandiya'dan bir transferimiz var ve anasını, adam çok iyi. Uzun boylu, çok korkutucu, kalın sesli. Orta sahada bir canavar ve beyzbol takımının gördüğü ilginin bir kısmını bize getirebilir. Lafi açılmışken ..." Brandon arkamdan başını sallıyor ve tam zamanında arkamı döndüğümde çok kızgın görünen bir Lincoln'un bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

Uh-oh.

Jasmine kendini iyi satmış gibi görünmüyor.

"Indie, bir kelime," diyor kırılmış bir tonda.

Scarlett'in de belirttiği gibi inatçı olduğum için, "Kaba olma Lincoln. Brandon'la konuşuyorum."

Odayı -ya da arkadaşlığı- okuyan Brandon boğazını temizliyor ve "Aslında işemem gerekiyor. Bir süredir tutuyordum. Sonra görüşürüz, Indie."

"Tamam, tabii. Hoşça kal Brandon."

Daha duyma mesafesinden çıkmadan Lincoln beni döndürüp yüzüme baktı ve "Ne oluyor lan?" dedi.

"Hiçbir şey." Lincoln'ü daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim. "Saçmalık, Indie. Birbirimize yalan söylemeye ne zaman başladık?" "Yalan , sadece eğlenmemizi sağlamaya çalışıyorum."

"Seni bilmem ama ben buraya *seninle* eğlenmeye geldim. Başka kimse için değil."

Yan tarafa bakıyorum, konuyu benden uzaklaştıracak bir şey bulmaya çalışıyorum. "En son ne zaman seks yaptın?"

"Ne?" diye soruyor, sanki ona tokat atmışım gibi arkasına yaslanarak. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Seks, Lincoln. Aletini soktuğun zaman-"

"Seksin ne olduğunu biliyorum," diyor ve bir adım öne çıkıyor, ben de bir adım geri atıp mutfağın yanındaki duvara doğru koşuyorum. Lanet olsun. Gidecek başka yer yok. "Bunu bana neden soruyorsun?"

"Bu basit bir soru Lincoln. Neden cevap vermiyorsun?"

"Soruyu geçiştirdiğimden değil Indie, ama bunun nereden çıktığını merak ediyorum."

"Biliyorsun, eğer cevap veremiyorsan o zaman bir anlamı yok-"

"Seninle tanıştığımдан beri," diyor, eli duvara, tam başımın üstüne düşüyor, diğer eli belimi kavıyor ve beni yerimde sabitliyor. "Yazdan beri seks yapmadım. Duymak istediğin bu mu?"

"I . . . I . . ." Yoğun kahverengi gözleri üzerime dikilmiş, kaşları keskin ve tehditkâr. Ne kadar yakınımda olduğu için dilimin ucunda onun kızgınlığının tadını alabiliyorum ve Scarlett'in haklı olduğunun farkındayım. *Bu bir hataydı.*

"En son ne zaman seks yaptın?" diye soruyor, sesi boğuk çıkıyor.

"Hatırlamıyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Pekala, bu konuyu kapattığımıza göre, bu da nereden çıktı şimdi?"

Başımı çevirdiğimde çenemi kavırıyor ve beni kendisine bakmaya zorluyor. Boğazımda durup duran kısa bir nefes vererek, "Jasmine iyi bir kız," diyorum.

"Lanet olsun!" diye bağırarak duvarı itiyor ve benden uzaklaşıyor. Etrafımızdaki insanlar durup Lincoln'ün iki eliyle saçlarını delmesini izlerken, ben de sinirli bir şekilde orada durmuş, damarlarımda dolaşan ve kusup kaçmak istememe neden olan bu yabancı hisleri nasıl durduracağımı anlamaya çalışıyorum.

Omuzlarındaki gerginlik hissediliyor. Öfkesi, saçlarına batan parmaklarının ucuna kadar geriliyor.

Ne olursa olsun, bu konuşma iyi bitmeyecek, bu yüzden daha fazla zorlamak yerine, bitirmeye ve uzaklaşmaya karar verdim.

Tek çıkış onun yanından geçiyor, bu yüzden derin bir nefes alıyorum ve hızla etrafından dolaşıyorum. Geçmeyi başarıyorum ama sesi çatı katında yankılanıyor ve beni çağırıyor. Durmuyorum. Birinci kata çıkan merdivenlere kadar gitmeye devam ediyorum, merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve tam sokağa ulaştığımda arkamda Lincoln'ün ayak seslerini duyuyorum.

Evim o kadar uzakta değil, birkaç blok ötede, bu yüzden yürüyorum, çatı katındaki diğer kızlar gibi topuklu ayakkabı yerine sevimli mavi Keds giydiğim için şükrediyorum.

"Indie, dur," diye sesleniyor.

Ben yürümüyorum. Yürümeye devam ediyorum, hızımı artırıyorum ama Lincoln'ün uzun adımlarına yetişemiyorum. Ne olduğunu anlayamadan durdu, perişan ve sinirli görünüyordu.

"Lanet olası dur," diyor nefesini tutarak.

"Lincoln, lütfen geçmeme izin ver."

"Benimle konuşana kadar olmaz. Tanrım, Indie, tribünde bana sarılmanla parti arasında ne sikim oldu? Annenle yemeğe çıkmanla bir ilgisi var mı?"

"Hiçbir şey olmadı," diye bağırıyorum, yirmi soru sorulmasından bıkmıştım. "Hiçbir şey olmadı."

"O zaman neden beni takım arkadaşınla bir araya getirmeye çalışıyorsun?"

"Çünkü-"

"Çünkü neden?" diye bağırıyor.

Öfke ve korku beynimde bir kavşakta bir araya geliyor. Lincoln'ü bir arkadaştan daha fazla istediğimi itiraf etme korkusu ve annemin beni bu noktaya itmesine duyduğum öfke. her şey yolundaydı.

Her şey rahattı. Şimdi, aptal kafam yüzünden her şey karmakarışık ve doğru hissettirmiyor.

"Çünkü biriyle yatmak istemiyor musun? Bana bakıcılık yapmayı bırakıp belki de Bilmiyorum, seks yapmaya geri dönmek?"

"Ne oluyor lan?" diyor saçlarını tutarak. "Neden benim lanet seks hayatımı bu kadar önemsiyorsun?"

"Ben önce de seksüel bir insandın. Senin tarzını bozmak istemem."

"Ciddi misin?" diye sorar, kaşları çatılır.

"Evet," diye cevap veriyorum, ne söylediğim hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen. "İnanılmaz," diyor sıkıntıyla ve sonra beni iterek yanımdan geçiyor.

omzuma çarpıyor. Ama üç adım atmadan arkasını dönüyor ve sesi yükseliyor. "Her şeyi olduğu gibi sevdiğim hiç geldi mi? Beni mutlu etmesi için rastgele bir kukuya ihtiyacım olmadığını? Hayatımın aslında tam da bu haliyle oldukça rahat olduğunu?"

Evet

mi?

Hay

ır

mi?

Ona inanmak istiyorum. Ve bugün annemi görmeden önce, muhtemelen inanırdım. Ama o haklı. Onunla tanışmadan önce Lincoln Castle'ın kim olduğunu biliyordum. Her gece başka bir kızın peşinde koşan bir erkek avcısı değildi. Ama *ona bir bak!* Kadınlar onu istiyor. O da bundan habersiz değil. Ve benimle geçirdiği zamandan dolayı, takılmak için fazla zamanı olmadı. Tanrım, bunu için zorlaştırdığımı bile öne sürdü ve elbette, her kırmızı kanlı erkek gibi, bununla başa çıkması gerekiyordu. Bunun için bana kızmaz mıydı? *Zaten yakında benimle vakit geçirmekten bıkmayacak mı? Sonra ne olacak?* Sonra onun için her şey eski haline dönecek.

"Ben sadece-"

"Sadece ne, Indie? Annenin aklına girmesine izin mi veriyorsun? Sana ne söyledi? Annemin endişelerini mi dile getirdi, sana söylediği bu muydu?" Ona cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ne diyeceğim? Yavaşça başını sallıyor, boynu öfkeyle geriliyor. "Anlıyorum. Yani annen sana, annemin beni ayartman konusunda endişelendiğini söyledi, öyle mi?"

"Değilim," diyorum, bunu kayıtlara geçmesi için belirtmek istiyorum.

"Evet, bunu gayet net okuyabiliyorum Indie. Beni yönlendirmiyorsun. Beni kendinden uzaklaştırıyorsun." Başını sallıyor ve "Görüşürüz." diyor.

"Bekle Lincoln, bunu konuşalım," diyorum çaresizlikten, kafamın ne kadar karışık olduğunu ve aptalca bir noktayı kanıtlamak yerine evde kalmam gerektiğini fark ederek.

"Yok, ben böyle iyiyim. Belki de benden umutsuzca istediğin gibi gidip biraz amcık ararım."

Ellerini ceplerine sokarak uzaklaşıyor ve geri çekilirken tek düşünebildiğim ne kadar astronomik bir aptal olduğum.

Arkadaşınızın sizinle aynı sınıfta olmasıyla ilgili EN KÖTÜ ŞEY . . . kavga ederken onlarla yüzleşmektir.

Normalde, bir iç saha maçından sonraki Pazar günüm bütün gün Lincoln'ün yatağında uzanarak, kestirerek, paket yemek yiyerek, film izleyerek ve oyun oynayarak geçerdi. Bu bir ritüel haline geldi. Ertesi sabah erkenden kalkıp antrenman yapıyoruz.

Pazar ritüeli diye bir şey yoktu. Bütün Pazar gününü kendi yatağında, ara sıra ağlayarak ve Scarlett'i odama almadığım için ondan gelen her mesajı görmezden gelerek geçirdim.

Bu sabahki Pazartesi antrenmanımız için stadyumun dışında bekledim ve gelmesini umdum ama gelmedi.

Gelmedi ve bu beni her şeyden çok incitti çünkü hedefine ulaşmak için ne kadar kararlı olduğunu biliyorum. Benden gerçekten nefret ediyor olmalı.

Bu da beni derse götürüyor. Gelmem ihtimali yarı yarıya ve ben gelmem ihtimalini daha yüksek görüyorum. Bu yüzden onu sınıfın kapısından girerken gördüğümde şaşırdım.

Her zamanki sıramızı atlayıp ön tarafa, ona çak bir beşlik yapan Rusty'nin yanına oturduğunda daha da şaşıyorum.

Ouch.

Scarlett yanıma oturarak, "Sana onu tavlamaya çalışmamı söylemiştim," diyor. Profesörün söylediklerine odaklanması gerektiği için normalde Rusty'nin yanında otururdu, ama ne kadar zavallı göründüğümü görmüş olmalı ki beni tek başıma oturma utancından kurtardı.

"Şu anda yapamaz mısın?" Ben soruyorum.

"Dinle, dün seni yalnız bıraktım ama Şükran Günü tatili için yakında ayrılıyor. Gerçekten eve dönmek istiyor musun?"

sadece yirmi dakika uzaklıkta ama onu göremeyecek miyim?" Bunu düşünmemiştim bile.

Sikeyim.

Başımı ellerimin arasına gömüyorum ve tehditkâr gözyaşlarımı tutarken Scarlett sırtımı ovuyor. Sınıfta olmaz. Burada olmaz. Beni görebileceği bir yerde değil.

Scarlett yaklaşıp, "Cumartesi gecesi olanlara bu kadar üzülüyorsan, bu sana bir şey anlatmıyor mu?" dedi.

Alaycı bir şekilde, "Evet, hiçbir konuda ağzımı açmam." diyorum.

"Ben ciddiym, Indie. Önceliklerini belirlemelisin çünkü hayatının bir parçası olmak isteyen, seni gerçekten önemseyen insanlar var. Ama sen onları kendinden uzaklaştırıyorsun. Bence artık onları içeri almanın zamanı geldi."

"Biliyorum," diyorum sessizce, boğazım o kadar daralıyor ki acı veriyor. "Artık bu konuda konuşamam."

"Tamam, anlıyorum." Sırtımı ovuyor ve profesör içeri girdiğinde, önümde oturan Lincoln'den başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum.

Ama nafile, çünkü ona bakıyorum, geniş omuzlarının kapüşonunu nasıl doldurduğunu fark ediyorum, tüm sınıf boyunca. Şapkasının kafasına tam olarak nasıl ters oturduğunu, nasıl sık sık bir o yana bir bu yana kayarak rahatladığını. Omzunun benimkine sürtünmesini özlüyorum. Ders bittiğinde, sinir krizinin eşiğinde tam bir karmaşa içindeyim ama onunla konuşmak için yanıp tutuşuyorum ve hızla toparlanıp onu beklemek üzere sınıftan çıkıyorum. Ortaya çıktığında, tepeme çıkarken nefesim kesiliyor ve bacaklarım titriyor.

Ona "Lincoln, bekle" diye seslendiğimde yanımdan geçip gitmeye başladı.

O durdu ve Rusty de durdu. Lincoln bana dönüp bakmadan, "Sen git, ben seni sonra yakalarım, dostum" dedi.

"Tamam." Rusty bana bakıyor, hüzünlü bir gülümseme veriyor ve sonra beni Lincoln'le yalnız bırakarak uzaklaşıyor.

Arkasını döndüğünde, "Ne var, Indie? Bu hafta sonu bir kızla yatıp yatmadığımı görmek istiyorsun?"

Dudaklarım titriyor ve seks yapmış olabileceğinin farkına varmak beni fiziksel olarak o kadar hasta ediyor ki kelimelerimi çıkaramıyorum.

Sırt çantasının kayışlarını kavırıyor ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Yapmadım. Sadece seni yatıştırmak için düşündüm ama yapmadım."

Omuzlarımdaki gerginlik az da olsa azalıyor ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak kadar değil.

"Bu"-sertçe yutkunuyorum-"seninle konuşmak istememin nedeni bu değil."

Telefonunu çıkarır ve saate bakar. "Yaklaşık beş dakikan var. Koçumla buluşmam gerekiyor."

Tanrım, çok kızgın. Birlikte olduğumuzda normalde gözlerinde bir ışıltı olur. Dudaklarını eğen bir gülümseme, onunla şakalaşmayı çok kolaylaştıran bir hafiflik. Ama böyle olduğunda, kızgın, sinirli ... incinmiş, ne yapacağımı bilemiyorum. Onda hiç böyle bir öfke görmemiştim. Ne diyebilirim ki? Bunu nasıl düzeltebilirim? Çünkü, lanet olsun, bunu düzeltmem gerek. *Onu kaybedemem. En iyi arkadaşımı kaybedemem.*

"Cumartesi için özür dilerim. Ben-"

"Biliyor musun, bir daha düşündüm de, bunun için gerçekten vaktim yok." Bir adım geri atıyor ve damarlarını donarken kalbim soğuk bir karanlığa gömülüyor. Yanağını kaşıyarak, "Brandon iyi olup olmadığını sordu. Ona numaranı verdim, bilirsin, belki onunla yatmak istersin diye. Arkadaşlar ne içindir, değil mi Indie?"

"Lincoln."

Bir adım daha geri çekilir. "Ne istediğini bildiğimi sanıyordum ama sanırım yanılmışım. Pek çok konuda yanılmışım ama Cumartesi günü benimle konuşmaya gelmek yerine yaptığın numara berbattı."

"Biliyorum ve bu yüzden özür dilemeye çalışıyorum."

"Biraz geç kaldın, Indie." Bir adım daha uzaklaştı. "Sonra görüşürüz." "Lincoln, lütfen," diye sesleniyorum ama o çoktan uzaklaşmış.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ama ters yöne, etkinlik merkezine doğru yürürken onları hızla siliyorum ... orada bacaklarım daha fazla dayanamayana kadar koşu bandında koşmayı planlıyorum. *Ne yaptım ben? Ne halt ettim ben?*

Bölüm On Dört

LINCOLN

Annem elinde ev yapımı kurabiyeleriyle yanıma gelerek, "Ee dünü surat asman için sana verdim ama bugün başka bir gün ve surat asma işi bitti," diyor. Tabağı önüme koyuyor ve sonra kanepede yanıma oturuyor.

"Saat sabahın dokuzu. Kurabiye için çok erken."

"Kurabiye için asla çok erken değildir," diyor. "Özellikle de mola verdiğinde." Eğilip bir kurabiye alıyor ve bana uzatıyor.

İç çekerek bir ısırık alıyorum ve başımı kanepeye yaslıyorum.

"Seni bu ruh haline neyin soktuğunu bana söyleyecek misin?"

"Bilmiyorum. Kuaförüne bunun dedikodusunu mu yapacaksın?"

Yüzünü buruşturuyor ve anında pişmanlık yüzünde beliriyor. "Bunun Indie ile bir ilgisi var mı?"

"Ne düşünüyorsun anne?"

"Laura, kurabiyeler nerede?" Annem mutfaktan sesleniyor.

"Burada," diyor annem. Sonra nedense bana "Sen yokken günün her saati kurabiye yiyoruz" diyor.

"Özellikle de oldukça gevşek bir vajinaya tokat atan kıllı taşaklara bakmak zorunda kaldığınızda," diyor Mama ve bir tabak getirip üzerine kendisi için iki kurabiye koyuyor.

"Porno sitesiyle işinin bittiğini sanıyordum," diyorum, bu erteleme için şükrederek.

Annem sanki büyük ikramiyeyi kazanmış gibi gülümsüyor. "Bir tane daha kazandık. Bizimle temasa geçtiklerinde her şey oldukça heyecan vericiydi."

Annemlerde ciddi bir sorun var. "Tebrikler, sanırım."

Annem durup birkaç nefes beni inceliyor ve sonra karşımızdaki koltuğa oturuyor. "Alnında bir kırıksıklık var, Laura."

"Evet, biliyorum."

"Bebeğimizin alnında neden bir kırıksıklık var? Buruşukluk olmamalı. Şükran Günü tatilindeyiz. Sevdiğin gibi güveçte tavuk ve fazladan kızılıklı findıklı ekmek yapıyorum, böylece onları

Okul seninle. Evde neşe olmalı. Çok ama çok neşe. Kırışmak yok."

"Michelle, Indie'ye kızgın."

"Sana ve Indie'ye kızgınlım," diye düzeltiyorum onu, koltuğa geri yaslanarak.

Annem elini kaldırıp ayağa kalkıyor. "Bu senin suçun, Laura. Sana karışmamamı söylemiştim. Şimdi izin verirsiniz, gidip büyük yaraklara bakmam gerekiyor."

Bu noktada hiç şaşırmadım.

Annem gittiğinde bana doğru dönüyor ve elimi tutuyor. "Ne oldu?"

Bu konuyu annemle konuşmak istediğimden değil, çünkü Indie'nin annesine en başta çok fazla şey söyleyen o, ama bu beni de yiyip bitiriyor. Şükran Günü'nün tadını çıkarmak ve burada olduğum birkaç gün boyunca somurtmamak istiyorsam başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyorum.

Başımı yana eğerek annemin gözlerinin içine bakıyorum ve "Ondan hoşlanıyorum" diyorum.

Gülümsememeye çalışarak dudaklarını büzüyor. "Tamam." Acı çekiyor, sevincini bastırıyor, ama dışarı çıkmasına izin vermiyorum. Bu onun cezası.

"Ve aramızda garip bir şeyler var. Arkadaş olmaktan bahsettik ve daha önce hiç hissetmediğim güçlü bir ilişki geliştirdik. Neredeyse Hartley ve Asher ile olan arkadaşlığımdan daha güçlü bir arkadaşlık gibi geliyor. Her şey için ona gidiyorum ve her pazar takılıyoruz. Oyun oynamak ve film izlemek gibi aptalca şeyler yapıyoruz. Pazar günleri ikimiz de izinli olduğumuz için o gün rahatlıyoruz; en azından şimdilik öyle."

"Kulağa hoş geliyor."

"Öyleydi. Her şey güzeldi." Elim alnıma bastırıyorum, hâlâ Indie'nin aklından neler geçtiğini anlamaya çalışıyorum. "Indie konferans şampiyonu oldu ve tabii ki ben ve çocuklar takımı desteklemeye gittik. Orada inanılmazdı anne. Büyüleyiciydi. Ayaklarının üzerinde hafif, topla hızlı. Galibiyet golünü attı. Ödüllerden ve kutlamalardan sonra tribünlere geldi ve bana sarıldı. Kollarıma atlaması ve bana sarılması çok doğaldı. Ve sonra ... annesi araya girdi."

"Beth orada mıydı?"

"Evet. Indie onun orada olacağını düşünmemişti. Ondan sonra işler giderek garipleşti. Indie gerildi ve o gece, konferans galibiyetini kutladığımız beyzbol çatı katında, Indie tamamen farklı biriydi.

kişi. Önce onu bulmam gerekti ve bulduğumda beni takımındaki bir birinci sınıf öğrencisiyle tanıştırmaya çalıştı." Annem yüzünü buruşturuyor ve ellerine bakıyor. "Sanki annesiyle yemeğe çıkmak bir şalteri indirmiş gibiydi. Birbirimize fiziksel olarak yaklaşmadık. En fazla el ele tutuştuk." Yatakta sarılmaktan bahsetmiyorum çünkü bunu itiraf etmek garip geliyor. "Belki de işleri çok ağırdan alıyoruzdur, ilişkinin sınırlarını aşma yönünde ilerliyoruzdur diye düşündüm."

"O çizgiyi geçmek mi istiyorsun?"

"İstedim," diyorum bitkin bir nefesle. "Bir ilişki istemedim. Ciddi bir şeye başlamak istemedim ama onu tanıdıkça ve onunla takıldıkça ona daha çok bağlandım. Ben ..." Başımı kaşıyorum, biraz utanıyorum. "Geçen gece onu öpecektim, bir sonraki adımın uygun olup olmadığını görmek için, ama sonra bana başka birini ayarlamaya çalıştı ve basketbol takımındaki bir çocukla konuşmaya gitti."

"Oh, özür dilerim. Kaba görünmek istemem ama Indie'nin kararsızlığının benimle ne ilgisi var?"

"Beth'e söylediklerin, beni ayartman, tüm o saçmalıklar. Beth Indie'ye söyledi ve sanırım bu onu korkuttu. Onu tanıyamadım bile. Sonra bana en son ne zaman seks yaptığımı sordu ve sevişmem gerektiğini söyledi."

"Tanrım." Annem alt dudağını ısıırıyor. Söylemek istediği ama söyleyemediği bir şey var.

"Ne var anne?"

Başını iki yana sallıyor. "Bunu söylemek benim işim değil ve bu konuda konuşursam, sadece yaymamam gereken dedikodulara katkıda bulunmuş olurum."

"Neden bahsediyorsun? Indie hakkında mı?"

Başını sallıyor. "Indie'nin ailesiyle ilgili." Elimi sıktı. "Ben olsam onu biraz rahat bırakırdım. Onunla konuşmayı dene."

"Şu anda onunla gerçekten konuşmak istemiyorum." "Yalan." Annem yan tarafımı dürtüyor.

"Beni inciten o, anne."

"Bunu anlıyorum, ancak bazen acı veren kişi aslında içten içe acı çeken kişidir. İkinizin arasını düzeltmeye çalışamayacak kadar kırılmış hissediyor olabilir. Nereden başlayacağını bilmiyor olabilir ve seni iyi tanıdığım için dinlemeye istekli olmayabilirsin." *Hay sikeyim. Dinlemedim. Dinlemeye istekli değildim.*

Indie'nin ona zarar verebilecek bir şeyi içinde tuttuğu düşüncesiyle göğsüm sıkışıyor.

"Eğer bir şeye üzülyorsa bana söylemesi gerekirdi." "Muhtemelen, ama inkar da ediyor olabilir. Bu sana kalmış, Linc, ama ben olsam Özellikle de şu anda, eve döndüğünde. Muhtemelen bir arkadaşına her zamankinden daha fazla ihtiyacı var."

Annem bacağımı okşayıp ayağa kalkıyor ve beni orada kendi düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Kırılmış mı? Acı verici bir şey sakladığını fark etmeyecek kadar dikkatsiz miyim gerçekten?

Etkileşimlerimizi düşünüyorum ve aklıma takılan tek şey, geceleri sarılmak için ne kadar çaresiz olduğu, onu yakınımda tutmamı ve bırakmamamı istediği. Bunun annemin bahsettiği şeyle bir ilgisi var mı?

Indie'nin acı çekiyor olabileceği, belki de bir şeyleri kaçırmış olabileceğim düşüncesi içimi yakıyor. Derin duyguları konusunda pek açık değil, gerçi Scarlett'le paylaşmak istediği her şeyi paylaştığından şüpheleniyorum, ama mutlu olup olmadığını merak ettiğim anlar oldu. İlk etkileşimlerimizdeki öfkeli kıızı bir süredir görmüyorum. Ama bu onun iyi olduğu anlamına gelmiyor.

Bu da acımı bir kenara itmem ve Indie için neler olup bittiğini dinlemem gerektiği anlamına geliyor. Kendime karşı da dürüst olmalıyım.

Gerçek mi? Tek istediğim oyken Indie'nin beni başka bir kızın kollarına itmeye çalışmasından nefret ediyorum.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Umarım aptalca geri tepmez.

SİNİRLER. Indie'nin evinin önünde dururken hissettiğim şey bu. Ki bu çok saçma. Nerede oturduğunu hatırlamak için mahallesinde birkaç yanlış dönüş yapmam gerekti ama sonunda buldum. Ancak, tüm bu yanlış dönüşler ona ne söyleyeceğim konusunda beni daha da gerdi.

Öfkemi bir kenara bırakıp yirmi dakikalık yolu kat edecek kadar cesaret kazanmam bütün günümü aldı. Annem bir tabak daha taze pişmiş kurabiyeyle kapıdan itti. Özür diledi.

Özel hayatım hakkında konuşmak, annemle olmadığı sürece bir daha yapmayacağına yemin ettiği bir şeydi. Özür diledikten sonra bana Indie ile konuşmamı söyledi.

İşte buradayım.

Kapısının eşiğinde, hala her şeyden emin değil.

Ama kapı açılıp da Indie *benim* Brentwood beyzbol kapüşonlarımdan birini giymiş, şiş ve kırmızı gözlerle görüldüğünde, kalbim yerinden çıkacak gibi olurken öfkem kayboluyor.

"Lincoln," diyor şaşkınlıkla ve sonra hızla gözlerini siliyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Lanet olsun.

Bu *benim* Indie'm değil. Benim güçlü, demir iradeli kızım.

Bu Indie acı çekiyor. Hassas.

Sefil.

Hay sikeyim. oluyor?

Her ne olursa olsun, bu acıyı onunla birlikte omuzlayacağım.

Çünkü zaten yapmam gereken şey buydu.

"Ayakkabılarını giy. Benimle geliyorsun." "Lincoln, bu doğru mu bilmiyorum-"

"Hayır'ı cevap olarak kabul etmiyorum. Ayakkabılar. Şimdi, Indie."

Kapının arkasına uzanıp bir çift UGG giymeden önce bir an tereddüt ediyor. Kapüşonunun cebinden telefonunu çıkarıyor ve "Hemen anneme mesaj atayım" diyor.

İşi bittiğinde, garaj yolundan cipime doğru ilerliyorum ve kapıyı ona açıyorum. O bindikten sonra kapıyı kapatıyorum ve nefesimi düzene sokuyorum. Kısa süre sonra motorun gürültüsüyle caddeden aşağıya, daha önce defalarca gittiğimi fark ettiğim yakındaki bir parka doğru yola çıkıyorum.

Indie'nin benden sadece yirmi dakika uzakta büyüdüğünü ve birbirimize hiç rastlamadığımızı bilmek çok garip hissettiriyor.

Cipimi küçük bir göle bakacak şekilde park , sonra bagaj kapağına çıkıyorum.

"Geliyor musun?"

Arabamın arkasına doğru ilerlerken yavaş hareket ediyor. Ellerini kucağına koyup başını öne eğdiğinde omuzlarımız birbirine değiyor.

Orada sessizce oturuyoruz, rüzgâr gölün suyunu hafifçe tekmeleyip kayalık kenarlara çarpıyor. Neyse ki bu gece hava çok soğuk değil.

Michigan'da sonbahar. Aslında mükemmel bir gece.

Bu konuşmaya nasıl başlayacağımı bilemediğimden, bana çocukluğumdaki bir şeyi hatırlatan göle bakıyorum.

"Eskiden gölün arkasındaki sahada oynardım. Atıcıların utancı ve vurucuların rüyası haline gelmişti. Çitler göle doğru uzandığından, asla bir vuruştan vazgeçmek istemezsiniz çünkü topun suya düştüğünü görürdünüz. Sekizinci sınıfta Hector Valdez sahaya çıkana kadar o korkunç plop'u görmeyen tek atıcı bendim. Adam üniversiteli bir çocuğa benziyordu. Tam kalenin üzerine bir falsolu top attım, sopasını geriye doğru eğdi ve top göle doğru yelken açarak büyük bir sıçrama yaptı. Utanç vericiydi. Maçtan sonra göle gidip topu çıkardım ve bir daha asla falsolu top atmamam gerektiğini hatırlatması için uzun süre sakladım."

"Öyle mi?" diye soruyor, sesi titrek ve zayıf.

"Elbette, ama bu bana asla çok iyi olmadığını ve her zaman gelişmeye açık olduğumu hatırlattı."

"Evet, anlıyorum."

Ona doğru dönüyorum ve parmaklarımla çenesini oynatıyorum, böylece bana bakmak zorunda kalıyor. Dudakları titriyor, gözleri doluyor ve sonra yıkılıyor.

"Lincoln, özür dilerim," diye ellerine sarılıp ağlıyor. "Çok üzgünüm."

Bagajın içine doğru ilerliyorum, baş boşluğu için minnettarım ve onu kucağıma çekiyorum, böylece bana sarılıyor. Hıçkırıklar vücudunu sararken başı doğrudan göğsüme düşüyor. Elimi sırtında aşağı yukarı gezdirerek vücudunu sakinleştirmeye çalışıyorum. Birkaç dakika sürüyor ama sonunda sakinleşiyor ve sadece gözlerinden yaşlar akıyor.

"Ne düşünüyordum bilmiyorum. Sadece bunalmışım ve aptallık ettim. Sana asla o şekilde hakaret . Bu yersizdi ve kendi şeytanlarımla savaşıyordum ve onları sana yansıttım. Bunu asla yapmamalıydım. Çok özür dilerim Lincoln, lütfen beni affet."

Gömleğimi sıkıca kavrarken kulağına usulca "Şşşt," diyorum.

Tanrım, onu tekrar kollarıma almak iyi hissettiriyor.

"Benim için çok önemlisin, Lincoln." Gözlerimin içine bakıyor, gözleri yaşlarla dolu. "Sen benim insanımsın."

Yanağını kavriyorum ve başparmağımla gözyaşlarını siliyorum. "Sen de benim insanımsın, Indie."

"Lütfen bana bunu berbat etmediğimi, hala arkadaş olabileceğimizi, hala takılabileceğimizi ve Pazar günlerinin bizim günlerimiz olduğu normale dönebileceğimizi söyle."

ve pazartesi siki bir bacak antrenmanından sonra garip bir şekilde birlikte duş aldığımız. Sınıfta yanına oturup kahvemizi paylaştığımız günler." Beni daha siki kavırıyor. "Her şeyin yoluna gireceğini bilmeye ihtiyaım var."

"Tabii ki her şey yoluna girecek."

Mantıklı gelmeyen şey, bunun için *neden* bu kadar çaresiz olduğu. Yaptığı şey o kadar da korkunç değildi. Sadece kızmıştım ve muhtemelen aşırı tepki verdim. *Peki bu onu neden bu kadar kötü etkiledi?* "Neden?" Yumuşakça sordum. "Bu senin için neden bu kadar önemli?"

Arkasına yaslandı, gözleri benimkileri arıyor. " nk  seni  zl yorum, Lincoln. Sensizlik çok acı verici." Başımı sallıyorum.

"Hayır, gerçek sebebi istiyorum."

"Gerçek sebep bu." Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor.

Hayal kırıklığına uğradım. Ona ailesi hakkında sorular sormak istiyorum ama annesi söz konusu olduğuunda onu daha da kızdırmak da istemiyorum. Bir şeylerin yanlış gittiğini anlamamın tek nedeni annesinin dedikodusu olurdu ve buna bir kez daha yenik düşmek istemiyorum.

"Her şeyin normale dönmesini istemiyor musun?" diye soruyor, sesi titrek, kırılmaya hazır, gözlerindeki endişe beni kesip geçiyor.

"İstiyorum," diye cevap veriyorum, sonra omuzlarının gevşediğini görüyorum. "Ama aynı zamanda birbirimize karşı gerçek olmak istiyorum. Seni rahatsız eden bir şey var, maçtan sonra olan bir şey ve bana bundan bahsetmiyorsun. Sanırım bu kadar sinirlenmemin asıl nedeni bu. Yani, evet, beni biriyle tanıştırmaya çalışman yüzüme bir tokat gibi geldi ama beni hazırlıksız yakalayan kişiliğindeki değişiklikti ve benimle konuşup neler olduğunu anlatmak yerine beni kendinden uzaklaştırdın." enesini kaldırıp "Neler oluyor Indie?" diye soruyorum. Cevap vermeyince başımı arkaya yaslayıp i geçiriyorum. "Lanet olsun Mayhem, eğer benimle önemli şeyler hakkında konuşamıyorsan, o zaman burada gerçekten ne yapıyoruz?"

Başını  ne eğiyor ve gömleğimin kumaşıyla oynamasını izliyorum. Bir şey söyleyeceğini sanmıyorum ama sessizce, "Kimseye söylemedim. Scarlett'in haberi bile yok." Bana bakıyor, gözleri daha fazla yaşla doluyor ve sonunda, "Annemle babamın yaz boyunca birbirlerini aldattıklarını öğrendim," diyor.

Hay sikeyim.

"Indie . . ." Kalçasını sıkıca kavırıyorum. "ok özür dilerim."

Gözyaşları yanaklarından s z l p g mleğime d k l yor, hepsini silmeye çalışıyorum ama çok hızlılar.

"Babamı önce başka bir kadınla yakaladım. Onları birlikte, el ele tutuşurken ve bir otoparkta öpüşürken gördüm. Hayatımda hiç bu kadar çabuk kusmak istememiştim. Anneme söyleyecek cesareti bulmam beş günümü aldı ve söylediğimde bildiğini ve kendisinin de biriyle görüştüğünü söyledi."

"Ne oluyor lan?"

"Evet. Görünüşe göre, annemin babamın sağlık sigortasına ihtiyacı olduğu için birlikteler. Tiroid sorunu var ve ilaçları hayati önem taşıyor. Bir süredir başka insanlarla görüşüyorlar ve ben evdeyken aile olduklarını gösteriyorlar. Ama bu babamın neden ayrıldığını açıklıyor." Başını iki yana sallıyor. "Bu gerçekten kafamı karıştırdı. Neden üzerinde çalışmadıklarını, bunun yerine bittiğini kabul edip başka insanlarla çıkmayı kabul ettiklerini anlamıyorum. Bu utanç verici."

"Lanet olsun, Indie, bu çok boktan. Keşke bana daha önce söyleseydin."

Başını sallıyor. "Sanırım inkar ediyordum." Öfkeyle gözyaşlarını siliyor. "Babama, annemle hayattan çekildiğinde neden benimle de hayattan çekildiğini sormak istiyorum. Onun eti ve kanı olmama rağmen neden benden uzak durduğunu. *Bundan nefret ediyorum*. Ve bazen, sanırım ben de ondan nefret ediyorum." *Kahretsin. Hiç şaşırmadım*.

"Çok özür dilerim."

"Bu sadece ikiyüzlülük, anlıyor musun? Annemin tüm yaz boyunca beni tavlama çalışması beni daha da acılaştırdı, bu yüzden seninle tanıştığımda çok öfkeliydim. Sanki tek değerim bir tuzakmış gibi. Yani, o kim oluyor da kendi hayatını tamamen batırmışken benim aşk hayatıma karışıyor? Sadece kağıt üzerinde evli olduğu bir adamla yaşarken nasıl sağlam bir ilişkiyi destekleyebilir?"

"Evet, berbat bir durum. Neden bu kadar kızgın olduğunu şimdi anlıyorum. Annem böyle bir şey yapsa ben de aynısını yapardım."

"Geçen gece onunla konuşurken, bizim hakkımızda ne kadar haklı olduğuna dair kendini beğenmiş gülümsemesini izlemek beni öfkeliendirdi. Onun yanıldığını kanıtlamak istedim."

Ve işte orada.

"Ve bu aptalcaydı. Çünkü yakınımdaya tutmam gereken tek kişiyi uzaklaştırdım." Elleri göğsümde geziniyor. "Üzgünüm, Lincoln. Lütfen bana iyi olacağımızı söyle."

Gözleri yalvarıyor, yakarıyor, güvence istiyor ve ben onu daha fazla reddedemiyorum. Her şeyin normale dönmesini ben de en az onun kadar istiyorum.

Daha fazlasını istiyorum. Ama o köprüyü nasıl geçeceğimi bilmiyorum, en azından henüz değil, ve kesinlikle şimdi değil ne kadar duygusal olduğum için.

Ellerimi yanlarında aşağı yukarı gezdirerek, "Her şey yoluna girecek Mayhem," diyorum.

Titrek bir nefes aldı ve "Gerçekten mi?" diye sordu. Başımı salladım. "Gerçekten."

Ve sonra kollarıma yığıldı. Başını omzuma koydu, kollarını bana doladı. Kollarımın arasında hıçkırırken onu daha da sıkı kavradım.

"Özür dilerim Lincoln. Gerçekten üzgünüm."

"Özür dilemene gerek yok, bebeğim."

"Ama ben-"

"Ama önemli değil, Indie. Benim anlattığım kadar büyük bir mesele değil. İncindim ve öfkələndim. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Jeep'imde öylece oturuyoruz, kurabiyeler yenmemiş, o bana tutunuyor, bana sarılıyor, beni can simidi olarak kullanıyor, ben ise her saniyesini içime çekiyorum. Bildiğim iki şey varsa, o da annemin bilge bir kadın olduğum ve bu kıza o kadar değer verdiğim ki, denesem bile uzun süre uzak kalamayacağım.

Indie uzun vadede aklımda hiç şüphe yok. Sadece arkadaşlık için bile olsa hayatımda her zaman ihtiyaç duyacağım biri.

Kusacağım.

Neden? Neredesin sen?

Indie: Arabamda, garaj yolunuzda, yolcu koltuğumda kusmayı ya da arabayla uzaklaşmayı düşünüyorum.

Lincoln: İkisi de olmasın ama onun yerine eve girmeye ne dersin?

Anneleriniz benden nefret edecek.

Lincoln: Ya da seni sevecekler. Gel kapıyı çal.

Hareket edemiyorum.

Gelip seni almamı , değil mi?

Kırılğan bir durumdayım. Annemle babam "tatlı" için sevgililerine gittiler. Burada mücadele ediyorum, Castle.

Hemen geliyorum bebeğim.

Mokasenlerimi giyiyorum, annemin bana her yıl aldığı aynı hediye. Onları gerçekten sevmiyorum ama de giyiyorum. Yüreğim kaldırmıyor

Anneme terliklerden hoşlanmadığımı söylerim. Bana aldıkları çiftlerin sayısıyla cömert kalplerinin kırılacağından eminim. Endişelenmeyin, evde olduğum zamanlar için bir çiftim ve üniversitede olduğum zamanlar için bir çiftim var. Beni koruyorlar.

Ön kapıyı açıyorum ve bir sonbahar rüzgârıyla savruluyorum, Indie'nin kırmızı Mazda'sına doğru koşarken yerdeki yapraklar havalanıyor ve ayaklarımın etrafında dönüyor. Onu direksiyona bakarken görüyorum, hala alıştığımdan biraz daha farklı görünüyor -daha ... çekingen- ve işte o zaman evde olmanın onun için ne kadar zor olduğunu anlıyorum. *Ve kimseye söylememiş.*

Üzgün görünüşü bana onunla ilk tanıştığım zamanı hatırlatıyor. Kızgın. Hayata karşı. Ama okula döndüğünde, ailesinin dramından uzakta, gelişti. Ben de onun ne kadar güzel ve havalı bir kız olduğunu tanıdım.

O kızı geri getirebileceğimi umuyorum.

Arabasının kapısını açtım ve göz hizasına kadar çömeldim. Elimi uzatıp ona gülümsüyorum. Elimi tutuyor ve arabadan iniyor ama eve doğru yürümeden önce onu kucaklıyorum ve o da kollarını bana doluyor, başı göğsüme düşüyor. Başının arkasını kavriyorum ve düz ve omuzlarının üzerinde şekillendirilmiş pürüzsüz saçlarına bir öpücük konduruyorum.

Uzaklaştığımda kıyafetini inceliyor ve kendi kendime gülümsüyorum. O giyinmişti

Yukarı.

Siyah dar kot pantolon, göğüslerini tamamen saran bordo kazak doğru yollar, altın küpeler ve siyah botlar.

"İyi görünüyorsun, Mayhem. Güzel de kokuyorsun." Şakayla karışık çenesine dokunuyorum. "Benim için süsleniyor musun?"

Gözlerini deviriyor. "Sen öyle san. Bu anneleriniz için." Arabasına yaslanıp kıcını mükemmel bir şekilde görmemi sağlıyor ve bir pasta çıkarıyor. "Fransız ipeği, kendim yaptım."

"Giyinip süslenmiş ve tatlı getirmiş. Kahretsin, Mayhem, sadece öldürebilirsin

Ben."

"Kes şunu." Şakacı bir şekilde karnıma vuruyor.

Kıkırdayarak onu omuzlarından tuttum ve ön kapıya doğru yürüttüm. Eve girmeden önce eğilip fısıldıyorum, "Geldiğiniz için teşekkürler."

Bana bakıyor, takdir dolu bakışları doğrudan kalbime yöneliyor. "Hayır, Lincoln. Beni davet ettiğin için teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı tahmin ettiğinden çok daha büyük."

"Evimize her zaman davetlisin," diyorum ve başının tepesine bir öpücük daha konduruyorum çünkü bu temasa ihtiyacım var. Her şeyin yolunda olduğunu, normale dönmeye çalıştığımızı bilmesine ihtiyacım var.

Kapıyı açıyorum ve anında bizi inlemeler ve deri tokatlamaları karşılıyor.

"Michelle, Şükran Günü'nde olmaz."

"Aklıma bir şey geldi ve işe yarayıp yaramadığını görmek istedim." "Indie her an burada olabilir. Pornoyu kapat."

Tanrım, lanet olsun. Bana yardım et.

Sıkılmış bir çeneyle evin içinden sesleniyorum. "Indie burada." "Aman

Tanrım, Michelle, kapat şunu." Sesler yükseliyor ve Indie

başını göğsüme gömüyor, gülüyor.

"Bu kapatma düğmesi değil. Bu ses düğmesi. Bir şeylere dokunmayı bırak, daha da kötüleştiriyorsun." Sesler kesiliyor ve çalışma odasından yüzlerinde garip bir gülümsemeyle çıkan her iki annenin de toplu bir iç çekişini duyuyorum.

Indie'ye dönüp, "Annelerim popüler bir porno sitesini güncellemek için işe alındı. Şükran Günü'nde porno izlemekten hoşlandıkları için değil. Bu bir aile geleneği falan değil."

"Teknik olarak, bu bizim ikinci porno sitemiz," diyor Mama, parmağıyla gökyüzünü işaret ederek eğiliyor ve düzeltmesini ekliyor.

Annem onu geri çekiyor ve "Ayrıntıları bilmesine gerek yok" diyor. Parlak bir şekilde gülümseyen annem öne çıkıyor ve Indie'yi kucaklıyor. "Seni tekrar görmek harika, Indie. Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, Bayan Castle."

"Bana Laura deyin, bu da eşim Michelle."

Annem elini sıkmak için uzatıyor, çünkü pek sarılmayı sevmiyor ve Indie onun elini tutarak nazıkçe sıkıyor. "Michelle, seninle tanıştığım çok memnun oldum. İkinci porno sitesi işin için tebrikler. Heyecan verici olmalı."

"Teşekkür ederim. Ve evet, bizi diken üstünde tutuyor, bu kesin. Lincoln için pornoyu mahvettiğine de eminim, ki bu harika bir şey."

"Yapamaz mısın?" Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünerek soruyorum. Indie'nin turtasını anneme uzatıyorum ve "Indie bize turta yaptı" diyorum.

"Fransız ipeği. Michelle, en son ne zaman Fransız ipek turtası yediğimizi hatırlıyor musun? Cancun'daydı. ." Kaşlarını oynatıyor ve ben içimde yavaş yavaş ölüyorum.

"Hey," diye bağırarak dikkatlerini çekiyorum. "Biz ne hakkında konuştuk? Misafiriniz sapkın zavallılar gibi davranmayın."

Indie yanımda gülüyor ve ona baktığımda elini ağzına kapatıyor, gözleri özür dolu.

"Ah evet, Lincoln'ün bunu istediğini hatırlıyorum ama sanırım annenin poposuna bakmakla o kadar meşguldüm ki hatırlayamadım," diyor annem, turtayı annemden alıp mutfağa doğru yürürken. Annem de hemen arkasından onu takip ediyor ve ben kapıya yaslanıp başımı tahtaya dayıyorum.

"Bu gece ne olursa olsun, lütfen bunu bana karşı kullanma."

Indie sırtımı sıvazladı. "Hiçbir söz veremem."

"CAIN WEST DE KİM?" Annem elindeki kartları masaya fırlatarak soruyor.

Indie yanımda kıs kıs gülüyor ve ben de nazikçe "Anne, bu Kanye West" diyorum.

"Ne?" Ellerini havaya kaldırır. "Bu çok saçma. Bu insanları nasıl tanıyabilirim ki?"

"Belki de erkeklerin taşaklarının havada uçuşmasını izlemeyi bırakıp biraz popüler kültüre bakmalısın," diyor annem, İnsanlığa Karşı Kartlar kartlarımızı toplayıp kutuya geri koyarken.

"Bunu söyleyen, fortlamanın ne olduğunu bilmeyen bir kadın," diyor annem. "Bunun vajina osuruğu olduğunu çok iyi biliyorsun."

Parmaklarımı alnıma bastırıyorum ve "Vajina osuruklarını biraz azaltabilir miyiz lütfen?" diyorum.

"Bu doğal bir şey ve bence toplumun bunu kucaklaması gerekiyor, ayıplaması değil" diyor annem, bir kadının alt bölgelerinden gelen gazdan bahsederken fazlasıyla ağırbaşlı görünüyor. Ve evet, flatus ve alt bölge kelimelerini bilmemin tek nedeni annemin eğitim dediği çılgınlık.

"Ya da oğlunuz ve arkadaşıyla vajina osuruğu hakkında konuşmayız."

Annem bana göz kırpmıyor. "O zaman yanaklarındaki o tatlı allığı göremezdim."

Masadan kalkarak elimi Indie'ye uzattım ve "Biraz temiz havaya ihtiyacımız var" dedim.

Bir kahkaha atarak elimi tutuyor ve onu arka verandaya açılan sürgülü cam kapıya götürüyorum. Kanepeden bir battaniye kapıyorum ve sonra

kapıyı arkamızdan kapatarak dışarı çıktı. Neyse ki, meraklı gözlerden biraz mahremiyet sağlayan bir bölmemiz ve vajina osuruğu ve *Cain* West saçmalığından biraz huzur bulmak için mükemmel olan bir sundurma salıncağımız var.

Yastıklı salıncağa oturuyorum ve Indie'nin de oturabilmesi için onu sabitliyorum. Yüzünü ağaçlara dönmek yerine bana dönüyor ve bacaklarını benimkilerin üzerine atıyor. İkimizi de battaniyeyle örtüyorum ve sonra bir kolumu salıncağın arkasına, diğerini de bacağının üstüne koyuyorum.

"Rahat mısın?" Ona soruyorum.

"Son derece." Bakışlarını üzerimde hissediyorum ve sonra kıkırdıyor. "Ne?"

Elini uzatıp başparmağını çenemde gezdiriyor. "Seni annenlerle görmek gerçekten çok hoş. Lincoln'ün bu utanç verici halini seviyorum ve en iyi yanı da onların maskaralıklarıyla uğraşırken onlara karşı asla kaba ya da saygısız olmaman."

"Yani, evet, sinirlerimi bozuyorlar ama aynı zamanda bana onlar olmadan asla sahip olamayacağım bir hayat verdiler. Öz annem bir uyuşturucu bağımlısıydı ve öz babam da daha iyi değildi. Beni doğar doğmaz bırakmışlar ve annelerimi arayıp uyuşturucu bağımlısı yeni doğmuş bir çocuk isteyip istemediklerini sormuşlar."

Göğsünü sıkıyor ve daha uzun oturuyor. "Aman Tanrım, bağımlılıkla mı doğdun?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet, öz annem tüm hamileliğini kullanmış. Bu kadar güçlü ve sağlıklı çok şaşırtıcı. Ama annemler için çok zordu. Ortaokuldayken bir diva anı yaşadım ve annelerime öz ailemle yaşamak istediğimi söyledim."

"Hayır, yapmadın."

Başımı salladım. "Ne yazık ki ve ne yazık ki yaptım. Beni annemin ailesinin evine götürdüler ve beni öz aileme götürmelerini söylediler. Büyükbabam ve büyükbabam beni arabaya bindirip Detroit'e doğru yola çıkana kadar ciddi olduklarını düşünmemiştim. Doğum hikayemi, annemin beni sağlığıma kavuşturmak için çektiği acıları orada dinledim. Ağladım ve beni anneme geri götürmeleri için yalvardım. Beni ancak hayatımın geri kalanını beni yetiştirmek için yaptıkları fedakarlıkların kıymetini bilerek geçirirsem geri söylediler. O andan itibaren, annem bana tuzak kurmaya çalışıyor olsa bile, önüme ne çıkarırlarsa çıkarsınlar katlandım."

Indie kıkırdar. "Her şey yolunda gitti."

"Öyle oldu." Ağaçlara doğru bakıyorum. "Bana harika bir çocukluk yaşattılar ve her şey normal bir aileden biraz daha farklı olabilir ama birbirimize karşı sevgimiz ve takdirimiz var ve önemli olan da bu."

Indie'nin eli saçlarıma gidiyor ve kısa tellerle oynuyor. "Normal olan o kadar da harika değil. Annem geleneksel Şükran Günü yemeğini hazırladı ve biz de masada oturduk, birbirimize ne söyleyeceğimizi bilemeden, sessizce yemek yedik. Buraya gelmeyi, güveçte tavuk yemeyi ve annenin izlediği porno hakkında konuşurken patates kızartmayı tercih ederdim."

"Teknik olarak izlemiyorum. Üzerinde çalışıyorum." Burnuna vuruyorum ve o da gülümsüyor. "Büyük fark var, Mayhem."

"Her halükarda, birbirinize duyduğunuz sevgi bu Şükran Günü'nü çok daha güzel kılıyor. Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Burada her zaman hoş karşılanırsın, Indie."

"Evime her zaman davetlisiniz diyeceğim ama ailemin sevgililerinden biriyle karşılaşmanızdan korkuyorum."

"Evet." Elimi çenemin üzerinde gezdiriyorum. "Bu garip olmalı."

"Öyle de diyebilirsin. Ama onlar hakkında konuşmak istemiyorum."

"O zaman ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Herhangi bir şey. Pazartesi günleri antrenmanlara geri dönecek misin?"

"Bilmiyorum, beni yine Yasemin'le bir araya getirmeye mi çalışacaksın?"

Kıkırdıyor. "Hayır, dersimi aldım."

"Ve Brandon, sen . . bilirsin, onu tanımaya çalışıyor musun?"

Gözleri benimkilere dikildi. "Hayır. Neden, onu tanımamı mı istiyorsun?"

"Ne istersen yapabilirsin Indie," diyorum ciddileşerek. "Ama şu anda sahip olduklarımızdan memnun olduğumu bilmeni istiyorum."

"Peki bu tam olarak nedir?"

Elimi saçlarına götürüp ipeksi telleriyle oynuyorum ve cevabı bulmak için zaman kolluyorum. Aramızdaki şey tam olarak nedir? Bunun bir arkadaşlık olduğunu söylesek de, bundan daha derin olduğunu biliyorum. İşin içinde duygular var, ikimizin de itiraf etmek istemediği ama söz konusu birbirimiz olduğunda büyük ölçüde güvendiğimiz duygular.

O çizgiyi aştığım an bu mu?

Bütün gece onu annemlerle izlerken çok gerçek, çok doğru hissettim. Şakalaştılar, oyunlar oynadılar, turta yeme yarışması yaptılar. En çok pasta yiyen *doğal olarak* ben oldum ama Indie de bana fark attı. Mükemmel uyum sağladı ama önümüzde nasıl yol alacağımı bilmediğim o kadar çok şey var ki, mesela askere alındığımda ne olacak? O profesyonel olmak istiyor, peki ikimiz de hayallerimizin peşinden koşarken ve potansiyel olarak ülkenin zıt taraflarındayken, programlarımız ne olacak? Bu sadece kalp kırıklığına yol açabilir ama onun hayatımda olmaması da bir seçenek değil.

Uzun bir nefes vererek başımı yana çeviriyorum ve "Biliyorsam ne olayım, Indie. Ama senden çok hoşlanıyorum ve hayatımdan çıkmanı istemiyorum." Kötü bir cevap ama kendimi ifade etmekte zorlanıyorum.

"Brandon'ın benimle ilgilenmesi seni neden ilgilendiriyor?" diye soruyor ve bunu söylerken neredeyse nefesini tutuyormuş gibi görünüyor.

Bu gece sorularla geliyor.

Elimi ağzıma götürüp doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum, onun da aynı şekilde hissettiğini, bu işte yalnız olmadığımı umuyor ve dua ediyorum.

Ona doğru dönerek dürüstlüğü seçmeye karar verdim, çünkü dürüst olduğumuzda en yakın biz oluruz. *Tamamla*. "Çünkü benimle takıldığın gibi başka erkeklerle takılmanı istemiyorum."

Gülümsüyor ve kazağımın üç düğmesiyle oynuyor. "Beni tamamen kendine mi istiyorsun, Castle?"

"Bu bir sorun mu?"

Başını sallıyor. "Ben de seni tamamen kendime istiyorum."

Sanki vücudumda bir baraj yıkıldı. İçime bir rahatlama doldu - o da *benimle aynı şeyi istiyordu*. Bu çılgın, kafa karıştırıcı duygular söz konusu olduğunda yalnız değilim.

"Öyle mi?" Elim boynunun arkasına götürerek soruyorum.

Başını salladı. "Evet." Dudaklarını yalıyor ve kısaca benimkilere bakıyor.

Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Bir keresinde benim cipimdeydik. Dudaklarını ıslattı, eğildi ve yemin ederim onu öpmemi istedi ama ben aramızdaki boşluğu kapatamayacak kadar korkaktım.

Ama bu gece? Kahretsin, bu gece, kendimi tutabileceğimi sanmıyorum, son birkaç gündür yaşadığımız her şeyden sonra, annemlerle etkileşime girdiğini, onlarla gülüp şakalaştığını gördükten sonra ve beni kendisi için talep ettikten sonra değil.

Doğru hissettiriyor. Sanki ilişkimiz bu ana kadar inşa edilmiş, gerginlik ikimiz de kopma noktasına gelene kadar lastik bir bant gibi gerilmiş gibi -Bir sonraki adım için hazır.

Bir sonraki adım için
hazırım. Hem de çok
hazırım.

Yavaşça onu ensesinden tutup kendime doğru çekiyorum ve mükemmel açığı yakalamak için başımı yana doğru eğiyorum. Aramızdaki boşluk azalıyor ve dudaklarımı onunkilere değdirmeden hemen önce, yumuşak, mükemmel dudakları benimkilerle birleşmeden önce keskin bir hava girişi duyuyorum.

İlk başta sadece hafifçe bastırıyorum. Hızlı hareket etmiyorum, çünkü istediği şeyin bu olmaması ihtimaline karşı tepkisini ölçebilmek istiyorum. Ama elleri başımın yanına düştüğünde ve öpücüğü yoğunlaştırdığında anlıyorum. Bu *tam olarak* onun istediği şey.

Teşekkürler.

Kucağıma oturana kadar onu daha yakına çekiyorum. İyi bir açığı yakalaması için başımı arkaya eğiyorum ve ağzımı ele geçirmesine izin veriyorum.

Yavaş, durgun öpücüklerle dudakları kabarık bulutlar gibi, yumuşak ve peluş bir şekilde benimkilerin üzerinde geziniyor. Onunla ilk tanıştığım da dudakları dikkatimi çekmişti, hemen ilgimi çekmişlerdi ve şimdi beni öptüğüne göre, onlara bakmak için iyi bir nedenim olduğunu biliyorum. Ağzımın üzerinde açıldıkça tüm düşüncelerimi kaybetmeme neden oluyor.

Dillerimiz birbiriyle çarpıştığında ikimiz de inliyoruz. Ellerimi kalın saçlarına gömüyorum, başının gittiği yönü parmaklarımla kontrol ediyorum, onu sağa yatırıyorum, sola geri götürüyorum.

Çaresizlik beni pençeliyor, ona sahip çıkmaya çalışırken damarlarımı kemiriyor. Birbirimizi tanıdığımız ayların hepsi güverterdeki salıncağa dökülüyor. Gerginlik, bastırılmış hayal kırıklığı, ona *bir arkadaştan* daha fazla dokunmak istediğim tüm zamanlar.

Onun öpücükleri yavaş, uyuşturucu gibi, karşı konulmaz. Oysa benimkiler çaresizlikle karışık bir aciliyet hissi veriyor.

Onu daha sıkı kavriyorum, daha da yaklaşıyor, göğüsleri göğsüme sürtünüyor ve ben ne yapacağımı bilemeden kalçaları benimkilerin üzerinde sallanmaya başlıyor.

Ahh . . . lanet olsun.

"İkinizin işi bitti mi-"

Indie benden öyle hızlı fırlıyor ki neredeyse salıncaktan uçacak.

"Pardon, öpüştüğünüzü fark etmemiştim," diyor annem. Bariz olanı göstermeyi anneme bırak. *Tanrım. Çok garip.* "Annenin sizin *öpüşen* tipte arkadaşlar olduğunuzun farkında olduğunu sanmıyorum." Paravan kapısından içeri eğilen annem, "Seviştiklerini biliyor muydun, Laura?" diye bağıyor.

"Ne?" Annemin tiz çılgılığını ve sürgülü cam kapıya gelirken ayaklarını yere vuruşunu duyuyorum. Başımı ellerimin arasına gömüyorum. "Onları öpüşürken mi yakaladın?"

"Evet, tam orada, salıncakta, suç mahallinde." "Dil mi?" Annem soruyor.

"Söyleyemeyecek kadar karanlık." Sesini yükselterek, "Linc, dil var mıydı?" diye sorar.

Mahcup olmuş Indie'ye bakıyorum ve "Az miktarda dil vardı" diye cevap verirken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Gözleri açılıyor ve sonra başını omzuma gömüyor. Kolumu ona doladım ve yakın tuttum.

"Aman Tanrım, dil vardı," diyor annem, komşuların duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Dil çıkarıyorlardı," diyor annem ellerini tipik bir beyzbol tezahüratına çırparken. "Dil çıkarıyorlardı."

Annemler iğrenç bir şekilde tezahürat yaparken Indie'ye "İşte bu yüzden insanları eve davet edemiyorum," diyorum.

Evine dönebildin mi?

Evet. Scarlett ve ben alışverişe çıktık. Ailesi ona Target için iki yüz dolarlık bir hediye kartı verdi ve biz de hepsini yiyecek Nerf silahlarına harcadık.

Nerf silahları, gerçekten mi?

Onun fikri, benim değil. Bir hedefimiz var ve kanepede oturup kimin daha iyi nişan aldığını görüyoruz.

Biraz kışkandım.

Scarlett'e en iyi arkadaş zamanı sözü vermemiş olsaydım, seni davet ederdim. Ama biliyorsun, sadece vajinalar.

Lincoln: *Sanırım hayatımda ilk kez keşke bir vajinam olsaydı diyorum.*

Indie: *^^Bilmek istemediğim şeyler.*

Lincoln: LOL. Yarın sabah için randevumuz var mı?

Indie: Evet, hazır ol çünkü son seansımızı kaçırdığın için kışına tekme yi basacağım.

Başka bir şey beklemezdim. Scarlett ile iyi eğlenceler. Seninle sonra konuşuruz. Hoşça kal, bebeğim.

Hoşça kal Castle.

Hartley oturma odasına girdiğinde telefonumu yere bırakıp iki elimle saçlarımı karıştırıyorum. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle yanımdaki kanepeye uzanıyor.

Uh-oh. Bu gülümsemeyi biliyorum. Benim yüzümde de aynı gülümseme var, sadece bir kızın bir erkeğin yüzüne koyabileceği o saçma gülümseme.

"Şükran Günü tatilin nasıldı?" diye sordum. "Olaylı mıydı?" "İyi idi."

"Sen lanet bir yalancısın," diyorum ve gülmesine neden oluyorum.

"Alice'le aranızda bir şey mi oldu?"

"Belki, ama bunun hakkında konuşmamıza gerek yok. Bilmek istediğim şey, yüzünde neden aptalca bir sırıtış olduğu. Indie ile barıştın mı?"

Hartley'i zorlamak istemediğimden, çünkü Alice'le olan ilişkisi konusunda zaman korumacı davranmıştır, "Evet, iyiyiz" diyorum.

"Ne kadar iyi?" Kaşlarını bana doğru kaldırdı.

"Öpüştük."

"Oh, kahretsin. Gerçekten mi?" Hartley elini uzatıp avucunu meme uçlarıma sürüyor. "Dostum, yaptırıyorum."

"Yapamaz mısın?"

Kaşlarını çatıyor. "Ne zaman meme uçlarını ovmamı istemedin ki?" "Her zaman." Onu itiyorum ve gülüyorum. "Güvertede öpüştük Annemler bizi yakaladı, bu da geceyi sona erdirdi ve o zamandan beri onu görmedim."

"Ahh. Onunla konuştun mu?"

"Evet, yarın yine bacak günü için buluşacağız."

"Tamam, peki onu nasıl karşılayacaksın? Buruşturacak mısın yukarı?"

Kumandayı elime alıyorum ve birkaç kanal arasında düşüncesizce geziniyorum. "I

Aslında bunu hiç düşünmedim. Bir öpücük isteyeceğini varsaymak istemiyorum ama onu hayal kırıklığına uğratmak da istemiyorum."

"Ah, karmaşık bir ilişkinin muamması. Eğlenceli, değil mi?" Hartley'nin kendisinden de bahsettiği hissine kapılıyorum.

"Evet. Sanırım onunla bir konuşma yapmam gerekiyor çünkü bunun nereye gittiğini bilmiyorum ve ileriye doğru o kadar farklı yollarımız var ki onu incitmek istemiyorum ... ya da onun beni incitmesini istemiyorum."

"Gerçekten de hassas bir kalbin var." Şortunu çekerek bacaklarını daha fazla örtüyor. "Belki öpücüğü es geçip ona çak bir beşlik ve sonra da konuşmamız gerektiğini söylersin."

"Oh, çünkü bu onun olan biten her şeyi tekrar sorgulamasını sağlamak için harika bir fikir gibi görünüyor."

"İyi tavsiyeler verdiğimi hiç söylemedim." Kumandayı benden çaldı ve dedi ki, "*Pasta Savaşları* başladı, dostum. Neyin var senin?" dedi.

Nasıl bu kadar aptal olabilirim?

On Beşinci Bölüm

INDIE

Arabamı park edip dışarı atlıyorum. Bir dakika gecikeceğimi bildiğimden, Lincoln'ün önünde telefonuyla duvara yaslandığı stadyumun yan girişine doğru koşuyorum. Beni fark ettiğinde dudaklarına muhteşem bir gülümseme yayılıyor.

"Hey, Mayhem. Geç kaldın."

"Bir dakika. Sürekli düşen bir tayt giyiyordum ve sana sarkmak istemedim, bu yüzden üzerimi değiştirdim."

"Ben olsam ayılmayı sorun etmezdim."

"Tabii ki yapardın," diyerek onu itiyorum ama kolları beni göğsüne yaslıyor.

Bütün hafta sonu bu anı düşündüm: Onu bir daha gördüğümde ne yapacağını. Arkadaşlık alanına geri mi dönecekti, beni başımın yanından mı öpecekti, yoksa dudaklarımdan mı öpecekti?

Şimdi onun kollarındayım, ona bakıyorum, zihnim arka verandasındaki salıncağa gidiyor, dudakları dudaklarımda, altımda o kadar güçlü ve kendinden emin hissettiriyor ki, sanki üzerine yeni ve heyecan verici bir hayat inşa ettiğim temel oymuş gibi.

Gözlerimin arkasında ışıklar parlarken öpücük önce tatlıydı. Yavaşça almasına hayran kalmıştım, ama sonra parmakları içime girdiğinde, parmak uçlarından akan çaresizlik Hayran olmaktan daha fazlasıydım. Bağımlı olmuştum.

Annelerini çok seviyorum - Lincoln'ün böyle harika ebeveynleri olduğu için kıskanıyorum - ama bizi yakaladıklarında, aslında Lincoln'ün dudaklarını benimkilerden çektiklerinde, yavaş, trajik bir ölümle ölmek istedim.

Ve tüm hafta sonu boyunca tek düşünebildiğim dudaklarının tekrar üzerimde olmasıydı.

"Ne?" Çenemi göğsüne yaslayarak soruyorum. "Bu hafta sonu beni özledin mi?"

"Biraz bile değil," diye cevap veriyorum, dişlerimin arasından yalan söyleyerek. "Aslında bu ertelemeye sevindim. Bilirsin, o öpücükle ruhumu emmeye beri."

Gülerken başı geriye düşüyor. "Beni kuru kuru becermeye başlayan sendin."

"Pah-lütfen. Sadece rahatlamaya çalışıyordum."

"Oh, tamam, bunu kendine söylemeye devam et," diyor, çenemi yukarı kaldırıyor ve dudaklarıma en yumuşak, en hafif öpücüğü konduruyor. Geri çekildiğinde gülümsemesi benimki kadar genişti. "Egzersiz zamanı, Mayhem."

"Umarım hazırsındır," diyorum uzaklaşarak. Elim tutuyor ve beni stadyumun içinden geçirerek ağırlık salonuna götürüyor. Birkaç farklı ekliyorum, müziği açıyorum, spor sütyenimi ve taytımı çıkarıyorum ve ellerimi çırpıyorum. "Isın, Castle."

Gözleri vücudumda geziniyor ve sonra tekrar yukarı bakıyor; dili ıslanıyor Dudaklar.

Neden o öpücükle bir mühür kırmışız gibi hissediyorum?
çok daha ilginç?

"NEDEN HEP BAKIYORSUN?" Duşların karşısından soruyorum.

"Bakmıyorum, sadece her şeyi yıkadığınızdan emin olmak istiyorum. Bu bir iyi bir arkadaş."

"Vücudumu nasıl yıkamam gerektiğinin farkındayım."

Başını sallar. "Hayır, her şeyi yanlış yapıyorsun. Oraya gelip sana göstereyim."

Onu işaret ediyorum, sabun köpük köpük fayanslara dökülüyor. "Olduğun yerde kal, Castle. Buraya gelmeyi aklından bile geçirme."

"Senin kaybın. Kokuşmuş ol. Benim sorunum değil."

Saçımı durulayıp saç kremi için hazırlanırken alaycı bir tavırla "Bugün etrafta olmak çok eğlenceli," diyorum. Artık hazırlıklı geliyorum. Hâlâ onların vücut sabununu kullanıyorum ama kendi şampuanımı ve saç kremimi getiriyorum, böylece saçımı taramak uzun sürmüyor.

"Teşekkürler, bebeğim."

"Bu bir iltifat değildi."

"Çok kötü." Kıkırdıyor ve lezzetli sesi fayanslarda titreşiyor. "Ben öyle anladım." Duşu kapanıyor ve havlusuna uzandığını görüyorum. "Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin? Artık iki yedek elim var." Kurulanıyor.

ve bu şimdiye kadar gördüğüm en erotik şeylerden biri olmalı, özellikle de saçları kurutulduktan sonra farklı yönlerde doğru dikildiğinde.

"Olmaz, Castle. Şimdi git üstünü değiştir. Bana kahvaltı borçlusun." "Ne zamandan beri?"

"Seni doksan beşe getirdiğimden beri." Kremi duruluyorum ve uzaklaşmadan önce nefesinin altında bir şeyler mırıldandığını duyuyorum.

Duşta işimi bitirip kurulandıktan sonra banyo kabinlerinden birine gidip temiz bir iç çamaşırı ve ona uygun siyah bir sütyen giyiyorum. Başımı ters çevirip havluyu saçlarıma doluyorum ve türban şeklinde sarıyorum.

Lincoln'ün beni sütyenim ve iç çamaşırlarımla görmesini umursamadan eşyalarımı toplayıp soyunma odasına gidiyorum.

Ve. Koş. Dümdüz. İçine. Koç'a. Disik.

Siktir!

"Tanrım," diyor ellerini yüzüne vurarak. "Castle!"

Boğazım hemen kapanıyor ve aşağılanma duygusu üzerime çöküyor. Aman Tanrım, Lincoln'ün koçu beni iç çamaşırlarımla gördü.

Siyah uyumlu iç çamaşırıyla. Bir tanga! Beni tangayla gördü.

Lincoln koşarak geliyor ve beni koçunun önünde, kıyafetlerimi göğsüme bastırmış, yüzümde dehşete düşmüş bir ifadeyle görünce yüzü dümdüz oluyor.

"Oh kahretsin. Üzgünüm, Koç."

"Çıkarın onu buradan."

"Evet, üzgünüm, Koç." Kelimeleri karıştırıyor. "Merak ediyorsan söyleyeyim, biz bir şey yapmıyorduk. Seks falan yapmadık." *Tanrım, konuşmayı kes, Lincoln.* "Birlikte duş aldık ama ayrı kabinlerde. Onu çıplak görmedim. Bir kez öpüştük ve annemler bizi yakaladı, ama hepsi bu. Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Soyunma odasında meni yok. Bundan nasıl nefret ettiğini biliyorum."

"Kapa çeneni Castle ve kimse görmeden onu buradan götür."

Koç Disik kenara çekiliyor ve tabii ki Lincoln susmayı başaramıyor. "Bacak gücüm konusunda bana yardımcı oluyor. Ağırlık odasında her şey iş. Çömeldiğinde poposuna bakıyor olabilirim ama her şey iş."

"Lincoln," diye mırıldanıyorum.

"Neye umurumda değil. Sadece onu bir daha görmeme izin verme."

"Tamam, tabii, evet. Bilin diye söylüyorum, her Pazartesi buradayız, o yüzden bu saatten kaçınmaya çalışın."

Koç Disik'in alnında boncuk gibi bir damarın patladığını gördüğüm için sesimi yükselterek, "Bir daha buraya gelmeyeceğim Koç. Özür dilerim."

Elini bana doğru salladı ve parmaklarının arasından bir anlığına baktı. "Sen olduğunu sanmıştım, Mayhem." Dişlerini sıkıyor ve arkasını dönüyor, elini indiriyor ama sırtı bana dönük. "Eğer bu çocuğu doksan beşe çıkarabilirsen, ofisimdeki tualeti kullanman umurumda değil." Yürümeye başladı ve sonra "Bu arada konferansı kazanmak için güzel bir gol attın" dedi. Sonra da Lincoln ve beni yalnız bırakarak gitti. Kapı kapandığında yere yığılıyorum ve bir kahkaha atarak ağzımı kapatıyorum.

"Aman Tanrım, sanırım aşağılanmaktan ölmüş olabilirim. Koç Disik beni sütyenim ve iç çamaşırla gördü."

"Eminim o daha çok aşağılanmıştır." Lincoln beni ayağa kaldırıyor ve ellerini kalçalarımın koyuyor. "Takım arkadaşlarımdan biri değil de Disik olduğu için mutlu ol, çünkü bunu yaşamamıza asla izin vermezler. Öte yandan Disik, tüm bunları unutacak ve bir Salı günü rastgele seninle antrenmanlarımın nasıl gittiğini soracak. Bunu garanti ederim."

"Yani soyunma odasında kızların olmasında bir sakınca görmüyor mu?"

"Ben öyle demezdim ama artık alışmıştır. Bilirsiniz, efsane yüzünden."

"Efsaneyi nasıl unutabilirim?" Gözlerimi deviriyorum ve kıyafetlerimin olduğu çantama gidiyorum. "Buna inanıyor mu?"

"Emin değilim." Lincoln yanıma geliyor ve kendisi giyinmeye başlıyor. "Ama istersen test edebilir ve işe yarayıp yaramadığını ona söyleyebiliriz."

Bir bacağım pantolonumun içinde, diğeri dışarıda, sırttan Lincoln'e bakarken duraksıyorum. "Çok eziksin."

"Denemeye değer." Kıkırdıyor. "Şimdi kahvaltı için ne istersin?"

"Lakeview'den çırpılmış yumurta, tereyağlı yarım simit, meyve salatası ve bir kahve." "Hepsi bu mu?" diye sorar.

"Dikkat et. Tarçınlı çörek alabilirim. Umarım yemek kartınız yanmaya hazırdır."

"Senden hoşlandığım için şanslısın, Mayhem."

Tişörtümü türbanlı başımın üzerine geçiriyorum ve "Şanslı olanın sen olduğuna eminim, Castle." diyorum.

INDIE: Gerçekten itiraf etmek istemediğim bir itirafım var.

İlgimi çektin. Anlat .

Benimle dalga geçmeyeceğine söz verir misin?

Hayır.

Büyüleyici değil misin?

Lincoln: Olmaya çalışıyorum.

Indie: Biliyor musun, sanırım itiraf konusunda iyiyim.

Lincoln: Hayır, . Bana şimdi söylemelisin.

Hiçbir şey yapmama gerek yok.

Çok inatçısın. Bu sinir bozucu.

Yine de benimle takılıyorsun.

Lincoln: mücadelelere bağımlıyım. Ne diyebilirim ki?

Indie: Geçtiğimiz hafta sonu seni Mario Kart'ta nasıl yendiğimden mi bahsediyorsun?

Lincoln: Ve diğer şeyler.

Indie: Hala yaralarını mı sarıyorsun?

Lincoln: Biraz, geçen gün Hartley'nin onları yalamasına izin verdim. Dilinin sihirli iyileştirici güçleri var.

Indie: Garip bir şekilde, bunu hayal edebiliyorum ve uyandırdığı görüntüden mi daha çok rahatsız oluyorum yoksa bunu kafamda net bir şekilde görebilecek kadar canlı bir hayal gücüne sahip olduğum için mi rahatsız oluyorum bilemiyorum.

Lincoln: Bence ikisi de rahatsız edici.

Ben de sana bir şey itiraf edecektim. Boş ver.

Oyalamayı bırak ve söyle.

Bağımsız: Güzel. Hazır mısın?

Lincoln: Dinliyorum.

Indie: *Dünkü antrenmandan dolayı çok ağrım var.

Sen nesin?

Lincoln: *Parmağını kulağında oynatır*

Lincoln: Az önce ağrın olduğunu mu söyledin?

Evet, hiçbir şey söylememeliydim.

Lincoln: *Herkes, Indie Mayhem, tanıdığım en ukala egzersiz partneri ağrılı olduğunu itiraf etti. Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü sanırım az önce mutlu bir şekilde ölmüş olabilirim.

Daha sinir bozucu olamazdın.

Ne bekliyordun bilmiyorum. Yüce Tanrı'nın zayıflıklarıyla övünmeyi sevdiğimi biliyorsun.

Indie: *Belki de anlayış arıyordum, antrenmanımızdan sonra biraz dostluk. Belki senin de canın yanıyordu ve ben de daha iyi hissetmene yardımcı olmaya çalışıyordum.*

Lincoln: *Ben iyiyim bebeğim, ama endişen çok tatlı.*

Indie: *Bir kez daha sinirlendim.*

"ŞİMDİ SINIRLENDİN Mİ?" Lincoln, elinde Frankie Donuts' aldığı bir poşet ve yerel eczaneden aldığı bir başka poşetle yatak odamın kapısının önünde durmuş soruyor.

"Gerçekten çöreklerin kalbime giden yol olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," diyor gülerek, odama giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Bugün Salı, biliyorsun."

"Haftanın günlerinin farkındayım." Eşyalarını yere bıraktı ve çantayı bana uzattı.

"Normalde Salı günleri birbirimizi görmeyiz."

"Rutin dışına çıkarsak eriyeceğimizi sanmıyorum. Bence sorun yok."

Çilekli limonatalı çörek seçtim. "Bugün çok şımarıksın." Beni görmezden gelerek vücudumu işaret ediyor. "Neyin ağrıyor?"

"Neden?" Şüpheyle sordum.

Çantasını karıştırıyor ve biraz masaj yağı çıkarıyor. Pembe beyaz şişeyi görünce vücudum heyecandan mutluluktan uçuyor.

Sertçe yutkunuyorum, çörek mideme inerken bir tuğla gibi hissediyorum.

"Uh, hamstrings."

"Tamam, uzan. Ben işe koyulacağım."

"İşe koyulmak... bana masaj yapmak gibi mi?"

"Evet, bunun olduğunu sanıyordum.

Devam et." "Ciddi misin sen?"

"Hayır, şaka yapıyorum." Bana *gerçekçi* bir bakış attı. "Tabii ki ciddiylim. Şimdi fikrimi değiştirmeden önce yüzüstü uzan." "Tamam," diyorum temkinli bir şekilde. "Pantolonumu çıkarayım mı?" "Bu işleri kolaylaştırır."

"Ukalanın teki," diye mırıldanıyorum, pantolonumu indiriyorum ve popomu zar zor kapatan yeşil bir erkek şortu ortaya çıkıyor. "Oynak olma."

"Pfft, oynamaktan daha önemli işlerim var. Bu büyük erkek ellerimle masaj yapmam gereken kaslarım var."

Tam çöreğimi bitirip uzanmak üzereyken duraklıyorum, elim ağzımın yarısına kadar geliyor. "Bunu neden söyledin?"

"Ne diyeyim?"

Gözlerim kısıldı. "Büyük erkek elleri. Bu özel terim."

Sırıttırıyor ve ben daha o cevap vermeden anlıyorum. "Scarlett ve ben bugün erken saatlerde etkinlik merkezinde karşılaştığımızda harika bir sohbet ettik."

"Onu öldüreceğim." Çöreğimin geri kalanını ağzıma kapıya doğru ilerliyorum ama Lincoln beni durduruyor.

"Hapis cezası almana gerek yok. Ellerimi çok beğendiğini ve seksi bulduğunu söylemesi dışında pek bir şey söylemedi."

Çiğnemeyi bitiriyorum, yutkunuyorum ve diyorum ki, "Şanslı ki bilgi her iki yöne de gidebiliyor. Bir dahaki sefere Hutton'ı görene kadar bekle."

"Acımasız." Kıkırdıyor. "Şimdi yüzüstü yat."

Scarlett hakkında içimden mırıldanarak uzanıyorum ve ellerimi başımın altına koyuyorum. "Hutton'ı akşam yemeğine davet etmeliyiz, Scarlett'i gerçekten şok etmeliyiz."

"Ya da sen ve ben sipariş verip kendi başımıza takılabiliriz."

"Ya da bu," diyorum tam bacaklarıma yağ damladığını hissettiğimde. Vücudum soğuktan kaskatı kesiliyor ama sonra Lincoln'ün ellerinin ağrıyan kaslarımın üzerinde düzleştiğini ve yumuşak bir şekilde aşağı yukarı kaydığını hissettiğimde hızla gevşiyor. "Tanrım, bu iyi hissettiriyor," diye inliyorum, kendime engel olamıyorum.

Elleri duraklıyor ve yatakta kayıyor. "Ah, eğer inlemezsen, çok memnun olurum."

Kıkırdarak, "Özür dilerim. Ama kasıklarım bu kadar sıkıldıktan sonra çok iyi geldi."

"Bunu çok iyi düşünemedim, çünkü kıkına bakıyorum, bacaklarına masaj yapıyorum, inlemelerini dinliyorum."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Lincoln'ün yanaklarının şimdiden ne kadar parlak olduğunu görüyorum. "Tahrik mi oluyorsun, Castle?"

"Hayır," diye boğuk bir ses çıkardı.

Sadece gülümsüyorum ve başımı geri yatırıyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin diyecektim ama şimdi bunun antrenman sonrası kahvaltıdan daha iyi bir ödeme olduğunu düşünüyorum."

Elleri bacaklarımdan yukarı, popomun hemen altına kayıyor ve sonra tekrar aşağı iniyor. Kapalı yumruklar olduğuna inandığım şeylerle başlıyor, onları aşağı yukarı hareket ettiriyor ve sonra başparmaklarını bacaklarımdan dış kısmından başlayıp içe ve yukarı doğru hareket ettirerek hassas kaslarımdan üzerinde döndürmeye geçiyor.

Başparmakları yavaşça, metodik bir şekilde hareket ediyor ve geçmeden beni okşayan, yoğuran seksi ellerinin hissinde kayboluyorum.

Bacaklarımdan birleştiği kıkırmanın kıvrımına ulaşıyor ve biraz daha derine iniyor.

"Oh," diyorum uzun bir iniltiyle, kıkırma parmaklarına karşı hareket ediyor.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece öksürüyor ve sonra tekrar aşağı iniyor.

Bacaklar.

Tenim , boynumun arkası terlemeye başlıyor.

parmaklarını iç bacaklarımda gezdiriyor. Ve kıkırmanın dibinden kalçamın hemen altına doğru ilerlediğinde, tüm vücudum ter içinde kalıyor. Bacaklarımdan arasında bir uyarılma dalgası titreşiyor.

Tanrım, tahrik oldum, o kadar tahrik oldum ki kazağımın içinde sıcaktan kavruluyorum.

"Bekle," diyorum, nefes nefese kalmış hissederek. Sweatshirt'ümü çıkarıp beni spor sütyenim ve erkek şortumla bırakıyorum, soğuk hava kavrulan tenimi karıncalandırıyor.

"Sırtını da yapmamı ister misin?"

Beni yapmanı istiyorum.

"Bacaklarım iyi. Sadece ısınıyordum."

"Tamam."

Telefonuma uzanıp, "Müzik çalmamın sakıncası var mı?" diye sordum.

"Bu harika," diye cevap veriyor. En sevdiğim şarkı listesine giriyorum ve ilk çıkan şarkı Jessica Mauboy'dan "Fallin" oluyor. Olanlar için mükemmel bir tempo, mükemmel bir ruh hali.

Odamda sadece bir ışık yanıyor, o da masa lambam, yani çok aydınlık değil ve yatağımla yorganımın kombinasyonu beni rahatlatıyor ve ellerinin verdiği his rahatlatıcı bir ruh hali yaratıyor.

"Sana hiç ne kadar harika bir kıkırmanın olduğunu söylemiş miydin?" Lincoln diyor ki, sesi boğucu, üzerimde serin bir yelpaze gibi süzülüyor, sıcak tenimi serinletiyor.

"Hayır," diyorum, uykulu hissederek.

"Harika bir kık."

Parmakları yanaklarımın hemen altına gidiyor, hassas noktayı kesiyor -yoğuruyor ve bastırıyor- ve uyarılmam bir çentik daha atıyor. Klitorisim zonklamaya başlıyor. Ve tam artık dayanamayacağımı düşündüğüm anda, elleri tekrar aşağı iniyor.

İnliyorum ve altımdaki yorganı sıkıca kavırıyorum. Parmakları dizlerimin arkasına gidiyor, yumuşakça yoğuruyor ve sonra başparmaklarını bir salyangoz hızıyla üzerlerinde yumuşattığı iç uyluğum. Bacaklarımın arasındaki basınç ağır bir nabza dönüşürken farkında olmadan popom şilteden kalkıyor. Bacaklarımı daha geniş açıyorum ve parmakları bu kez daha yukarı gidiyor, o kadar yukarı ki neredeyse iç çamaşıırıma değeceklerine yemin edebilirim.

"Tanrım," diye inliyorum, başımı yana çevirip derin bir nefes alıyorum. O tekrar aşağı inerken meme uçlarım sertleşiyor. Bana dokunması, ellerini daha yukarı kaldırması, baskıyı hafifletmesi için yalvarmaktan saniyeler uzaktayım.

"Tanrım, Mayhem," diye fısıldıyor, ellerini iç uyluklarımın en yüksek noktasına gelene kadar tekrar yukarı hareket ettiriyor. Kıkımı hareket ettiriyorum, böylece elleri kapalı amımla birleşiyor ve inliyorum, tekrar yapıyorum. "Indie," diyor nefes nefese.

"Dokun bana. Lütfen. Dokun bana."

"Bebeğim, niyetim bu değildi."

"Umurumda değil," diyorum, kıkımı tekrar oynatarak.

"Cehennem . . ." Elleri duraklıyor ve ben nefesimi tutarak bekliyorum, bir sonraki çizgiyi benimle birlikte geçmesini umuyor ve dua ediyorum. Neredeyse geçmeyecekmiş gibi geliyor.

Ve sonra kıkımda hafif bir dokunuş hissettim. Aşağı iniyor, daha aşağı, daha .

"Orospu çocuğu, Indie," diyor parmakları amıma değdiğinde. "Sırılsıklam olmuşsun."

"Lütfen beni okşa." İç çamaşıırımın kemerine uzanıyorum ve kıkımın üzerine indiriyorum. "Çıkar şunları."

"Emin misin? Emin misin?" diye sorar, tereddütle. "Emin olmaktan da öte."

Yavaşça iç çamaşıırımı çıkarıyor ve o zaman daha da geniş açıyorum ve kıkımı hafifçe kaldırıyorum, ona daha iyi bir aç veriyorum.

"Siktir, Indie, bu çok ateşli." Başparmağı kıvrımlarımın üzerinden geçiyor ve sonra ağrıyan ve zonklayan klitorisime sürtünüyor. Onunla bağlantı kurduğunda, benim

Başım yatağa gömülüyor ve uzun bir inilti çıkarıyorum. Birinin bana dokunmasından bu yana -bu kadar tahrik olduğumdan beri- çok uzun zaman geçti ve kendimi hızla çözülürken hissedebiliyorum.

Parmakları kığımın üzerinde yayılırken başparmağı klitorisime baskı uygulamaya devam ediyor ve ihtiyacım olan yere baskı uygulamak için kalçalarımı kullanarak başparmağına biniyorum.

"İçimde. Parmaklarını içimde istiyorum."

Uyarılmamın bir kısmını geri çekiyor ve sonra parmaklarını içime sokuyor. "Oh lanet olsun, bu mükemmel. Tanrım, Lincoln. Ellerine bayılıyorum. Onları çok seviyorum." Kalçalarımı hareket ettirerek içime girip çıkmasını sağlıyorum, başparmağı klitorisimde kalıyor. Damarlarım karıncalanırken yorganın içinde derin derin nefes alıyorum. Bu adama duyduğum tutku *tırmanmaya* başlıyor ve

Tırmanma *hissi* beni her yöne çekiyordu.

Zevk içimi yakıyor. Midem dibe vuruyor. Klitorisim titriyor. Ve ona karşı bir kez daha nabız attığımda, orgazmım sınırı aşıyor. Sıvı ateş içimi parçalıyor, boşalırken yorgana doğru çılglık atmama neden oluyor.

"Devam et, bebeğim," diyor, başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirmeye devam ediyor, artık dayanamayıp hareketsiz kalana kadar içimde artçı zevk şokları gönderiyor.

Ağır bir şekilde nefes alarak, orgazmdan düşerken başımı yatağa yapıştırıyorum. "Oh ... benim ... Tanrım, Lincoln." Kıkırdıyor ve elini kığımın gezdirip belime kadar götürüyor, sonra tekrar .

"İyi hissediyor musun, Mayhem?"

"İnanılmaz. En son ne zaman bu kadar sert boşaldığımı hatırlamıyorum." Yavaş yavaş doğruluyorum, masaj yağı bacaklarımı kayganlaştırıyor. Bir duş almalıyım.

Yataktan kalkıp tam önüne geçiyorum. Aç gözlerinin vücudumu boydan boya dolaşmasını izliyorum. Neden ona daha iyi bir gösteri sunmayayım? Spor sütyenime uzanıyorum ve onu sıyırıp yere atıyorum. Kucağına tırmandığımda Lincoln'ün gözleri açılıyor ve sonra erimiş lav haline geliyor. Elleri hemen belime gidiyor ve beni yerinde tutuyor, tam da ne kadar sert olduğunu hissedebileceğim doğru noktada.

Ellerim göğsüne düşüyor ve sonra gömleğinin eteklerine götürüp başının üzerinden yukarı doğru sıyırıyorum.

Mükemmellik. O mutlak mükemmellik.

Ellerimi yontulmuş omuzlarında ve göğüs kaslarında gezdiriyorum. "Vücudunu cidden çok seviyorum, Lincoln. Çok tahrik edici ve asla doyamayacağımı biliyorum."

"Aynen Mayhem," diyor, elleri göğüslerime gidiyor. "Tanrım, çok ateşlisin." Başparmakları meme uçlarımin üzerinde geziniyor ve göğüslerimden birini ağzına emmeden hemen önce keskin bir nefes çekiyorum. "Evet," diye iç geçiriyorum, başımı arkaya yatırarak onu kontrolü ele almaya çağırıyorum. Benim Ellerim saçlarına kayıyor ve ağzı, dişleri ve dili birlikte göğüslerimin üzerinde çalışırken çekiştiriyorum.

Bunu uzun zamandır istiyordum, Lincoln ile arkadaşlığı aşp daha samimi olmayı. Bunu o kadar çok istedim ki, o kendi evindeyken ve ben ihtiyaçtan ötürken, duştaki görüntüsüne mastürbasyon yapıyorum - ıslak ve yontulmuş ... çok mükemmel.

Dudakları göğsümden köprücük kemiğime, oradan da boynuma doğru ilerliyor. Birkaç saniye boyunca emdiğini ve ısırıldığını hissediyorum ve iz bırakıp bırakmaması umurumda bile değil. Umarım bırakır, böylece yarın etrafta dolaşırken insanlar bilir: Kampüste Lincoln'ün sadece elini tutmuyorum, o aslında benim.

Altımı ereksiyonuna sürüyorum ve ilk geçişten sonra ağzı tenimde duraklıyor ve kalçalarımı sabitliyor.

"Beni kuru kuru becermene dayanamıyorum bebeğim." Gözlerimin içine bakmak için soyunuyor ve çaresizliği, arzuyu ve çok daha fazlasına olan ihtiyacı görüyorum.

Gülümseyerek üstünden iniyorum ve elini elime alıp onu yataktan kaldırıyorum. Neyse ki Scarlett ve benim evimizde birer ebeveyn banyosu var, ben de Lincoln'ü kendi banyoma götürüp duşu açıyorum.

Su ısınırken dikkatimi tekrar Lincoln'e çeviriyorum ve yağ içinde kalmış, kumaşa baskı yapan oldukça büyük bir şişkinliği olan eşofmanına bakıyorum.

"Seninkilerden ödünç aldığım bir eşofman var, onu giyebilirsin." "Bebeğim, şu anda aklımdaki son şey bu."

Kıkırdayarak bir adım öne çıkıyorum ve eşofmanının ve külotunun bel bandıyla oynuyorum.

"Aklında ne var?" "Sen .
.. hepiniz."

On Altıncı Bölüm

LINCOLN

Eşofman mı?

Kıyafet

mi?

Ne?

Delirdi mi? Bütün kan aletime hücum etti. Sadece iki şey düşünebiliyorum:

Aminin parmaklarımın etrafında sıkışması, kasılması ve sarsılması.

Ve onun çıplak vücudunu.

Nasıl bu kadar şanslı olduğumu asla bilemeyeceğim ama bu fırsatı kirli eşofmanlardan bahsederek harcamayacağım.

Elleri tenimi keşfediyor ve avuç içlerinin tenimin üzerindeki hissi, omurgamın tabanında oluşan ısıya eklenen erotik bir his. Boynumun arkasında birleşiyorlar ve bana ulaşmak için ayak parmaklarının üzerinde duruyor, bu yüzden onu alıp bacaklarını açtığım ve önünde çömeldiğim tezgaha koyuyorum.

Dilimi klitorisine bastırmadan hemen önce "Lincoln," diye nefes nefese kalıyor.

Sağ bacağı sabit durması için tezgâha dayanıyor.

"Tadın inanılmaz."

Dudaklarından dökülen boğucu sesleri, elinin her zaman saçlarıma dolanmasını ve leğen kemiği ağzıma doğru hareket ederken bacaklarındaki gerginliği severek ona doğru hamle yapıyorum. Bunu seviyorum. İstedikini almasını seviyorum. İşi benim yapmamı beklemiyor, ama onu tamamlamak için benimle birlikte çalışıyor.

"Su," diyor ağır bir nefesle. "Boşa harcamak istemem."

Haklı olmasından nefret ediyorum. Ona birkaç kez daha dokunup neredeyse orgazma ulaşmasını sağlıyorum ama sonra geri çekiliyorum. *İsteksizce*. Yüksek sesle nefes alıyor ve gözleri açılıyor - tam zamanında beni soyunurken yakalıyor.

Kalkmış sikimi kavrayıp okşadığımda ağzı açık kalıyor. Gözleri ellerime takılıyor, çekiştirmemi ve çekmemi izliyor. Pre-cum ucundan düşüyor ve bunu yağlama için kullanıyorum, elimi üzerinde sürüklüyorum ve sonra geri çekiyorum.

Gözleri şehvetle parlıyor. Tezgâhtan inip duşa giriyor ve cam kapıyı açıyor. Benden daha büyük bir duş.

Beklediğim gibi, ama içeri girdiğimde ve beni suyun spreyinin altına çektiğinde boşluk için minnettarım.

Tek kelime etmeden sabunu aldı ve göğsümde gezdirdi.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, ellerinin vücudumda, karın kaslarımda dolaşması ve sonra göğüs uçlarımı çimdikleyerek benden derin bir inilti çıkardığı göğüs kaslarıma geri dönmesi hissini .

"Tanrım, Lincoln," diyor sessizce, sabunu yere bırakıyor ve ellerinde kalan köpükleri sikime doğru yaymak için kullanıyor. Karnım beklentiyle çukurlaşıyor ve elinin sikime ilk dokunuşu beni neredeyse kendi derimden dışarı fırlatıyor. "Çok büyük," diyor. "Bu kadar büyük olmana bayılıyorum."

Teşekkür etmek garip geliyor, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. O sikimle oynarken bacaklarımı sabitlemeye çalışıyorum. İlk başta nazik davranıyor, neredeyse masaj yapar gibi. Parmaklarını ucun etrafında döndürüyor ve sonra yavaşça shaftın alt tarafına, elinde hafifçe yuvarladığı toplarıma doğru düşüyor. Bu bir işkence, onun tüy gibi dokunuşu - *ihtiyacım* olan şey değil - ve o hareket ettiğinde bir şey söylemek üzereyim, böylece su üzerimdeki sabunu duruluyor. Eli göğsüme gidiyor, beni soğuk fayansa doğru itiyor ve sonra dizlerinin üzerine çöküp sikimi kavıyor ve ağzına alıyor.

"Lanet olsun," diyorum, sesim fayanslı duvarlarda titreşiyor. "Kahretsin, Indie, bu çok iyi hissettiriyor."

Ellerini kalçalarıma bastırıyor, ağzını daha da açıyor ve ben farkına bile varmadan beni içine alıyor, her seferinde yutkunuyor.

Beni ağzına alıp emmeye devam ederken gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor, başı sallanıyor, ıslak saçları ona yapışıyor, gözleri sabit bir şekilde benimkilere bakıyor.

Çok seksi, deneyimi bambaşka bir seviyeye taşıyor. Daha önce hiç bulunmadığım bir seviye.

Fayanslara yaslandığımda, avuçlarım sert yüzeye değdiğinde, bu güzel ve muhteşem kadının beni duşunda boğazlamasına izin vermekten başka bir şey yapamadığımda kendimi işe yaramaz hissediyorum.

Aşağıya doğru eğiliyor ve sonra sonuna kadar çekiyor. Sıcak ağzını kaybettiğim için ağlamak istiyorum, ama sonra ucunu alıyor, eli beni pompalarken sertçe emiyor.

"Kahretsin bebeğim," diyorum, karıncalanma hissi bacaklarıma tırmanıyor, dizlerime doğru ilerliyor, her yöne doğru çekiliyor, vücudumdaki tüm kanın toplandığı kasıklarımla birleşiyor.

Sertçe emiyor ve sonra dilini oynatıyor; emiyor ve oynatıyor.

Berbat.

Ve . . .

Filmler . . .

"Bebeğim, Indie, boşalacağım," diye mırıldanıyorum, orgazmıma saniyeler kala kendimi tutarken sesim gerginleşiyor.

İşte o zaman beni tekrar kavlıyor ve boğazının arkasına kadar götürüyor.

Zevk -beyaz-sıcak *coşku*- içimde *patlıyor*, beni parçalara ayırıyor. Sikim onun ağzında kasılıyor ve seğiriyor. *Kutsal. Lanet olsun. Kahretsin.*

"Tanrım," diye mırıldandım, nefesimi tutmaya çalışıyordum. İlk kez bir oral seks ya da hatta seks sırasında bayılacakmışım gibi hissediyordum.

Vücuduma öpücük üstüne öpücük konduruyor ve tamamen ayağa kalktığında çenemi öpüyor ve sessizce "Saçımı benim için yıkar mısınız?" diyor.

Onu kendime çekip sarılıyorum, yumuşak vücudunu kendime yaslamasını seviyorum. Göğüsleri göğsüme yaslanmıştı, sert meme uçları tahrik olduğunu gösteriyordu. *Beni emdiği için. Siktir. Beni.*

"Saçını yıka," diye nefes nefese kaldım, çünkü az önce yaptığı şey olağanüstüydü. "Tabii ki. Bana bir saniye ver."

Göğsüme yaslanıp kıkırdıyor ve ben cennet olarak tanımlayabileceğim bir yerden aşağı süzölmeye çalışırken daha da yakınırma sokuluyor.

"YEMEK ALMALIYIZ," diyor Indie, yatağında bana sarılmış bir halde.

"Yapmalıyız," diyorum, elim sırtında, giymeyi seviyor gibi görüldüğü gömleğini kaldırıyor ve yumuşak teniyle oynuyorum.

Nefesimi tuttuktan sonra tezgahın üzerinde başladığım işi bitirdim, bacaklarından birini omzuma kaldırdım ve çığlık atana kadar onu yedim.

Olağanüstü.

Saçını yıkadıktan sonra işimizi bitirdik ve Indie'nin telefonuna gelen mesajla dışarı çıktık.

Yani az önce seks mi yaptınız?

Indie ve ben kıkırdadık, o da cevap yazdı.

Indie: *Sadece sözlü.*

Scarlett: *Eğer bu sadece oral seksse, lütfen siz ikiniz gerçekten yaptığınızda benim evde olmadığımın emin olun, çünkü lanet olsun, kızım.*

Scarlett'in beni hem güldürdü hem de olacaklar için özlem duymama neden oldu.

Sonra giyindik, ben Indie'nin geçmişte ödünç aldığı eşofmanlarımı giydim, Indie de Brentwood beyzbol tişörtümü ve bir çift erkek şortu giydi. Onun yatağına uzandık ve o zamandan beri oradayız.

"Bir şey sipariş ister misin?" Ona soruyorum.

İç çekiyor. "Gerçekten hareket etmek istemiyorum. Çok rahatım." "Anlayabilirim."

Başını iki yana sallar. "Ben de senin hareket etmeni istemiyorum. Bu rahatlığı sağlayan sensin."

Kıkırdarak telefonuna uzandım ve Scarlett'ten gelen mesajı açtım.

Indie: *Yemek siparişi verirsek ve size de bir şeyler getirirsek, odamıza getirir misiniz?*

Hemen mesaj atıyor.

Cinsel felç sonrası. Anladım. Bana küçük bir peynirli pizza söyle, sorun yok.

Indie'ye ekranı gösteriyorum ve o da göğsüme yaslanıp gülümsüyor. Sonra telefonumu elime alıp bir teslimat uygulaması aracılığıyla pizza siparişi veriyorum, kısa süre sonra ellerimi Indie'nin tenine götürüp avuçlarımın altında nasıl hissettiğinin tadını çıkarıyorum.

"Sen çok akıllı bir ."

"Benim de bazı anlarım oluyor." Elimi iç çamaşırının kemerinin altına sokuyorum ve orada tutuyorum, bir çizgiyi aşp aşmadığım konusunda endişelenmeden onu tutabilmeyi seviyorum.

"Bu kulağa inanılmaz derecede bayat gelecek," diyor, sesi uykulu. İçerik. "Ama bir erkek parmaklarını içime soktuğunda hiç boşalmamıştım, ama bacaklarıma yaptığın masajdan bunu yapabileceğini anladım." Göğsümü öpüyor. "Çok iyi hissettim, Linc, dünyayı sarsacak kadar iyi. Yemin ederim parmaklarını hâlâ içimde hissedebiliyorum."

"Beni tahrik etmeye mi çalışıyorsun? Eğer öyleyse, iyi iş çıkarıyorsun," diyorum, aletimin kıpırdanmaya başladığını hissederek.

"Sadece dürüst olmak gerekirse. Benim için farklıydı ve şaşırtıcıydı ama inanılmazdı.

"

Başının üstünü öptüm. "Dürüst olman hoşuma gidiyor." Onu okşuyorum "Doğruyu söylemek gerekirse, hiç bu kadar uzun süren bir orgazm yaşamamıştım.

tüm vücudumda. Bu her zaman beni rahatlatırdı ama senin beni böyle boğazlaman Kahretsin Indie, yıldızlar gördüm."

"Bunu öylesine söylemiyorsun değil mi?"

Başı göğsüme yaslanmış olsa da başımı sallıyorum. "Hayır, sana yalan söylemem. Duşta yaptığın şey inanılmazdı."

Parmakları göğsümü okşuyor. "Sanırım bu bizi uyumlu yapar."

Gülüyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Uyumludan daha fazlası diyebilirim."

Bir an sessiz kaldı ve zihninin sorularla döndüğünü duyar gibiyim. "Sana çok yapışmak gibi olmasın ama bu ne anlama geliyor?" Doğrulup yüzünü bana dönüyor ve sonra göğsüme uzanıyor. Elimi kalçasında gezdiriyorum, aramızdaki bağı korumak istiyorum.

"Özel olup olmadığımızı mı soruyorsun?"

"Olsak iyi olur," diyor gergin bir kahkaha atarak. Ona güven vererek kalçasını sıkıyorum ve "Öyleyiz bebeğim" diyorum.

"Sorduğum şey bu değildi ama." Parmağı göğsümde tembel daireler çiziyor. "Bunun çılgınca olduğunu biliyorum ve tamam, az önce birbirimize oral yaptık, bu yüzden *yavaşla Indie*. Ama farklı yönlere gidiyoruz, anlıyor musun?"

"Ah, gelecekte korkuyorsun."

"Değil mi?" diye soruyor alt dudağını dişleyerek.

"Bebeğim, az önce yaptığın şeyden sonra hala adımları hatırlamaya çalışıyorum."

Ben.

"Ciddiyim, Lincoln."

"Ben de öyle." Kıkırdıyorum ve sonra uzun bir nefes verip elimi saçlarımın arasından. "Tamam, birbirimizden hoşlanıyoruz, bana bakmaktan kendini alamadığın her halinden belli."

"Bunu zorlaştıracaklarını bilmeliydim," diyor gözlerini devirerek.

"Her zaman, özellikle de seni kızdırmak söz konusu olduğunda." Bacağını salladım. "Mezun olduktan sonra profesyonel olacaksın ve her şey yolunda giderse, bu yıl sezonum bittikten sonra askere alınacağım, bu da evet, işleri zorlaştırıyor."

"Çok zor," diyor, göğsüme bakıyor ve sonra yukarı bakıyor. "Ama bu noktada sana dokunmayı ve seni istemeyi bırakabileceğimi sanmıyorum."

"Aynen." Dudaklarını yana doğru büzüyor ve "Bir fikrim var ama bu konuda kızmanı istemiyorum" diyor.

"Kızmayacağım. Olgun bir konuşma yapıyoruz. Şu anda açık ve dürüst davranıyoruz. Kızmam aptallık olur."

"Tamam." Derin bir nefes alıyor ve sonra şöyle diyor: "Senden çok hoşlanıyorum Linc, bu yılki hedeflerimi göz önünde bulundurduğumda olması gerekenden çok daha fazla hoşlanıyorum ama uzak duramıyorum."

"Ben de, bebeğim."

"Ama sen gittikten sonra birlikte kalma ihtimalimizin çok zayıf olduğunu biliyorum, özellikle de profesyonel olmayı umduğum zaman."

"Evet," diye iç geçiriyorum, saçlarımın kısa tutamlarını kavrayarak. Bu farkındalık berbat. *Acıttıyor.*

"Yani, sanırım arkadaş kalmamızı öneriyorum-"

"Uh." Dirseklerime yaslanıyorum. "Az önce olanlardan sonra arkadaş mıyız?"

Elini göğsüme bastırıyor, beni yatıştırıyor. "Çıkarları olan arkadaşlar." Ben bir şey söyleyemeden hemen ekliyor: "Sen benim Scarlett'ten sonraki en iyi ve yılın geri kalanında seninle takılmamayı, sana dokunmamayı ve seni öpmemeyi hayal bile edemiyorum. Yine de kalbimi bu işe karıştırmak istemiyorum. Her şey sıradan ve eğlenceli olsun. Beklenti olmasın."

"Peki askere alındığımda ne olmasını öneriyorsun?" Fikri konusunda temkinli hissederek soruyorum.

"Bunu oraya vardığımızda çözeriz. Ama bence sadece, bilirsin, takılmalı ve-"

"Sikeyim mi?" Kaşlarımı kaldırıp kıkırdayarak soruyorum. "Yani ... evet."

Sanki ne söyleyeceğimden emin değilmiş gibi bana endişeyle bakıyor. "Yani bu randevu yok mu demek?"

Başını iki yana sallıyor. "Randevu yok, sadece takılmaya ve en iyi yaptığımız şeyi yapmaya devam edelim, bir de özel bölgelerimize dokunmanın faydasını görelim."

"Bu ek avantajı seviyorum." Bu fikir benim için işe yarıyor, çünkü bana hem onun yanında olma hem de ona uzun zamandır istediğim şekilde dokunma fırsatı veriyor. Onu randevulara götürmek istiyorum, çünkü bunu hak ediyor, ama tereddütlerini anlayabiliyorum. Baharın ne getireceğini kim bilebilir? Neden bir ilişkinin stresini daha da arttıralım ki?

Çıkarları olan arkadaşlar gerçekten işe yarayabilir.

"Ee, ne diyorsun?" diye soruyor, sinirleri onu daha da karşı konulmaz kılıyor. "Sikiş arkadaşları?"

"Özel sikiş arkadaşları," diye ekliyorum ve yüzümü kavrayıp dudaklarını değdirirken gülümsemesi büyüyor. Yatağına uzanmasına yardım ederek geri çekiliyorum.

öpüşürken üstümde.

Evet, buna gerçekten alışabilirim.

"HAZIR MISINIZ ÇOCUKLAR?" Evimin merdivenlerinden inerken ayaklarımın normalden daha hafif olduğunu hissederek soruyorum.

Neden?

Indie Mayhem.

Sikiş arkadaşı olmayı seçtiğimizi ilan ettikten sonra pizza yedik ve sonra bana dört gün sonra bile hala hissedebildiğim müthiş bir el işi yaptı -Kasıklarımındaki tüm kasları çekiştiriyordu. Daha sonra elimi iç çamaşırına sokmaya başladı ve ben de kesinlikle buna mecbur kaldım.

Size hemen söyleyeyim, Indie'nin boşalmasını izlemek şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey olmalı. Ağzı açık kalıyor, meme uçları büzülüyor ve pelvisi aşağı yukarı hareket ederken bacakları ayrılıyor, zevkin her son anını arıyor.

Ve vücudu hakkında çok açık. Utangaç değil, onu çıplak dolaşırken umursamıyor ve istediğini almak için pantolonumu indirmekten çekinmiyor. İsteddiğini *veriyor*.

Çok ateşli. Kız ateşli. Ve ben mutlu bir adamım.

Hartley kanepede oturmuş, futbol topunu havaya atıyor. En alt basamağa geldiğimde topu bana doğru fırlatıyor, ben de tek elimle yakalayıp Rusty'ye doğru koşuyorum, o da beni neredeyse yere yapııştırıyor.

"Bu tuğla evden hiçbir şey geçemez," diyor Rusty, ben dengemi sağlamaya çalışırken ama onun yerine kıcımın üstüne düşerken.

Hutton kahkahalarla gülüyor ve şöyle diyor: "Keşke bunu videoya alsaydım. Muhteşem Lincoln Kalesi'nin yıkılması bana TikTok'ta en az iki bin takipçi daha kazandırır." "

"Dostum, gerçekten TikTok'ta mısın?" Asher elinde bir kase mısır gevreğiyle odaya girerek soruyor. Onu bir süredir ortalıkta görmüyordum ve son zamanlarda sesi de pek çıkmıyordu. Bu endişe verici ama onu sıkıştırmayacağım çünkü Asher konuşmaya hazır olduğunda konuşacaktır.

"Evet, TikTok'tayım. Scar ve ben dün birlikte dans ettik." Hepimiz Hutton'a bakarken oda sessizliğe gömülüyor.

Yara izi mi?
Dans mı?
Erkek fahişesi arkadaşımıza bir şey oldu.
"Ne?" Hutton etrafına bakınır. "Eğlenmeme izin yok mu?"
"Az önce Scarlett'ten *Scar* diye bahsettin ve TikTok'ta onunla dans ediyorsun. Biraz şaşırdıysak özür dileriz."
Omuz silkiyor. "Neyse o."
"Peki tam olarak nedir?" Hartley soruyor.
"Benim hayatım, o yüzden bu işe karışma."
Deacon merdivenlerden iner ve ellerini çırpmaya başlar. "Bugün o gün çocuklar. Bunu kazanırsak, kupaya gideriz."
"Çantada keklik," diyor Hutton kayıtsızca. "Nebraska'nın nasıl bir yük treninin onlara doğru geldiği hakkında hiçbir fikri yok."
Hartley, "Kendinizi fazla beğenmeyin," diyor. "Sahadaki çalışmaları gösteriyoruz." "Dostum, biz hallederiz," diyor Hutton ve ayağa kalkıp mutfağa gidiyor
kileri karıştırdığını duyuyorum.
Rusty Hartley'e doğru yürür ve omzuna vurur. "Biliyoruz dostum. Endişelenmeyi bırak. Biz ."
"Endişeleniyor musun?" Kanepeye uzanarak soruyorum. Topu Hartley'e geri atıyorum ve "Sen ne zaman endişelendin ki?" diye soruyorum.
Mutfaka bakıyor ve sonra bana doğru eğiliyor. "Endişeli değilim, sadece gerginim. Babam ve Jake Taylor bugün maça geliyorlar. Saha kartları var."
"Ah, ve sen etkilemek istiyorsun."
"Kim ailesini etkilemek istemez ki?"
"Doğru, annelerim tribüneyken içime fazladan adrenalin hücum ediyormuş gibi hissediyorum."
"Kesinlikle, ama sadece babam değil" Topu havaya fırlatıyor ve ben de bağlantıyı kuruyorum.
"Alice'in babası da orada olacak. haberi var mı?"
Başını sallıyor. "O bilmiyor ve ben de onun bunu hoş karşılayacağından emin değilim." Hartley elini yüzüne sürüyor. "Daha sonra yemeğe çıkmak istiyorlar. Bu konuda rahat olmayacağım, özellikle de kaybedersek."
"Hey." Topu ondan aldım ve sonra hafifçe geri attım. Yakalıyor ve dikiş yerlerini buluyor. "Oyuna odaklan, gerisi sana gelecektir. Ama en önemli şey kişisel hayatını bir kenara bırakıp topu sahaya sürmek."

"Evet, haklı olduğunu biliyorum." İcini çekti ve sonra, "Scarlett Hutton'a geçen gün Indie'yle yaptığınız orgazm festivalinden bahsetmiş," dedi. Hartley sırtıyor ve ben anında sinirleniyorum. Tabii ki Hutton çenesini kapalı tutamazdı. "Neler oluyor orada? Çıkıyor musunuz?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Sadece eğleniyorum."

"Sadece eğleniyorum." Başını sallıyor ve topu fırlatıp kendisi yakalıyor. "Tamam, çünkü bu iyi bir fikir gibi görünüyor."

"Öyle," diye cevap veriyorum. "İkimiz de ciddi bir şey yapamayacağımız bir noktadayız, bu yüzden sadece eğleneceğiz, takılacağız ve eğer sikimin üzerine oturursa, o zaman öyle olsun."

Hartley kendi kendine kıkırdıyor ve sonra, "Felaket için bir reçete gibi görünüyor," diyor.

"Nasıl yani?"

Bana çok iyi bir yan bakış atıyor. "Hadi ama, gerçekten bu kıza karşı bir şeyler hissetmeyeceğini mi düşünüyorsun? Sende bir değişiklik fark ettim bile. Kendini istediğin kadar ikna et, ama ayrılma zamanı geldiğinde, bu düşündüğünden çok daha acı verici olacak."

"Bugün ne kadar da gün ışığı saçyorsun." Koltuktan kalkıyorum ve Hartley yolumu kesiyor.

"Üzgünüm dostum. Sadece stresliyim."

"Biliyorum." Ona bir yumruk attım. "Harika olacaksın. Boşuna All-American olmadın. Sahayı görmeye odaklan ve ondan sonra diğer her şeye konsantre ol."

Başını sallıyor, ben de diğerlerinin toplandığı mutfağa doğru yola çıkıyorum. Evde bir hava var: playoff havası. Çocuklar vızıldıyor, testosteron akıyor ve harika olacağını hissedebiliyorum.

"CİDDEN KUSACAKMIŞIM GİBİ HİSSEDİYORUM," diyor yanımdaki Indie. "Kendi oyunlarım sırasında hiç bu kadar gergin olmamıştım, şimdi neden delirmiş gibiyim?"

Kasketimi kaldırıp elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, etrafımızdaki diğer kalabalık kadar tedirgin hissediyorum.

Oyunun bitmesine 15 saniye kaldı, Brentwood 4 sayı geride. Bir gole ihtiyacımız var.

Hartley tüm gün sahada sihirbazlık yaptı, ancak çalım yerken attığı bir top kaybı onları geriye düşürdü.

"Evet, ben de heyecanlıyım," diyorum, bir aşağı bir yukarı zıplayarak. Oğullarım etrafımızda, Scarlett Indie'nin yanında ve maçın gürültüsü hepimizi sarsıyor.

Çocuklar sahaya çıkıyor ve Hartley pozisyon alıyor, dikkat edilmesi gereken savunma hamlelerini işaret ediyor. Derin homurtusu tüm stadyumda duyuluyor. Topu kaptı, cebe düştü, yan hakemler ona sahanın sağ tarafında ilerleyen Hutton'ı bulması için zaman tanıdı.

Hartley geri çekilip topu fırlatırken kalabalıktaki herkes nefesini tutuyor. Top havada süzülüyor. Indie benim kolumu tutuyor ve Hutton'ın kolları topu yakalamak için uzanıyor. Topu göğsüne doğru çekiyor ve bitiş çizgisine doğru koşuyor.

Kalabalık patlıyor.

Nebraska peşinde ama adam tam bir makine. Hızını artırıyor, bir çalımdan kaçıyor ve yere düşmeden önce son bölgeye dalıyor.

Hakemler gol için kollarını kaldırır ve stadyum tezahürlara boğulur.

Ellerim başıma giderken Indie ve Scarlett birlikte aşağı yukarı zıplıyorlar. *Hay sikeyim. Bu olağanüstüydü.*

Tribünler heyecanla sallanırken çocuklar sahada kutlama yapıyor. Valilik Kupası'na gidiyorlar. Üst üste üçüncü yıl.

Scarlett alkışlarken bize, "Aman Tanrım, bu gece onu çok fena becereceğim," diye duyuruyor.

Bunun olacağından hiç şüphem yok. "Bu bir parti çağrısı," diyorum. "Bunu kutlamalıyız."

HARTLEY'i hiçbir yerde bulamadık ama daha fazla bekleyemeyiz. Kırmızı kupamı havaya kaldırıyorum ve "Bugünü temsil eden çocuklara" diyorum.

Onlar da fincanlarını kaldırıyorlar.

"Vali'nin evinde biraz kış tekmele."

Hepsi alkışlar ve çoğu fincanlarını boşaltır, ardından yeniden doldurmak için fiçıya yönelir.

Partiyi "küçük" tuttuk. Sadece futbol takımı, beyzbol takımı ve insanların sevgilileri ve seks arkadaşları. Kutlamaya yetecek kadar ama evde hareket edemeyecek kadar çok değil.

Tezgâhtan atlayıp doğruca Indie'ye gidiyorum ve onu belinden kavrayıp kendi etrafında döndürüyorum. Gülüyor ve kendini sabit tutmak için gömleğimi kavıyor. Eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve o da yanaklarıma tutunarak hemen karşılık veriyor. İnsanlar daha önce birlikte olduğumuzu bilmiyorlarsa bile artık biliyorlar.

Birkaç kişinin kutlama için adımı söylediğini duyuyorum ve dudaklarımı Indie'nin dudaklarında tutarken onlara el sallıyorum, o da ağzını açarak beni içeri davet ediyor. Ağzına karşı inliyorum ve dilimi içeri kaydırıyorum. Bir duvar bulup onu duvara yaslıyorum. Elleri kotumun ilmeklerine uzanıyor ve onları çekiştiriyor, ben de ellerimi arkasındaki duvara bastırıp ağzımı onunla birleştiriyorum.

Tatlı ve iç gıcıklayıcı, tadı çok güzel, tıpkı çilek ve Bira.

Herkes gibi maçta içki içmedik ve sadece partide bir bira. Sanırım bunun nedeni ikimizin de bu gece ne olacağının farkında olmamız ve olduğunda tetikte olmak istememiz.

Programlarımız çakıştığı için onu bütün hafta ders dışında görmedim, bu yüzden onu ve Scarlett'i maç için aldığımda, onu yatak odama geri götürmeye fazlasıyla hazırdım. Şimdi tek yapmak istediğim bu.

Geri çekiliyorum ve kulağına yaklaşıp "Yukarı çıkmak ister misin?" diye fısıldıyorum.

"Yapabilir misin?" diye soruyor, o büyüleyici gözleriyle bana bakarak onun.

"Ne istersem onu yaparım."

Gülümsüyor ve sonra başını sallıyor. Elimini onunkinin içine alarak oturma odasından merdivenlere ve doğruca yatak odama.

Ayağımla kapıyı arkamdan kapattım ve sonra ona doğru eğilerek onu içeri aldım. Brentwood U tişörtü ve dar bir kot pantolon giymişti. Saçları düz ve çok çekici.

Ona başımı sallayarak, "Benim için soyun, bebeğim." dedim.

"Öylece, taleplerini dinleyeceğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor, ellerini arka ceplerine sokup göğüslerini daha da dışarı çıkararak.

"Evet, biliyorum."

Kıkırdıyor ve ayakkabılarını çıkarıyor. Ben de aynısını yapıyorum. "Bilmiyorum, sanırım beni ne kadar istediğine ikna olmam gerektir."

Kasıklarına bakıyorum ve "Gel beni hisset, hemen anlayacaksın" diyorum.

"Hayır, bana bir şey söyle. Her kabul size bir parça giysi verecektir."

Oyun mu oynamak istiyor? Ben , özellikle de soyunması anlamına geliyorsa.

"Tamam. Seninle ilk kez Boondoggles'ta karşılaştığımda, bir zaferi kutladığında göğüslerinin nasıl zıpladığına bakmaktan kendimi alamamıştım."

Yüzüne sinsi bir gülümseme yayılıyor. "Beni süzdüğünü gördüm." Gömleğini çıkarıyor ve pembe dantelli bir sütyen giyiyor.

Elimi ağzıma götürüyorum. "Bunu sadece benim için mi giydin?" "Belki. Şimdi bana başka bir şey söyle."

"Yattığın ilk gece umutsuzca elimi gömleğinin altına sokmak istemiştin, tenini hissetmek için her şeyi yapardım. Şu anda olduğu gibi senin için yanıp tutuşuyordum."

Bu cevaptan tatmin olmuş bir şekilde pantolonunu aşağıya doğru itiyor ve eşleşen bir tangayı ortaya çıkarıyor. Kıyafetlerini bir kenara iterek bana doğru ilerliyor ve elini tişörtümün üzerinden geçirerek onu çıkarıyor. Orada öylece duruyorum, elleri kot pantolonuma düşmeden hemen önce göğsümün kıvrımlarında dolaşmanın tadını çıkarıyorum. Onları çözüyor ve beni sadece boxer külotumla bırakarak onlardan çıktığım yere kadar itiyor.

Elini kasıklarına götürüyor ve beni avucunun içine alıyor. Dizlerinin üzerine çöküp külotumu indirirken boğazından tatlı bir inilti yükseliyor.

Kapıya yaslanıp taşaklarını avuçladığında ve dudaklarını hafif bir öpücükle bastırdığı yere getirdiğinde keskin bir nefes alıyorum, ağzı üzerimde sadece bir fısıltı. Ağzının her dokunuşunda sikim onun üzerinde seğiriyor, içine almak için yalvarıyor.

Dili dışarı çıkıyor ve sikimin alt tarafına uzun bir çizgi çiziyor, sonra ayağa kalkıyor ve beni yatağa götürüp oturtuyor. Dirseklerimin üzerine yaslanıp onun muhteşem vücuduna bakıyorum. Sikim onun içine girmek istiyor. *Acilen.*

Arkasını dönerek bana tatlı kıcını gösteriyor, o kadar mükemmel ki her birini ısırmak istiyorum. Bacaklarımı açıyor, dizlerimi kavırıyor ve kıcını sikimin üzerinde gezdirmeye başlıyor.

"Ah, siktir, bebeğim. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" "Hayır, sadece daha fazla kanıt bekliyorum."

"Aletim yeterince kanıt değil mi?"

"Bunu senin dudaklarından duymak istiyorum."

Boyum onun iki sıcak küresinin arasına düşüyor ve kendimi kaybetmemek için keskin bir nefes alıyorum.

Fuuuck.

"İlk antrenmanımız," diye inledim, sesim acıyla çıkıyordu. "Bisiklet şortunla çömeldiğinde kışına ve spor sütyeninden taşan göğüslerine bakmaktan kendimi alamadım."

Arkasına uzanıyor ve sütyenini çözüp yere bırakıyor. Doğrulup omzunun üzerinden muhteşem göğüslerine bakıyorum. Onları kavriyorum, ağırlıklarının ellerimde süzülmesine izin veriyorum. Parmaklarımı göğüs uçlarına götürüp meme uçlarını yuvarlayarak göğüslerine masaj yaparken başı omzuma düşüyor.

"Evet," diye fısıldıyor, kalçalarını benimkilerin üzerinde acımasızca gezdirerek. "Bir tane daha, Lincoln. Bana bir şey daha söyle."

"Üstüme otur da sana anlatayım."

Ayağa kalkıyor, ben de yatağa uzanıyorum, o da kucağıma oturuyor ve üzerimde hareket etmeye devam ediyor, sallanırken eli karnımda.

Lanet olası bir tanrıça gibi üzerimde süzülüyor, kalçalarının her geçişinde bana ona sahip olduğum için, onun seçtiği adam olduğum için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatıyor.

Tanrım, bana sürtünme şekli çok iyi hissettiriyor, çok iyi, ama bunu daha iyi hale getirmenin tek bir yolu var.

Uzanıp göğsünü elime aldım, avucumun içinde yuvarladım ve "Soyunma odasında ilk kez duş aldığımız zamanı hatırlıyor musun? Sen giyinmek için tuvalet kabinine gittikten sonra ben duşta otuz bir çekmiştim."

Duraklıyor, gözleri benimkilere kayıyor. "Ciddi misin?"

Alt dudağımı ısırarak başımı sallıyorum. "Evet, bebeğim. Benim için çok fazlaydı. Tüm antrenman ve sonra sadece on metre ötede çıplak olman, suyun vücudundan aşağı aktığını görmek. O kadar sertleşmişim ki bu konuda bir şey yapmadan oradan çıkmamın imkânı yoktu."

Kucağımdan iniyor, tangasından sıyrılıyor ve sonra tekrar tırmanıyor ama dört ayak üzerinde durarak benimle alay ediyor.

"Duşta seni düşünerek sık sık mastürbasyon yaptım. O sırada tahrik olan tek kişi sen değildin."

"Bu çok ateşli. Parmaklar mı vibratör mü?"

"Parmaklar. Oyuncakları olan Scarlett, ben değilim."

"Bebeğim." Onu sırt üstü çeviriyorum. "Bir ara bunu yaparken seni görmek istiyorum." "Kendimi boşaltmak mı?"

Başımı sallayıp ağzımı boynuna götürüyorum. "Evet, bence çok tahrik edici olurdu. Ama bu gece değil. Bu gece sana kendim için ihtiyacım var." Ağzım çenesine ulaşıyor. "Her şeyine."

"Benim de buna ihtiyacım var." Elleri sırtıma, kığıma doğru iniyor. Beni üzerine bastırıyor, böylece sikim açılmış bacaklarının üzerinde kayıyor.

"Lanet olsun, Indie," diye nefes alıyorum tenine karşı. "İçimde kendimi utandıracağıma dair bir his var."

"Merak etme, ben de yanındayım." Ellerimden birini tutup bacaklarının arasına ve kaygan merkezine götürüyor. "Zonkluyorum. Serbest bırakılmaya ihtiyacım var. Baskıyı hafifletmene ihtiyacım var." Ağzımla vücudunda aşağı doğru hareket etmeye başlıyorum ama beni durduruyor. "Hayır, içimde olmana ihtiyacım var. Lütfen prezervatifiniz olduğunu söyleyin."

"Evet," diyorum ve komodinine uzanıp bir tane çıkarıyorum. Kılıfımı taktıktan sonra tekrar üstüme uzanıyorum ve o da bacaklarını daha da açıyor. "Bundan emin misin?" Bunun, ilişkimizin tam teşekküllü seks arkadaşlarına dönüşmesi söz konusu olduğunda geçilmesi gereken son çizgi olduğunu bilerek soruyorum.

"Olumlu," diyor, aşağı uzanıyor ve sikimi girişine yerleştiriyor.

Artık geri dönüş yok. Yavaşça içine giriyorum, vahşi iniltisi tamamen girene kadar devam etmem için beni teşvik ediyor. Yaptığım şeye odaklanmaya çalışırken nefesimi tutuyorum ama bu neredeyse imkânsız gibi geliyor. Etrafımda çok sıkı ve sıcak hissediyor. Yemin ederim, eğer aramızda prezervatif olmasaydı, sadece içine girdiğim için boşalırdım, içine girdiğimde yüzündeki mutlak memnuniyet ifadesinden.

"Çok mükemmel," diyor. "İçimde çok mükemmel hissediyorsun." Bacaklarını belime doluyor ve ellerini benimkilerle birleştirerek başının üzerine getiriyor.

Kalçalarımı hemen hareket ettirmek yerine, dudaklarımı onun sıcak tenine götürüyorum ve meme uçlarıyla oynuyorum, onları yalıyorum, dişlerimle ondan bir tıslama çıkaracak kadar çekiyorum ve göğsünün yataktan kalkması için onları emiyorum.

"Evet, Lincoln. Tanrım, bu işte çok iyisin."

Öpücüklerimi boynuna kadar takip ederek dilimi köprücük kemiğinin üzerinde gezdiriyorum ve sonra burnumu boynunun sütunu boyunca gezdiriyorum. Çenesini öptüğümde kulağıma doğru inerken kalçaları hareket etmeye başlıyor.

Onun hevesine boyun eğmedim. Dudaklarımı ağzına kadar götürüyorum ve sonra birkaç santim yukarı kaldırıyorum. Gözleri açılıyor, o yosun yeşili güzellikleri şehvetle doluyor ve sonra kalçalarımı titretirken ağzımı onunkine çarpıyorum.

İniltisini ağzıma alıyorum ve dilimi dudaklarında gezdiriyorum, dillerimiz buluşabilsin diye dudaklarını ayırıyorum. Dudakları sıcak ve tatlı, dilinin çaresizliğiyle çelişiyor. Bacakları sırtıma gömülüyor, itişlerimin hızını kontrol etmeye çalışıyor ama elleri benimkileri daha sıkı kavrarken ben güçlü duruyorum.

Başını geri çekiyor ve uzun bir nefes veriyor. "Aman Tanrım, Lincoln, lütfen. Daha fazlasına ihtiyacım var. Beni uçurumun kenarına getirdin."

"Güzel," diyorum, ağzımı tekrar onunkine götürüyorum, tatlılığını içime çekiyorum ve anı yaşıyorum, olabildiğince uzatıyorum- "Lanet olsun," diyorum, başım omzuna düşüyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, amını ağrıyan sikimin etrafına sararak.

"Indie, yapma."

"Ne yapmayayım? Bunu yapma mı?" soruyor ben nabzını ona doğru atarken.

"Tanrım ... siktir," diye tıslıyorum. Taşaklarım sıkılaşıyor, etrafımızdaki her şey kararmaya başlarken zihnim de solmaya başlıyor. "Indie, dayanamayacağım."

"Güzel. Beni boşalt."

Ellerimi bırakıyor ve aramızdan uzanıp klitorisine bastırıyor. Amının etrafımda kasıldığını hissediyorum ve elimde olmadan kalçalarım ileri, daha hızlı, daha sert atılıyor. Elini çekip benimkiyle değiştiriyorum ve klitorisinin üzerinde daireler çiziyorum.

Gövdesi sertleşiyor, çığlıkları daha da yükseliyor ve ben kasıklarına doğru çekilen hislerden başka bir şey hissedemeyinceye kadar tekrar tekrar içine pompalarken elleri bir çapa gibi boynumun arkasına gidiyor.

"Bebeğim, ben-"

"Oh Tanrım," diye bağılıyor altımda kasılırken, amı o kadar daralıyor ki hareket edemeyecekmişim gibi hissediyorum.

Bu benim felaketim.

Vücudum sertleşiyor ve horozum Indie'nin içinde şişerken dizginlenemeyen ısı içimden geçiyor. Bir kez daha, öfori beni çok sert vuruyor, horozum onun içine dökülürken bayılıyorum.

Siktir. . . ahh, siktir.

Artçı şoklar ikimizi de vuruyor, spazmlar bizi zevkimizin büyüü altında tutuyor. Onun üstüne yığılıyorum ve nefes alabilmek için ikimizi de yana .

Alınlarımız birleşiyor ve nihayet gözlerimizi açtığımızda bakışlarımız buluşuyor, aynı anda gülüyoruz, sonra dudaklarını yakalıyorum. Onunla öpüşürken göğsünü bulup sıkıyorum, kendimi çok mutlu hissediyorum.

Çok minnettarım.

Kısa bir öpüşme seansından sonra çekiliyorum ve fısıldıyorum, "Tanrım, Indie, bu ... bu şimdiye kadar yaşadığım en iyisiydi." Bu itirafı yapmaktan çekinmiyorum, çünkü doğru. Bu kız dünyamı alt üst etti. Seks sonrası bir sersemlik içindeyim - sayılar *harflere karışıyor, nerede olduğumu, kim olduğumu, ne yaptığımı bilmiyorum.*

"Hiç bu kadar sert boşalmamıştım sanırım," diyor usulca, yanağımı okşayarak. "Sanırım hayatımın geri kalanı için beni mahvettin."

"En azından bunu yaparken eğlendik," diyorum, kollarımı ona sarıp göğsümde dinlenmesi için onu cesaretlendiriyorum.

Ne kadar süre orada yattığımı bilmiyorum ama saatler sonra Indie tekrar üstüme tırmanıyor ve istediğini alıyor. Üç kez daha seks yapıyoruz ve her seferinde nasıl daha iyi olabileceğini merak ediyorum. Bir sürü kızla seks yaptım. *Bekar bir erkekle. Adrenalin. İstekli katılımcılar.* Ama hiçbir şey Indie'yle olan seksle kıyaslanamaz. Hiçbir şey. Cinsel uyumluluk. Hoşgeldin yoğunluğu. Tanrım, kahkahalar bile. Seksi, kendinden emin ve zeki. Kesinlikle akıllara zarar. *Ve tamamen benim.*

"WOO, ORADA İYİ GÖRÜNÜYORSUN, CASTLE," diyor kısa oyuncumuz Knight, yedek kulübesine bakarak.

Yakalayıcım Louis çömeldiği yerden ayağa kalkarak, "Eldivenimi patlatıyor," diye ekliyor. "Bence bugün vurabilirsin, dostum."

Başımı salladım. "Hayır, hazır olduğumu sanmıyorum."

Disik elinde bir radar tabancasıyla yanıma gelerek, "Bence ," diyor. Arkamda duruyor ve Louis'e doğru başını sallıyor. Disik kaşlarını hafifçe çatarak, "Bakalım bu antrenmanlar işe yarıyor mu?" diyor. Emin değilim.

Adam nasıl gülümseyeceğini biliyor. Ama şu anda buna odaklanamıyorum. Son iki yıldır beni eğiten, on sekiz yaşındayken bana inanan adam doksan beş atabileceğime inanıyor. Hay sikeyim.

Louis'den topu alıp avuçlarımin arasında ovuşturuyorum, eldivenimi kolumun altına sıkıştırıyorum ve sonra tümsekteki yerime yerleşiyorum. Tek umudum Disik'i hayal kırıklığına uğratmamak.

Kendine inan, Castle. Bunun için çok çalıştın. Bitir şu işi.

Eldivenimi havaya kaldırıyorum, tutucuya bakıyorum, bacağımı kaldırıyorum ve önce göğsüm, sonra kolum önde olmak üzere tümsekten fırlıyorum. Top şuttan aşağı doğru süzülüyor ve bir çırpıda Louis'in eldivenine giriyor.

Umutla Disik'e dönüyorum. Bana bakmıyor, irkilmiyor bile. "Yine."

Umut kaybolur.

Hazır değildim.

Topu geri aldım ve atışı tekrarladım.

Disik bana bunu sekiz kez daha tekrarlattı. Onuncu atıştan sonra radar tabancasını indirdi, ekipman müdürümüze verdi ve sonra orada öylece durup kollarını kavuşturarak bana baktı.

Onun güçlü bakışları altında kaymamaya çalışarak konuşmasını bekliyorum. "Antrenman mı yapıyorsun?"

"Evet, efendim. Ağırlık odasında ağırlıklarımı artırıyorum ve ardından Indie Mayhem ile bacak dayanıklılığı ve gücü üzerine çalışıyorum."

Çenesini kavırıyor ve başını sallıyor. "İşe yarıyor. Az önce on atıştan dokuzunu doksan beşe vurarak attın."

"Ne?" Şaşkınlıkla soruyorum. "Ciddi misin sen?" Başını sallıyor. "Evet. Devam et, Castle."

Ve sonra havalanıyor. Vay anasını.

Louis'in bana doğru gelen vitesinin sesi, beni tebrik ederken çarpışmaya hazır olmamı sağlıyor.

Kahretsin. Başardım.

Doksan beşe ulaştım, bu da tek bir anlama geliyor: Birinci lige çok daha yakıным.

Ve teşekkür edilecek tek bir kişi var.

Çünkü o da bana inanıyordu.

Geçtiğimiz hafta sonu kadın futbol takımının şampiyonadan elendiğini göz önünde bulundurarak Indie ile kutlama yapmaya gitmenin doğru olup olmadığını düşündüm ama nafile. Onu görmem gerek, bu yüzden merdivenlerden hızla çıkıp kapıyı çaldım.

Birkaç dakika sürüyor ama kapıyı açtığı anda onu kollarıma alıyorum, döndürüyorum ve kapıyı kapatırken kapıya doğru itiyorum. Dudaklarım onunkilere değiyor ve elim - Frankie Donuts poşetini tutmayan elim - başının arkasını kavıyor. Dilimle ağzına dalıyorum ve pelvisimi ona doğru bastırıyorum - tam o sırada arkamızda bir boğaz sesi duyuyorum.

Hala irkiliyorum ve arkamı döndüğümde annesinin kanepede oturduğunu görüyorum.

Hay sikeyim.

Indie'yi bıraktığımda yüzünde kızgınlık değil, sadece memnuniyet okunuyor. "Bunun için üzgünüm Bayan Mayhem," diyorum gömleğimi düzelterek ve

garip bir şekilde Indie'ye çörek paketini uzattı. "Sadece çörek teslimatı yapıyorum." "Daha önce hiç bir çörek teslimatı görmemiştim. arkadaşlar birbirlerini böyle dostane bir şekilde selamlıyorlar."

Indie yanımda iç geçiriyor ve "Ben de tam anneme görüştüğümüzü söyleyecektim ama sen benden önce davrandın" diyor.

"Giriş yapmak gibisi yok," diyorum kendimi inanılmaz derecede garip hissederek. Ensemi kaşıyorum ve "Biliyorsun, başka bir zaman gelebilirim" diyorum.

"Hayır, kal. Sohbet edebiliriz," diyor Bayan Mayhem ama Indie elimi tutarak beni yerimde tutuyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Eminim Lincoln'ün çalışması gereken bir sürü finali vardır."

"Evet, tabii. Öyle," diye cevap veriyorum, her ne kadar hiçbir dersimde finalim olmasa da, sadece final ödevlerim olsa da. Ama odanın tonunu yakalamakta oldukça iyiyim. "Sadece şu çörekleri bırakmak istedim."

"Çok yazık. Belki başka bir zaman görüşebiliriz?"

"Evet, bu harika olur." Bayan Mayhem'e el sallıyorum ve sonra kapıya doğru uzanıyorum.

Neyse ki Indie, "Onu dışarı çıkaracağım." dedi. "Acele etme."

Indie el ele beni cipime götürüyor ve ikimiz de sürücü kapısında duruyoruz. "Özür dilerim," diyor bana bakarak. "Annem bana sürpriz yaptı ve benimle konuşması gerektiğini söyledi. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yok ama hafta içi bir gece buraya gelmesinin pek de iyi olmayacağına eminim."

"Özür dilemene gerek yok, bebeğim." Çenesini yukarı doğru eğiyorum ve dudaklarına iffetli bir öpücük konduruyorum. "Seninle sonra konuşuruz." Beni durdurduğunda arabamın kapısına uzanıyorum.

"Bekle, neden geldin?" "Önemli bir değil. Sonra anlatırım."

Beni tekrar durdurdu. "Lincoln, çörek getirmişsin, Frankie Donuts, yani bu büyük bir olay. Söyle bana. Annemle yapacağım bu konuşmayı atlatabilmem için muhtemelen senin vereceğin haberlere ihtiyacım olacak."

Zamanlamam konusunda kendimi kötü hissediyorum ama baklayı ağzımdan çıkarmadan gitmeme izin vermeyeceğini biliyorum, bu yüzden iki elini de kavriyorum ve "Bugün doksan beşe vurdum bebeğim. Dokuz kez."

"Aman Tanrım," diye çılgık atarak kollarıma atlıyor, bacakları belime dolanıyor. "Ciddi misin sen?"

Başımı salladım. "Evet, Disik bana saat tuttu. Bugün kendimi oldukça iyi hissediyordum. Louis atışlarıma biraz hız kattığını fark ettiğini söyledi, bu yüzden Disik radar tabancasıyla yanıma geldi. İlk başta isabet ettirdiğimi düşünmedim, çünkü bana atışı tekrarlatıp durdu, ama sonunda radar tabancasını bana uzatıp başardığımı söylediğinde ... sana söylemek zorundaydım. Söylemek istediğim ilk kişi sendin Mayhem," diyorum alnımı onunkine yaklaştırarak.

Her iki yanağımı da tutuyor. "Seninle gurur duyuyorum, Lincoln. Bu inanılmaz."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Ne?" diye sorar, kocaman bir gülümseme ağzının kenarlarını çekiştirir.

"Doksan beşe ulaştığım için artık soyunma odasında seks yapabileceğiz."

"Bekle . . ne?" diye soruyor, burnunu hafifçe kırıştırarak. "Bunu ne zaman kabul ettik ki?"

"Kafamda kabul ettim." "Ve bunun sayıldığını mı düşünüyorsun?"

"Benim kitabımda öyle." Kaşlarımı oynatıyorum ve o da gülerek elini yüzümde gezdiriyor.

"Hayal kurmaya devam et, Castle." Ağzını eğiyor ve dudaklarıma hafifçe bir öpücük konduruyor. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum. Bu benim gecemi güzelleştirdi, teşekkür ederim."

söylediğiniz için ve çörekler için teşekkür ederim."

"Bana yardım ettiğin için küçük bir teşekkür. Cidden bebeğim, yardımın için çok minnettarım."

"Büyük liglerde All-Star atıcı olduğunda bunu unutma." "Asla," diye cevaplıyorum onu tekrar öperken.

Ağzımızdan birkaç kez geçtikten sonra, "Annemin ne zaman gideceğine bağlı olarak, sence gelebilir miyim?" diye soruyor.

"Evet, sormana gerek yok bebeğim. Ne zaman istersen gel." "Tamam.

Teşekkürler." Dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor ve sonra zıplıyor. Belime. "Seni arayacağım."

Ona bir öpücük daha verip eve dönüyorum, aramasını beklemekten memnunum.

Hiç yapmadığı bir arama.

On Yedinci Bölüm

INDIE

Kapıyı kapattığımda annemin bana Lincoln hakkında soru sorması çok uzun sürmedi. Açıkçası onun hakkında konuşmak gibi bir niyetim yoktu ama o geldiğinde annemin Lincoln oradayken olayları büyütmesini istemedim. *Bu yüzden ona söyledim.*

Ve şükürler olsun ki yapmadı.

Ama şimdi yalnızız ve merakının cevaplanması gerektiğini biliyorum.

"Ve sen bana sadece arkadaş olduğunuzu söylemiştin." Sesi alaycı ve benimle şakalaşmaya çalıştığını biliyorum, ama her şeyden çok sinir bozucu geliyor.

"İşler ilerledi."

Çörekleri sehpanın üzerine bırakarak kanepeye oturuyorum.

"Lincoln erkek arkadaşın mı?"

"Hayır." Başımı hızlıca sallıyorum. "Sadece eğleniyorum." Kaşları çatıldı. "Sadece seks mi?"

"Biliyor musun, evli olduğun ve görünüşe göre bir erkek arkadaşın olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak yargılamak için neredeyse hiç yerin olmadığını düşünüyorum."

yaslanıyor, ellerini önünde kavuşturuyor. "Sanırım bunu hak ettim." İçimi bir suçluluk dalgası kaplıyor ve tam özür dileyecekken, "Bu da seninle neden konuşmaya geldiğim konusuna iyi bir giriş oldu" diyor.

"Tamam," diyorum, bir yastığı göğsüme doğru çekiyorum, sinirlerim omuriliğimin arkasını kaşındırıyor.

"Bildiğin gibi, baban ve ben farklı insanlarla görüşüyoruz. Baban için işler ilerledi ve aşık oldu."

"Başka bir kadınla mı?" Soruyorum, tüm bu olanlardan dolayı midem o kadar bulanıyor ki annemin bu konudaki konuşmasını dinlemek zor geliyor.

"Evet, metresiyle. Bana o kadar saygı duyuyor ve değer veriyor ki, ben sağlık sigortasını halledene kadar boşanma davası açmayı bekliyor."

"Boşanma mı?" Zor yutkunuyorum.

"Evet, tatlım. Boşanma. Baban Rochelle ile oldukça mutlu." "Peki ya sen?"

"Joe ve ben gayet iyi anlaşıyor gibiyiz."

Joe. Onun bir adı var. İkisinin de bir adı var.

Annemle babamın sadece başkalarıyla gizlice birlikte olmaları değil, aynı zamanda bunu boşanacak kadar kabullenmeleri de hâlâ çok gerçek dışı geliyor. Ne zaman başladı? İlk kim aldattı? Ne zaman *ikisi de* ettikleri her yemini görmezden gelmenin, kızlarını karanlıkta tutmanın sorun olmayacağını düşündüler - ve bir dahaki sefere eve döndüğümde yüzleşmek zorunda kalacağımı başka kim bilebilir? Gerçek aşka ne oldu? Öyle bir şey yok mu? Eskiden çok mutluydular. Değil miydiler? "Ölüm bizi ayırana dek "e ne oldu?

Peki babam hangi cehennemde? O bu işin neresinde? Aramadı. Mesaj atmadı. Ben evdeyken hiç konuşmadı. Sevgili Rachel'ıyla ya da adı her neyse onunla o kadar *mutlu* ki burada olmaya zahmet edemiyor mu? Ulaşmak için? Annemle aralarında ne olursa olsun, her zaman yanımda olacağına dair bana güvence vermek için mi?

Ama hiç olmadığı halde bunu neden yapsın ki?

Bana sarılıp beni sevdiğini söylemeyeli ne kadar oldu?

"Tamam." Sertçe yutkunuyorum. Annemin önünde ağlamayacağım, gözlerinde herhangi bir pişmanlık olmayan bir kadın . Çılgınca mutlu görünen bir kadın . Belki biraz Lincoln ile hissettiğim gibi. Şimdiye kadar. "Bu yüzden mi buradasın? Bana kaçmağını için mi?"

"Bu sadece bir kaçamak değil, tatlım. Joe ve ben ciddileşiyoruz, burada olmamın bir başka nedeni de bu." Ellerini kucağına koydu ve "Joe taşıyor." dedi.

"Ne?" Gözlerimi birkaç kez kırıştıtarak sordum. "Bizim eve mi taşıyorsun?" Başını sallıyor.

"Babamla mı?"

Gülüyor ve başını sallıyor. "Hayır tatlım, o çoktan taşındı. Rochelle ile paylaşacakları çok güzel bir daire buldu. Seçmesine yardım ettim." *Ne?*

Elimi alnıma bastırıyorum, tüm bu bilgiler kafa karışıklığı içinde dönmeye başlıyor. Sonra orada olduğum zamanlardaki evimi düşünüyorum. Tek kelimeyle, seyrekti.

"Ne zaman anne? Ne zaman taşındı?"

Ve bir an için utangaç görünüyor. "Ne zaman olduğu önemli değil." Gülüyor. *Gülüyor. Sikeyim.* "Ama baban ve ben mutluyuz ve-"

"Hayır, anne. Bu önemli. Sen ve babam sadece Şükran Günü'nde seks partilerine kaçan mutlu aileleri mi oynuyordunuz?"

Kızı onları görmeye mi geldi? Ne amaçla? O zaman neden bana gerçeği söylemiyorsun?" Kanım kaynıyor gibi hissediyorum. Hiç bu kadar öfkelendiğimi hatırlamıyorum.

"Indie, bunu çok . Bu-"

"Ne zaman? Babama -kocana- kız arkadaşıyla paylaşması için yeni bir daire seçmesinde ne zaman yardım ettin? Erkek arkadaşının evimize taşınmasına ne zaman karar verdin?"

"Sadece erkek arkadaşım değil, erkek arkadaşım ve onun kızı."

Kalbim durdu.

Tam anlamıyla durur.

"Kızım?"

"Evet, o çok tatlı küçük bir şey. Adı Priscilla ve on yaşında. Barbie'lere bayılıyor, senin hiç hoşlanmadığın bir şey ve benimle güzellik salonu oynamaya bayılıyor."

"Nerede . . . nerede kalacak?" Her itirafta kalbim sıkışarak soruyorum.

"Şey, mesele de bu. Ev sadece iki yatak odalı olduğu için işleri oldukça zorlaştırıyor. Üniversitede olduğun ve tatillerde burada kalmak istediğin için, Priscilla'nın senin odanı alabileceğini umuyordum."

Çenem yere çarptı.

Benimle dalga geçiyor olmalı.

"Priscilla'nın benim odamda uyumasını mı istiyorsun?"

"Orada sadece uyumak değil tatlım, orada yaşamak. Tüm kupalarını ve madalyalarını toplayıp duvarları pembeye boyayacaktım, çünkü Priscilla pembeye bayılır. Geçen gün Target'tan bir yorgan seçtik; çok sevimli. Ama ilerlemeden önce, senin için sorun olmayacağından emin olmak istedim." *Benim için sorun yok. Bir daha asla kendi odamı göremeyeceğim. Artık bir evim olmayacak.*

"Görünüşe göre beni çoktan evden atmışsın anne," diyorum sesimde acı bir ısırıkla.

Elimi tutmaya çalışıyor ama ben uzaklaşıyorum. "Indie, seni evden çıkarmıyorum, sadece kullanılmayan bir odayı değerlendiriyorum. İpoteği karşılayabilmemin tek yolu Joe'nun taşınması, çünkü yarısını o ödeyecek. Ama Joe, Priscilla onunla birlikte gelmedikçe taşınamaz."

"Anlıyorum." Gözlerimi kaçırıyorum, gözlerim yanıyor. *Göz yaşlarına yer yok ve onun da görmesine izin vermeyeceğim.*

Annemle babamın başkalarıyla görüşmesi ve görünüşe göre boşanmayı konuşmuş olmaları yeterince kötü, ama çocukluk odamı elimden alıp yerime Priscilla adında bir kız koymak, Barbie'leri seven ve büyürken *olmadığım* her şey olan bir kız ... bu çok fazla.

"Tatlım, geçen yaz eve gelmek istemedin. Seni zorlamak zorunda kaldım. Büyüyorsun, odanı sonsuza kadar bir tapınak olarak tutmamı mı bekliyorsun?"

"Hayır," diyorum, titrese de sesimi sabitleyerek. "Sorun yok anne." Derin bir nefes alıyorum, iyi bir yüz ifadesi takınıyorum ve sonra koltuktan kalkıyorum. "Odayla ilgili ne istiyorsan yap. Nasıl olsa geri dönecek değilim."

"Yine de Noel için eve gelmeni istiyoruz tatlım. Zamanını evimiz ve babanın yeni evi arasında paylaştırabilirsin. Kapalı havuzu var. Güzel, değil mi?"

Arkama dönüp annemi tekmelememek için kendimi zor tutuyorum.
shin.

Kapalı havuz mu?

Her şeyi daha iyi yapacağını düşündüğü şey bu mu? Lanet olası bir kapalı alan

Havuz mu?

İnanılır gibi değil.

"Evet, güzel." Uzaklaşıyorum ve "Öylece kaçtığım için üzgünüm ama çalışmam gereken finallerim var" diyorum.

"Elbette, elbette." O da ayağa kalkıyor. "Seni yakaladığım için özür dilerim ama bunu sana yüz yüze söylemenin daha iyi olacağını düşündüm." Yanıma geldi ve ellerimi sıktı. "Bu kadar harika olduğun için teşekkür ederim. Priscilla odanı çok sevecek."

Harika.

Yanağıma bir öpücük konduruyor ve sonra onu avuçluyor. "Sen iyi bir kızsın. Oh, ve kaybın için üzgünüm. Ama artık Lincoln'ü ve onun büyükler ligindeki yolculuğunu desteklemeye odaklanabilirsin."

Ve işte, kasıklara son tekme. Annemle aramızdaki gerginliğin altında yatan şey. Futbolla uğraşmamı hiçbir zaman desteklemedi, onun gibi olmamı diledi, bir erkekle yetinmekten mutlu oldu - görünüşe göre bir ömür boyu sürmese de. En azından yerimin doldurulabilir olduğunu bilmek güzel. Bu sefer annem hep istediği kız gibi kıza sahip.

"Evet, bu baharda ne olacağını göreceğiz."

"İkinizi tanıştırdığıma çok sevindim." Kulaklarımdan buharlar çıkarken yanağıma bir öpücük daha konduruyor. "Seni seviyorum, tatlım. Odanın dönüşümünü tamamladığımızda sana fotoğraflarını göndereceğim. Sabırsızlanıyorum." Ellerini çırpıyor, bana sarılıyor ve sonra beni kırık bir kalple oturma odamda yalnız bırakarak çekip gidiyor. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu.

Bugün, yerimin doldurulabilir olduğunu öğrendim. Ve unutulabilir.

Hey bebeğim, buraya mı geliyorsun? Bize yemek getirsem mi emin olamadım.

Lincoln: *Sadece kontrol ediyorum. Her şey yolunda mı?*

Indie, giderek endişeleniyor. Scarlett geldi ve pizza sipariş ediyoruz. Sen de geliyor musun?

Indie, bebeğim. İyi olduğuna dair bir uyarı alabilir miyim lütfen?

Scarlett: *Kızım, adamın çıldırıyor. Ona mesaj atabilir misin? Scarlett:*

Tamam, ikimizi de görmezden geliyorsun. Birazdan gelirim. Indie:

Gelme. Sadece yalnız kalmak istiyorum. Hutton'la iyi eğlenceler. Linc'e söyle.

Onunla sonra konuşurum.

AYAKLARIM koşu bandının dişlerine çarpıyor, ter göğsümden ve yüzümden aşağı damlıyor ve zihnim önümdeki hız numarasına odaklanmış durumda. Başka bir şeye değil.

Çift haneli. Çift haneli rakamlara ulaşmalıyım. Kadranı bir kademe daha yükseltiyorum.

Dokuz nokta beş.

Orada kalıyorum. Kırk dakika sınırını geçerken bacaklarım uçuyor ve ciğerlerim kendini tüketiyor.

Bir dakika daha. On'a bas.

Koşu bandını onuncu hıza çıkarıyorum ve bacaklarımdaki gerginliği hissediyorum, o kadar hızlı uçuyorlar ki sanki banda dokunmuyormuşum gibi geliyor. Sadece olduğum yerde uçuyorum. Gözlerim geri sayıma odaklanıyor - otuz saniye daha.

Nabzım fırlıyor.
Ciğerlerim hava arıyor.
Bacaklarım erişte gibi. On
saniye daha.
Beş, dört, üç, iki, bir . . .

Koşu bandını yavaşlatıp önce koşuya sonra da yürüyüşe geçiyorum ve ellerimi başımın üzerine koyarak nefes almaya çalışıyorum.

Yanık tatmin edici bir his.

Ta ki kafamı kaldırdığımda Lincoln'un koşu bandının kenarında durduğunu ve yüzünde pek de mutlu olmayan bir ifade olduğunu görene kadar.

"Tanrım," diye mırıldandım, irkilerek. Koşu bandının kollarını kavriyorum. Neredeyse yürüyecek kadar yavaşlatıyorum ve çarpan kalbimin sesini bastırarak konuşmaya çalışıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Dört gün oldu, Indie."

Ellerimi tekrar başımın üzerine koyuyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Saymıyordum."

Düğmelere doğru yürür ve koşu bandını durdurur. "Brian burada iki günde bir koştuğunu ve vücudunu hırpaladığını söyledi. Neler oluyor?"

"Eğitim. Bunun ne olduğunu biliyor olmalısın, Lincoln."

Başını salladı ve "Hayır, bu saçmalığı bana yapamazsın" dedi. Kolumdan tutup beni antrenman odasından çıkarıyor ve soyunma odalarının yakınındaki özel bir koridora götürüyor. "Şimdi konuş."

"Sikiş arkadaşı olmak için çok sahiplenici davranıyorsun," diyorum, doğru bir şey söylemediğimi bildiğim halde onun hırçınlığını da takdir etmiyorum.

"Endişeli bir arkadaş oluyorum, Indie. O kısmı unuttun mu?" Haklı olmasından nefret ediyorum.

Duvara yaslandım ve "Bunu burada yapmasak olmaz mı?" dedim. "Seni yakalamanın tek yolu bu."

"Yani, ben duş aldıktan sonra sen gelebilir misin?" "Sen . . . beni içeri alır mısın?"

Başımı
salladım.

"Evet." "Söz
mü?" "Söz
veriyorum."

"Tamam." Yorgun bir nefes verir. "Yemek getireceğim. Olur mu?"

"Evet." Yanından geçmek için duvarı itiyorum ama "Konuşacak çok şeyimiz var" demeden önce değil.

"Umarım her şey yolundadır."

Omuz silkiyorum. "Göreceğiz."

Ben uzaklaşırken arkamdan "Indie," diye sesleniyor. "Bu ses hoşuma gitmedi."

Yatak odamın kapısı tıkırdayarak kapanıyor ve Lincoln kapının önünde duruyor, bir elinde küçük bir pizza, diğerinde içkiler. Beni koşu bandından indirdiğinden beri bu konuşmayı yapmaktan korkuyordum. Korkuyordum çünkü annemin bana söyledikleri hakkında konuşmak hâlâ canımı acıtıyor.

Aslında sokar.

Yanıklar.

Sanki parçalanıyormuşum gibi.

Ve hala babamdan haber alamadım.

Lincoln tek kelime etmeden her şeyi masama bıraktı ve sonra yatağında önüme oturdu. Çenemi yukarı kaldırdı ve şöyle dedi: "Şimdi beni dinle. Buradayım çünkü sana değer veriyorum. Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın. Kafanın iyi olmadığını hissettiğimde, iyi olacağından emin olmak istiyorum. Bunu anlıyor musun?" Başımı sallıyorum, gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı bile. "Buraya yalan söylenmeye, sahip olduklarımız önemsizmiş gibi sağa sola savrulmaya ve kesinlikle görmezden gelinmeye gelmedim. O yüzden bana annenle aranda neler olduğunu anlatacaksın ve sonra da pizza yiyeceğiz. Anladın mı?"

İlk gözyaşı dalgası beni vurduğunda başımı sallıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Onları siliyorum ve sonra dizlerimi göğsüme çekiyorum.

"Kendimi uzak tuttuğum için özür dilerim. Yutması zor bir hap oldu ve bu konuda konuşmak istemedim." Scarlett'in ısrarlarına rağmen.

"Bunu anlayabilirim. Ama şu anda buradayım ve içime atmamın bir faydası olmayacak, o yüzden bana neler olduğunu anlat."

"Önce sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen," diyor, yatağında biraz daha ilerliyor ve uzun bacakları önümde uzanırken duvara yaslanıyor.

"Sen ve ben, bu sadece eğlence, değil mi? Bunun senin için bir yere varmayacağından emin olmak istiyorum, sadece sakın davranıyoruz."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Biz de bunu ."

"Tamam, çünkü bu benim için hiçbir yere gidemez. Olduğu gibi kalmalı. Arkadaşlar. Duygusal olarak başka bir şey için uygun değilim." *Ve asla da olmayacağım.*

"Bu da çıktı?"

"Bana söz ver, Linc," diyorum, bir damla gözyaşı yanağımdan süzülürken. "Olduğu yerde kalacağına söz ver. İlişkiler berbat durumda. Evlilik bir şaka, kendimi asla içinde göremeyeceğim bir şey."

"Ailenle aranda bir şey mi oldu?"

"Linc, bana söz ver," diyorum, kelimeleri onun dudaklarından duymaya ihtiyacım var.

Ellerine bakıyor ve sertçe yutkunduğunu görüyorum, sonra tekrar bana bakıyor, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir yoğunluk var. "Söz ver," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim." İçimi bir rahatlama kaplıyor ve ciğerlerimdeki sıkışma hafiflemeye başlıyor. Omzum onun omzuna değecek ve yan yana oturacak şekilde geri çekiliyorum.

Eli dizime düşüyor. "Ne oldu, Indie?"

"Annemle babam boşanıyor. Muhtemelen bunun olacağını tahmin etmişsinizdir ama bilmiyorum, ben onların durumunun bir dönem olduğunu sanıyordum. Ama babam, annemin seçmesine yardım ettiği bir daire aldı. Kız arkadaşıyla birlikte yaşıyor ve annemin erkek arkadaşı da buraya taşınıyor."

"Kahretsin, Indie.

Ben-" "Kızıyla beraberim."

Lincoln duraklar ve sonra "Oh" der.

"Annem bana *mutlu* haberlerini vermek için buraya geldi. Babam ve o mutluymuş. Bir de Priscilla'nın, adı buydu, benim odamı alıp alamayacağını sordu. Yeni yorganını ve duvarlar için yeni rengini seçtikten sonra."

"Sahip olmak, yani ..."

"Devralmak gibi. Annem tüm eşyalarımı topluyor, odayı pembeye boyuyor ve her zaman istediği mükemmel prenses kızına kavuşuyor. Merak etme, iyi bir küçük kadın gibi bana destek oluyorsun, bu yüzden annem benimle ilgilendiğini düşünüyor."

"Bekle, ne?"

Hayal kırıklığı içinde iç çektim. "Annemle aramızda bir şey var. Futbolun benim için her zaman eğlenceli bir şey olduğunu düşündü, hiçbir zaman ciddiye almadı, hatta niyet mektubumu imzalayıp tam burs aldığım da bile. Hiç anlamadı. Bana her zaman futboldan daha fazlası olduğunu söyledi. Brentwood'da mezun olduğumda iş bulmamı sağlayacak bir diploma aldığımı göremiyor ... eğer profesyonel olmazsam. Bunu görmezden geliyor. Sanki asla kendi başıma bir bütün olamayacakmışım ya da kendimi geçindiremeyecekmişim gibi. Sanırım bu yüzden bütün yazı beni tavlama ya çalışarak geçirdi. Kendini adanmış bir ilişkide bile sadık kalamayan kendisiyken *beni* tavlama. Bir evliliğe. O tam bir ikiyüzlü."

"Indie, bir evliliğin yürümemesi için iki kişi gerekir."

"Onu mu savunuyorsun?" Yüzümü ona döndüm.

"Hayır," diye çabucak toparlanır. "Hayır, değilim. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum." "Çünkü ben de babama aynı derecede kızgınım. Ayrılan oydu."

Benimle sağlam bir ilişki kurmaya bile çalışmadı. En azından annem baktıktan bir nedenle de olsa bağ kurmaya çalışıyor. "Öfke doruğa çıkmaya başladığında göğsümde kabaran bir sıcaklık yükseliyor. "Benden ne yapmamı bekliyorlar? Kış tatili için eve gelip her şey gibi davranmamı mı? Annem zamanı iki yer arasında paylaştırabileceğimi söyledi ama nerede uyuyacağım? Kanepede mi? Hiç tanımadığım bir kız benim yatağımı aldığında mı?" Bir gözyaşı daha yüzümden aşağı kayıyor. "İkisi de bensiz yeni hayatlara başlıyorlar."

"Indie," diyor iç çekerek ve beni kucağına çekmeye çalışıyor.

"Hayır. Tamam mı Lincoln? Teselli edilmek istemiyorum, istiyorum ..." Dudağım titriyor ve zihnim donup kalıyor. *Bir kaçış istiyorum*. Kafamın dışına çıkmak istiyorum. Artık düşünmek istemiyorum. Dışarı çıkmam gerek.

Dizlerimin üzerinde doğruluyorum ve tişörtümü başımın üzerine çekerek çıplak göğsümü ortaya çıkarıyorum. Lincoln'ün gözleri irileşiyor ve uzanmak için ona uzandığımda elini uzatarak beni yerimde tutuyor.

"Indie, şu anda seninle seks yapmayacağım. Bu kadar üzgünken olmaz."

"Bana bebek yapmana ihtiyacım yok, Lincoln. Beni becermene ihtiyacım var."

"Ve kafan yerinde değilken seni becermeyeceğim."

Birbirimizi bu şekilde kullanmayız."

Göğüslerimi kapatarak, "O zaman git." diyorum. Kapıyı işaret ediyorum, duygularım o kadar hızlı kabarıyor ki gözyaşlarımın selini kontrol edemiyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyor ve beni yatağa çekip göğsüne yatırıyor. İlk başta buna direniyorum ama sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovduğunda, onun yanında eriyorum ve ağlıyorum.

Çok ağladım.

Sonunda aylarca süren kızgınlığımın içimden akıp gitmesine izin verdim. Ve Lincoln tüm bu zaman boyunca beni tuttu.

Hiç kıpırdamadan.

Hiç kırıklar vücudumu sararken beni sadece daha sıkı çekiyor.

Sonunda sakinleştiğimde başımın üstünü öpüyor. "Sen önemlisin. Bunun farkında mısın, Indie? Pek çok insan için önemlisin ve şu anda hissettiğin boş duygular, yerinin doldurulduğu hissi, önemsiz olduğun hissi ... doğru değil. Beni duyuyor musun?" Ben bir şey söylemeyince beni daha sıkı sıkıyor, sesi sertleşiyor. "Sen önemlisin, Indie."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımın hücumunu durduramıyorum. "Sen önemlisin," diye tekrarlıyor.

İkimiz de pizzayı ve dünyada olup biten diğer her şeyi unutarak uykuya dalana kadar ne kadar süre orada yattığımızı bilmiyorum. Sadece ben ve Lincoln.

Benim kayam.

On Sekizinci Bölüm

LINCOLN

OCAK

Zil zurna sarhoş ve azgın bir halde koşarak Indie'nin merdivenlerinden ve kapısını açtığımda onu çırılçıplak yatağında buldum.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, gömleğimi yırtıp yere atıyorum.

Kıkırdıyor ve "Kapıyı kapat" diyor.

Kapıyı tekmeleyerek kapattım ve hızla soyundum. Kotumun arka cebine uzanıyorum ve neredeyse yere değen bir akordeon prezervatif çıkarıyorum. Daha da sert gülüyor.

"Beni özledin mi?" diye soruyor.

"İnanamayacağın kadar," diyorum ve kendimi yatağına atıp onu yakalıyorum. Dudaklarım onunkileri buluyor ve Noel arifesinden beri bu kıza neden bu kadar susamış olduğumu hatırlıyorum.

Ağzı sihirli. Vücudu
ateş gibi.

Ve onun dokunuşu benim için bir bağımlılık, günün her lanet saniyesinde arzuladığım bir şey.

Indie bana boktan ailesiyle olanları anlattıktan sonra aramız birkaç gün garipleşti. Uzaklaştığını hissettim ama bunun olmasına izin vermedim. Yapamazdım, o kendini bu kadar kırılmış hissederken, bana o sözü verdirdikten sonra olmazdı. Çünkü bu söz, yaptığımız şeyin finali gibiydi ve bu hiç hoşuma gitmedi. İyi hissettirmedi. İyi oturmadı. Bu yüzden zorlamaya devam ettim, bir deliğe saklanmadığından emin oldum ve sonunda üzerinde beliren gri bulutlar dağıldı ve kızımı tekrar görmeye başladım. Biraz daha alaycı bir Indie.

Kış tatilinin çoğunu okulda geçirdi. Scarlett Noel'den birkaç gün öncesine kadar onunla kaldı ve sonra ailesini görmeye gitti. Finaller biter bitmez eve dönmek zorunda kaldım çünkü bu benim askere gitmeden önceki son Noel'imdi ve annemler benimle zaman geçirmek istiyorlardı ki Indie bunu çok iyi anlıyordu. Tatil boyunca onu deli gibi özlüyordum, bu yüzden Noel arifesinde hediyesiyle belirindiğinde çok mutlu oldum.

Ve onun hediyesi . Cipimde akıllara durgunluk veren bir oral seks. Eve sersemlemiş bir halde döndüm, annemlerin neler olduğunu tam olarak bildiğinden emindim.

Indie Noel'i annesiyle geçirdi, düşündüğü gibi kanepede uyudu, sonra babasına gitti - kapalı havuzu kullanmadı - ve sonra okula geri döndü. Orada yalnız olduğunu bilmekten nefret ediyordum ama o iyi olduğunu söyledi. Antrenman yaptı ve ayak hareketleri üzerinde çalıştı.

Bugün kampüse döndüğümde, kafasının nerede olduğunu görmek için gergindim ama bana kıcımlı kaldırıp dairesine gitmemi söylediğinde gittim.

Ve onu yatağında, yüzünde bir gülümsemeyle, tanıdığım mutlu Indie'yi bana geri parlarken bulmak? Hayatımda hiç bu kadar rahatlamış hissetmemiştim. "Tanrım, tadın çok güzel," diyorum, dudaklarımı boynundan aşağıya doğru

Köprücük kemiği.

"Şimdi prezervatif," diye mırıldanıyor.

Kolundan bir tane yırtıp kendimi çabucak kılıfına sokuyorum. Sonra dört ayak üzerine kalktı, kıcını havaya kaldırdı.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, kalçalarını kavrayıp arkasına geçiyorum. "Hazır mısın, bebeğim?"

Parmaklarımı uyarılmışlığının üzerinde gezdiriyorum ve ne kadar kaygan olduğunu hissediyorum. Siktir, hazır.

"Evet, Lincoln. Lütfen," diye yalvarır.

Sikimi onun yerleştiriyorum ve ileri doğru iterek ona çarpıyorum. Onu doldururken ikimiz de yüksek bir inilti çıkardık.

"Scarlett burada mı?" Acı çekerek sordum. "Hayır. İstedğin kadar çığlık at."

Kıkırdıyorum ve kalçalarını kılavuz olarak kullanarak içine girip çıkmaya başlıyorum. "Tanrım, bunu özlemişim," diyorum. "Aminin benimkinin etrafında sıkışma şekli çok mükemmel. Çok iyi, Indie."

Daha sert itiyorum ve şimdiden orgazmımın gıdıklamasını bacaklarımın arkasında hissediyorum.

Indie elini bacaklarının arasına götürüyor ve ben onun yerine işi yapmayı sevsem de, eğer ihtiyacı olan buysa -o kadar hazır ki- ne isterse yaptırabilir. *Onun bu yönünü seviyorum.*

"Bu nasıl bir his?" Ona soruyorum.

"İnanılmaz. Aman Tanrım, çok iyi." Elleri kendini desteklediği yatağa düşüyor. "Tanrım, Linc, neredeyse geldim. Tam oradayım."

"Ben de," diyorum, ağır nefesim konuşmamı zorlaştırıyor. Kahretsin, bu çok hızlı oldu. Beklediğimden daha hızlı.

Sırtına doğru eğildim ve ona çarpmaya devam ederken göğüslerinden birini tuttum. Usta parmaklarımla meme ucunu yuvarlayıp çimdikliyorum, ondan keskin bir tıslama çıkarıyorum ve amının sikimin etrafında kasılmasına neden oluyorum.

"Kahretsin, evet," diye homurdanıyorum, nefes nefese kalana ve adımı haykırana kadar tekrar tekrar yapıyorum, benimki sıkılaşıp beni başka bir dünyaya gönderirken onun orgazmı onu parçalıyor.

arkasındayım, sikim içinde seğiriyor. "Çok iyi," diye mırıldanıyorum. "Hem de çok iyi."

Kıkırdıyor ve sonra yatağa yığılıyor. Prezervatifimle ilgileniyorum ve sonra yatağına geri tırmanıyorum, onu göğsümün üstüne getiriyorum, böylece ona bakabiliyorum. Yüzü kızarmış, gözleri doymuş, yeni sikilmiş gibi görünüyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzara.

Birkaç saç telini kulağının arkasına itiyorum ve "Erkek oyuncağını geri aldığına sevindin mi?" diyorum.

Yüksek sesle gülüyor ve sonra elini kasıklarına götürüp sıkıyor. Onun altında titriyorum, hazırlıklı değilim ve aynı zamanda çok hassasım.

"Öyle diyebilirim." İki elini göğsüme koyuyor ve bana bakıyor. "Annen vedalaşırken ağladı mı?"

"Her zaman öyle yaparlar," diye cevap veriyorum, Indie için işlerin kötü gittiğini bildiğim halde ailem hakkında konuşmak garip geliyor. Ama o etkilenmemiş görünüyor ve açıkçası rahatlamalı mıyım yoksa endişelenmeli miyim bilemiyorum.

Üzüntü aldatıcı bir şey olabilir. Birinin dışarıdan tamamen iyi olduğunu düşünebilirsiniz, ancak içeride her zamankinden daha yalnızdırlar. Indie'nin de bu yöne doğru gitmesinden endişeliyim.

Ama şu anda gözlerindeki taze bakışa bakılırsa, muhtemelen aksini düşünebilirim.

"Nasıl hissediyorsun?" Sırtını okşayarak ona soruyorum.

"Güzel." Gülümsüyor. "Bütün tatil boyunca halk çocuk bölümünde gönüllü olarak çalıştım."

"Gerçekten mi? Neden bana söylemedin?"

Omuz silkiyor. "Şimdi söylüyorum."

"Tamam," diyorum tereddütle. "Ne yaptın?"

"Kitapları kaldırmaktan, ödünç vermeye, farklı sergiler kurmaya kadar her şey ve benim favorim hikaye ve el işi zamanıydı. Sanki kendi sınıfımı hazırlıyormuşum gibi hissettim. Harika bir deneyim ve gerçekten keyif aldım

Bazılarının burnundan sümük aksa bile çocuklarla çalışmak."

"Ew, gerçekten mi?" Ben soruyorum.

"Oh Lincoln, çok fazla sümük var. Ve tek çocuklu ebeveynlerle çok çocuklu ebeveynleri ayırt edebilirsin."

"Ne demek istiyorsun?"

Neşeyle dolup taşıyor - uzun zamandır ondan görmediğim bir şey - diyor ki, "Tek çocuklu ebeveynlerin yanlarında tüm bu cihazlar var. Boogie Wipes denilen, çocukların burun akıntıları için özel mendiller gibi. Bir tanesini çıkarıyorlar, burnu siliyorlar ve sonra herkes dezenfekte oluyor."

"Peki ya diğer ebeveynler?"

Gülümsemesi daha da büyüyor. "Çok çocuklu ebeveynler, sümüğün damladığını görüp çocuğu yanına çağırır, bu sırada başka bir çocuğu köpek maması çuvalı gibi kollarında tutan ve sonra sümüklü çocuğun burnunu kendi giysileriyle silen ebeveynlerdir. Patates çuvalıyla ilgilenebilmek için onları oyuna geri iterler."

İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Ayrıca, tek çocuklu ebeveynler saçlarını yaptırır, sık görünür ve toplumun saygın üyeleri gibi olurlar." Başını sallıyor, ciddileşiyor. "Çok çocuklu ebeveynler, onlar ..." Kalbini sıkıca kavırıyor. "Onlar cehennemden derinliklerinden fırlamış, yeryüzünde tepinen, aynı şeyi defalarca tekrarlayan -ona dokunma, buna dokunma, buna dokunma-, saçlarına Cheerios yapışmış ve burunlarına yeni yürümeye başlayan bir çocuğun parmağı sokulmuş yırtık canavarlar."

Daha da yüksek sesle gülüyorum. "Yani senden duyduğum kadarıyla asla çok çocuklu bir ebeveyn olamayacaksın."

"Ya da bir ebeveyn." Başını sallıyor. "Çocukları severim ama bu aradan sonra bir şeyi fark ettim: Onları gerçek sahiplerine geri vermek güzel. Ayrıca, çocuk demek evlilik demek ve sanırım ikimiz de asla evlenmeyeceğimi biliyoruz."

Yani tam olarak iyileşmedi.

Göğsümü okşuyor. "Açlıktan ölüyorum. Hadi biraz yemek yiyelim."

Aynen böyle, üzerimden atlayıp şifonyerine gidiyor ve birkaç kıyafet alıp banyoya yöneliyor. İki elimi başımın arkasına koyarak tavana bakıyorum, onu ne kadar zorladığımı anlamaya çalışıyorum?

Teknik olarak, şu anda mutlu. O iyi.

O zaman neden iyileşmeye çalışan bir kabuğu soymaya çalışsın ki?

MART

"INDIE, seni görmek çok güzel," diyor annem, Indie'yi kucaklayarak.

"Ben de seni gördüğüme çok sevindim."

Annem elini sıkmak için uzatıyor ve şöyle diyor: "İlahilerinizi gerçekten takdir ettim. Çok renkliydi."

Indie yanımda homurdanıyor. "Kendimi kaptırmış olabilirim."

"Ben oyundan çıktıktan sonra Indiana'ya bok yemesini söylediğin noktaya kadar iyiydin," diyorum.

Hepimiz restorana girerken annem, "Şahsen ben bunu hak ettiğini düşünüyorum," dedi.

Bugün harika bir oyun çıkardım. Koç sürekli olarak doksan beşe vurduğumu söyledi ve bu belli oluyordu. Vurucular bana ayak uydurmakta çok zorlandılar. Maçı bir kez daha kazandım ve kemerimin altına bir galibiyet daha aldım. Maçtan sonra Disik beni kenara çekti ve eğer dönüş hızımı ve hızımı istikrarlı bir şekilde sürdürürsem, hiç şüphe yok ki draft sınıfının en üstünde olacağımı ve yazın Double-A'ya gideceğimi söyledi.

Birkaç ay içinde gerçek bir profesyonel takımla antrenman yapıyor olabileceğimi düşünmek çılgınca. Zor olacağını, ikinci ligde maaşın bok gibi olacağını biliyorum ama uzun vadede her şeye değecek çünkü bir rüyayı yaşıyor olacağım.

Ev sahibinin yanına oturuyoruz, o da bir menü uzatmadan önce yumruk tokuşturuyor. "Duyduğuma göre müthiş bir maç çıkarmışsın," dedi adam. "Sezon sonunda nereye seçildiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Sağ ol dostum," diyorum. Ve evet, ona cevap verirken etrafımı saran önemli kadınlar yüzünden göğsümü şişiriyorum. "Gerçekten minnettarım."

O uzaklaşıyor ve iki annem de bilmiş bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Ne?" dedim. Menüümü yere bırakarak söylüyorum.

Indie yanıma dürtüyor ve "Ooo, biri ünlü olmuş." diyor.

"Kapa çenenı." Gülüyorum ama bu onları durdurmuyor.

Annem, "Senin hayran çocuğu geri getirmeliyiz, onun için birkaç şey imzalamalısın," diyor.

"Keser misin şunu? İyi davranıyordu."

"Biliyorsun, bütün arkadaşlarına seni burada dev bir hamburger yerken gördüğünü, o eti bir erkek gibi mideye indirdiğini anlatacak," diye takılıyor annem.

Hepsi gülerken üç hanımın arasına bakıyorum. "İşiniz bitti mi? Bu konuda olgun davranmak ister misin?"

"Pek sayılmaz," diyor Indie. "Bu daha eğlenceli."

"O haklı," diye ekliyor annem. "Ayrıca, seni satın aldık, bu yüzden seni istediğin gibi kızdırabiliriz."

"Beni satın aldığını söylerken ne demiştin?" Gülümseyerek söylüyorum.

Annem parmağını masaya vurarak, "Yaptık," diyor. "Avukatlar kendi paralarını ödemediler."

Indie yanımda gülüyor. Ses o kadar gırtlaktan ve mükemmel ki. "Oh bu harika."

"Maç sırasında üçünüz birden bana saldırmaya mı karar verdiniz?"

," diyor Indie başımı okşayarak. "Hassas erkek duyguların inciniyor mu?"

"Evet," diyorum, sesimde bir oflama. "Evet, öyleler ve hepiniz egomu okşayıp kendimi önemli hissetmemi sağlarsanız çok memnun olurum."

"Ah, okşamayı Indie'ye bırakacağız," diyor annem sırtarak.

"Tanrım." Elimle alnımı kapatıyorum. "Bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyebilirim."

Indie menüsünü eline alıyor ve "Hayır, bence bu harika bir fikirdi. Annelerle akşam yemeği; bundan daha iyisi olamaz. Bu arada, porno sitesi nasıl, Michelle? Kış tatilinde bir satın alma olduğunda inleme sesini çalıştırmakta zorlanıyordun. Sonunda kodu kırdın mı?"

Annem, "Evet. Ve yüz doların üzerindeki alışverişler için ekstra uzun bir inleme ekledik. Daha uzun inleme teşviki mal sahibi tarafından çok iyi karşılandı."

"Halkın içindeyiz," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "İnsanların beni tanıdığı bir yerde."

"bak," diyor annem yüzümü göstererek. "Kızarıyor."

Üç çift göz de bana dikilince menümü kaldırıp görüşlerini engelliyorum. Indie menüyü indiriyor ve beni inceliyor.

"Ve yanakları lekeleniyor."

"Bu daha fazla kızgınlık demek," diyor annem. "Lekelenme bir patlamaya yol açabilir. Bu eğlenceli olmaz mıydı?"

"Bir patlamaya hazırım. Bir süredir Lincoln tarafından haddimiz bildirilmemişti. Zamanı geldi." Annem keyifle gülümsüyor.

"Gecikmiş," diye ekliyor annem.

"Daha önce hiç taşkınlık görmemiştim," diye Indie de katılıyor. "Onu o ana nasıl itebildik?"

"Yaptığın şeyi yapmaya devam et," diyorum menüye bakarak. "Oraya çok çabuk varacağım."

Herkes kıkırdıyor ve masanın altında Indie'nin eli kalçama yapışıp güven verici bir şekilde sıkıyor. Ona bakıyorum ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor, sadece benimle dalga geçtiğini doğrulayan bir gülümseme.

Endişelerimi yatıştıran ve her şeyin yoluna gireceğini hissettiren şefkatli bir gülümseme.

"Tanrım, şu ikisine bak?" Annem kalbini tutarak şöyle diyor. "Birlikte çok tatlısınız. Benim işgüzarlığım yüzünden mutlu mesut yatma zamanı ilişkileri yaşadığınıza hâlâ inanamıyorum."

"Annelerinize ne kadarını anlatıyorsunuz?" Indie soruyor.

"Görünüşe göre çok fazla." Gözlerimi kocaman açıp yüz ifadelerimle duygularımı anlatmaya çalışarak, "Indie ile aramızda olanları konuşmasak ve belki başka bir şeye odaklansak nasıl olur?" diyorum.

."

"Porno sitesi için bir parti sekmesi buldum," diyor Mama, anı bozarak. "Bu, size çevrimiçi bir seks partisine katılma fırsatı veriyor. Bu fikir bize büyük bir ikramiye kazandırdı." Başını sallıyor, sonra menüsüne bakmaya devam ediyor. "Bana sorarsanız oldukça güzel."

Ben nefesimin altında mırıldanırken Indie yine yanımda kıkırdıyor.

Neden lezbiyen annelerim porno sitesi geliştiricisi olmak zorunda?

Ve neden toplum içindeyken bile hiçbir filtre yok? Sadece . . . neden?

MAYIS

Hartley, "Bir başka muhteşem yıla daha." derken ALTI TEAL BARDAK havaya kaldırılıyor. Kalp ağrısına, çürüklere, tere ve yol boyunca bulduğumuz ilişkilere."

Tüm çocuklar fincanlarını tokuşturuyor ve sonra Hutton'ın hazırladığı içkiyi geri alıyoruz.

Yanan sıvı boğazımdan aşağı kayıyor ve hepimiz aynı anda öksürmeye başlıyoruz, bir ahmak gibi gülümseyen Hutton dışında.

Rusty elinin tersiyle ağzını siler ve "Bunun içinde ne vardı?" diye sorar.

"Votka ve acı sos. Belinizi hareketlendirin çocuklar. Önümüzde büyük işler var."

Fırının üzerindeki saate bakarak, "Bele ihtiyacımız yok, hareket et," diyorum. "Yılın son partisini verirken banyo için birbirimizle yarışmamıza gerek yok."

"Hayır, iyi olacaksın." Kapı açılıp Indie elinde orman suyu için bir şişe Sprite ile içeri girdiğinde elini bize doğru sallıyor. Asher bizim için marketten biraz almayı unutmuş. Son zamanlarda aklında çok şey vardı.

"Selam çocuklar," diyor Indie Sprite'ı Hutton'a uzatırken. Rusty onu kucağına alıp etrafında döndürdükten sonra aynı şeyi yapan Deacon'a doğru fırlatıyor. "Neden beni karşılamıyorsun?" Deacon onu yere bırakırken Indie bana soruyor.

"Çünkü hayatta başarısızım."

Kıkırdıyor ve kasıklarına dokunuyor. "Her açıdan değil."

"Vay be, şuna bak, bizim oğlana yatak odası becerileri konusunda biraz güven veriyor. Aferin," diyor Rusty.

"İşler yolunda gitmezse hayatta beyzboldan daha fazlası olduğunu bilmeli." Göz kırıyor. "Jigolo olabilir."

"Onu kucak dansı için kiralardım," diyor Hutton oturma odasına geri dönerken. "Her zaman o kıçın bana sürtünmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmek istemişimdir."

Indie'yi omuzlarından tutarak, "Berbat durumdasın," diyorum. Başının yan tarafına bir öpücük konduruyorum ve "Dışarı çıkmak ister misin?" diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor.

İnsanlar yakında gelecek ve bunun bizim yıl sonu partimiz olduğunu ve muhtemelen herkesi -çocuklarım dışında- son kez göreceğimi bilsem de Indie ile zaman geçirmek istiyorum.

Son birkaç ay basit geçti.

Rutinim aynı kaldı: Pazar geceleri, takım deplasmana gitmediğinde deli gibi takılıp sevişiyoruz; Pazartesi günleri sabahı Indie ile antrenman yaparak geçiriyorum; hafta boyunca da aralıklı olarak takılıyoruz. I

antrenman yapıyoruz, birkaç derse katılıyoruz ve hafta sonları maç yapıyoruz. Takım playofflara namağlup giriyor ve seçmelere sadece birkaç hafta kaldı. Her şey mükemmelmiş gibi hissediyorum.

Önceki takımlardan ders aldığımız için arka bahçemizde ateş çukurumuz yok. Ateş ve sarhoşlar pek iyi bir kombinasyon oluşturmuyor. Ancak çember şeklinde dizilmiş çim sandalyelerimiz ve ortasında bira dolu bir soğutucumuz ve partilere gelen kızların sevdiği şu sert maden sularından var.

Özellikle de benim kızım.

Onu çembere götürüyorum, soğutucuyu açıyorum ve ona böğürtlen aromalı sert maden suyu verip kendime bir bira alıyorum. Geniş bir çim sandalyeye oturuyorum ve Indie'yi kucağıma çekiyorum. Bu noktada başka bir yere oturmaya çalışmaması gerektiğini çok iyi biliyor.

"Bu içkileri sadece benim için mi aldın?" diye soruyor ve

Yap

abil "Seni koruduğumu biliyorsun," diyorum elimi kalçasına sürterek. Bir irsi yudum alıyor ve sonra gülüyor. "Oh Lincoln, senin seks gözlerin var."

n. "Ne? Hayır, bilmiyorum."

"Evet, öyle. Büyük seks gözleri." Gözlerimi işaret ediyor. Omuz silkerek, "Sevgilimi istemem utanç verici mi?" diyorum.

"Senin kız, ha?" diye sorar, içkisinden bir yudum daha alır ve bu daha uzun bir çekiş.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Biramı açıp ben de bir yudum alıyorum. Son birkaç aydır her şey inanılmaz derecede kolay olsa da, kafamın bir köşesinde beni hangi takım alırsa alsın antrenmana çağrıldıktan sonra ne olacağını merak edip duruyorum. Indie ile el sıkışıp harika bir yıl geçirdiği için ona teşekkür ediyor muyum? Onu ne zaman görmek istesem Şehirde mi? Tüm iletişimi bitireyim mi?

Tüm iletişimi sonlandırmak korkunç bir fikir gibi görünüyor, ancak dürüst olmak gerekirse aklının nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve sormaya da çok korkuyorum.

Kendimde değilim. Kafam karıştı. O benim kız gibi hissediyorum, ama hiçbir zaman seks arkadaşı dışında bir etiket koymadık. Ve diğer erkek ve kız arkadaşlar gibi birbirimizi her gün görmüyoruz ya da onu randevulara götürmüyorum. Onu gördüğümde, genellikle dakikalar içinde çıplak oluyoruz. Sonrasında takılırız, oyun oynarız, sadece eğleniriz ama asla çok derin bir şeye dalmayız. En son derin sohbetimiz Noel tatilinden önceydi, o zaman yatağında çöktü ve bütün gece ona sarıldım.

O zamandan beri, sanki etrafına duygusal bir duvar örmüş ve bana içeri bakma şansı bile vermiyor.

Ve ben bununla iyiydim. Ama nedense daha önce çocuklarla takıldığımızdan, birlikte geçirdiğimiz yıllarla ilgili bir şeyler paylaştığımızdan beri -ve bu birlikte son partimiz olduğundan- o duvarı aşmak, onu hissetmek istiyorum.

Neyse ki konuşmaya mükemmel bir şekilde başladı. "Yaklaşan seçimler için heyecanlı mısın? İnternette senin en iyi yirmi adaydan biri olduğunu anlatan bir makale gördüm. İlk yirmi, Linc. Bu inanılmaz."

"Teşekkürler bebeğim," diyorum kalçasını sıkarak. "Evet, oldukça çılgınca. Bu sezon doksan beş vurmak beni bir üst seviyeye taşıdı. Koç Disik bunun çok daha fazla kapı açtığını söyledi ve bunun için sana gerçekten teşekkür etmeliyim."

"Kendi başına da başarabilirdin," diyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Sadece daha uzun sürerdi."

"Her konuda benimle birlikte çalışman benim için çok önemli."

"Arkadaşlar ne içindir?" Göz kırıyor ve midem bulanıyor.

Arkadaşlar.

Tamam, neden daha fazlasını beklediğimi bilmiyorum. Belki de sadece arkadaştan çok daha fazlası gibi hissettirdiği içindir.

Gülümseyerek, "Evet, çok iyi bir arkadaş oldun," diyorum.

"Annelerimize mi teşekkür etmeliyiz yoksa bizi bu hale getiren profesörümüze mi?"

bizi bir araya getirdi."

Kıkırdayarak, "O dersten B aldığımıza hâlâ inanamıyorum" diyorum.

"Benimle bu konuda konuşma bile. Hâlâ kırgınım. Onun bir amacı vardı ve o da bize kendimizi mükemmelden daha az hissettirmektir."

"Sinir."

Parmaklarını başımın arkasındaki kısa saç tellerine doluyor ve bana yaslanıyor. "Birlikte başka bir dersimiz olmadığı için üzgünüm. O kadar iyi planlamamıştık."

"En iyisi için. Senin için çok dikkat dağıtıcıydım."

"Lütfen." Parmakları kafa derimde sihir yaparken gözlerini deviriyor.

"Defterindeki karalamaları, beni çıplak çizme girişimlerini gördüm. Merak etme, sırrın benimle güvende."

"Onları çıplak fotoğrafların mı ? Bu çok şirin. Rusty'nindi."

Gülmekten neredeyse biram boğazıma kaçacaktı.

Sırtımı sıvazladı. "Kafanda canlandırdın mı?"

"Söyledim ve hiç hoşuma gitmedi." Biramdan bir yudum daha aldım ve "Sana Chrissy'ye evlenme teklif edeceğini söyledin mi? Bu yaz mı?"

"O yaptı." İçkisini yudumluyor. "Aferin onlara."

"Vay canına, heyecanını dizginle," diye takılıyorum.

"Evlilik hakkında ne düşündüğümü biliyorsun, Linc."

Evet. Anlıyorum. Şimdi bir şüphecinin evlilik rehberini yazabilir. Özellikle de ailesinin boşanma davası açtıktan üç ay sonra boşandığı düşünülürse. Üç ay. Bu senin için eski güzel Michigan. Yirmi iki yıllık evlilikten sonra mı? *Üç ay.* Mal ve borç paylaşımı dostane bir şekilde sonuçlandı. Düzgün, lanet bir paket. Ve Indie'nin lanet annesi ona bunu bildiren gülen bir emoji içeren bir mesaj gönderme cüretini gösterdi. Söylemeye gerek yok, Indie o gece zil zurna sarhoş oldu. Ertesi sabah duşta gözyaşlarını duydum ama onları görmeme izin vermedi. Vermedi. O gözyaşları duvarının arkasına saklandı, asla teselli edilmeyecek. *Tıpkı kalbi gibi.*

"Her neyse, seçmeleri izleme partisine gelmemi istediğinden emin misin? Bir aile toplantısını basmak istemem."

"Hey, siz ailedensiniz," diyorum. "Tabii ki seni orada istiyoruz."

"Tamam." Küçük bir iç çekiş kaçıyor ve ben bu iç çekişin ardındaki anlamı çözmek istiyorum. "Bu yıl şampiyonanın Brentwood'da yapılacağına hâlâ inanmıyorum."

Turnuvalar genellikle Omaha, Nebraska'da düzenlenir ancak bu yıl şehri vuran korkunç bir fırtına sahayı kullanılamaz hale getirdi. Turnuvanın düzenlenmesi için Brentwood aday gösterildi; üniversite stadyumu maçların çoğuna ev sahipliği yapacak, bazıları ise bölgedeki sahalara kaydırılacak. İdeal olmasa da işimizi görecektir, bu da turnuva sırasında Indie's'de bir toplantı yapabileceğimiz anlamına geliyor.

"Tekrar kendi stadımızda oynayabilmek çılgınca ama aynı zamanda harika bir şey."

"Bunu hissedebiliyorum. Tarlama veda edeceğim sonbahardan korkuyorum."

"Evet, keşke ben de orada olabilseydim" diyorum, önümüzdeki sonbaharda hayatımın çok farklı olacağını şimdiden biliyordum.

"Ama daha büyük ve daha iyi şeyler yapacaksın." Baştan savma bir yorum gibi geliyor ve bu beni endişelendiriyor. Geleceğimiz ve olacaklar hakkında *endişeleniyorum.*

"Büyük bir olduğunda benimle devam edecek misin?" Onu anlamak için soruyorum.

İçkisinden büyük bir yudum alarak "Profesyonel olmayacak," diyor.

"Bekle, ne?" İçkisini aşağı çekerek sordum. "Profesyonel olmayacağım da ne demek? Buna ne zaman karar verdin?"

"Birkaç ay önce," diyor kayıtsızca. "Ve bana söylemedin mi?"

"Sana her şeyi anlatmam gerektiğini düşünmemiştim Lincoln. Her neyse, önemli bir şey değil, sadece başka şeylere odaklanıyorum."

"Indie, futbol senin hayatın. Bu senin sonsuza dek hayalindi. Neden bundan vazgeçiyorsun-" Bir şey hatırlayarak duraksıyorum. "Bu annenle mi ilgili?"

"Hayır," diyor uzaklara bakarak. Ona inanmıyorum. "Bu hiç akıllıca değil. Maaş bok gibi ve kariyerim bittiğinde ne olacak? Senin gibi sırtımı yaslayabileceğim milyonlarım olmayacak."

"Hey, ne zaman parayla ilgili oldu ki? Senin için her zaman oyun önemli."

"Bu konuda konuşmanın faydası yok, Lincoln. Ben kararımı verdim."

"Şey ... Bence bu boktan bir karar," diyorum dilimi tutamayarak.

"Vay canına, bana gerçekten ne düşündüğünü söyle." Alaycı bir şekilde gülüyor ve kucığımdan inmeye çalışıyor ama ben onu yerinde tutuyorum.

"Gerçekten ne düşündüğümü bilmek ister misin? Bence olmadığın birinin arkasına saklanıyorsun. Ailenin seçimleri yüzünden acı çekiyorsun ve bu acıyla yüzleşmek yerine, benim tanıdığım Indie'ye hiç benzemeyen birine dönüşüyorsun."

"Bu konuşmayı yapmanın zamanı olduğunu sanmıyorum Lincoln. Bu senin son partin. Kavga etmeyelim." Eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Çok tatlı ve içimde olmaması gereken duygular uyandırıyor. Yanağıma tutup gözlerimin içine bakıyor. "Şunu keser misin lütfen? Bu son birkaç haftanın tadını çıkaralım, tamam mı?"

Kalbimin sıkıştığı zamanı hatırlıyor musun? Yere düştü ve Indie'nin bu son sözüyle onu dikkatsizce çimenlerin üzerine tekmelediğinden eminim. Ona ne demek istediğini sormak istiyorum ama aramızdaki gerginliğin arttığını hissedebiliyorum ve bu geceyi mahvetmek isteyeceğim son şey. Bu yüzden konuyu kapatıyorum ve başımı sallıyorum.

"Evet, tabii."

"Teşekkür ederim." Başımı arkaya yatırıyor ve dilini dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Aç," diyor ve ben de bu kızdan bir şey beklemek için yanıp tutuştuğumdan ağzımı açıyorum ve gecenin geri kalanında onun içinde kayboluyorum, bildiğim tek yolla onun tatlılığının tadını çıkarıyorum.

Kahretsin, onu özleyeceğim.

HAZİRAN

"INDIE." Gelip yanıma oturmasını işaret ediyorum. Annem ve annem sağ tarafımda el ele tutuşuyorlar ve Indie yanıma geldiğinde onu sol tarafıma oturması için aşağı çekiyorum.

Rusty ve Deacon önümde volta atıyorlar, elleri saçlarında, benden daha stresli görünüyorlar. Hutton oturma odasının penceresinin yanındaki sandalyede oturuyor, iki elinin arasında bir bira tutuyor ve Hartley? Merdivenlerde oturmuş, bir bacağına aşağı yukarı zıplıyor. Ben mi? Etrafımı güvendiğim insanlarla, kabilemle çevirdim. İşimi yaptım. Başarı için kural kitabını takip ettim. Bir draft yeri benim olmalı, bundan şüphem yok. Emin olmadığım şey, yanımda bu insanlar olmadan bunun nasıl görüneceği. Ama bunu düşünemem. Şimdi olmaz. *İleriye ve yukarıya. Hedefe doğru çalışmak.* Ailem bana bunu öğretti. Derin bir nefes alıyorum. *Bunu yapabilirsin, Castle. Başarabilirsin.*

Telefon çalıyor ve odaya toplu bir sessizlik çöküyor. Telefonuma , bir Chicago numarası aydınlatıyor.

Annem omzumu sıkıyor ve Indie cesaretlendirmek için bacağıma kavriyor.

Bütün çocuklar sehpanın etrafında toplanırken telefonu açıyorum. Boğazımı temizleyerek cevap veriyorum, "Burası Lincoln Kalesi."

"Lincoln, ben Chicago Rebels'dan Harold. Tebrikler evlat, siyah ve kırmızı için oynayacaksın."

Gözlerim doluyor, cildim heyecan, rahatlama ve sinirden karıncalanıyor, bu da kusmak ve neşelenmek istememe neden oluyor. Aynı anda. *Kahretsin.*

"Vay canına, çok teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel."

"Organizasyonumuzun bir parçası olduğunuz için çok heyecanlıyız. Tebrikler. İrtibatta olacağız."

Telefonu kapattım ve herkes merakla bekledi. "Asiler. Ben bir Asi olacağım."

Salon alkıştan yıkılıyor. Annemler beni kucaklıyor, ikisi de omuzlarımda ağlarken çocuklar yumruklarını tokuşturup adımı söylüyorlar. Saçma ve iğrenç ama aynı zamanda iyi hissettiriyor.

Gerçekten çok iyi.

Ben yaptım.

Tüm o sıkı çalışma, fazladan zaman, eğitim yüzünden kaçırdığım özel etkinlikler. Her şey bu ana, yani karşılığını aldığım ana geldi.

Bir Asi. Bir Chicago organizasyonu tarafından seçilmeyi hiç beklemiyordum ama daha mutlu olamazdım.

Annelerim beni sevgi dolu kucaklarından bırakıyor ve birbirlerine sarılıyorlar. Gözlerinde yaşlar olan Indie'ye dönüyorum. Beni kavıyor ve dudaklarını usulca dudaklarıma yaklaştırıp nazik bir öpücük konduruyor, sonra geri çekilip başparmaklarıyla yanaklarımı okşuyor. "Seninle gurur duyuyorum Castle," diye fısıldıyor. "Hem de nasıl gurur duyuyorum."

Gözlerimden yaşlar dökülüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum .

Uzaktan şampanya patlıyor ve Rusty'nin herkes için kadeh topladığını duyuyorum, ama hepsini görmezden gelip Indie'ye bakıyorum, içimden heyecan ve aynı zamanda korku akıyor.

Çünkü bu, sona yaklaştığı anlamına geliyor.

Yüzüne düşen gözyaşlarından ve dudaklarındaki titremeden *anladığım* kadarıyla o da aynı şeyi görüyor. Yine de duygusal olarak kendini sakladı. Ve bazen onun da benim kadar bu işe gönül verip vermediğini merak ediyorum. Yanılıyor muydum? Bu yılki başarısı Indie'yle bir ilişki *içinde olmasından* mı kaynaklanıyordu, yoksa ona rağmen değil miydi?

Peki bu doğruysa, sonra ne olacak?

On Dokuzuncu Bölüm

INDIE

HAZİRAN

TAK. Knock.

"Kim o?" Yastığıma doğru mırıldanarak soruyorum.

"Kim olduğunu sanıyorsun?" Scarlett kapımı açarak söylüyor. "Havamda değilim," diyorum, ona dönüp bakma zahmetine bile katlanmadan.

Kapıyı arkasından kapatıyor. "Şu anda başını kaldırsan yüzün rimel içinde kalır mı?"

"Belki," diye cevap veriyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz."

"Çok kötü." Yatağıma uzandı ve bacaklarını benimkilerin arkasına doladı. "Demek Lincoln Asilerle birlikte. Bu çok fena."

"Öyle. Hâlâ Chicago'da oynama şansına sahip olduğu için çok heyecanlı." "Senin için de heyecan verici olmalı. Hala burada olacağı anlamına geliyor."

Başımı salladım. "Scarlett, sen bundan daha akıllısın. Triple-A ve Double-A takımlarının burada olmadığını biliyorsun. Double-A, sanırım, Tanrı bilir hangi nedenle Massachusetts'te, Triple-A ise Kansas'ta. Lincoln'ün harika olduğunu düşünüyorum ama Chicago'da oynaması için birkaç yıl geçmesi gerekecek, tabii onu organizasyonda tutarlarsa. Küçük lig oyuncuları sürekli takas için pazarlık kozu olarak kullanılıyor."

"Yani geleceğinin belirsizliklerle dolu olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet."

"Ve bu seni üzüyor çünkü ..." "Üzgün değilim," diye mırıldandım.

"Özür dilerim, duyamadım. Yüzünüzü yastığınızdan kaldırıp tekrar eder misiniz?"

"Hayır."

"Indie, kafanı kaldır yoksa kendim yapacağım."

İç çekerek yüzümü ona dönüyorum ve sırlıklam gözlerimi ve siyah lekeli yanaklarımı en iyi şekilde görmesini sağlıyorum.

"Yüce İsa," diyor, elini kalbine götürerek geri çekiliyor. "Yüzün kâbusları andırıyor."

burnumdan bir sümük kabarcığı çıkıyor. "O kadar da kötü değil." "Hiç aynaya baktın mı?"

"Hayır-"

"O zaman senin fikrinin dayanacak hiçbir bacağı yok. Yüzünü tekrar o yastığa göm. Çocukları korkutacaksın."

"Scarlett, beni güldürmeyi bırak."

"Doğru ya. Özür dileriz. Aslında gerçekten üzgün olduğunuz halde üzgün değilmişsiniz gibi davranıyoruz."

"Evet. Düzgün tut," diyorum tavana bakarak.

"Tamam, üzgün değilmişsin gibi yapsak da, gerçekten üzgün olduğunda, üzgün olmadığın halde neden üzgün olduğunu konuşalım."

"Onu zar zor takip ettim."

"Bunun bir anlam ifade etmesine şaşırdım," diyor, gülümsemesi parçalanmış ruhumu rahatlatıyor.

Hemen cevap vermiyorum ama vedalaşmayı düşünürken nefesimi tutmaya çalışıyorum. Noel tatilinden önce odama dalıp ona neler olduğunu anlatmamı istediğinden beri korktuğum vedayı. O anda biliyordum. İliklerime kadar onun başıma gelen en iyi şey olduğunu ve onsuz bir hayatın imkansız olacağını biliyordum.

Acı verici olacak.

Uzun süre üstesinden gelemeyeceğim somut bir acı olacak ve bu düşünce beni derin bir depresyona sürükledi.

Zayıflatıcı bir depresyon.

Hala mücadele ettiğim bir depresyon.

Tüm kış tatilini bir terapistle giderek -gerçek korkularımı ve acılarımı tanımlamayı öğrenerek- ve kütüphaneyi iyileşme yerim olarak kullanarak, umutsuzca hayatım olan aşağı doğru sarmalın kontrolünü ele geçirmeye çalışarak geçirdim. O kadar kötüydü ki neredeyse Koç Wilson'ı arayıp bırakacağımı söyleyecektim. Hiçbir şey doğru gelmiyorken futbol oynamayı aklıma bile getiremiyordum.

Doğru hissettiren tek şey, Lincoln, okul yılının sonunda beni terk .

Ve şimdi buradayız, karanlığın tekrar üzerime çöktüğünü hissedebiliyorum.

Sonunda derin bir nefes alarak, "Onu özleyeceğim, Scar. Gerçekten o gittiğinde ne yapacağımı bilmiyorum. Ona çok güvendim.

Bu yıl onu o kadar çok gördüm ki okulda bir yıl daha geçirip onu Pazartesi sabahı erkenden görmemeyi, soyunma odasında birlikte duş almamayı, Pazar günlerini birlikte uzanarak geçirmemeyi ya da spontane bir kahve randevusu için onu kampüste yakalamamayı hayal bile edemiyorum. Onsuz nasıl burada olacağımı bilmiyorum. Tribünlerde o olmadan nasıl oynayacağımı, aptal gibi bağıracağımı bilmiyorum. Her şey çok acı verici." Hiçbir şey beni bu kadar parçalamamıştı. *Ne babamın yokluğu. Ne de annemin ihmali.* Lincoln, ailemin kararlarının ve eylemlerinin kalbimde yarattığı hasar için çok ihtiyaç duyduğum merhemi sağladı.

Ve yakında gitmiş olacak. Sonsuza kadar.

Ve tıpkı geçen Aralık ayında anneme yaptığım gibi, gerçekte korkak ve zayıf olmama rağmen yılmaz ve kırılmazmışım gibi davranacağım.

Scarlett elini bacağıma bastırdı. "Profesyonel olmamanın nedeni o mu? Çünkü bunu hâlâ anlamıyorum."

Başımı salladım. "Hayır, tüm sebep o değil. Yani, o bir sebep değil, çünkü her şeyin bir karışımı."

"Annen kış tatilinde sana bu konuda bir şey söyledi mi?" Başka tarafa bakıyorum ve Scarlett bacağıma dürtüyor. "Biliyordum. Ne dedi?"

"Önemli değil. Bunu hayallerimi yıkmak için değil, bakış açısı kazanmak için yaptığını biliyorum."

"Perspektif mi? Bu saçmalık da ne? Dinle, annen bir kadın ama koca memesini tokatlasa golün ne olduğunu bilemez. Seni hiç anlamadı ve anlayacağından da emin değilim. Yani evet, güzel bir tonda bir şeyler söyleyebilir ve senin geleceğini önemsiyor gibi görünebilir ama o senin geleceğini bizim gördüğümüz gibi görmüyor. Futbol hayattır. Futbol her şeydir ve çok daha fazlasıdır. Sen ve ben bu sporla yaşıyoruz ve nefes alıyoruz. O halde neden bir başkası yüzünden bundan vazgeçiyorsun?"

"Bilmiyorum." Kolumu gözlerimin üzerine sarkıtırdım. "Artık hiçbir şey bilmiyorum. Kaybolmuş hissediyorum."

Sessizleşiyor ve bu Scarlett için nadir görülen bir şey olsa da, arkadaşlığımızda en çok değer verdiğim şeylerden biri bu. Sessizken bile, onun yanımda olduğunu biliyorum. Gelecek yılın sonunda muhtemelen yollarımızı ayıracağımızı düşünmek bile istemiyorum. *Daha fazla inkar.*

"Ne zaman gidiyor?"

Ve işte orada. Nefret ettiğim soru. "Beş gün," dedim, neredeyse kendi kelimelerimde boğuluyordum.

"Bu beş gün boyunca ne yapacaksın?" "O etraftayken yıkılmaktan kaçınacağım."

"Ya da ona onu sevdiğini söyleyebilirsin," diyor o kadar kendinden emin bir şekilde ki bu beni daha da hasta hissettiriyor.

"Onu sevmiyorum."

Scarlett bir parça ukalalıkla, "fikirde değilim," der.

"Aşkın ne olduğunu bile bilmiyorum, Scarlett. Bildiğimi sanıyordum. Genel bir fikrim olduğunu sanıyordum, ama ailem geçen yıl bu kavramı havaya uçurdu. Bu tam bir karmaşa ve dürüst olmak gerekirse, Lincoln'e görüşmek istediğimi ya da bu seks arkadaşlığı olayını sürdürmek istediğimi söylesem bile, açıkçası zihinsel olarak orada olduğumu sanmıyorum. Her şeyden çok bir yük olurum."

"Ona yük olmazsın, bunu sen de biliyorsun. O seni asla bir yük olarak görmez."

"İşte sorun da tam burada. Bunu göremez ve ihtiyacı olan son şey benim onu aşağı çekmemdir." Başımı sallıyorum. "Bunun çıkarları olan arkadaşlar olduğunu söyledik ve bu şekilde devam edeceğiz. İrtibatta kalacağız ama o kadar. Daha fazlası değil. Hayatına devam edecek. Bunu biliyorum."

"Peki bu sizin için ne anlama geliyor?"

"Bu, hayatımda ne yapmak istediğimi düşünmek için bir sürü yalnız gece geçireceğim anlamına geliyor."

"Bana sahip olacaksın." Scarlett bacağımı okşadı. "Hiçbir yere gitmiyorum. Seninle Mario Kart oynayabilir ve kalzone paylaşabilirim."

Kıkırdıyorum. "Evet, peki oral konusunda nasılsın?"

Yüzünü buruşturuyor. "Vajinalar bana değil. Ama sana bir oyuncak alacağım, ne dersin? Lincoln büyüklüğünde ve genişliğinde bile yapabilirim."

"Vay canına, o zaman tüm endişelerim ortadan kalkardı."

"Gördün mü?" Scarlett kıkırdıyor. "Senin için burada olacağımı söylemiştim."

DERİN NEFESLER.

Sende bu var.

Gülümseme ve eğlence. Hepsi bu . Gülümseme ve eğlence.

Lincoln merdivenleri hızla çıkıyor ve toparlanmış odasının kapısını açıyor. İki gece daha burada kalacak. Annesi arabasını ve eşyalarını alacak ve Massachusetts'e doğru yola çıkacak ve orada ikinci lig sezonuna başlayacak. Heyecanlı olduğunu söyleyebilirim. Çağrıyla aldığından beri duvarlarda zıplıyor. Birkaç gün daha güç ve kondisyonu üzerinde çalıştık. Hatta yerelde yaşayan tanıdığı bir yakalayıcıyla antrenman yapmasını izledim ve tek düşündüğüm onunla ilgili her şeyi nasıl özleyeceğim oldu. Onun güçlü formunun fiziksel olarak zorlayıcı antrenmanlar yapmasını izlemeyi. İç açıcı gülümsemesini ve şakalaşırken bana göz kırpmasını nasıl özleyeceğimi.

Sesini özleyeceğim, tahrik olduğunda ve yaramazlık yapmak istediğinde nasıl boğucu ve derin olduğunu.

Sarılmalarını, sırtıma sarılıp kalmasını, kendimi asla yalnız hissetmememi özleyeceğim.

Onun kalbini, beni bu kadar iyi okuyabilmesini ve ona sırtımı dönmeme izin vermemesini özleyeceğim.

Arkadaşlığını, günün her saatinde hemen her konuda ona güvenebilme özgürlüğünü özleyeceğim.

Taşımı özleyeceğim.

"Calzones, bebeğim," diyor, özel calzone'larımızdan bir kutu tutarak -İkiye böldüğümüz iki içki ve bir cannoli, son zamanlarda katıldığımız bir sezon sonrası ikramı.

"Bilmeliydim," diyorum, kendimi pek aç hissetmeden.

Kutuyu yatağın üzerine koyar ve "Yemek yerken film izleyelim mi yoksa derin ve karanlık sırları mı konuşmak istersin?" diye sorar.

Tanrım, konuşmak yok. Konuşmak beni kaybettirir.

"Bilinmeyen derinliklerine ve karanlığına dalmaktan çok korkuyorum. Korkutucu olabilir. Film izlemeye devam edelim."

"Elbette" demeden önce yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi .
Bir animasyon filmi izlemeye ne dersiniz?"

Tarafsız -muhtemelen beni ağlatmayacak- bu yüzden kesinlikle iyi bir fikir. "Bana uyar."

Disney Plus'ı açıyor, çünkü anneleri -her ne kadar porno sitelerinde çalışsalar da- iyi bir Pixar filmini çok seviyorlar, en azından bana öyle söylediler.

"Coco'yu izleyelim. Annem çok iyi olduğunu söyledi."

"Tamam, evet. Bunu henüz görmedim."

"Mükemmel." Filmi açıyor ve sonra benimle birlikte yatak başlığına yaslanıyor. Bana tabağımyı uzatıyor ve sonra eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Burada olmana sevindim, bebeğim."

Boğazımda bir yumru oluşurken "Ben de," diyorum. Titreyen bir elle calzone'umu kesiyorum ve olabildiğince normal davranmaya çalışıyorum ama film oynadıkça duygularımyı beni ele geçiriyor ve ağlamaya başlıyorum.

Lincoln'ün gözlerini sildiğini gördüğümde, "Hüzünlü olduğunu söylediklerini unutmuşum. Lanet olsun sana, Disney. Neden her zaman kalp tellerimizi çekmek zorundalar? Bize *The Emperor's New Groove* gibi filmler verin. Komik, zekice, kalp kırıklığı yok. Sanki dünyadaki tüm yetişkinleri kırmaya çalışıyorlar."

Tabaklarımız uzun süre önce bir kenara bırakılmıştı ve o sırada Lincoln beni göğsüne doğru çekti. Burnumu çektiğimi duyunca, "Büyükannen seni yakalıyor, değil mi?" diye sordu.

"Evet," diyorum, sinema salonunda sizi parçalamak ve yabancıların önünde kendinizi utandırmak için yapılmış o korkunç "çocuk" filmi için şükrederek.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece kolunu bana doluyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Daha fazla gözyaşı dökölüyor ve ben acımı kontrol altına almaya çalışıyorum, hıçkırıklara boğulmak istemiyorum çünkü evet, film sizi hislerinizden vuruyor ama *hıçkırık* hislerinden değil.

Film bittiğinde, kendimi tamamen kaybetmiş gibi görünmeyecek kadar toparlamıştım. Lincoln'ün kıyafetlerimi yavaşça çıkarması, beni yatağına yatırması ve diliyle vücudumun her yerine dokunması için tam zamanında. Durgun, samimi ve beni yavaşça öyle bir noktaya getiriyor ki, tek düşünebildiğim boğazımı tıkayan sefalet yerine içime pompalanan zevk oluyor.

Ama ikimiz de yatağına girdiğimizde, çıplak, birbirimize sarılmış, Lincoln derin bir uykuya dalmışken, kendime yeniden hissetmek, içimde kalp kırıklığına katlanmak için izin veriyorum. Çünkü bu geceden sonra onunla sadece bir gecem daha var ve bir gece kesinlikle yeterli değil.

Çünkü sadece sonsuza kadar .

Ve aşkın sonsuza dek var olmadığını biliyorum.

Scar, bunu yapamam. Oraya gidemem.

Scarlett: ?"

Evinden bir sokak ötede.

Indie, acı verici olacağını biliyorum ama gitmek zorundasın. Başka seçeneğin yok.

Veda edemem. Yapamam.

Scarlett: *O zaman bunun bir veda olmasına izin verme. Sonra görüşürüz olsun.*

Sanırım ikimiz de bunun sonra görüşürüz olmayacağını biliyoruz. Bu

o.

Scarlett: *Eğer devam etmene izin vermeyeceksen*

Lincoln'le aranızdaki her neyse, en azından ona veda etmeyi borçlusun. Yaşadığınız onca şeyden sonra. Eğer veda etmezsen, seni asla affedeceğini sanmıyorum.

Belki de en iyisi budur. Kızgın ayrılmak

Üzücü.

Scarlett: *Bunu da duydun? Bu doğru değil. Indie,*

Beni dinle, veda etmek zorundasın. O buna güveniyor.

Scarlett: *Indie . . .*

Indie, yemin ederim, ona koşma. Bugün olmaz, şimdi olmaz.

Indie!

Yirminci Bölüm

LINCOLN

Selam bebeğim, sadece nerede olduğunu merak ettim. Birazdan çıkmam lazım.

Telefonuma bakıyorum, midem düğümleniyor ve Indie'nin hangi cehennemde olduğunu merak ediyorum. On dakika gecikti. Annemler gözyaşlarıyla dolu bir vedalaşmanın ardından çoktan gitmişlerdi. Her birine sarıldım, haftada en az bir kez arayacağıma söz verdim ve sonra benim için yaptıkları her şey için teşekkür ettim. Onlara veda etmek zordu, özellikle de ne zaman ihtiyacım olsa iki saatten biraz fazla uzakta oldukları için, ama bunun hayatımın bir sonraki adımı olduğunu biliyorum.

Şimdi de Indie'ye veda mı ediyorsun? Bütün hafta boyunca korktuğum, kendimi hazırlamaya çalıştığım şey buydu. Zihinsel olarak hazırlanmış olsam da, geç kalması ve cevap vermemesi, vedayı atlayacağını düşünmeme neden oluyor ki bu çok boktan olurdu.

Dün gece, onun derinliklerindeyken, girip çıkarken, yemin ederim kederle soluduğunu duydum ve gözlerine baktığımda, ay ışığında, sanırım bir gözyaşı gördüm. Ben daha ne olduğunu anlayamadan başını çevirdi ve daha hızlı hareket etmek için arkamı çekti.

Ona bunu sormak istedim ama banyodan döndüğümde yastığa kıvrılmış, gözleri kapalıydı. Ve bu sabah uyandığımda komodinin üzerinde yapması gereken bazı işleri olduğunu ve beni daha sonra yakalayacağını söyleyen bir not vardı.

Sonra görüşürüz, sanki bugün birbirimize veda etmeyecekmişiz gibi.

Sanki tüm düşünce sürecim bir mikserin içine atılıyor ve karıştırılıyor.

Ayrıca dün gece gördüğüm *belki* gözyaşına rağmen etkilenmemiş görünüyor ve bu her şeyden çok endişe verici, çünkü tek merak ettiğim ... beni özleyecek mi?

Sabırsızlanarak rehberimi açtım ve Scarlett'i aradım. İkinci çalışta cevap veriyor.

"Hey Lincoln." Bu pek iyi bir selamlama gibi gelmedi.

"Geliyor mu?"

"Linc, dostum . . ." Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve evimin ön merdivenlerine oturdum.

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

Yaşadığımız onca şeyden sonra. Tüm o iniş çıkışlardan sonra. Ortaya çıkmayacak mı?

Bana hoşça kal demeyecek mi?

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, öfkem artıyor, tam o sırada köşeden parlak kırmızı bir Mazda'nın geldiğini görüyorum.

İsa.

"Boş . Az önce ," diyorum, gözlerimi ondan ayırmadan.

Scarlett, "Tanrı'ya şükür," diye mırıldanıyor ve ben de onun yanıtına dalma zahmetine girmeden telefonu kapatıyorum. Merdivenlerde oturuyor ve Indie'nin arabayı park ettikten sonra birkaç dakika oturup ön camdan dışarı bakmasını izliyorum.

Sonunda arabasının kapısı açılıyor ve dışarı çıkıyor. Gözlerini silmesini izliyorum ve yüzünü bana döndüğünde aynı acıyı hissettiğimi görüyorum.

Zaman yanımdan geçerken hava durgunlaşıyor gibi görünüyor - gözlerimiz birbirine bağlı, ortak kederimiz bir araya geliyor ... sonunda.

Ayağa kalkıyorum, onunla yolcu tarafında buluşuyorum ve onu kucaklıyorum. Gömleğimi kavrarken bir hıçkırık kaçıyor. Başımı saçlarına gömüyorum, hafif kokuyu hafızama kazımaya çalışıyorum.

Gözyaşları gömleğimden sızarken vücudu benimkine karşı titriyor. Derin bir nefes çekiyorum. Kendi gözyaşlarım.

Hartley haklıydı. Ya da daha , ben . *Çok* yanılmışım.

Aylar önce önerdiği gibi bu sadece *acı verici* değil. Indie'ye son kez sarılırken kalbimi göğsümden söküp çıkarıyormuşum gibi hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Ailemle vedalaşırken bunun hayatın doğal bir parçası olduğunu biliyordum. Ama bu? Doğru gelmiyor. Hiç doğal gelmiyor.

"Şşş," diyorum titrek bir nefesle.

"Sana nasıl veda edeceğimi bilmiyorum, Lincoln. Gitmene nasıl izin vereceğimi bilmiyorum." Uzaklaştı ve bana baktı. "Yapabilir miyim bilmiyorum."

"O zaman söyleme," diyorum çaresizlikten. "Sakın söyleme. Bunu çözebiliriz, Indie. Bunu çözebiliriz."

Başını sallar. "Sanırım ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz, Lincoln." istemesem de haklı olduğuna eminim.

Üniversiteden sonra kız arkadaşlarıyla arasını düzeltebilen pek fazla erkek tanımıyorum. Ben birinci sınıftayken Knox Gentry ve Carson Stone'un yaşadığı acımasız ayrılıkları duymuştum. Bunu Indie ile yapmak ister miyim? İşleri yoluna koymamızın mümkün olmadığı yıkıcı bir şey yaşamak?

Yoksa bu anın tadını çıkarmak, her şeyi kapının her zaman açık olabileceği iyi bir notla bitirmek mi istiyorum?

Ona baktığımda tek seçeneğin *bu* olduğunu fark ettim. Kabul etmek istemesem de Indie'nin uzun mesafeli bir ilişkiye hazır olduğunu sanmıyorum. Çabucak dağılabileceğini görebiliyorum ve bu, onun söz konusu olduğu bir yerde almak istediğim bir risk değil. Bu da demek oluyor ki, kafamın arkasında yollarımızın tekrar birleşeceğine dair bir umutla veda etmek zorundayım.

Elleri göğsümden yukarı tırmanıp yanaklarımı kavrarken "Siktir," diye nefes alıyorum.

Onun bakışlarıyla karşılaştığımda kalbim araba yolunun çakıllarında paramparça oluyor.

"Harika şeyler yapacaksın, Mayhem," diyorum, bu anın kesinliğini hissederek. "İnanılmaz şeyler yapacaksın. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum." Dudakları titriyor. "Ve biliyorum, bir gün, sen ne dersen de, SportsCenter'ı açacağım ve sen ekranda olacaksın, beyaz tişörtün ve beyaz şortun içinde bok gibi seksi görüneceksin, ABD Takımı için oynayacaksın. Bunu hissedebiliyorum bebeğim."

Yanaklarından daha fazla gözyaşı dökülüyor ama hiçbir şey söylemiyor. Söyleyemediği için mi, yoksa söylemeyeceği için mi emin değilim. Ama onun sesini duymaya, iyi olacağını bilmeye ihtiyacım var.

"Bir şey söyle, Indie."

Ağzını açıyor ve sesi boğazında düğümleniyor. Başka tarafa bakarak gözyaşı lekeli yanaklarını siliyor ve derin bir nefes alıyor. Tekrar gözlerime bakarak, "Her şey için teşekkürler Lincoln. Okuldaki bu son yılı kolay hale getirdin. Eğlenceli hale getirdin. Bana gerçek arkadaşlığın ne olduğunu gösterdin ve bunu asla unutmayacağım."

"Indie," diyorum, son cümlesinden sonra beni daha çok etkileyen duygularımı bastırarak. "Bu sonsuza dek veda değil."

Usulca gülümser ve bir adım geri çekilir.

"Indie." Elini tuttum. "Bu sonsuza dek sürececek bir veda değil."

"O zaman ne Lincoln? Sonra görüşmek için bir söz mü? Ne zaman? İkimiz de bunun *sonra görüşmek* olmadığını biliyoruz. Burası yolumuzun ayrıldığı yer; senin bir yöne, benim diğer yöne gittiğim yer."

"Beni hiç aramayacağını mı söylüyorsun? Mesajlarıma cevap vermeyecek misin? Büyük lige çıktığımda maçlarımdan birine gelmeyecek misin? Beni bir daha asla görmeyeceğini mi söylüyorsun? Çünkü bu saçmalık." Durduramadan içimden öfke fişkırıyor. "Ve sen on dakika geç kaldın. Hiç gelmeyeceğin için mi?"

Başını sallar. "Bunu yapma, Lincoln. Benimle kavga etme, şimdi olmaz."

"Lanet olsun, Indie." Saçımı çekiyorum. "Ne yapmamı bekliyorsun? Sen benim en iyi arkadaşımsın ve sanki ben önemsizmişim gibi tüm bağlarını koparacak mısın?"

"Ama sen önemlisin." Göğsümü dürtüyor. "Sen çok önemlisin. Bunu nasıl yapacağımı, seninle tüm bağlarımı koparmadan senden nasıl vazgeçeceğimi bilmiyorum."

"Benden vazgeçemezsin. Anlamadığın şey bu. Bizden . Gelecekte buluşmak için sözler veriyorsun. Beni arayacağına söz veriyorsun. Mesaj atacaksın. Beni öylece bırakıp gitmiyorsun. Arkadaşlar böyle yapmaz."

Alt dudağını ısırır. "Sana tekrar veda edecek kadar güçlü olabileceğimden emin değilim Lincoln. Seni görmek, seninle konuşmak, çok uzakta olduğunu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek."

"Bu sadece seninle ilgili değil Indie," diye bağıriyorum. "Bu sadece senin duygularınla ilgili değil. *Sana* ihtiyacım olabileceğini hiç düşündün mü? Sesini duymaya, FaceTime üzerinden seninle film izlemeye, nefes almak için bir saniyeye ihtiyacım olduğunda sana mesaj atmaya ihtiyacım olacağını? Hayatımın en zor yolculuklarından birine çıkmak üzereyim ve eğer beni bırakırsan bunu asla başaramam. En iyi arkadaşımı elimden alırsan." Hıçkırıklara boğuluyorum ve elimi saçlarıma gömüyorum. "Lütfen bana bunu yapma. Lütfen."

Göğsü inip kalkıyor, gözleri gözlerimi arıyor ve kırılganlık dolu olsalar da aynı zamanda anlayışla dolular.

Bir adım öne çıkarak ellerini göğsümde gezdiriyor ve "Özür dilerim" diyor. Mide bulantısı dalgaları bana çarptı. *İşte bu kadar*. Ne söylediğimin bir önemi yok. *Yine de beni kesecek*.

Ama sonra ayak parmaklarının üzerinde durup dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Çok özür dilerim, Lincoln. Kendimi düşünüyordum, seni değil." Elleriyle

ve alnımızı birleştiriyor. "Gitmene izin vermeyeceğim."

Sert bir nefes veriyorum. "Bana söz ver, Indie. Gitmeme izin vermeyeceğine söz ver."

Ağlamaklı gözleri benimkilere bakıyor. "Sana söz veriyorum, Lincoln. Beni arkadaş olarak istediğin sürece seninim."

"KALMAMA İZİN VERDİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜRLER," diyorum çantalarımı küçük oturma odasına bırakırken.

"Fazladan odam vardı," diyor yeni oda arkadaşım, kucağında bir eskiz defteriyle gördüğüm en küçük kanepeye uzanmış, eli kâğıdın üzerinde bir şeyler karalarken.

"Burası tarlaya yakın mı?"

"Oldukça yakın, evet." Maddox çizimini durduruyor ve bana bakıyor. "Koç ikimiz de atıcı olduğumuz için arkadaş olacağımızı sanıyor. Aptalın teki. İkimiz de büyük liglerde yer almak için yarışıyoruz ve bir takımda sadece birkaç atıcı pozisyonu açılıyor, o da varsa."

"Bana bunun çok rahatsız edici bir yaşam durumu olacağını ve arkamı kollamam ve seninle konuşmaya çalışmamam gerektiğini, çünkü daha uzun süredir burada olduğunu ve rakiplerinle Mario Kart oynamaktan daha iyi yapacak işlerin olduğunu mu söylüyorsun?"

Kanepede doğruluyor, kitabını yere bırakıyor ve ellerini birbirine kenetliyor. Adam dövme li kolları, yoğun bakışları ve alnına düşen dağınık saçlarıyla Asi diye bağıyor. Maddox Paige ile kalabileceğimi duyduğumda, bir oda arkadaşım olacağı için rahatlamıştım. Şimdi bunu ikinci kez tahmin ediyorum.

"Bana çantanızda Nintendo Wii olduğunu mu söylüyorsunuz? Xbox ya da PlayStation değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Suçluyum. İki annem var ve onlar Mario'ya takıntılıydı, bu da bana geçti."

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü, yüzümden birkaç santim uzaktaydı, korkutucu kişiliği tüylerimi diken diken etti. Beni bir aşağı bir yukarı sonra alçak bir sesle, "Hazırlan. Düşeceksin, Castle." Sırtarak devam ediyor, "Cheetos ister misin?"

Derin bir nefes alıyorum. *Yüce Tanrım.*

Ona baktığımda, tezgâha yaslanmış gülümsüyordu. "Dostum, sakın ol, sadece şaka yapıyordum. Burada olman çok güzel. Sana ipleri göstereceğim. Şimdi, Cheetos?"

Kıkırdıyorum. "Ah, evet. Cheetos." "Güzel."

Rahatlamış ve hâlâ biraz korkmuş bir halde Wii'yi kurmaya başladım. Maddox'a tekerlekli bir kumanda veriyorum ve yanına oturuyorum. Omuzlarımız kanepenin küçüklüğünden dolayı çarpışıyor ve Maddox, "Araba kullanırken kazara birinin omzuna çarpmak yok. Ben adil oynarım."

"Beni karşılama şekline bakılırsa şaşırtıcı."

"Sarılmak ve öpmek mi istedin?"

"Zararı olmazdı. Annemler beni böyle karşılar. Burayı eviniz gibi hissettirirdiniz."

"İki anne, ha? Bu seni evlatlık yapar mı?" "Evet," diyorum Wii ısınırken.

"Badass, adamım. Annen iyi mi?"

"Peki." Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "İki porno sitesi için web sitesi tasarımlarıyla ünlendiler ve üçüncüsüne yeni başladılar. Sektörde devrim yaratıyorlar."

"Yok artık." Maddox gülüyor. "Annenizin - kelime oyunu yapmak istemem ama - pornonun yaratılmasında parmağı olduğunu bilmek porno izlemeyi zorlaştırıyor mu?"

"Düne kadar porno aramak konusunda endişelenmeme gerek yoktu..." "Ah, arkada bir kız mı bıraktın?"

"Onun gibi bir şey," diyorum Mario Kart menüsünde ilerlerken. Maddox sürücüsü olarak Prenses Peach'i seçtiğinde, yüzümde soru işaretleriyle ona bakıyorum.

"Ne? Araba kullanırken göğüsleri sallanıyormuş gibi yapmayı seviyorum."

Bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Tamam, adil." Peach'in Indie'nin şoförü olduğundan bahsetmiyorum. İçimi bir hüzün kaplıyor.

"Peki, çıkıyor muydunuz?"

Ben de bu adamın pek konuşkan olmadığını düşünüyordum. Sanırım bir kitabı asla kapağına göre yargılamamalıyım.

"En iyi arkadaşlar . . . faydaları ile."

"Anlıyorum." Gözlerini üzerimde hissediyorum ama ona bakmak için dönmüyorum. Mantar Kupa'yı seçiyorum ve kanepede arkama yaslanıyorum, dikkatim tamamen televizyonda.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Maddox'la odalarımıza çekildiğimizde, ikiz yatağıma uzanıp telefonumu elime alıyorum. Onu aramamayı tartışıyorum - ben ayrıldıktan sonra ona zaman tanıyorum - ama daha ne olduğunu anlamadan telefon kulağıma dayanıyor.

Üçüncü zil sesinde cevap veriyor ve ben yatağımda rahatlıyorum. "Hey sen," diyor, sesi uykulu ama aynı zamanda farkında.

"Hey Mayhem," diye iç geçirdim telefonda. "Oda arkadaşım ile tanıştım."

"Öyle mi? Maddox Paige hakkında internette biraz araştırma yaptım. Gerçek hayattaki Ken bebeğinin gerçek bir Asi ile aynı odada kalması komik görünüyor. İkiniz daha farklı görünemezsiniz."

Kıkırdıyorum. "Daireye girdiğimde ben de aynı şeyi düşündüm. Açıkçası ilk başta gözümü korkutmuştu ama aslında çok iyi bir adam. Ama bir itirafta bulunmalıyım."

"Bu kadar erken mi? Daha yeni geldin." Sesi mizah dolu ve bu beni rahatlatıyor.

"Hızlı hareket ederim."

"Görünüşe göre. Anlat , Castle."

Dramatik bir iç çekiş yapıyorum ve sonra hızlıca, "Birlikte Mario Kart oynadık ve o Prenses Peach'ti ve Peach her ciyakladığında, seni düşünerek aletim gerildi." diyorum. Çekiniyorum, bekliyorum ...

Ve sonra Indie kahkahalara boğuldu. Ses çok mükemmeldi ve tam da ihtiyacım olan şeydi. "Aman Tanrım, senin neyin var?"

"Dürüst olmak gerekirse sana söyleyemem." Kıkırdıyorum.

"Yani yeni ev arkadaşınla Mario Kart oynarken yarım mı yaptın?"

"Yani ... yarım yarımdı."

"Daha iyiymiş gibi göstermeye çalışma, tahrik olmuştun. Duşta hallettin mi, senin yarım yarım?" Onun alaycılığı beni gülümsetiyor.

"Neden sana bir şeyler anlatıyorum?"

"Çünkü elinde değil gibi görünüyorsun." Yer değiştirdiğini duyuyorum. "Eğer affedilmek istiyorsan, korkarım bunu sana veremem. Üzgünüm."

"Seni aldattığımı mı söylüyorsun? Seni aldattığımı mı?"

Kıkırdıyor. "Evet, ve bu acıtıyor, Lincoln. İlişkiniz soğumadan önce Wii kumandasını bir gün bile kapalı tutamadın."

"Adam beni gerdi. Panikledim ve yoğun bakışlarına teslim oldum."

"Sen zayıfsın, Castle. Göğüslerimi emerek ve vajinamı sağıarak büyüttüğüm çocuk bu *değil*."

"Aman Tanrım." Maddox'u rahatsız etmemeyi umarak yüksek sesle gülüyorum. "Bakın şimdi kim çıldırmış."

"Bana vajinamın ve göğüslerimin silahta doksan beşe ulaşmana yardım etmediğini mi söylüyorsun?"

"Yani ..." Yüzümün yan tarafını kaşıyorum. "Tüm o squat hareketleri yüzünden olduğuna inandım ama eğer göğüslerin ve amın yüzünden olduğunu söylemek istiyorsan, elbette."

"Öyleydi." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"O zaman senin büyülu göğüslerin ve amın var, bebeğim."

"Bilmez miyim. Belki de onları Craigslist'e bir hizmet olarak koymalıyım." Şaka yaptığını biliyorum, ama yine de içimde bir kıskançlık şimşegi çıkıyor.

"bakalım. Bakalım ne olacak?" diye cevap veriyorum.

"Çıplak fotoğraflarımı çekmeye."

"Yapabilirim. Bana FaceTime at, ben de birkaç ekran görüntüsü alayım."

"Rüyada görürsün, Castle." Gülüyor. "İyi denemeydi."

"Sanırım anılarımla yaşamak zorunda kalacağım."

"Yani ben uyurken gizli gizli çıplak fotoğraflarımı çekmedin mi? Bende en az on iki fotoğrafın var; beşi penisinin yakın çekimi."

"Telefonunu ağzına sokup beni emiyormuş gibi mi yapıyorsun?"

"Ve işler tuhaflaştı."

"Ve ben uyurken ürpertici çıplak fotoğraflarla ilgili yorumun çok ileri gitmedi mi?" Gülüyorum.

"Hayır."

Kıkırdıyorum. "İnanılmaz, Mayhem."

"Çok uzaklardan bile dünyanızı sarsabilirim."

Çok uzun bir süre dünyamı sallayacağından eminim.

INDIE: *Nasıl yaptınız?*

Lincoln: *Beni aramak yerine mesaj atıyorsan zaten biliyorsun.*

Indie: **Skorları internetten gördüm. Üzgünüm, Linc.*

Lincoln: Profesyonel bir beyzbol oyuncusu olarak ilk maçım ve beş sayıya izin verdikten sonra dördüncü devrede oyundan alındım. Hayal ettiğim gibi değildi.

Indie: Daha fazlasını beklediğini biliyorum ama hâlâ alışmaya çalışıyorsun.

Lincoln: Her şey yanlış geldi. Tümsekte rahat değildim. İşaretleri unutup duruyordum. Oraya bir şeyler fırlatıyordum. bir haldeydim ve eminim ki organizasyon bana bu kadar güvendiği için pişmanlık duyuyordur.

Bağımsız: Ya da bunun ilk oyununuz olduğunu ve bir öğrenme eğrisi olduğunu fark ediyorlar. Daha yeni yerleşiyorsun. Seni tanıyorum Lincoln. Şu andan itibaren bir sonraki oyununa kadar, dengeni bulduğundan emin olacaksın.

Lincoln: Haklısın.

Indie: Şimdi somurtma zamanı değil. Şimdi neyin yanlış gittiğini ele alma ve bu ayarlamaları yapma zamanı. Somurtkan insanlar başarısız olmaya devam eden insanlardır ve siz başarısız olmak için bu kadar çok çalışmadınız.

Lincoln: Lanet olsun, Mayhem. Beni getiriyorsun.

Güzel, şimdi işe koyulun.

önceden pişirdiğim yemeği ısıtmak için mikrodalgaya koymuştum ki telefonum çaldı ve FaceTime'dan Indie'nin yüzü geldi.

Tanrım, çok güzel.

"İşte karşınızda, bayanlar ve baylar, Bay Yedi Devrede Duruş." Ellerini ağzının etrafında birleştirir ve yüksek sesle konuşur.

Gülerek, "Selam bebeğim." dedim.

"Selam sana. Şu anda ne kadar pompalısın? Aletin sertleşti mi?" "Vay canına, hemen konuya giriyor," diyor Maddox, arkasından yaklaşarak Ben.

"Göz korkutucu oda arkadaşı bu mu?" Indie soruyor, yaklaşıyor Telefon.

Maddox kendini göstererek şöyle der: "Göz korkutucu olduğumu mu söyledi?"

Bildiğim iyi oldu."

"Beni havaya uçurmasan olmaz mı?" Benim gülen Indie'ye soruyorum. El sallıyor ve "Hey Maddox, ben Indie." diyor.

Maddox bana bakıyor ve başını sallıyor. "O senin için fazla ateşli, dostum." Sonra tekrar telefona dönüp, "N'aber Indie? Bu adam sürekli senden bahsediyor."

"O daha iyi." Biraz daha yaklaşıyor ve "Seninle bir derdim var Paige. Kızım Peach'i sen mi kullanıyorsun?"

"Evet, sana ne bundan?"

"Uh, o benim."

Omuz silkiyor. "Ona sahip çıkmak için burada değilsin, bu yüzden o benim."

Maddox göz kırpmıyor ve Indie ona "Uzak dur" diye bağırırken kaçıyor. Peach benim sürtüğüm." Ancak Maddox'un kapısı arkasından kapanarak konuşmayı kapatıyor. "Odasına gitti, değil mi?"

"Korkarım öyle." Mikrodalgadan bip sesi geldi ve yemeğimi çıkardım.

"Oynadığın muhteşem oyundan sonra mikrodalga yemek mi yiyorsun?"

Çatalımı protein dolu tavuk ve bademli makarna yemeğinin üzerinde gezdiriyorum. "Evet. Çok para kazanmıyoruz, bu yüzden dışarıda yemek yemek Brentwood'da olduğu gibi bir seçenek değil. Dürüst olmak gerekirse, son teknoloji tesislere sahip Brentwood atletizminden, çorba kutularını el ağırlığı olarak kullandıkları Double-A'ya gitmek çok garip."

"Gerçekten mi?" Indie şok olmuş bir halde sorar.

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Hayır, ama ona oldukça yakın."

"Ben atletik bir ihtişam içindeyken senin aylak aylak dolaştığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Evet." Makarnama üflüyorum. "Yıldızlıktan hızlı bir düşüş oldu." "Bir kez daha bir piyon," diye şaka yapıyor. "Umarım hızlı bir yükseliş olur." "Umarım."

Bölüm Yirmi Bir

LINCOLN

AĞUSTOS

"Bugün arayacağını BİLMEM GEREKİYORDU," diyor Indie telefonu açarken.

"Kargaşa!" Bağırıyorum. "Hadi gidelim, bebeğim! Öldür bugün." Gülüyor. "Sanırım az önce kulak zarımı patlattın."

"Dün gece senin için kaydettiğim videoyu görene kadar bekle. Maddox bana yardım etmekten pek memnun olmadı."

"Size katılmayacak mı?"

"Sanırım ondan *hayır cevabı geldi*." Kıkırdıyor ve ben de "Brentwood'daki son ilk maç. Nasıl hissediyorsun?"

"Heyecanlı. Hazırım. Bütün yaz canımı dişime takarak çalıştım, çünkü ne annem beni oyaladı ne de dikkatimi dağıtmaya çalışan bir Ken bebeğim vardı."

"Hey, ben olsam dikkatini dağıtmazdım. Sana top atardım. Yardımcı oldu."

"Bunu görmeyi çok isterdim. Sahada bir güç merkezi olabilirsiniz, ancak iş futbol sahasına geldiğinde bir ayağınızın üzerinde durabileceğinizi sanmıyorum."

"Bu konuda daha haklı olamazdın."

"Kansas nasıl?"

"Oldukça iyi. Kalacak yerlerin daha iyi kesin. Maddox'la küçük bir kanepeyi paylaşmıyorum, üç kişilik bir koltuğum var ve deri. Eski deri ama deri."

"Şu yükselişine bak. Çorba tenekesinden mi mezun oldun?"

"Zar zor."

"En azından bu da bir şeydir. Seçildiğin yıl Triple-A'ya gitmek oldukça harika bir şey Lincoln."

"Evet, Maddox'un benimle gelmesine sevindim. Gerçekten çok çalışıyor, antrenmanlarıma ayak uyduruyor ve onu zorladığımı söylüyor. Onunla ilk tanıştığımda keyifsiz görünüyordu ama şimdi spor salonuna gidiyoruz."

her gün birlikte çalışıyor ve spin tekniklerini paylaşıyoruz. Bir takım arkadaşından bir kardeş gibi hissediyor."

"Bu çok iyi. Sevindim."

Bir an sessiz kaldık ve bu garip hissettirdi. *Bundan nefret ediyorum.* İkimiz de o kadar meşguldük ki sanırım en son iki hafta önce telefonda konuşmuştuk. Belki de uzaklaştığını düşünmek bana acı veriyor. Umarım durum böyle değildir. Hâlâ mesajlaşıyoruz ve her zamanki çılgın atışmalarımız devam ediyor. Ama onun sesini duymaya ihtiyacım var.

"Bugün sana iyi şanslar dilemek istedim. Parçala onları, Mayhem."

"Planlanmıştı. Ve hey, aradığın için teşekkürler, Castle. Bunun anlamı çok büyük.

Ben.

" "Senin için her şeyi yaparım bebeğim. Sonra bana mesaj at. Nasıl gittiğini bilmek istiyorum." "Atarım. Hoşça kal, Lincoln."

"Güle güle, Indie."

EKİM

"Birkaç aylığına ayrılıyorum ve hepiniz bana karşı gevşek mi davranıyorsunuz?" Futbolcu çocuklarıma doğru yürüyorum.

dönüp bağıyorlar, beni kaldırıp adeta savuruyorlar.

"Dostum, ," diye bağıır Rusty. "Kahretsin, ağlayabilirim. Indie biliyor mu?"

Başımı salladım. "Ona söylemedim."

"Lanet olsun, bu şimdiye kadarki en güzel sürpriz olacak." Rusty bana bir kez daha sarılıyor ve ben onu itiyorum.

"Vücut boyamızı mahvedeceksin."

"Kahretsin, özür dilerim. Sadece çok heyecanlıyım."

Hartley sırtımı sıvazlarken Deacon ve Hutton da bana sarılıyor. Geleceğimi bilen tek kişi oydu ve Indie'nin sezonun son maçı için beni hazırlayan da oydu. Ne yazık ki çok iyi bir sezon geçirmediler. Takım sakatlıklarla delik deşik oldu, bu yüzden playofflara kalmak için zamanında toparlanamadılar, bu yüzden bu Indie'nin yeşil siyahlı son maçı.

Umarım son oyunu değildir. Hala bunu duymayı bekliyorum. Birlikte tribünlere doğru yürüdük, vücutlarımız boyalı, Indie ve Scarlett'in numaraları yüzümüze yazılmıştı. Oturmakla uğraşmıyoruz, bunun yerine kadın futbol takımına olan sonsuz sevgimizi ilan eden pankartlar tutuyoruz ve kızlar tünelden çıkarken tezahürat yapıyoruz.

Onu hemen fark ettim.

Uzun kahverengi atkuyruğu ileri geri sallanıyor, formasının üst kısmına tam oturması, cehennem kadar seksi bacakları. Kahretsin, onu çok özledim.

"Gidelim, Mayhem," diye bağıryorum, ellerimi ağzımın etrafında birleştirerek. Kafasını kalabalığa doğru kaldırıyor. Duruyor ve biz birbirimize bakarken elini göğsüne götürüyor. "Parçala onları bebeğim," diye bağıryorum. Göğsü daha hızlı inip kalkıyor ve yüzündeki şok ve sevinç ifadesi uzun süre aklımdan çıkmayacak Bu bir süredir düşündüğüm bir andı ama hiçbir şey beni onu tekrar görmeye hazırlayamazdı. Tanrım. Çok güzel.

Dudaklarımız çaresiz, ellerimiz kıyafetlerimizi pençelerken kapısından içeri daldık. Indie düş alırken çocuklar beni soyunma odasına götürdüler, ben de hayatımın en hızlı düşunu aldım ve Indie'yle arabasının yanında buluştuk. Bana doğru koştu, kollarıma atladı ve o zamandan beri dudaklarımızı birbirimizden ayırmak oldukça zor oldu.

"Sana yeterince yaklaşamıyorum," diyor ve gömleğimi başımın üzerinden kaldırıyor. Ben de aynısını onunkine yapıyorum ve sütyenini çıkarıyorum. Onu belime kadar kaldırıyorum, bana yapışıyor, ben de onu yerinde tutmak için kapıyı kullanıyorum. "Sen daha güçlüsün," diyor ağzımı boynunda gezdirirken. "Daha büyüksün." Göğsünü ağzıma aldığımnda nefesi kesiliyor. "Daha geniş."

Sikimi ona doğru sürüyorum ve o da bana karşı inerken parmaklarını sırtıma geçiriyor.

"Seni görmek istiyorum, hepinizi" diyor. Geri çekilip gözlerinin içine bakıyorum, onu yatağa götürüp yatırırken dudaklarına umutsuz bir öpücük konduruyorum. Taytının belini kavrayıp vücudundan sıyrıyorum, ardından tangasını da çıkarıp onu çırılçıplak bırakıyorum. Yaklaşık beş aydır bu seksi görüntüye hasret kalmıştım. *Uzun sürmeyecek.*

"Kendine dokun," diye emrediyorum. "Kendine dokun, ben de kıyafetlerimin geri çıkarayım."

Eli bacaklarının arasına düşüyor ve yatağın üzerine koyuyor. Parmakları klitorisile oynarken ağzını açıyor.

Onun ustalıkla çalışmasını izlerken kot pantolonumun içinde sertleşiyorum.

"Bunu ne sıklıkla yapıyorsun?" Kotuma uzanıp kemerini çözerek soruyorum.

"Yeter," diyor soluk soluğa.

"Beni düşünüyor musun?"

Alt dudağını ısıyor ve başını sallıyor. ". "

Lanet olsun.

Pantolonumu ve külotumu aşağı itip onlardan çıkıyorum ve gözleri sikime düşüyor. Parmakları hızlanıyor ve ben de sikimi elime alıp yukarı aşağı pompalıyorum, uyarılmamın şimdiden artmaya başladığını hissediyorum. En son onunla, ayrılmadan önceki gece seks yapmışım ve onu burada, şu anda, benim için güzel ve çıplak görmek sikimin katlanarak büyümesine neden oldu.

"Çok ateşlisin, Indie."

"Kocaman olmuşsun," diyor. Gözleri gövdemden ve sikimden ayrılamıyor gibi. "Tanrım, Linc, sana ihtiyacım var."

Hâlâ sikimi kavrarken, kotumun cebinden prezervatifleri çıkarıp birini yırtarak açıyorum ve kendimi kılıflarken diğerlerini komodinin üzerine atıyorum. Hazır, yatağın üstüne tırmanıyorum ve kendimi onun girişinde konumlandırıyorum.

Gözleri yaşlarla doluyor ve elleri boynuma dolanıyor. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim bebeğim," diyorum, içine iterek. "Bunu özledim. Bizi." "Tanrım, harika hissediyorsun, durma," diyor, daha sert ittiğimde nefesi kesiliyor. "Lütfen bana bir süreliğine burada olduğunu söyle. Lütfen bana bir süre daha

hemen veda etmek için."

"Bahar eğitimine kadar buradayım, bebeğim."

"Gerçekten mi?" diye inleyerek soruyor, başı geriye düşüyor.

Orgazmının ilk belirtilerinin sikimin etrafını sardığını hissettiğimde çenem sıkılıyor. "Evet. Sezon dışında çocuklarla çalışıyorum. Tamamen seninim, bebeğim."

"Tanrım, Lincoln," diye haykırıyor, elleri sıkılaşıyor. "Boşalacağım."

"Ben de..." Etrafımdaki her şey siyaha dönüyor ve tek yaptığım hissetmek. Onu hissetmek.

Bizi hisset.

YENİ YIL GECEİ

"BIRAZ DAHA SOSIS ISTER MISIN?" Annem Indie'ye battaniye içinde bir tabak domuz uzatarak soruyor.

Indie gülümseyerek elini kaldırıyor. "Sosisler için iyi. Yine de teşekkür . Bu penis kurabiyelerinden bir tane daha alabilirim." Indie, annesinin bu sabah süslemek için çok zaman harcadığı renkli bir kurabiyeyi eline alıyor.

"Çok lezzetli değiller mi?"

"Gerçekten güzel." Indie bir ısırık alıyor ve sonra şöyle diyor: "Keşke bizim yılbaşı gecemiz de büyüyen penislerin kutlandığı bir gece olsaydı."

"Herkes benim annem gibi olamaz," diyorum iç çekerek.

Evet, doğru duydunuz: penis kutlaması. Çocukluğumdan beri her yılbaşı gecesi erkeklik organına adanmıştır. Annemler evdeki vajina ve penis oranının ikiye bir olmasından dolayı kendilerini kötü hissederlerdi, bu yüzden kendimi dahil hissetmemi sağlamak için - buna gerçekten ihtiyacım yoktu - yılbaşı gecesini penise adadılar ve onları tercih etmeseler bile, yine de topluma kutlamamız gereken harika bir katkı olduklarını düşündüklerini söylediler. Dolayısıyla evin dört bir yanına asılan on yıllık penis çelenkleri ve annemlerin bu gece için hazırladığı fallik şekilli yiyecekler.

"Üniversiteden sonra ne yapacağına karar verdin mi?" Annem pipisini emerken soruyor. Gerçekten, artık hiçbir şey beni korkutmuyor.

Indie bana bakıyor ve gülümsüyor. Son birkaç ayı Brentwood'daki çocuklarla geçirdim. Deacon'ın odası boştu, çünkü kız arkadaşıyla kalıyordu, bu da mükemmel bir şekilde işe yaradı. Indie ile derin bir çukura düşmek istemedim, tekrar ayrılacağımı ve onun da ayrılacağını biliyordum ve onun evinde kalmak bunu yapardı. Annemlerin evine gidip geldim, onlarla da vakit geçirdim ama haftada en az bir kez Indie'nin bacakları arasında birkaç saat geçirdim ve onun zevkinin tatlı seslerini dinledim. Mükemmeldi.

Tam da ikimizin ihtiyacı olan şey. Bir tazeleme, özellikle de o uzaklaşıyormuş gibi hissettikten sonra. Ama önemli bir şey hakkında konuşmadık. Ailesinden ya da üniversiteden sonra ne yapacağından hiç bahsetmedim ve o da bana ilgili ne yaptığımı sormadı. Sanki

İkimiz de gözyaşlarıyla vedalaşmamak için duygusal bir duvar ördük ve sadece spor yapıp sevişiyoruz.

Bu .

Onun evinde gece bile kalmam.

Bu çok fazla. İkimiz de bunun farkındayız, çünkü eski alışkanlıklara geri dönmek kolay olsa da durumumuz hala aynı: farklı yollardan gidiyoruz.

"Aslında geçen gün Texas Comets ile sözleşme imzaladım," diye cevap veriyor.

"Ne?" Gözlerinin içine bakmak için uzaklaşarak soruyorum. "Profesyonel mi olacaksın?" Başını sallıyor. "Indie ... neden bana söylemedin? Bu inanılmaz."

Omuz silkiyor. "Senin yaşadığın gibi büyük bir an değil. Sadece-"

"Başarılarınızı asla başkalarınıninkiyle kıyaslamayın. Başardığınız şey gerçekten önemli ve bu çok büyük, Indie. Muazzam."

Kurabiyesine bakarak, "Bunu büyütmeyin," diyor.

"Oh, siktir et. Anne, şampanyayı erken açalım. Kutlamamız gereken şeyler var."

"Lincoln. . ."

Çenesinden tutup bana bakmaya zorluyorum. "Indie, bu çok büyük bir başarı. Hadi kutlayalım."

İç çekerek arkasına yaslandı ve sonra bana gülümsedi. "Tamam, kutlayabilirsin."

Ellerimi çırpıyorum ve sonra onu kucaklıyorum. Dudaklarımı kulağına dayayarak, "Ve yarın, Brentwood'a döndüğümüzde, tebrik olarak senin o tatlı amını da yiyeceğim," diyorum.

Geri çekildiğimde yan tarafımı dürtüyor ama gözlerindeki arzuyu görüyorum. Bu bir gelecek vaadi.

ŞUBAT

"Aman Tanrım, aman Tanrım. Lincoln!" Indie sertleşiyor ve sonra elleri saçlarıma düşerken adımı haykırıyor. Kalçaları dilime sürtünüyor ve altımda kasılıyor.

Elleri bitkin bir şekilde gözlerinin üzerine düşüyor ve sonraki birkaç saniyeyi dilimi klitorisine bastırarak geçiriyorum, tamamen bitene kadar zevkin her zerresini çıkarıyorum.

Ayağa kalkarak ona gülümsüyorum, vücudunun ne kadar kızarmış ve bitkin olduğunu seviyorum. Yarın bahar antrenmanı için ayrılıyorum ve ayrılmadan önce bir sikiş festivali yapmaya karar verdik. Bu gece beşinci orgazmını yaşıyor.

"Daha fazla devam edebileceğimi sanmıyorum," diye nefes alıyor. "Sonuncusu neredeyse beni öldürüyordu."

"Hâlâ nefes alıyorsun. Henüz ölmedin, bebeğim." Vücudunda yukarı doğru ilerleyip çenesine bir öpücük konduruyorum ve sonra yanına uzanıyorum, çıplak, aletim yarı sert, yaklaşık beş dakika önce onu arkadan aldığım için hala iyileşiyor.

"Bu harika bir fikirdi," diyor bana bakarak. Yan tarafına dönüyor ve elini göğsüme koyuyor. "Bunu en son gitmek zorunda kaldığında yapmalıydık. Sadece sevişmeye devam etmeliydik."

"Geçen sefer sevişmiştik," diyorum.

"Böyle değil. Geçen sefer üzgün hissetmiştim. Bu daha çok bir kutlama gibi hissettiriyor" diyor, sesi tamamen normal geliyor.

Tekrar veda etmek zorunda olduğumu bilmek midemi bulandırır da.

Evet, keşke bana daha fazla açılsaydı, ama bunu da anlıyorum. Indie'nin gerçekten ağladığını sadece iki kez gördüm: bana ailesinin boşandığını söylediğinde ve bana veda ettiğinde. Duygusal biri değildir ve duygularını uzak tutar, bu yüzden Brentwood'a girip çıktığımı bildiği için beni uzak tuttu. Bu konuda çok mutlu değildim, ama kızamıyorum çünkü sadece çok fazla bağlanmadığından emin olmaya çalışıyor.

Kahretsin, ben de aynı şeyi yapmalıydım. Ama işte buradayım, tekrar ayrılmadan önceki gece ve onu olabildiğince özümsemeye çalışıyorum. Birlikte geçirdiğimiz bu zamandan etkilenmemiş hissetmiyorum. Daha önce aramızdaki bağ daha da güçlendi, sanki ayrı kaldığımız süre birbirimize uygun olduğumuzu daha da netleştirdi. *Indie öyle düşünüyor gibi.*

"İlk bahar antrenmanınız. Gergin misin?"

"Yok, ben iyiyim. Büyük lig oyuncularıyla oynamak harika olacak. Henüz çağırılma şansım olduğunu sanmıyorum ama bu deneyim harika olacak. Maddox'a gelince. O hazır olabilir."

"Asi tanımına uyduğu kesin." "Ona aşık mısın, Indie?"

"Peki ya olsaydım?" diyor sinsi bir gülümsemeyle.

"Ah, büyük bir sorunumuz olurdu," diyorum, üzerine tırmanıp dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. Öpücüğüme iç geçiriyor ve saçlarımı okşuyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Bilmiyorum. Beni kızdıracak mı?"

"Belki," diyor. "Ama gerçekten bilmek istiyorum."

"Tamam. Anlat."

"Biz ayrıken biriyle seks yaptın mı?" diye sorarken parmakları ensemden oynatıyor.

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum. "Dürüst olmak gerekirse hakkında düşünmedim bile .

Neden yaptın?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, bunu da düşünmedim." Kahretsin, rahatladım.

Onu öpmeye gidiyorum ama beni durduruyor. "Ama ileriye dönük beklentinin bu olmasını istemiyorum Lincoln."

"Uh ... ne?" Aletim bacaklarının arasındaki sıcaklığa bastırırken soruyorum.

"Yani, eğer biriyle seks yapmak istiyorsan, çekinme. Bu konuda sana kızmayacağım. Farklı yönlerde gidiyoruz ve bana sadık olman gerektiğini düşünmeni istemiyorum."

Yanağımın içini çiğniyorum, sinirlenmemeye çalışıyorum çünkü dürüst olmak gerekirse sinirlenmek için bir neden yok. Vedalaştıktan sonra birbirimize hiç söz vermedik. Ayrıldıktan sonra özel olacağımızı hiç söylemedik. Ama yine de, bu gece yaptığımız onca şeyden sonra bunu söylemesi beni çok kızdırdı.

Yatağı itip doğruluyorum ve midemde öfkenin kaynadığını hissediyorum.

"Lincoln, kızma."

"Hayır, değilim. Yani, Tanrım, Indie, beni şaşırttın."

"Biliyorum, üzgünüm, ama bekletmeni istemedim. Bu son birkaç ay harikaydı ama önümüzdeki yıl boyunca aynı erişime sahip olamayacağız. Farklı eyaletlerde olacağız, yeni hayatlar kuracağız. Birbirimizi bir daha ne zaman göreceğimizi kim bilebilir? Bana bir şey borçlu olduğunu düşünmeni istemiyorum, çünkü değilsin."

"Birbirimizi göreceğiz, Indie."

Gözlerini kaçırıyor ve sonra şöyle diyor: "Yani, sence de artık bu işi bırakmamız gerekmiyor mu?"

"Ne?" Elimi saçlarımın arasından geçirip bu konuşmayı anlamaya çalışıyorum. "Bunu konuşmuştuk, Indie. Sen benim en iyi arkadaşımısın. Hâlâ benimle konuşmana ihtiyacım var."

"Biliyorum. Ama beklentilerin olmasını istemiyorum. Anlıyor musun? Bekâr kalmayı bana borçlu değilsin. İyi eğlenceler, Lincoln."

"Bilerek bekâr kalmadım," diyorum. "Sadece sevişmek için kimseyle sevişmek istemedim."

"Tamam," diyor, yere bakarak.

"Tanrım, Indie, bunu çok karmaşık hale getiriyorsun."

"Hayır, yapmıyorum," diye karşılık veriyor. "İşleri karmaşıktırmamaya çalışıyorum. Başka biriyle yatarsan bunun sorun olmayacağını bilmeni sağlamaya çalışıyorum."

"Harika. Haber verdiğin için teşekkürler, Indie." Yataktan kalktım ve yerden pantolonumu aldım.

"Lincoln, kızma."

"Nasıl kızmam? Birlikte geçirdiğimiz son geceyi mahvediyorsun."

"Bunu yapmaya çalışmıyorum Lincoln. Burada dürüst olmaya çalışıyorum. Birbirimizi bir daha ne zaman göreceğimizi gerçekten bilmiyorum. Başından beri bunun çıkar ilişkisi olduğunu söylemiştik çünkü zıt yönlerde gidiyoruz. İstedğin kişiyle yatabileceğini söylememe nasıl kızabiliyorsun anlamıyorum." *Belli ki o benim gibi bize yatırım yapmıyor. Belli ki başka erkekleri istiyor.* Sikeyim.

"Zamanlama, Indie. Başka erkeklerle yatmaktan bahsetmeden önce aletimin amından kuruyana kadar beklesen iyi olur."

"Lincoln. Başka erkeklerle yatmak istemiyorum, sadece ... yapmak istediğin şeyi yapmanın sorun olmadığını söylüyorum."

"Gerçekten aletimi ıslatmak için bu kadar çaresiz olduğumu mu düşünüyorsun?"

Pantolonumu giyiyorum, gömleğimi hızla başıma geçiriyorum, sonra ayakkabılarımı alıyorum. Indie bir battaniyeye sarınıyor ve "Bunu yapma. Bu şekilde gitme, lütfen."

Ayakkabılarımı bağladım ve masasından telefonumu aldım. *Bu şekilde gitme.* Ne oldu? Kızgın mı? Dudaklarımda hâlâ onun tadı ve kokusu varken bir dakika daha burada kalamazmışım gibi mi? *Ve beni başka kızları becermem için serbest bırakmak istiyor.* Harika.

"Gitmem gerek. Erken uçacağım."

"Lincoln," diye hıçkırarak sesleniyor ve yüzüne döndüğümde gözyaşlarının aktığını görüyorum, onu engelliyorum ve kapı kolunu tutuyorum. "Seninle sonra konuşuruz, Indie."

"Lütfen," diye . "Lütfen gitme, Lincoln."

Merdivenleri tırıslla inip ön kapıdan çıkıyorum, onun çaresiz sesi kafamda tekrar tekrar çalıyor, ama duramayacak kadar kızgınım.

Çocukların evine dönerken yol boyunca neden bu kadar kızgın olduğumu, neden onun önerisiyle bir roket gibi fırladığımı irdelemeye çalıştım.

Haksız değildi.

Söylediği her şey tamamen doğruydı, ancak yine de çok canımı yaktı ve beni içinde olmak istemediğim bir zihinsel kafa yapısına soktu. Kolayca yerleşemeyeceğim bir durum.

İleride pişman olacağımı bildiğim bir şey.

Yirmi İkinci Bölüm

LINCOLN

INDIE'NİN SON SENESİNDEN BİR YIL SONRA

Triple-A takımındaki çaylaklardan biri kollarını ileri geri sallarken "BU SENİN YILIN MI?" diye soruyor.

"Emin değilim," diyorum sağ bacağımı bir bantla gererek. "Sanırım iyi bir şansım var."

Pfft. Tamam, dostum.

Bir oyuncunun alt liglerde geçirdiği ortalama süre üç yıldır. Şu anda üçüncü yıla başlıyorum, yani çağırılma şansı olan biri varsa o da benim.

Ama geçen yılki performansına bakılırsa, bana bakıldığı için bile şanslıyım. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada Asiler'deki zamanımın kısa olacağını biliyorum. Bu yılın son takas tarihine kadar, bir hamle yapmak için piyon olarak kullanılacağım kesin. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum.

Tüm sezonumu evde çalışarak ve lisedeki atış koçumla antrenman yaparak geçirdim. Temellere geri döndüm, zihinsel zindeliğime odaklandım ve dikkatimi dağıtacak her şeyi engellediğimden emin oldum, bu da tatiller geldiğinde onu görmek için Indie ile iletişime geçmediğim anlamına geliyordu.

Bana birkaç mesaj atmasına rağmen.

Geçen sezonun tamamını kafamı toparlamaya çalışarak geçirdim. Evinden ayrıldıktan sonra ertesi sabah ona mesaj attım, özür diledim ve o şekilde çekip gittiğim için beni affetmesini istedim. Beni havaalanında karşıladı, bir veda öpücüğü verdi ve sonra kendi yollarımıza gittik. O zamandan beri hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Onunla belki ayda bir kez konuşuyorum. Sezonu başladığında onu kontrol ettim, ilk maçının iyi geçtiğinden emin olmak istedim ama bunun dışında onunla konuşmaktan çok sosyal medyada takip ediyorum.

Peki ya başkasıyla yatma fiyaskosu? Evet, birkaç kızı eve götürdüm ve her seferinde yanlış hissettim.

Beni hiçbir zaman gerçekten tatmin etmedi ve her zaman eksik bir şeyler vardı, bu yüzden Eylül ayından beri seks yapmadım.

O kadar zorlanıyorum ki. Gerginim. Ve sadece onu görmek istiyorum. *Yine de, başka erkeklerle yatıp yatmadığını bilmek istemiyorum.*

Lanet olası bir yıl oldu ve onu hiç görmedim. FaceTime yok, ziyaret yok. Sadece telefon görüşmeleri ve mesajlar.

Ve bu beni kırılma noktasına getirdi.

"Pekâlâ çocuklar, bugünlük bu kadar," diyor koçumuz. "Biraz uyuyun ve başınızı belaya sokmayın."

Esneme hareketlerini bitirdikten sonra bandı antrenörlerden birine teslim ediyorum. Hızlı bir duş alıyorum, çocuklara birkaç yumruk atıyorum ve ardından bu yıl neyse ki kendime ait olan otel odama gidiyorum.

Kucağımda bir to-go kutusu ile telefonumu açıyorum ve kişi listemde onun adına bakıyorum. "*Yapmalı mıyım, yapmamalı mıyım?*" çukuruna düşmemek için televizyonu açmayı düşünüyorum ama FaceTime düğmesine tıkladığımda kalbimin şu anda başka bir şeye ihtiyacı olduğunu fark ediyorum. *Görünüşe göre.*

Ekranı kendime bakarken nefesimi tutuyorum ve telefonu açmasını bekliyorum. Çok uzun çalıyor ve tam aramayı iptal etmek üzereyken cevap veriyor. "Lincoln, selam."

Onu gördüğümde neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyordu. Saçları yana doğru taranmış ve dalgalı. Makyajı yapılmış ve görebildiğim kadarıyla dekolte bir tişört giyiyor, göğüs dekoltesinin büyük bir kısmını gösteriyor - birçok kez ağzımı gömdüğüm göğüs dekoltesi.

Kıskançlık enseme batıyor ve onu aradığım için anında pişman oluyorum ama şimdi telefonu kapatacak halim yok.

"Hey, Indie."

Arka planda bazı tezahüratlar duyuluyor ama Indie arkasından bir kapıyı kapatırken tezahüratlar hızla azalıyor. Bir ışık yakıyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet." Ensemi sıkıyorum. "Üzgünüm, meşgulseniz gidebilirim." "Hayır, sadece dışarı çıkmaya hazırlanıyoruz, birkaç kızla buluşmak için bekliyoruz. evde."

"Evet, tamam." Yan tarafa bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. "Saçını beğendim."

"Ah, teşekkürler," diye cevap veriyor, dudağının kenarını ısırtıyor ve acı verecek kadar rahatsız görünüyor.

"Tatil boyunca görüşemediğimiz için üzgünüm. İşler yoğundu."

"Sorun değil." Omuz silkiyor. "Önemli bir şey değil."

"Tatilin iyi geçti mi?"

"İyi. Annem ve Joe evlendi. Priscilla'ya birkaç futbol numarası öğrettim, annemin en kötü kabusu."

Kıkırdıyorum. "Peki ya baban?"

"Rochelle'den ayrıldı. Ama liseden tanıdığı biriyle görüşmeye başladı. Tabii ki annem bu konuda kin duydu çünkü annemin hiç anlaşılamadığı bir kızdı. Joe ona yeni yılda Hawaii'de bir tatil hediye ettiği için annem bunu aşmış gibi görünüyor. Joe mayolu, annenden isteyeceğin türden bir fotoğraf değil."

"Evet, sanırım değil." yan tarafını ovuyorum. "Kıllı mı?"

"Çok fazla saç." Gülüyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum. "Annem hâlâ porno siteleri üzerinde mi çalışıyor?"

"Hayır, o mezun oldu," diyorum. "Şimdi kompost kutuları üreten bir şirkette çalışıyorlar."

"Bu bir değişiklik. Pornodan komposta."

"Annem bundan hoşlanıyor gibi görünüyor ve şimdi solucanlar onu büyülüyor. Sanırım uzun, kıpır kıpır şeyleri seviyor."

Indie başını arkaya yatırıyor ve yüksek sesle gülüyor. "Sadece anneleriniz." "Evet, onlar özeldir."

Yüzünde bir gülümsemeyle birkaç saniye bana bakıyor. "Seni özledim, Linc."

"Ben de seni özledim, Mayhem."

"Belki bir dahaki sefere birbirimizi görmeden bu kadar uzun süre geçirmeyiz?" "Evet. Üzgünüm, bu benim suçum."

"Sorun yok." Arka planda birinin sesini duyuyorum ve o da "Hemen geliyorum" diyor. Bana dönerek hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Gitmem gerekiyor. Beni başka bir zaman arar mısın? Arayı kapatmak istiyorum."

"Evet, bu hoşuma gider."

"Güle güle, Lincoln." Şirin bir şekilde el sallıyor. "Güle güle, Indie."

INDIE'NİN SON SENESİNDEN İKİ YIL SONRA

"GURUR DUYUYORUM" diyor annem, beni yanaklarımdan dudaklarıma bir öpücük kondurarak. "Benim koca oğlum bir yıldız."

"Sakin ol." Kıkırdıyorum. "Bu sadece bir maçtı. Önümüzde koca bir sezon var."

"Bu sadece bir maç değildi; senin ilk büyük lig maındı," diyor Mama. "Ve kazandın. Bu senin ilk galibiyetin. Biroğundan biri."

"Siz ikiniz olmasaydınız ben de burada olmazdım," diyorum, kollarımı iki anneme de dolayarak onları oyuncuların park yerindeki arabama doğru götürürken.

Tıpkı geçen yıl tahmin ettiğim gibi All-Star arasında Pittsburgh'a takas edildim ve bu yıl bahar antrenmanından sonra çağrıldım ve başlangıç rotasyonuna eklendim. Beşinci sıradaydım ama yedek kulübesinde oturmaktan ya da alt liglere geri dönmekten iyidir. Kontratım çok büyük değil ama rahat etmek için yeterli. Bu yıldan sonra serbest kalma hakkım var, yani Pittsburgh'da mutlu olmazsam her yere gidebilirim. Rebels'tan takas edildiğim için zldğmde annemlerle konuştum ve bana bunu tecrübe olarak kullanmamı, çok çalışmamı ve serbest oyuncu olduğumda belki gideceğim yer konusunda biraz söz sahibi olabileceğimi söylediler.

Ve ben de bunu yapıyorum.

Böyle bir başlangıçtan sonra doğru yolda olduğumu düşünüyorum.

"Bu arada buraya kadar geldiğiniz için teşekkürler; benim için anlamı çok büyük."

"şaka mı yapıyorsun? Hiçbir kompost kutusu bugün oğlumuzu oynarken görmekten beni alıkoyamaz," diyor annem. "Annen sana arka bahçede bir sebze bahçesi kurduğumuzu söyledi mi? Artık sadece iek değil. Kompost yapıyoruz ve bunu seviyoruz, hepsi web sitesi sayesinde."

"Porno sitelerinden değil de bu siteden ilham aldığınıza sevindim. İkinizin kendi porno filminizi çekmek istediğinizi hayal edebiliyorum."

"Yapmadığımızı kim söyleyebilir?" Annem kaşlarını oynatarak, tam da telefonum cebimde çalarken söylüyor bunu.

Susturmak için telefonu çıkartıyorum ama Indie'nin adının ekranda belirttiğini görünce cevap veriyorum ve bir saniyeliğine kendimi mazur görüyorum.

"Hey Indie."

"Ahhh, bu Pittsburgh Steel'in yıldız atıcısı mı?" "Sen de değilsin." Kıkırdıyorum.

"Her şeyden önce, siz atış yaparken annenizin televizyonda röportaj yapması hayatımda gördüğüm en güzel şey olmalı. Annemin tribünde durması, sen birini oyun dışı bıraktığında pelvik thrusting yapması kelimenin tam anlamıyla benim yılım oldu."

"Tanrım, yapmadı," diyorum, el ele tutuşup sessizce konuşan annelerime bakarak.

"O yaptı, ben de bumerangını çektim. Mesaj atarım. Ayrıca çoraplarını yüksek giymek sana yakışıyor."

"Evet, takım bunu gerektiriyor. Garip hissettim ama iyi şans getireceğini düşünüyorum. Batıl inançlar falan."

"Doğal olarak. Ve üçüncüsü, harikaydın Lincoln. Aman Tanrım, bir ara ağlıyordum, senin adına çok mutluydum."

"Bütün maçı izledin mi?"

"Tabii ki gördüm. Sadece şahsen orada olamadığım için üzgünüm." İç çekiyor. "Başardın Castle. Başardın. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler Indie, bunun anlamı çok büyük." Ayağını yere vuruyorum ve soruyorum: "Nasılsın? Geçen sezon takımının gol kralı olduğunu gördüm. Bu çok fena."

"O zamandan beri hiç konuşmadık mı?"

"Evet." Boynumun arkasını çekiştiriyorum. "Aramızda işler çığırından çıkmış gibi görünüyor."

"Ben aradığımda telefonu açtığın sürece, önemli olan tek şey bu."

"Her zaman." Beklerken annelere bakıyorum. "Hey, annelerim burada, beni bekliyorlar."

"Tabii, evet. Gitmene izin vereceğim. Sadece seni tebrik etmek istedim. Seninle gerçekten gurur duyuyorum, Lincoln. Tüm bu sıkı çalışmanın karşılığını alıyorsun."

"Seninki de, Mayhem. Çalışmaya devam et, bebeğim." "Her zaman. Seninle sonra konuşuruz. Hoşça kal, Lincoln."

"Hoşça kal." Telefonu kapatıyorum ve birkaç saniye telefona bakıyorum, zihnim hafıza şeridinde dolaşmaya başlıyor. Yüzü gözümün önünden geçiyor, gülümsemesi, gırtlaktan gelen kahkahası. Kahretsin, onu özlüyorum. Bugün burada olsaydı harika olurdu. Onu aramayı düşündüm, hemen gelip geri miydi diye soracaktım. Her şeyin parasını ödeyebilirdim ama bunun çok fazla şey istemek olacağını biliyordum, bu yüzden yapmadım, özellikle de onunla aylardır konuşmadığım için.

Farklı hayatlar.

Ayrı hayatlar. Yaşadığımız şey bu.

Telefonumu cebime koyuyorum ve beni kollarını açarak karşılayan annelere geri dönüyorum ve kutlama yemeğine gidiyoruz.

INDIE'NIN SON SENESINDEN ÜÇ BUÇUK YIL SONRA

BZZZ. Bzz. Bzz.

Gözlerim hızla açılıyor ve komodinin üzerindeki saate bakıyorum. Sabahın ikisi.

Ne oluyor be?

Çalmakta olan telefonuma bakıyorum ve Indie'nin yüzünün ekranda belirdiğini görüyorum. Avucumla gözümü ovuşturarak doğruluyorum ve sesim sersemlemiş gibi çıkarken cevap veriyorum.

"Alo?"

"Linc?" Indie'nin sesi uysal ve korkmuş geliyor.

"Indie? Her şey yolunda mı?"

"Linc . . . Sana ihtiyacım var."

"Ne ? oluyor?" "Eve dönebilir misin?"

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" Son bulaşıkları babasının evindeki lavaboya yerleştirirken Indie'ye soruyorum.

Tezgâhın üzerine oturmuş, siyah giyinmiş, yere bakarken başını sallıyor. "Hayır."

Yanına gittim, müdürüm bana izin verdiği için minnettarım, böylece Indie'nin yanında olmak için Michigan'a uçabilecektim. Bana babasının aniden kalp krizinden öldüğünü söylediğinde -tek başına- burada olmam gerektiğini biliyordum. Hıçkırıkları . . .

Onu birkaç yıldır görmüyordum, bu yüzden bu sabah babasının evine girdiğimde, umutsuzluk dolu çökmüş gözlerini görünce kalbim kırıldı. Ona doğru yürüdüm ve bir elimi kalçasına koydum, diğer elimle saçlarını yüzünden geriye doğru ittim ve sonra yanağını okşadım. " ama. Çok uzun zaman oldu.

"Uzun bir gündü, hadi seni yatağa yatıralım."

Hiçbir şey söylemiyor, ben de onu tezgâhtan çekip alıyorum ve havaalanından gelir gelmez üzerimi değiştirmeme izin verdiği misafir odasına götürüyorum. yetişmek için yarın sabah erkenden uçuyorum. Keşke daha uzun kalabilseydim ama ne yazık ki profesyonel bir sporcunun hayatı bu.

Odaya vardığımızda onu yatağa yatırdım ve "Neyle uyuyacaksın? Eski bir tişörtle mi?"

Başını sallıyor ve sonra gözlerini benimle birleştiriyor. "Lütfen, bana sarılır mısın, Lincoln? Üniversitede yaptığın gibi sarılır mısın?"

Onu hiçbir şeyden mahrum edemeyerek yatağa uzandım ve onu göğsüme çektim. Başını yaslıyor ve gömleğimin kumaşını kavıyor. Burnunu çekiyor ve gömleğim onun gözyaşlarıyla ıslanıyor. Onu daha sıkı kavıyorum, onun için burada olduğumu bilmesini sağlıyorum.

"Çok üzgünüm," diyorum sessizce. "Onunla zor bir ilişkiniz olduğunu biliyorum ama-"

Indie başını kaldırıp çenemi öpüyor. Ben hala.

Beni tekrar öpüyor ve sonra oturup ağzını benimkine yaklaştırarak dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

"Indie, emin değilim-"

"Kaybolmaya ihtiyacım var. Unutmaya ihtiyacım var. Lütfen bunu yapmama yardım edin."

Eli karnımdan aşağıya, elbise pantolonumun bel bandına doğru iniyor. Ben bu durumda doğru kararın ne olduğuna karar vermeye çalışırken o kemerimi ve pantolonumu çözüyor.

"Lütfen," diyor tekrar, eli pantolonumun içine kayıyor ve avuçluyor.

Be

n. *Sikeyim.*

Lanet olsun.

Denesem bile, bu kızı inkar edebileceğimi sanmıyorum. mutlu olduğunda ve özellikle üzgün olduğunda. O beni isterse, ben de onu isterim. Bu kadar basit.

Bu aptalca olabilir ve beni kullanıyor olabilir ama yine de onu arzuluyorum. Bunca zaman sonra, hiçbir cinsel deneyim Indie ile seks yapmanın verdiği hazza yaklaşamadı. Vücudumu tanıma şekli. Benim onunkini tanıma şeklim. *Onun kalbini. Ruhunu.* Onu keder içinde kaybolmuş görsem bile, kapıdan içeri girdiğim anda ona olan o yakıcı ihtiyaç patlak verdi.

"Lütfen," diye tekrarlıyor ve dudaklarıma hafif bir öpücük daha konduruyor.

İnledim ve onu sırt üstü yatırdım. Gömleğimin düğmelerini açıp yere atıyorum. Gözleri genişliyor, beni içine çekiyor ve sonra hafifçe gülümsüyor.

"Tanrım, Lincoln." Gözleri vücudumda dolaşıyor, her bir hat üzerinde geziniyor ve beni son gördüğünden bu yana olan tüm farklılıkları inceliyor. Antrenmanlarımın yoğunluğu onu son gördüğümünden beri büyük ölçüde değişti ve *hararetti*, baş döndürücü bakışlarından aradaki farktan etkilendiğini anlıyorum.

Pamuklu elbisesini başının üzerinden kaldırıp sutyenini çıkarıyorum, o da iç çamaşırını çıkarıyor. Çıplak bedenine bakıyorum, kafamda milyonlarca anı canlanıyor ve ardından duygularım hücumu geçiyor.

Mutluluk.

Yorgunluk.

Suçluluk . .

"Emin misin?" Ondan faydalanan alet gibi hissederek soruyorum.

Onu.

"Buna ihtiyacım var, lütfen, Lincoln."

Elleri göğsümden boynumun arkasına doğru ilerliyor ve orada Ağzımı onunkine doğru indiriyor. Dudaklarıma hafif bir öpücük konduruyor ve sonra bir tane daha. Her seferinde beni daha da sertleştiren küçük öpücükler bunlar. Ağzının tadına tekrar bakmak bile midemi düğüm düğüm ediyor ve kendimi durduramadan bu düğümler ateşli bir özleme dönüşüyor ve ağzım onunkinin üzerine çöküyor.

Bana karşı inliyor, sırtı kavisleniyor ve beni sırtıma doğru itiyor, üstüme tırmanıyor, kontrolü ele alıyor. Ben de ona izin verdim.

Çünkü bunu istesem de - onu istesem de ... *muhtemelen hep isteyeceğim.*
-Buna benden daha çok ihtiyacı var.

Dün gece için teşekkür ederim. Geldiğiniz için gerçekten minnettarım.

Bana teşekkür etmene gerek yok, Indie. Orada olduğum için mutluym.

Sen.

Indie: *Birden fazla şekilde. Teşekkür .*

Lincoln: *Bir şeye ihtiyacınız olursa, aramaktan çekinmeyin.*

Yapmayacağım. İyi yolculuklar.

INDIE'NIN SON SENESINDEN DÖRT YIL SONRA

"DOSTUM, SİZ İKİ KİŞİ MİSİNİZ?" Maddox'a yüzünü okşayarak soruyorum.

"Sadece bir kişi, dostum." Dairemin kapısını açarken gülüyor.

İçinde bir yataktan başka mobilya olmayan dairem. "Güzel yer,

adam."

"Teşekkürler," diyorum arkasından tökezleyerek. Yere oturuyorum ve sonra üzerine uzanıp yeni cilalanmış zeminde kar melekleri yapıyorum. "Bana katıl. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

"Bunu hiç yapmadık," diyor Maddox ve sonra ayaklarımdan tutup beni yatak odama doğru sürüklüyor.

"Wee," diye sesleniyorum, kollarımın başımın üzerinde süzülmesine izin vererek. "Tekrar, baba. Tekrar."

"Dostum, şu anda olanlarla ilgili o kadar çok yanlış şey var ki, bana baba demen de bunlardan biri. Destansı bir takasta yeniden Asi olacağın için heyecanlı olduğumu biliyorum ama bu kutlama yaptığın üçüncü gece. Sakinleşmemiz gerek."

"Heyecanlanmadın mı?" Beni yatağımın yanına oturturken soruyorum. "Heyecanlıyım ama oynayacak oyunlarımız da var, o yüzden toparlan."

"Evet, evet, evet." Doğrudum ve derin bir nefes aldım. "Bundan sonrasını ben halledebilirim."

"Emin misin?"

Başımı salladım. "Zil zurna sarhoş değilim, bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Sadece aptalca sarhoşum ve benimle aptallık etmeyeceksen ne anlamı var ki? Kovuldun."

"Tamam," diyor tereddütle. Ayaklarına tekme atıyorum ve o da gülerek uzaklaşıyor. "Sabah kahvaltıyla birlikte geleceğim."

"Panny-pan-pancakes lütfen."

Maddox uzaklaşırken, "Evet, aptal sarhoş, ," diye mırıldanıyor.

Dairemin kapısının kapandığını duyuyorum ve yatağımın dibinde soyunuyorum. Telefonum kot pantolonumdan düştüğünde onu elime alıp ekrana bakıyorum.

Kim çağrılmak ister?

Yatağımda çırılçıplak oturuyorum ve kalp krizi geçirtmek için annemleri aramayı düşünüyorum ama bugün yılbaşı değil, o yüzden muhtemelen penis kutlaması yapmak istemezler diye düşünüyorum, sikime bakarak.

Kim sikimi seviyor?

Kim seviyor . . .

Kendi kendime gülümsüyorum, kişilerim arasında geziniyorum ve FaceTime düğmesine basıyorum.

Birkaç kez çalıyor ve sonra cevap veriyor.

"Alo?"

"Çıplak parti," diyorum yüksek sesle, telefonu sallayarak. Ayağa kalkıyorum, telefonu kasıklarına doğrultuyorum ve sonra dans ediyorum. "Çıplak parti."

"Aman Tanrım, Lincoln. Bu senin siki mi?"

Telefonu yüzüme götürüyorum ve "Başka kimin siki olabilir ki? Sen de bilirsin, ağzınla yeterince yaptın." Ona kocaman bir sırtı atıyorum ve uykulu gözlerini deviriyor.

"Sarhoşsun."

"Sadece sarhoş değil-"

"Aptal sarhoş," diyor yatağında doğrulup otururken. Örtüleri göğüslerinin hemen üzerinden kesilmiş ve çıplak omuzları ortaya çıkmıştı.

"Indie, çıplak mısın?"

"Ne düşünüyorsun, Lincoln?" Avucunu alnına bastırıyor. "Bence yorganı bırakıp partiye katılmalısın."

"Seninle aylardır konuşmadım. Gerçekten çıplak partine katılacağımı mı sanıyorsun?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum, öyle olduğunu biliyorum. , battaniyeleri bırak.

Bakalım göğüsler sarkmış mı?" "Aman

Tanrım, senin neyin var?"

"Tekila. Tekila benim sorunum." Telefonu yatağın üzerine koyup başlığa yaslıyorum ve tam olarak görebilmesi için bir adım uzaklaşıyorum. "Bak, taşaklarıma ağda yaptırdım."

Daha yüksek sesle gülüyor ve sonra başını sallayarak mırıldanıyor, "Senin için soyunmayacağım. Ama taşaklarına ağda yaptırdığın için tebrikler. Pürüzsüzler mi?"

"Hem de çok. Eminim burada olsaydınız yanaklarınızı onlara sürtmek isterdiniz."

"Neden böylesin?"

"Muhtemelen annem yaşamak için porno siteleri tasarladığı içindir. Bir çocuk bundan kurtulamaz."

"Adil." Gülüyor ve sonra esniyor. "Her ne kadar eğlenceli olsa da yatağa gitmem gerekiyor ve bence sen de gitmelisin."

"Ama seni özlüyorum," diyorum. Filtre gitti.

"Ben de seni özledim, Lincoln. Chicago'ya geri döndün, değil mi? Belki döndüğümde buluşabiliriz."

Telefona yaklaşıyorum, böylece sadece gövdeyi görebiliyorum. "Söz mü? Gerçekten benimle buluşacak mısın?"

"Söz veriyorum. Tamam mı?"

"Tamam." Telefonu alarak yatağa uzandım. "Seni çok özledim, Indie. Seni görmek için sabırsızlanıyorum."
Yumuşakça gülümsüyor. "Seni görmek için de sabırsızlanıyorum."

"DOSTUM, KREP GETİRMIŞSİN..." Gözlerimdeki uykuyu silerek Maddox'un evime girmesine izin veriyorum.

"Çok heyecanlanmayın. Bunlar protein dolu krepler, şurup yok, sadece fıstık ezmesi var."

"Yine de beni seviyorsun." "Hala sarhoş musun?"

Elimi ağzıma götürüyorum ve bir nefes çekmeden önce ofluyorum. Nane ve tekila. "Sanırım öyle."

"Anlaşıldı."

Maddox paket servis kutularını yemek alanına getiriyor ve etrafına bakınıyor. "Mobilyanız olmadığını unutmuşum."

"Yerler temiz," diyorum yere çökerek.

Maddox gözlerini devirip bana katılıyor ama bir duvara yaslanıyor. "Hiç sarhoşken telefon görüşmesi yaptın mı?"

"Ah, bunu yaptığımı hatırladın."

"Eskiden alıcı olduğumu unutmak zor."

Maddox bana bir kutu uzatıyor ve ben de kapağını açıyorum. Krep ve protein tozu kokusu bana doğru yayılıyor. Onu alacağım. "Evet, Indie'yi aradım. Onun önünde sikimi salladığıma eminim."

"Indie mi?" Maddox'un kaşları kalkıyor.

"Gerçekten mi?" "Evet." Omuz silkiyorum.

"Bu kararınızı detaylandırmak ister misiniz?"

Çatalımla krepleri deliyorum ve büyük bir ısırık alıyorum. "Onu özledim, hepsi bu. Ayrıca penisimden hoşlandığını biliyorum ve ağdalı taşaklarımı birine göstermem gerekiyordu."

"Belli ki. Bunun fark edilmemesine izin veremem." Maddox kıkırdar. "Peki nasıldı?"

"Güzel. Güldü." Omuz silktim. "Beni biraz nostaljik yaptı."

"Bunu görebiliyorum. Takip edecek misin?"

Bir ısırık daha alıyorum. "Evet, sanırım öyleyim. Şu anda ikimiz de farklı yerlerdeyiz. Sezon bitince Chicago'ya dönecek. Onunla buluşmak güzel olurdu. Belki aklının nerede olduğunu görebiliriz."

"Kahretsin, her şeyi yeniden başlatmak gibi mi?" Omuz silkiyorum. "Peki, ne zaman antrenman yapıyoruz?"

"Bugün. Bu da demek oluyor ki, ye bakalım.

Ben."

Gülüyorum. "Lütfen, seninle başa çıkmak için mücadele eden sen olacaksın.

Ben. Burada iyi yağlanmış bir makine var dostum." Sırıttırıyor. "Bunu göreceğiz.

Rusty'nin bizi bastığı zamanı hatırlıyor musun?

Indie: *Aman Tanrım, neden bu konuyu açtın?*

Lincoln: *Bana mesaj attı ve bununla başladı. İyi bir açılış metni olduğunu düşündüm ve senin üzerinde denemek istedim.*

Hâlâ utanıyorum.

Sikimi ağzına aldığın için mi?

Evet.

Lincoln: *Yani, buna kızmamıştım.*

Çünkü sen her zaman bir sapıktın.

Lincoln: *Rusty'nin tiz çığlığı kafama kazındı.*

Keşke benim zil sesim olsaydı.

Bugün şapka numarası mı? Lanet olsun, Mayhem.

Beni mi, Castle?

Lincoln: *Sadece arkadaşlığımızı utanç verici bir hale getirmediğinden emin olmalıyım.*

Indie: *Utançtan bahsetmişken, geçen gün tümsekten 50 Cent'lik bir atış yaptığınızı duyudum.*

Vay canına, seni tebrik ediyorum ve sen bu konuyu mu açıyorsun? Bilgin diye söylüyorum, bileğim burkuldu. Ve ben iyiyim, sorduğun için teşekkürler.

Indie: *En az on dakika boyunca tekrarını izledim, gülerek ağladım.*

Canım muzlu ekmek çekti.

Indie: *Bu seni senin için yapmaya çalıştığım muzlu ekmeği nasıl mahvettiğimi söylemeye mi götüreceksin?*

Lincoln: *Anımsamak eğlenceli değil mi?*

Kesinlikle öyle. Çok güldüğün için burnundan bezelye tanesi fırladığı ve sonra onu tezgahından yediğin zamanı hatırlıyor musun?

Lincoln: *Onu yemedim ve bunu biliyorsun.*

Indie: *Bu kadar çabuk mu kayboldu?*

Çöp kutusuna!

Tabii.

Cronut hakkında ne düşünüyorsun?

Indie: *Kruvasan-çörek kombinasyonundan mı bahsediyorsunuz?*

Lincoln: *Kesinlikle.*

Indie: *Austin'de küçük bir yerde bir tane yedim ve sanki melekler ağzımın içinde yüzüyor gibiydi.*

Frankie Donuts'ta şu an özel bir şey var. Kes . Ciddi misin sen? Sen hiç yedin mi?

Lincoln: *Evet.*

Indie: *Ve . . .*

Lincoln: *Bitirdikten sonra lanet bir bebek gibi ağladım.*

Indie: *Şu anda daha fazla kıskanamazdım.*

LINCOLN: *Instagram'da yayınladığın resim. . .*

Ne olmuş Castle?

Güzeldi. Bikini sana yakışmış.

Indie: *Sizin için göndermiş olabilirim.*

Lincoln: *GERÇEKTEN Mİ?*

Indie: *Hayır, ama beğendiğine sevindim. *göz kırptıyor**

Lincoln: Zalim kadın.

Yeni Under Armour reklam kampanyamı gördünüz mü?

Indie: Övünmek mi? Gerçekten mi, Castle?

Hayır. Sadece kontrol ediyordum. Onların içinde gömleksizdim.

Biliyorum. Ne

düşünüyorsun?

Ateşlisin.

Lincoln: Lanet olsun, ortaya çıkıp söyleyecek misin?

Indie: Gerçekler . Ateşlisin, Castle.

Beni .

Indie: Kafana girmesine izin verme.

Evet, bir şey olmayacak. Tanıdığım en seksi kız seksi olduğumu mu söylüyor? Evet, bu doğrudan kafama gidiyor ... ikisi de.

Sen imkansızsın.

Lincoln: *Şimdi bana yakında Chicago'ya döneceğini söyle.

Seni görmek istiyorum.

Bağımsız: İki hafta.

Lincoln: Benimle buluşacak mısın?

Bağımsız: Bu konuda bir seçeneğim var mı?

Lincoln: Her zaman, Mayhem.

Seni görmek istediğimi biliyorsun.

Güzel.

Hala bu gece için mi?

Evet. Sabırsızlanıyorum.

Lincoln: Seni gördüğüm için çok heyecanlıyım. Aynı, Castle.
Aynen.

Masanın tepesine dokunuyorum, Indie'nin gelmesini beklerken sinirlerim tepeme çıkıyor. Artık ben Chicago'ya döndüğüme ve o da tatil için evde olduğuna göre buluşmamız daha kolay olacak. Çıplak partimden beri ona ara sıra mesaj atıyorum, aramızdaki zayıflamış bağın yeniden canlanmaya başladığını hissediyorum.

Bu da yıl sonunu çok daha iyi hale getirdi, özellikle de bu yıl Dünya Serisini kazandığımız için. O galibiyetin coşkusu ve kutlamak için yedek kulübesinden koşarak çıkışımızı hala hissedebiliyorum. Sihir gibiydi. Kalabalığın patlaması, ışıklar, soğuk Ekim havasının tezahürat yaparken sıcak ve heyecanlı nefesimizi çarpması. İnsanı bulutların üzerine çıkarıyor. Ayrıca Indie'yle daha fazlasını yapabilir miyim diye düşünmeye başladım. Hâlâ Teksas'ta futbol oynuyor ama benim kadar çok seyahat etmiyor. Ve ... belki de artık yaşlandığımıza göre bunu yürütebiliriz. Ben yirmi yaşında bir üniversite öğrencisi değilim, kafamı büyük okullara takmışım, dikkatimi dağıtacak bir seçeneğim yok. Annesi Joe'yla evlenip çok mutlu olduğundan beri Indie'nin yumuşadığını hissediyorum. *Belki de. Belki de değil.*

Bildiğim tek şey, onu tekrar tatmak için sabırsızlandığım. Onu memnun etmek için.

Çılgılık atmasını sağla. Onun içinde ol. Saatlerce.

Restoranın kapısı açıldı ve onu gördüm.

Cehennem.

Bir özlem dalgası bana çarpıyor.

Koyu renk bir kot pantolon, kahverengi yarım botlar ve göğüslerini harika gösteren yeşil bir kazak giyiyor. Grand Rapids'de buluşacağız. Daha fazla restoran seçeneği var ve önümüzdeki birkaç gece için bir otel odası ayarladım, malum nedenlerden dolayı annemlerden biraz mahremiyet istiyorum.

Etrafına bakınıyor ve ben ayağa kalktığımda beni görüyor ve yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. Bana doğru geliyor ve ben de onu kucaklıyorum. Kollarımdaki hissini hafızama kazırken tatlı parfümü burnuma doluyor.

Mükemmel. Bu kesinlikle mükemmel.

Uzaklaşıyor ve yanağıma dokunuyor. "Aman Tanrım, seni gördüğüme çok sevindim."

"Sen de," diyorum ve sandalyesini çekmeden önce ona bir kez daha sarılıyorum. "Nasılsın, Mayhem?" Koltuğuma yerleştikten sonra soruyorum.

"Harikayım. Büyük Dünya Serisi galibiyeti için tekrar tebrikler." Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Buna inanmadığımı söylemek isterdim ama bu

yüzsüz bir yalan. Senin büyüklük peşinde olduğunu biliyordum."

"Teşekkür . En gurur duyduğum an, doksan beşe ulaşmanın dışında tabii ki."

"Tabii ki." Kıkırdıyor. "Doksan beşin peşinde koşmayı asla unutma."

"Asla." Suyumu yudumluyorum ve bardağı yere bırakıyorum. "Doksan sekizdeyim

Şimdi."

"Ukala." Kıkırdıyor ve yemin ederim kalbim neredeyse göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Burada onunla birlikte olmak, onu tekrar görmek - tanıdık yüz ifadelerini görmek, alaylarını deneyimlemek - beni hayatımın en güzel yıllarından birine geri götürüyor, yanımda onunla geçirdiğim yıllara.

"Annemi gördün mü?" diye sordum.

"Henüz oraya varamadık. İlk durağımız sizdiniz."

"Biz mi?" Gülümseyerek soruyorum, tam o sırada Indie'nin arkasından karanlık bir figürün geldiğini fark ediyorum. Başımı kaldırdığımda bronz tenli, arkaya taranmış, dağınık saçlı ve büyüleyici bir gülümsemeye sahip bir adam görüyorum.

Dehşet içinde, öne doğru eğilip Indie'nin yanağına bir öpücük kondurmasını izliyorum. İtalyan aksanıyla, "Araba park edildi." diyor. Sonra bana bakıyor ve elini uzatıyor. "Burası meşhur Lincoln Kalesi olmalı. Ne büyük bir zevk."

Indie, "Evet. Anthony, bu Lincoln." derken adamın elini tutuyorum. Elini bırakıyorum. "Lincoln, bu Anthony. Nişanlım."

"Dostum, konuşacak mısın yoksa kanepemde oturup içki mi içeceksin?"

"Bu Anthony. Nişanlım."

İçimi çekerek biramı yere bıraktım ve "O nişanlı."

dedim. "Kim? Indie mi?"

"Evet."

"Ciddi misin?"

Başımı sallayıp ellerimi gözlerime götürüyorum, hala iki gece önceki acı dolu akşam yemeğini, parasını ödediğim akşam yemeğini, her şey yolundaymış gibi davrandığım ve Indie'nin nişanlısıyla tanıştığım için çok heyecanlı olduğum akşam yemeğini yeniden yaşıyorum. . içimde yavaş yavaş en korkunç ve işkenceli şekilde ölüyormuşum gibi hissetmeme rağmen.

"Nişanlandık. Buna hâlâ inanamıyorum. Evliliğe bile inanmıyor. Bunu bana defalarca söyledi, peki neden bir İtalyan mokaseniyle, kazak yelekliyle nişanlandı?"

"Süveter yelek mi giyiyordu?" Maddox kafası karışmış bir şekilde sorar.

"Hayır, düğmeli gömlek ve elbise pantolonuyla çok şık görünüyordu. Çok korkutucuydu. Onun yanında kendimi çocuk gibi hissettim, ki muhtemelen öyleydim çünkü adamın saçlarına ak düşmüştü."

"Bazı erkekler erken ağarır," diyor Maddox. Ona bir bakış attım ve o da ellerini kaldırdı. "Pardon, o da yaşlı bir kazak yelekliyle nişanlı."

"Evet." Saçımı tutuyorum. "Siktir, dostum. Bütün hafta sonunu bizim için planlamıştım. Romantik saçmalıklar. Son zamanlarda kurduğumuz onca iletişimden sonra belki-"

"Yine seks arkadaşı mı olmak istedi?"

Omuz silktim. "Hüsnükuruntu mu?"

"Evet, seni moron. Kızın gerçekten seks arkadaşları için direneceğini mi düşünüyorsun?"

"Evliliğe inanmıyor," diye bağıriyorum. "İlişkilere de hiç inanmadı. Tanrım, onu arkadaş olmaya ikna etmek başlı başına bir işti, ama adını bile duymadığım bir adama bağlanabilir mi? Bu da ne böyle? Konuşuyoruz ve bir ilişkisi olduğundan bahsetmeyi düşünmüyor mu? Beni şoke etmek yerine küçük bir uyarı iyi olurdu."

"Belki de sana söyleyeceği için gergindi?" "Sen neden buradasın?" diye sordum.

"Burası benim dairem, seni pislik."

Gözlerimi deviriyorum. "Anlambilim." Öne doğru eğilip ön kollarımı kalçalarımın bastırıyorum ve ellerimi birbirine kenetliyorum. "Dostum, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Yapacak ne var ki? Yani, sadece seks arkadaş olduğunuzu söylediniz, tabii eğer onu sevmiyorsanız."

Başımı sallıyorum, inanıp inanmadığımdan pek emin değilim. "Hayır, öyle bir şey değil. Ama doğru gelmiyor."

"Sanırım buna alışman gerekecek, çünkü onu sevmediğin sürece yeni bir seks arkadaşı bulmaktan başka bir seçeneğin yok."

"Tanrım, işe yaramazın tekisin."

"Böyle şeyler söylediğinde gerçekten iyi hissettiriyor." Kıkırdıyor ve sonra biramı bana geri veriyor. "İç, dostum. Sarhoş olmana izin vereceğim"

ve bu gece burada uyu."

"İşte böyle bir arkadaş'a ihtiyacım var."

Yirmi Üçüncü Bölüm

INDIE

INDIE'NİN SON SENESİNDEN BEŞ YIL SONRA

"TAŞINMAMA YARDIM ETTİĞİN İÇİN TEŞEKKÜRLER," diyorum yeni aldığım ikinci el masanın üzerine bir kutu koyan anneme.

"Elbette, yeniden bize yakın olmana çok sevindik." Joe ve Priscilla son kutuları da getirirken yanıma gelip bana sarılıyor. "Burası güzel bir yer," diyor

Joe, elleri kalçalarında, babasının bedeni ona bakıyor. bugünlerde güzel. Joe'nun ve Priscilla'nın etrafımda olmasına alışmam biraz zaman aldı ama onlar da benimle yavaş yavaş ilgilendiler. Joe oldukça anlayışlı ve anlayışlı bir adam, annemin evine ilk taşındığında mutlu olmadığımı biliyordu, bu yüzden beni zorlamadı. Priscilla ile bir ilişki kurmam için de beni zorlamadı. Bu zamanla gelişti. Babam vefat ettiğinde Joe'nun olayları ele alış biçimi benim gözümde ona büyük bir saygı kazandırdı. Özellikle de annem ilk kocasını kaybetmenin üzüntüsünü yaşarken. Joe onun yanındaydı ve kaybının yasını tutarken onu besledi.

O da benim yanındaydı ve itiraf etmek istemesem de - çünkü ilk başta buna karşıydım - Priscilla oldukça havalı ve iyi anlaşıyoruz. Futbol oynamaya başlaması da cabası. . . ve bunda oldukça iyi.

Özellikle de annemin beni ne kadar incittiğini fark etmesinin yardımı oldu. Kendimi nasıl değiştirebilir hissettiğimi. *Terk edilmiş*. Babam öldükten sonra şansımı denedim ve onunla dürüstçe konuştum. Babamın ve kendisinin ilişki sorunlarının beni nasıl bu kadar kötü etkilediğini görmemişti. Babamla uzlaşma şansım olmadı ve bu hatayı annemle tekrarlamamaya kararlıydım. Joe ile farklı bir kadın oldu, daha aydınlık. Özür diledi. İçtendi, gözyaşları vardı ve sonra alkol vardı. *Ve ertesi gün ikimiz için de şok edici bir akşamdan kalmalık*.

Peki ya şimdi? Şimdi eski yerime döndüm, yeni seçimler yapmaya hazırım. Daha iyi seçimler.

"Sağ ol Joe. Biraz daha para biriktirene kadar şimdilik idare eder. Bir noktada Brentwood'a daha yakın bir yere taşınmak istiyorum.

Ama öğrenci evinde kalmıyorsanız ve kirayı bölüşmüyorsanız oldukça pahalı."

"Oraya varacaksın," diyor annem. "Ama şuradaki doğal ışığa bak, ayrıca caddenin karşısında bir park var, bu da çok güzel. Bir sürü binaya ."

"Evet, buraya taşınmamın nedenlerinden biri de bu."

Joe bir mutfak kutusu alır ve "Eşyaları yerleştirmeye başlayayım mı, yoksa eşyaları yerleştirmek istediğin belli bir yol var mı?" diye sorar.

"Mutfakta iki çekmece falan var." Gülüyorum. "Sanırım koyduğunuz her şeyi bulabilirim, ayrıca çok fazla eşyam yok."

"Aklıma gelmişken," diyor annem, arabasından getirdiğini gördüğüm bir paketi kaldırarak. "Sana yeni eve taşınma hediyesi aldık. Evini takımındaki kızlarla paylaştığını biliyoruz ve sonra Anthony."

"Ondan bahsetmemize gerek yok," diyorum elimi karnıma bastırarak. Kalbim onun yüzünden hâlâ kırık.

"Neyse, işte bizden bir şey."

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyorum kutunun yanına oturup açarken.

"Biz istedik. Geçtiğimiz yıl çok şey yaşadınız ve bu yeni, taze bir başlangıç. Senin için heyecanlıyız. Brentwood'da erkek futbol takımının yardımcı antrenörüsün ve Brentwood'da bir erkek takımının ilk kadın antrenörüsün. Çok gururluyuz."

Yumuşakça gülümsedim. "Teşekkürler anne."

Koç Wilson'dan Brentwood'da bir koçluk pozisyonu açıldığına dair bir telefon aldığında, kadın takımından bahsettiğini düşünmüştüm ama erkek takımından bahsettiğinde tamamen şok oldum. Birbirimize e-posta gönderip duruyorduk ve ben profesyonel kariyerimde ilerlerken hem iyi hem de kötü yanlarımla iletişim halindeydik. Ona bir yıl ara vereceğimi söylediğimde, benim için bir koçluk işi arayacağını ve kulaklarını açık tutacağını söyledi. Bir yıl sonra Brentwood'dan, özellikle de erkek takımından koçluk teklifi almayı hiç beklemiyordum. Ama beni şiddetle tavsiye etti, iyi bir mülakat yaptım ve ertesi gün arayıp işi aldığımı bildirdiler.

Birkaç yıldır Brentwood benim evimdi, bu yüzden tekrar burada olmak bana daha uygun geliyor. Teksas'ta olmayı seviyordum ama burası benim için daha sağlıklı. *Onarıcı.*

Kutuyu açıyorum ve el havlusu, sabun kabı, fırın eldiveni, tuvalet kağıdı (beni güldürüyor), konserve açacağı ve birkaç çerçeve gibi küçük ev eşyalarıyla dolu. İlk çerçeveyi çıkarıyorum, babamla ortaokuldayken çekilmiş bir fotoğrafımız. Bir maçtan hemen sonraydı ve babam kolunu bana dolamış, gururla duruyordu.

Elimi resmin üzerinde gezdirirken gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Seni çok severdi tatlım, bazen seninle bağ kurmakta zorlansa da."

Ona titrek bir gülümseme veriyorum. "Teşekkürler anne."

Sıradaki fotoğraf geçen yıl Noel'de Chicago'da ben, annem, Joe ve Priscilla'ya ait. Büyük bir ağacın önündeyiz, sarmalanmışız ve birlikte gülümsüyoruz.

"Bu resme bayıldım."

"Benim de. Şöminenin üzerine astım," diyor annem.

Son fotoğrafa uzanıyorum ve fotoğrafı gördüğümde kalbim göğsümde duruyor.

"Fotoğrafı Instagram'ında buldum," diyor annem. "İkinizin bu fotoğrafını çok seviyorum ve o senin hayatında çok önemli bir kişi. Onun burada olması çok doğru geliyor."

Lincoln'ün muhteşem gülümsemesi kameraya ışık saçıyor. Ben de onun boynuna sarılmış, olabildiğince mutluyum. Sadece yüzlerimiz olduğu için fotoğrafı ne zaman ve nerede çektiğimizi tam olarak çıkaramıyorum ama bildiğim tek şey, en mutlu olduğum zamanlardan biri olduğu. Kendimi güvende ve korunmuş hissettiğim, günün herhangi bir saatinde Lincoln'ü arayabileceğim ve onun benim için orada olacağı bir zamandı. *Ben de onun için orada olurdum.* Çünkü Brentwood'dan ilk kez ayrıldığı o acı günde benden istediği buydu. Ben de buna söz verdim.

"Hayatımın en zor yolculuklarından birine çıkmak ve eğer önümü kesersen bunu asla başaramam. En iyi arkadaşımı elimden alırsan. Bana söz ver, Indie. Gitmeme izin vermeyeceğine söz ver."

Tanrım, gözlerindeki ifade içimi parçalamıştı. Ve şimdi geriye dönüp baktığımda, ona verdiğim sözü tutmadığım için kendimi suçlu hissediyorum. *"Beni arkadaş olarak istediğin sürece, seninim."* Yirmi bir yaşındaki duygusal birinin sözleri mi? Hayal ürünü mü?

Annem elini koluma koyarak, "Neden onu aramıyorsun tatlım?" diye soruyor. "İkiniz de yine Chicago'dasınız, bu yüzden mantıklı."

Resmi kaldırıp "Teşekkür ederim." dedim. Onu yere bırakıp kutuları taşımaya başladım, nereye gideceğimden emin değildim ama kendimi meşgul etmem gerekiyordu.

"Indie"-annem yanıma geliyor, elini sırtıma bastırıyor
-"Onunla en son ne zaman konuştu?"

"Bir yıl önce," diyorum, hala hayatımın en garip akşam yemeğini hatırlayarak. Anthony'yi getirmek istememiştim. Lincoln ile ona her şeyi anlattığım özel bir konuşma yapmak istiyordum ama Anthony buna izin vermedi. Kıskanç bir adamdı ve Lincoln ile olan ilişkimden nefret ediyordu, bu yüzden söylediği gibi, Lincoln ile yemeğe yalnız gitmem "izin vermesinin" imkanı yoktu. Yemek bittikten sonra Anthony artık Linc'le konuşmamamı istedi ve ben de aptalca onu yatıştırmaya, işleri kolaylaştırmaya çalışarak dinledim.

Bu sadece işleri daha da kötüleştirdi.

Ve şimdi, Lincoln ile bir ilişkim yok. "Indie, bu çok uzun bir süre. Ona ulaşmalısın."

Başımı salladım. "Benden haber almak istemez. Onu son gördüğümünden sonra, inan bana."

"Anthony ile o zaman mı tanıştı?"

Başımı salladım. "*Nişanlım* dediğimde gözlerindeki bakışı görmeliydin. Sanki ona ihanet etmişim gibiydi. Gecenin geri kalanı berbatı. Anthony sürekli konuşarak sessizliği doldurdu ve ayrılırken beceriksizce el sıkıştık çünkü Anthony Lincoln'e sarılmama izin vermedi."

"El sıkıştınız mı?"

Lincoln'ün yüzündeki şaşkın ve incinmiş ifadeyi hatırlayarak irkiliyorum. "Evet, korkunçtu. İnan bana, onu aramak iyi bir fikir olmaz. Sanırım yollarımızı ayırmamız gerekiyor."

"Ama-"

"Anne, lütfen, şimdi olmaz, tamam mı? Günün geri kalanının tadını birlikte çıkaralım."

Beni itmemesinin onun için acı verici olduğunu görebiliyorum ama neyse ki başını sallıyor ve sonra kutuya uzanıp fırın eldivenlerini çıkarıyor. "Bu silikon olanlar kesinlikle en iyisi ve yemeğinizin pişmesini beklerken harika kuklalar yapıyorlar." Bir tanesini önüme koyuyor ve açıp kapatıyor. "Seni seviyorum Indie."

Gözlerimi devirerek fırın eldivenlerini ondan alıyorum. "Ben de seni seviyorum anne."

"VE İŞTE OFİSİNİZ," diyor Tyler Morrison, erkek futbol takımının baş antrenörü. Ben onu Koç Morrison olarak tanıyorum, bu yüzden ona Tyler demek garip geliyor, ama o da benim ona Koç Morrison dememin garip olduğunu düşünüyor. Bilin bakalım kim kazandı?

İç çekiyorum, pencereden dışarı bakıyorum, hala geldiğim yerin burası olduğuna inanamıyorum. "Saha harika görünüyor," diyorum. Sezonun ortasındayız ama eski yardımcı koç, karısı Kuzey Carolina'ya transfer olduğu için taşınmak zorunda kaldı. Benim için harika oldu.

"Son birkaç yılda seyirci sayısı arttı, sponsorlar da çoğaldı ve böylece stadyuma eklemeler yapabildik. Bununla gurur duyuyoruz."

"Tahmin edebiliyorum." İç çekerek, "Çocuklar biliyor mu?" diye sordum.

"Yani ülkenin en iyi futbolcularından biri olan Indie Mayhem'in yardımcı antrenörleri olacağını biliyorlar mı? Evet, biliyorlar. Ve dehşete düşmüş durumdalar."

"Nedenmiş o?" Kıkırdarak soruyorum.

"Çünkü kadın futbol takımının yapmak zorunda olduğu fiziksel testleri onlara yaptıracağınız için gerginler."

Yüzünde sinsi bir gülümseme beliriyor. "O zaman dehşete kapılmalılar." Gülüyor ve "Senin mükemmel bir işe alım olduğunu biliyordum" diyor.

Tyler'ın beni işe almasının yegane nedenlerinden biri, sporumuza yönelik güç ve dayanıklılık oluşturma konusundaki bilgimi istemesiydi. Mülakatım sırasında, güç ve kondisyon bilgimle programlarına getireceğim birçok farklı antrenman tekniğini ve çocuklara her bir antrenmanı gerçekleştirmek için ne gerektiğini göstermekte nasıl bir sorun yaşamadığımı tartıştım. *Başka bir deyişle, onların canını yakacaktım.*

Tyler bunu çok sevdi.

Bir saat boyunca ofisindeki beyaz tahtada stratejik antrenmanların üzerinden geçtik ve işim bittiğinde bunu gözlerinde görebiliyordum, etkilenmişti.

Öğretmenlik yapmak istediğimi hep biliyordum ama bunun futbol olacağını bilmiyordum. . . üniversite çağındaki erkeklere.

"Seni idari ofise götürelim. Sanırım imzalamanız gereken birkaç kağıt daha vardı ve sonra ekipman odasına gideceğiz, böylece size bazı teçhizatlar takabiliriz. Senin için kıyafet sipariş edeceğiz."

Elimizdeki tek şey erkek fiti ve bunun sizin için işe yaramayacağını hissediyorum."

"Yani, alabildiğimi alacağım ama eğer kadın kesimini sipariş etmek isterseniz, bu çok makbule geçer."

Bana göz kırptı ve omzuma vurdu. "Güven bana, koçlarımızın profesyonel görünmesini istiyoruz ve senin bir erkek gömleğinin içinde boğulman bu işi yapmayacak."

Beni antrenörler salonundan geçirip bir üst kattaki idari binaya götürdü ve burada beni Brentwood'da oynadığım dönemden hatırlayan hoş bir bayan olan Sariah ile tanıştım. Birkaç dakika sohbet ettik, bana evrakları imzalattı ve ne olduğunu anlamadan ekipman odasına götürüldüm.

Ekipman odasındaki Nolan, "Bence yapılacak en iyi şey, bu katalogdan istediğinizi daire içine almak ve sonra her şeyi serigrafi baskı yaptırmak," diyor.

Tyler katalogu alarak, "Bu işe yarar," diyor. "Serigrafi baskı da dahil olmak üzere kullanabileceğiniz yaklaşık bin dolarlık bir bütçem var, o yüzden alışverişe çıkma zamanı."

Bana katalogu uzatıyor ve ben de gülümsüyorum. "Bana iki kez sormana gerek yok."

Saatine bakar ve şöyle der: "Kahretsin, direktörüyle bir toplantım var. Sen ofisine git ve eşyalarını toplamaya başla, seninle orada buluşuruz."

"Elbette," diyorum o giderken.

Nolan'a teşekkür ettikten sonra ofislere doğru uzun bir yol alıyorum ve eskiden neredeyse her gün egzersiz yaptığım ağırlık odasının önünden geçiyorum. Yeni yüzler ekipmanların yanına dizilmiş, eğitmenler etrafta dolaşıp sporcuları tespit ediyor ve hoparlörlerden tekno müziğin donuk ritmi çalıyor. Nostalji üzerime çöküyor. Ağırlıkların kokusu, takımınızla birlikte tamamlanmış bir antrenmanın verdiği his, hangi müziği çalacağımız konusundaki kavgalar ... hepsi. Hepsini özledim.

"Indie?"

Aman Tanrım.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve koridorda elleri cebinde, beyzbol şapkası alnının altında duran Lincoln'ü görmek için döndüğümde endişem omurgamdan aşağı süzülüyor.

Onun burada ne işi var?

Muhtemelen o da benim için aynı şeyi düşünüyordur. "Lincoln, selam." Beceriksizce el sallıyorum.

Kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Bir atlet yanımızdan geçip gidiyor, Lincoln Castle'ın yanından geçip gittiğinden tamamen habersiz. Koridorun tam ortasında durduğumuzu fark edince, onunla birlikte koridora çekiyorum ama çeker çekmez, bir zamanlar benimle yüzleştiği koridorun aynısı olduğunu fark ediyorum.

O an beni çok etkiledi, her şeyin duygusu. Altı yıl sonra, yine buradayız. Bu çok fazla, özellikle de Lincoln'ü burada görmeyi hiç beklemediğim için. Eğer Brentwood'da olsaydı, stadyumda olurdu, değil mi?

Bir yanıt beklediğini ve yalan söylemenin beni bir yere götürmeyeceğini biliyorum, bu yüzden "Daha yeni ... koç olarak işe alındım" diyorum.

Kaşları şapkasının ağzına kadar kalkıyor. "Ciddi misin? Koç Wilson'la koçluk mu yapıyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır, beni Koç Morrison işe aldı."

"Erkek takımı için mi? Bu oldukça harika." Yer değiştiriyor ve ben de o saniyeyi onu gözlemlemek, içine çekmek için kullanıyorum. Onu son gördüğümünden çok daha büyük değil. Belki pazuları biraz daha kalın ama o da hayal görüyor olabilirim. Yine de aynı yakışıklı yüz, çenesini kaplayan kırıksıklıklar ve bugün bile bana rahatlık hayalleri kurduran öldürücü gözler. "Tebrikler." Yan tarafa bakıyor ve "Bana Chicago'ya döndüğünü mü söyleyecektin?" diye soruyor.

Göğsümde tuttuğum kataloğa bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Bunu planlamıyordum."

"Anlıyorum." "Anthony ile aranız nasıl?" diye sorarken gözlerini üzerimde hissediyorum.

Bu konuşmayı burada yapmak istemediğim için, "Biliyor musun, gerçekten ofisime gitmeliyim. Seni görmek güzeldi." Yanından geçmeye çalışıyorum ama o beni üst kolumdan yakalıyor ve olduğum yerde tutuyor.

"Bana açıklama borçlusun, Indie."

Ona bakıyorum, yüzü taş gibi sert. "Ne için?" "Gerçekten buraya döndüğünü bana haber vermeyecek miydin?" "Bir yıldır konuşmuyoruz, Lincoln. Ne anlamı var ki?"

"Mesele şu ki arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Konuşmadığımız dönemler olsa bile yine de buluşurduk. Bunun ne farkı var?"

"İşler değişti."

"Anthony yüzünden mi?" diye sorar, yüzünde sinirli bir ifade vardır. "Gerçekten gitmeliyim."
uzaklaşmaya başladım. "Nişan yüzüğün nerede, Indie?"
Duruyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Hiçbir şey onu geçemiyor...
asla. "Ben de öyle düşünmüştüm," diyor kulağıma yaklaşılarak. "Sende
açıklama yapmam gerekiyor. Bana adresini mesaj at, bu gece geliyorum."
"Lincoln, bu-"
"Bu bir soru değil. Bu bir rica," diyor o kadar sert bir tonda ki bir an için
onu tanıyamıyorum bile. "Bana mesaj at, Indie."
Sonra yürüyüp gidiyor ve ben de onun büyük adımlarla koridoru geçip
otoparka açılan kapıları zorlayışını izliyorum.
Ona mesaj at.
Evet, ona mesaj atmak yok.
Sorularını yanıtlamaya hazır değilim, özellikle de Anthony'nin bana
bıraktığı acı ve ıssızlığı hala yaşarken.

DUŞTAN ÇIKAR ÇIKMAZ kurulandım ve gövdemin etrafına bir havlu
sardım. İhtiyacım olan şey tam da buydu, günün yorgunluğunu atmak için
güzel ve sıcak bir duş.

Lincoln gittikten sonra yeni ofisime geri döndüm ve hiperventilasyon
geçirmemeye çalıştım. Tyler toplantısından döndüğünde aklım başımdaydı ve
birkaç giysiyi daire içine almıştım. Neden daha fazlasını seçmediğimi
sorduğunda, sadece kendimi kötü hissettiğimi söyledim, oysa gerçekte
kıyafetleri düşünmek için zihinsel olarak kontrol edilmemiştim. Kataloğu eve
götürmemi ve yarın sipariş verebilmemiz için geri kalan seçimlerimi yapmamı
söyledi.

Ben de aynen öyle yaptım. Güzel bir Akdeniz salatasının tadını çıkardım,
istediğim kıyafetlerin geri kalanını daire içine aldım ve ardından çok ihtiyacım
olan sıcak bir duş aldım. Losyonumu sürdükten sonra yatağıma çıplak bir
şekilde girmeyi ve akşamın geri kalanını kafamı boşaltmak için akılsızca
televizyon izleyerek geçirmeyi planlıyorum.

Dişlerimi fırçalıyorum ve diş ipi kullanıyorum, sonra havlumu asıyorum,
tüm vücudumu annemin doğum günümde aldığı harika lavanta yatmadan önce
losyonuyla losyonluyorum ve tam saçımı fırçalamayı bitirdiğimde kapım
çalınıyor.

Fırçayı yere bıraktım ve banyo kapımın etrafına baktım. Doğru mu duydum yoksa komşulardan biri miydi? Orada öylece duruyorum, dikkatle dinlerken nedense göğüslerimi tutuyorum ve sonra kapıma vuruluyor. "Indie, aç kapıyı."

Lincoln mü?

Nasıl olur da o-

Annem.

Lanet olsun o kadına ve her şeye burnunu sokmasına.

Kapımın arkasından koyu mor ipek bornozumu çıkarıp üzerime geçiriyorum, sıkı bir düğüm atıyorum ve sonra girişe gidip gözetleme deliğinden bakıyorum. Diğer tarafta çok sinirli bir Lincoln duruyor.

İşte huzurlu gecem gidiyor.

Kapının kilidini açtım ve içeri girdim. Bir şey söyleme zahmetine bile girmeden içeri daldı.

"İçeri gelin," diye şaka yaparak kapıyı arkamdan kapattım.

Eşofman altı giyiyor, eli saçlarını karıştırıyor ve gömleği yukarı kalkıyor, yukarı kalkan kolundan boxer külotunun bel bandını kısa bir an görebiliyorum.

"Ne oluyor lan, Indie? Bana mesaj atmanı söylemiştim."

"Görünüşe göre ihtiyacım yokmuş," diyorum kapıya yaslanarak.

Sinirli bir nefes vererek küçük daireme göz gezdiriyor ve her köşeyi tarıyor. "Burada yalnız mısın?"

"Bu dolabı başka bir insanla paylaşabilirmişim gibi mi görünüyor?"

Cevap vermeden iki kişilik koltuğuma doğru yürüyor ve her zaman yaptığı gibi kolunu arkaya atarak oturuyor. Bu onun en rahat olduğu ve saçlarımla oynamasını engelleyen şey.

birçok kez.

"Otur, Indie."

"Gerçekten bana havlamana boyun eğeceğimi mi sanıyorsun?" "Daha iyiye seni oturmaya zorlayabilirim?"

Çekilmez.

Oturma odasına doğru yürüyorum ve gözlerimi vücudumda gezdirirken dikkatle izliyorum, bacaklarımdan başlayıp göğüslerime doğru ilerliyorlar ve ben kanepenin yanındaki sandalyeye oturana kadar orada kalıyorlar. Küçük kanepemde bana bu kadar yakinken onun yanına oturmamın imkanı yok.

Bir bacağımı diğerinin üzerinden geçiriyorum ve bornozum uygun olandan daha fazla kalçamı ortaya çıkarıyor, bu yüzden hızlıca örtmeye çalışıyorum. "Birçok kez kafamı amına gömdüm, bu yüzden mütevazı olacak bir şey yok."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve haklı olduğunu biliyorum, bu yüzden bornozun işini yapmasına izin veriyorum ama üstünün güvenli olduğundan emin oluyorum.

"Ne istiyorsun, Lincoln?"

"Pek çok şey." Gözlerimin içine bakıyor. "Ama neden bana mesaj atmadığınla başlamaya ne dersin?"

"Çünkü ..." Keşke burası benim dairem olsa da gidebilsem, beni bu inanılmaz acı verici konuşmadan kurtaracak bir şey olsa.

"Çünkü neden? Eğer soruları bu şekilde yanıtlayacaksan, bana yatak odasını da gösterebilirsin, çünkü bütün gece burada olacağım."

Ondan şüphem yok.

"Sana mesaj atmadım çünkü açıkçası bu konuşmayı yapamayacak kadar gergindim."

"Bu yüzden mi beni aramadınız, buraya taşındığınızı söylemek için?"

"Evet, bir kısmı." "Diğer

kısmı ne?"

İçimi çektim ve "Bir yıldır ne konuştuk ne de birbirimizi gördük Lincoln. Uygun görünmüyordu. Son konuştuğumuzda, bir araya gelmek ve en iyisi değildi çünkü ben senden duymadım, düşündüm ki ... şey ... bu kadardı."

"Telefon iki yönlü çalışıyor, Indie."

"Biliyorum, ama o zamanlar kolay değildi." "Anthony yüzünden mi?"

Kucağıma baktım. "Evet, Anthony yüzünden. Arkadaşlığımıza pek hevesli değildi."

"Yani bir sık kafalının seni kontrol etmesine izin mi verdin? Yıllardır senin en iyi arkadaşınım, Indie. En iyi arkadaşın ve hakkında hiçbir şey duymadığım bir adam hayatına girip benimle konuşmamanı söyledi diye onu mu dinledin? Lanet olası sadakat nerede, Indie? Bunu asla yapmazdım-"

"Onun bebeğine hamileydim." *Siktir. Bunu gerçekten söylemek istememiştım.* Lincoln'e bakamıyorum ama neye benzeyeceğini biliyorum. Şaşırmış. Belki de kızgın. *Kafası karışmış.*

"Hamile misin?" diye fısıldıyor, şimdi de dairede bebek eşyaları arıyor sanırım. "Bebek onunla birlikte nerede?"

Başımı sallıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor. Tavana bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Akşam yemeğimizden kısa bir süre sonra Anthony ile kavga ettik. Seninle olan ilişkimden nefret ediyordu. İnanılmaz derecede kıskançtı. O

seni telefonumdan sildi ve telefonu elimden almaya çalıştığımda beni itti." Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve hemen sildim. "Dengemi kaybettim ve sehpaye çarptım. Kötü bir düşüştü, sırtımdan aşağısı ve yukarısı morardı ve birkaç gün sonra düşük yaptım."

"Tanrım," diyor, şimdi öne doğru eğilerek.

"Doktor düşmeden kaynaklanıp kaynaklanmadığından emin değildi ama fetüsü almak için ameliyat olmam gerekti." Sert bir nefes alıyorum ve Lincoln hızla sehpaye doğru ilerleyip önüme oturuyor ve elimi tutuyor. Başparmakları eklemelerime sürtünüyor ve beni sıkıca kavıyor.

"Lanet olası kalbimi kırıyorsun, Indie. Neden bana söylemedin?" "Çünkü . . . Utandım. Bir sürü utançla uğraşıyordum.

Ona hamile olduğumu söylediğimde Anthony bana evlenme teklif etti. Bu onun her şeyi çabucak çözmesiydi. Evet dedim çünkü yapılacak en doğru şey buymuş gibi geldi. Ama öyle olmadığını hemen anladım. O kontrolcüydü ve nedense ben de onun beni kontrol etmesine izin verdim. Seni özlüyordum, seni unutmaya çalışıyordum ve hamile olduğumu öğrendiğimde takım için istifamı verdim. Her şeyi bir anda kaybettim ve aşına olduğum tek şeye tutunmaya çalışıyordum." Bir damla gözyaşımı daha sildim. "Anthony ile ayrıldıktan sonra, Brentwood'daki işi alana kadar bir süre Teksas'ta kaldım."

"Bana söyleyebilirdin," diyor.

Başımı salladım. "Hayır, o yemekte yüzünü gördüm... hayal kırıklığını."

"Hayal kırıklığı değildi, Indie."

"O zaman neydi?" diye sordum. "Çünkü Anthony resme girdiği anda kesinlikle kapandın. Çabucak kapandın. Belki, sadece belki, tekrar ulaşırın diye düşündüm, ama hiç ulaşmadın ve ben de anladım. Sonunda hayatına devam ettin."

"Çünkü hayatına devam ettiğini sanıyordum. Devam ettin. Nişanlanmıştın. Ne yapsaydım yani? Nişanlın izlerken seni becermeye mi çalışsaydım?" diye soruyor, sesi kızgınlıkla dolu.

Elimi onunkinden , "Hayır, sen bir arkadaş olabilirdin. İlişkimiz sevişmekle başlamadı. Bu bir arkadaşlıktı." *Değer verdiğim bir arkadaşlık. Zaman zaman bir can simidi.*

"Seni hep becermek istemişimdir Indie," diyor ve bir an için oturan adamı tanıyamıyorum. Öfkesi dalga dalga yayılıyor, kaşları çatılıyor ve elini saçlarının arasından geçirdiğinde ön kolları gerginlikten alev alıyor.

Ona yakın olamam, bu şekilde olmaz. "Indie, dur." diye seslendiğinde ayağa kalkıp uzaklaşıyorum.

Kapıma gittim ve açık tuttum. "Bence gitmelisin."

Tek kelime etmeden ayağa kalktı, bana doğru yürüdü ve kapıyı kapattı. Sonra kollarını kavuşturarak kapıya yaslandı ve "Hiçbir yere gitmiyorum" dedi.

"Lincoln, bu senin yapacağın bir seçim değil. Burası benim dairem ve seni burada istemiyorum."

"Bu çok kötü oldu. Böyle olduğumuz sürece gitmeyeceğim." Aramızda bir hareket yaptı.

"Ne gibi?"

"Kızgınız. Bağıyorlar. Açıkçası iyi bir yerde değiller."

"İlişkimizin sadece sevişmekten ibaret olduğunu söylemek bizi korkunç bir yere koyuyor," diyorum bornozumu daha sıkı kapatarak.

"Öyle demek istemedim." Ensesini çekiştiriyor ve kapıyı itiyor. "Sadece sinirliyim. Hayal kırıklığına uğradım. Tanrı aşkına, Indie, burada Chicago'dasın. Kutlama yapıyor olmalıydık. Takılıyor olmalıydık. Olmalıyız-"

"Sikişmek mi?" Başımı sallayarak soruyorum.

"Hayır," diyor bana doğru yürürken. Parmaklarıyla çenemi kavırıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Birbirimizin yanında olmalıyız. Ve sen olmama izin vermiyorsun."

"Çünkü sen hayatımdan çıktın, Lincoln."

"Mesafe ne zaman sahip olduklarımıza engel oldu ki?"

Uzaklaşıp yatak odama doğru yürüyorum, yorgunum ve bu konuşmadan bıkmışım. "Sana en çok ihtiyacım olduğu anda yanımda değildin."

Kapıyı kapatmaya gidiyorum ama o çok hızlı davranıp yatak odama giriyor. "Düşük yapacağını nereden bilebilirdim ki? Seni son gördüğümde nişanlınla mutluydun."

"Mutlu muydum Lincoln? Sana mutlu görünüyor muydum? Bir düşün, o gece gerçekten aynı Kızılderili olduğumu mu düşündün yoksa hayal kırıklığın ya da fark edemediğin her neyse gözlerini mi kör etti?"

"Ciddi olamazsın. O gece seni okuyamadığım için mi bana kızgınsın? Kendini duyuyor musun?"

İç çektim. "Haklısın. Beni okuyabileceğini düşünmemeliydim. Bir bakışta bir şeylerin yanlış gittiğini anladığın onca yıldan sonra."

"Adil davranmıyorsun. O gece nelerle uğraştığım hakkında hiçbir fikrin yok."

"Neyle ?" Kaşlarım havaya kalkarak soruyorum. "Sen-"

"Planlarım vardı," diye bağıyor. "Seni göreceğim için çok heyecanlıydım Indie. Kaldığımız yerden devam etmek için. Bizim için bütün bir hafta sonu planlamıştım. Ve o yemeğe kadar, konuşmalarımız, eğlenceli mesajlaşmalarımız. Tanrım, umutlarım o kadar yüksekti ki Anthony'yi gördüğüm anda sanki masadan bıçağı alıp göğsüme saplamışsın gibi hissettim. Evet, kendimi kapattım ama hayal kırıklığına uğradığım için değil." Yumruğuyla göğsüne vuruyor. "Canım yanmıştı. Sevgilim nişanlıydı. Evliliğe inanmayan kızım. Düşündüğüm kızım-" Sinirli bir nefes veriyor ve yere bakarken ensesini tekrar çekiyor. "Ne düşündüğümün bir önemi yok. Önemli olan tek şey benim bizim için orada olmam ve senin başka biriyle ortaya çıkman. Kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp gitmek zorunda kalmamak için önceden haber verseydin iyi olurdu."

"Yani gururun kırıldı mı?" Bunu anlamaya çalışarak söylüyorum. Bana anlatmaya çalıştığı şeyi. Bana çıplak FaceTime attıktan sonra ona karşı farklı hissetmeye başladım. Onun için çaresizdim, daha fazlası için. Ondan sonraki konuşmalarımız, aramızda daha fazlası olsaydı, seks arkadaşı mührünü kırıp ilişkimizi çok daha önemli bir şeye dönüştürseydik hayatın nasıl olabileceğini merak etmemi sağladı. Sel kapısı açıldı ve yıllarca bastırdığım karmakarışık duygular tekrar üzerime çöktü. Babam öldüğünde bana geldi. Sarhoşken beni aradı ve o kadar içtenlikle beni özlediğini söyledi ki merak ettim.

Daha fazlası olabilir miydi?

O geceden önce kafamda Lincoln'ün daha fazlasını isteyebileceğini düşündüğüm bir senaryo yoktu.

Ama sonra Anthony ile çıkmaya evet dedim, hamile kaldım ve babamın yasını tutmaya devam ederken o şokun içinde kayboldum. *Lincoln onun mesajlarının beni bir arada tuttuğunu bilmiyordu.* Kafamın karışık olduğu bir anda, çok az tanıdığım bir adamla evlenmeye evet dediğimi ona söylememiştim. *Bana kötü davranan biriyle. Beni incitti.*

Ve o gece restoranda, Lincoln'ün beni gördüğünde yakışıklı yüzündeki kusursuz sevinci gördüğümde, zihnimdeki karmaşayı bir anlığına silmişti. *Anthony ile evlenerek hata yapıyordum ama kapana kısılmıştım.*

Ve Lincoln'ün gururu kırılmıştı. "Gururun yüzünden pes ettin" diye fısıldadım.

"Hayır, Indie. Kırılan gururum değildi. Benim lanet olası
-" Durur ve derin bir nefes alır. "Haklısın. Gitmeliyim."

Kolundan çekerek onu durdurduğumda uzaklaşmaya başladı. "Gitme."
Kolu geriliyor ve "Indie, burada pamuk ipliğine bağlıyım" diyor.

Yirmi Dördüncü Bölüm

LINCOLN

Küçük, yumuşak elinin bana dokunduğu dakika, bir kibritin alev dönüşmesi gibi: tüm vücudum ateşle tutuşuyor ve içimde bir savaş patlak veriyor. Hissetmeme asla izin vermediğim duygular beni ele geçiriyor. "Indie, burada pamuk ipliğine bağlıyım."

Ama Indie geri çekilmek yerine beni daha sıkı kavıyor ve ihtiyacım olan tek şey bu. Dönüp ona bakıyorum, ikimizin de nefesleri ağırlaşıyor, hava etrafımızda yoğunlaşırken gözlerimiz birbirimize gidip geliyor.

Beşe kadar sayıyorum, yavaşça, bekliyorum, ama hareket etmediğinde, geri adım atmadığında, "Gitmeme izin vermen için sana üç saniye vereceğim. Buraya seni becermeye gelmedim, Indie. Ama seni istiyorum. Bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Gözlerini benden ayırmadan elini bornozunun düğümüne götürüyor ve onu çekişini izliyorum. Cübbesi parçalanıyor, vücudunun ortası ortaya çıkıyor ve bu benim felaketim oluyor.

Bir anda elim başının arkasını kavıyor ve ağzımı onun dudaklarına yapıştırıyorum, dudaklarını geri alıyorum, her zaman benim olan dudaklarını, arzulamaktan asla vazgeçmediğim dudaklarını.

Bir an için onu serbest bırakıyorum ve gömleğimi başımın üzerinden yırtarak gövdeyi çıplak bırakıyorum. Elleri hemen tenimi buluyor ve sonra beni ağızla öpüyor, parmakları saçlarıma giriyor, sıcak vücudu benimkine bastırıyor.

Kolumu beline doluyorum ve ağızlarımız hala birbirine bağlıyken onu yatağına yatırıyorum. Bornozu tamamen açılıyor ve ben onun üzerinde geziniyorum, her kıvrımı, öpmek ve yalamak için zaman harcadığım her yeri hatırlıyorum. Bu gece keşfetmek istediğim her yeri, ama şu anda onun içinde olmam gerekiyor.

"Bornozu çıkar," diyorum arka cebimden cüzdanımı çıkarıp bir prezervatif çıkarırken. Dişlerimin arasına sıkıştırdığım paketi tutarken bir yandan da soyunmaya devam ediyorum. Bornozu çıkarıyor ve o beni izlerken, ben kendimi kılıflıyorum, sikim zaten taş gibi sert, kendini Indie'nin derinliklerine gömmeye hazır. Onun tatlı sıcaklığını bekliyor.

Yatağın üzerinde geriye doğru kayıyor ve yatağın altına giriyor, bacaklarını ayırırken ben de ona katılıyorum. Sikimin ucunu yarığından yukarı doğru kolaylıkla kaydırıyorum. Alt dudağını ısıyor ve sikimin ona karşı verdiği hisle sırtını dikleştiriyor. Onun içinde olmak istesem de, birkaç dakikamı sürtünerek, kayarak ve nasıl tepki verdiğini izleyerek geçiriyorum. Işığın puslu havasında yanaklarının kızardığını, göğsünün daha hızlı inip kalktığını görebiliyorum ve sonra dudaklarının arasından dökülen iniltileri duyuyorum. Hepsi orada, bu kadınla birlikte olmak söz konusu olduğunda sevdiğim her şey, onu şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi yapan her şey.

İsteyebileceğim tek kadın.

İşte bu farkındalık beni dudaklarımı onun dudaklarına götürmeye, dilimle dudaklarımı ayırmaya ve ona benim için ne kadar önemli olduğunu, yaşadığımız her şeye rağmen onu hayatımda ne kadar çok istediğimi göstermeye itiyor.

Dilim onunkine karışıyor, elleri omuzlarıma bastırıyor, leğen kemiği beni arıyor ve ben daha fazla kendimi tutamıyorum. Aşağı uzanıyorum, sikimi onun girişine yerleştiriyorum ve içeri itiyorum. Sıcaklığı etrafımı sararken gözlerimin hemen başımın arkasına yuvarlandığını hissediyorum.

Tanrım, bu duyguyu özlemişim, onunla bu kadar bağlantılı olmayı. Hiçbir şey bu kadar harika hissettirmemişti.

Hiçbir şey.

"Lanet olsun ... mükemmel," diye mırıldanıyorum içine girip çıkarken. "Çok iyi, Indie. Hem de çok iyi."

Kulağıma doğru iniyor. Elleri sırtımdan kıcıma doğru inerken sıcak nefesi bacaklarımdan aşağı ürperti gönderiyor, yanaklarımı sıkıca kavırıyor ve içeri ittiğimde çekiyor, her seferinde dibe vurmama neden oluyor.

"Kahretsin," diye inliyorum, orgazmımın zaten inşa edildiğini, döndüğünü ve döndüğünü hissediyorum, alt gövdemde baskı yaratıyor.

"Daha hızlı," diyor nefes nefese. "Daha fazlasına ihtiyacım var." Sesi çaresiz, gergin geliyor.

Ağzım onunkinden ayrılp göğüslerine inerken hızımı artırıyorum.

Meme uçlarından birini dişlerimle kopardığımda "Tanrım, evet," diye haykırıyor. "Tekrar."

Bu hissi onun için tekrar tekrar yaşıyorum, ta ki parmakları derimin o kadar derinine girene kadar, yakında kan akıtacakmış gibi hissediyorum. *Harika hissettiriyor, çok harika.*

Kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum ve ağzım her yere gidiyor. Göğüslerine, köprücük kemiğine, boynuna, çenesine, ağzına,

diliyle dans ediyordu.

Nefesleri derinleşiyor, inlemeleri yükseliyor, benim de hızım artıyor.

Yu

kar Dudağımı ısıyor. Ona

1. pençe atıyorum.

İtişlerime kendi itişleriyle karşılık veriyor. Meme uçlarını parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. Adımı haykırıyor.

Orgazmım kreşendoya ulaşırken onunkini mırıldanıyorum, çekip çekiştiriyorum

taşaklarım, hazırlanıyor, orada oturuyor, sadece o son itmeyi bekliyor.

"Siktir, bebeğim," diye mırıldanıyorum, o kadar yakınım ki tadını alabiliyorum.

"Oh Tanrım," diyor, etrafımda geriliyor ve sonra orgazmına düşerken kollarımda sarsılıyor. Ben de onunla birlikte düşüyorum, kalçalarım hareketsizleşiyor ve sikim son bir darbeye içinde şişiyor.

"Kahretsin," diye bağırıyorum omzuna, kasıklarındaki her şey kasılıyor ve onun orgazmını uzatıyor. "Tanrım," diyorum ikimiz de nefesimizi yavaşlatıp coşkulu bir yükselişten düşerken.

"Lincoln," diyor iç çekerek ve sonra bedeni doymuş bir halde beni bırakıyor.

Üzerinden yuvarlanıyorum, prezervatifle ilgileniyorum ve sonra onu göğsüme çekiyorum. Kolayca boşalıyor, çok aşına olduğu yerini alıyor, omzuma sokuluyor ve tam ait olduğu yere yerleşiyor.

Parmaklarımı sırtında gezdiriyorum ve bayılması uzun sürmüyor. Yıllar sonra ilk defa tekrar nefes alabildiğimi hissediyorum. Indie Mayhem kollarımda. *Nihayet*. Sonunda bizim zamanımız geldi.

Fincanların tıkırtısı beni uyandırıyor, ardından mırıldanılan bir küfür geliyor. Indie'nin yatağında doğrulup etrafıma bakıyorum ve parmağımla sol gözümü ovuşturuyorum.

Yatak boş.

Gürültü mutfaktan geliyor.

Atılmış pantolonumun olduğu yere uzanıyorum, üzerime geçiriyorum ve düğmelerini ilikleme zahmetine bile girmiyorum. Göğsümü kaşıyarak oturma odasına ve mutfığa doğru yürüyorum, kahve makinesinin yanında havluyla su emen Indie'yi görüyorum.

"Günaydın," diyorum.

İrkilir ve sonra derin bir nefes alır. Başını kaldırıp gülümsüyor ve utangaç bir şekilde "Günaydın" diyor.

Başının nerede olduğundan emin olamayınca dikkatlice mutfağın kapısına doğru yürüyorum ve ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarak duvara yaslanıyorum.

"Nasılsın?" Aptalca bir soru olduğunu düşünerek soruyorum ama bu noktada ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Tamam." Temizliği bitirdi ve sonra bana döndü. "Dinle, dün gece hakkında ..."

Sikeyi

m.

SIKTI

R!

Pişmanlık. Görüyorum, güzel yüzünün her yerinde yazıyor. *Bu nasıl mümkün olabilir? Sonunda doğru zamanı bulduğumuzu nasıl göremez?*

"Benimle bir şey yapman için sana baskı yapmak istememiştim. O an kendimi kaybettim. Özür dilerim," diyor ve ben kalbimin onun önünde çatladığını hissedebiliyorum.

"Özür dilemene gerek yok, Indie. Dün gece-"

"Bir hata, biliyorum." İç geçiriyor ve elini alnına bastırıyor. "Tanrım, ben sadece. Kafamı bir türlü toparlayamıyorum." Kahve makinesi bip sesi çıkarıyor ve seyahat kupasının kapağını kapatıyor. "Gitmem gerekiyor. Ofise gitmeden önce biraz egzersiz yapmalıyım." Bana yürüyor ve elini göğsüme koyuyor. Ayak parmaklarının ucunda yukarı kalkıyor ve çenemin yan tarafını öpüyor. "Her şey için üzgünüm, Linc. Gerçekten üzgünüm." Ön kapıya doğru yürüyor ve omzuna bir çanta atıyor.

"Indie-"

Bana hüznü bir gülümseme veriyor. "Çıkarken kapıyı kilitleyebilir misin?" Bir şey söyle . . .

HERHANGİ BİR ŞEY.

Ama kalbimin sağır edici sesini bastıracak kelimeler bulamıyorum.

Ona durmasını söylemek istiyorum -*bunu konuşalım*. Bir yolunu , ama kafamda tekrar tekrar çalan tek şey "hata" kelimesi.

Dün gece olanların bir hata olduğunu nasıl düşünebilirdi?

Hatadan *başka bir şeydi*.

Bana yeni bir şeyin başlangıcı gibi geldi. Sanki hayatımdaki her an, Indie'nin sonunda benim kızım olduğu dün geceye yol açıyordu. *"Ben yapmadım*

Benimle bir şey yapman için sana baskı yapmak istemedim. O an kendimi kaybettim. Özür dilerim."

Şimdi ne yapacağım ben?

"KONUŞMAK İSTER MİSİN?" Takım arkadaşım ve birinci kaleci Cory soruyor. O kulüp binasının yerleşik babası, herkesin sırtının sıvazlanmaya ihtiyacı olduğunda başvurduğu kişi.

Soyunma odasındaki deri koltuğa yaslanıyorum ve "Pek sayılmaz ama bu cevabı yanıma bırakacağını sanmıyorum, değil mi?" diyorum.

Bir torba kabuklu çekirdeği açıyor ve "Bugün kendimi özellikle sinir bozucu hissediyorum, o yüzden muhtemelen olmaz" diyor.

"Anladım." İçimi çekiyorum ve ellerimi kucağımda birbirine doluyorum. "Sana bahsettiğim arkadaşım Indie'yi hatırlıyor musun?"

"Evet, futbolcu , değil mi? Üniversitede mi tanıştınız?"

"Bu o. Chicago'ya döndüğünü dün öğrendim.

Brentwood'da koçluk işi aldım."

"Oh kahretsin. Siz değil miydiniz?"

"Hayır, pek sayılmaz," diyorum, ağzımdan çıkmak üzere olan kelimelerden nefret ederek, çünkü sahip olduğumuz şeyi ucuzlatıyormuş gibi geliyor. "Biz en iyi arkadaşlardık ... ve özel seks kankalarıydık."

"Romantik," diyor Cory alaycı bir ses tonuyla.

"Evet, pek sayılmaz. Geçen yıl bir akşam yemeğine nişanlısıyla gelene kadar hep inişli çıkışlı bir ilişkimiz vardı, sanki birbirimizi oyalıyorduk."

"Siktir, gerçekten mi?" Cory eğilerek soruyor. "Peki, evli mi?"

Başımı salladım. "Hayır. O adama aşık bile değildi. Hamile olduğu için nişanlanmışlardı." Dün gece söylediklerini hatırlayarak sandalyenin kolunu kavıyorum. "Düşük yaptı. Sik kafalı herif onu itti ve kadın bir sehpaye çarptı, birkaç gün sonra da bebeğini kaybetti."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Cory soruyor, öfkesi tıpkı benimki gibi yükseliyor.

"Dürüst olmak gerekirse, o kısım hakkında konuşamam çünkü öfkeden bayılacağım." Kendimi toparlamak için derin bir nefes alıyorum. "Ayrıldılar, kariyeri sona erdi ve Brentwood'da erkek futbol takımına koçluk yapmak üzere bir iş buldu."

"Vay be, aferin ona. Dur tahmin edeyim, onu gördün mü?"

"Dün gece." Başımı salladım. "Bana Chicago'da olduğunu söylemediği için kızmıştım ve konuşmamız gerektiğini söyledikten sonra bana adresini mesaj atmayınca daha da kızdım. Annesine mesaj attım ve adresini aldım. Akşam harika başlamadı diyelim, ama sonra ..." Başımı sallıyorum, "Kahretsin, olabilecek en iyi şekilde bitti."

"Ah, biraz almışsın."

Kıkırdıyorum. "Yeniden bağlandık."

"Ve yüzündeki ekşi ifadeye bakılırsa, bu sabah çıldırdı mı?"

"Evet," diyorum bir patlamayla. "Büyük zaman. Biz daha konuşmadan gitti. Gözlerimi zar zor açabildim. Özür diledi, bir hata olduğunu söyledi ve çekip gitti."

"Bir hata mı? Kahretsin, bu çok zor dostum." "Evet." *Bugün çok konuşan bir adamım.* "Ve her şeyi burada mı bıraktın?"

"Evet." Bacaklarımı önümdeki sehpaye dayayıp koltuğuma çöküyorum. "Şimdi göğsümün ortasında boş bir ağrı var ve kendimi depresif hissediyorum dostum. Maddox ilişkimiz hakkında daha fazla şey biliyor olsa da ona söylemek istemiyorum. İkimiz de biliyoruz ki Kinsley ile kendi sorunlarını yaşıyor ve şu anda dengesiz. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Göğsünün ortasında bir ağrı olduğunu söylemiştin." Yan tarafa bakıyor ve sonra tekrar gözlerimi buluyor, "Dostum, ona aşık mısın?"

Ellerime bakıyorum, yıllardır sürtündüğüm topun dikişlerinden sol elimdeki nasırları fark ediyorum. Aşık mıyım ben?

Uzun bir nefes verdim. "Sanırım çok uzun zamandır ona aşığım ama bunu kendime itiraf edemiyorum." "Tek istediğim, her zaman istediğim o," derken gözlerim Cory'ninkileri buluyor.

"O zaman neyi ? Ona nasıl hissettiğini söyle." "O kadar kolay değil."

"Nasıl? Ona onu sevdiğini söyleyerek çok şey kazanabilirsin. İnan bana, biliyorum. Natalie'ye patladım, sebepsiz yere ondan ayrıldım ve

Ona nasıl hissettiğimi söyleyerek yalvar yakar hayatına geri girdim." "Ama Natalie bağlanmaktan hiç korkmazdı. Indie bundan çok korkuyor."

"Öyle mi?" Cory kaşını kaldırıyor. "Çünkü benim oturduğum yerden, seninle ömür boyu sürecek bir ilişki yaşamaya kararlı ve birlikte bir bebek sahibi olmak için biriyle evlenmeye kararlı. Bağlanmaktan korktuğunu sanmıyorum. Bence sana duyduğu aşkın büyüklüğünden korkuyor olabilir."

"Dostum, bunu bilemezsin."

"Bilmiyorum." Su şişesini eline aldı ve bir yudum içti. "Ama bana onun hakkında anlattıklarından yola çıkarak, sana karşı oldukça güçlü hisleri olduğunu ve bunlarla nasıl yüzleşeceğini bilmediğini söyleyebilirim." Bana gülümsüyor. "Hayır cevabını kabul etmeme zamanı, Linc. İstedğin şey için savaş. Bunu yapmazsan, hayatının geri kalanında pişmanlık duyarsın. Bunu düşünmem uzun sürmezdi. O bir erkek takımının kadın koçu. Bir sürü basın mensubu ve kapısını çalan insanlar olacak. Sonunda hamleni yapma fırsatını kaçıрма."

İki elimi de yüzümden aşağı sürüklüyorum. "Sanırım atacağım yukarı."

"O zaman doğru şeyi yapmak üzeresin demektir. Aşk eğlenceli değil mi?" Ağzına daha fazla tohum atıyor ve gülümsüyor.

Ayaklarımın üzerinde birkaç kez zıpladıktan ellerimi parmak eklemlerime sürterek önümdeki ahşap kapıya koyuyorum.

Tanrım, bunu gerçekten yapacak mıyım? Kapının kilidi açıldı ama ben kaçmadım. Sanırım bunu yapıyorum.

Kapı açıldı ve beni kırmızı, kan çanağı ve ağlamaklı gözler karşıladı.

Kapıyı açmadan hemen önce ne yaptığını inkar etmek mümkün değil. "Lincoln, geç oldu."

"Bekleyemedim," diyorum, geç olduğunu çok iyi bilerek. Maçımız bitene kadar onu ziyarete gelemedim. "Konuşabilir miyiz?"

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

Elimi kapının tahtasına bastırıyorum. "Bu kapıyı kapatma. Yaşadığımız onca şeyden sonra, bu kapıyı yüzüme kapatma."

Dudağı titriyor ve başını sallayarak içeri girmem için kapıyı açıyor. Kapıyı arkamdan kapattım ve o da oturma odasına doğru ilerleyerek kanepeye kıvrıldı ve dizlerini göğsüne yaklaştırdı. Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve büyük boy kazağı mendil görevi görerek hızla siliyor.

"Neden ağlıyorsun, Indie?"

Başını kanepeye yaslıyor ve omzumun üzerinden bakıyor, dudağı yine titriyor. Kendini toparlamaya çalıştığını görebiliyorum, bu yüzden ona zaman veriyorum. Bunu düzeltmek için dünya kadar zamanım var. Artık burada olduğuma göre acelem yok.

Son olarak, "Hayatımda bazı hatalar yaptım, beni bugün olduğum kişi olarak şekillendiren hatalar, ama sanırım en büyük hatam, asla geri alamayacağım hatam ... sensin" diyor.

Kahrolası bir bağırsak yumruğu hakkında

konusun. Belki de bu kötü bir fikirdi.

Mide bulantım boğazıma kadar yükselirken gerçekten kötü bir fikir.

Kollarımı kalçalarıma bastırıyorum ve ellerimi önümde birleştiriyorum.

"Ben gerçekten-"

"Daha bitirmedim," diyor gözlerini yere dikerek.

Tamam.

Nefesinin düzleşmesini ve sonunda bakışlarının benimkilerle buluşmasını izliyorum. "Seninle *sadece* arkadaş olmanın asla yürümeyeceğini bilmeliydim." Başını iki yana sallıyor. "Seni arkadaşım olarak hayatımda tutmanın yeterli olacağını düşünmüştüm, çünkü her zaman sana sahip olacaktım. Ne olursa olsun. Her zaman yanımda olacaktın. Ama sonra olmadı." Yanaklarından daha fazla gözyaşı döküldü. "Ve eğer bu son yıl bana bir şey öğrettiyse, ya da dün gece, o da seninle arkadaş olamayacağımdır, Lincoln."

İsa.

Keskin bir nefes çekiyorum. Darbe üstüne darbe alıyorum. Cory çok yanılıyordu.

"Ben ... sana aşıkken seninle arkadaş olmak imkânsız geliyor," diyor ve gözlerim onunkilere kayıyor. Onu doğru mu duydum? Aşk mı? *Bana aşık mı?* "Ve bu ilişkinin böyle bir şey olmadığını söylediğimizi biliyorum. Olmamız gereken şeylere kurallar ve sınırlar koyduk ama buraya gelmene, beni ziyaret etmene, benimle sevişmene ve sonra da gitmene izin veremem." Parmağında bir gözyaşı yakalıyor. "Tek istediğim sana sahip olmakken çekip gitmek çok zor." Emiyor

Hıçkırarak ağlıyor ve nefesini tutuyor. "Özür dilerim ama sana karşı dürüst olmam gerektiğini düşündüm."

İşi bittiğinde kanepeye geçiyorum ve bacaklarını bacaklarımın üzerine kaydırıyorum, böylece hemen yanında oturuyorum, kolum kanepenin arkasına sarkıyor.

"Indie." Bana bakmıyor ama başını ellerinin arasına gömüyor. Uzanıp çenesini kaldırıyorum. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve daha da yaklaşıyorum, gözlerini benimkilerden ayırmadan beni net bir şekilde duymasını sağlıyorum. "Sana o kadar aşığım ki, bu çok acı verici. Sana o kadar aşığım ki."

Sanki ona söylediklerimi tam olarak anlayamıyormuş gibi başını sallıyor.

"Bunu söylemek zorunda değilsin Lincoln."

"Hey, ben seni dinledim, şimdi beni dinleme sırası sende." Ve şimdi neden burada olduğumu biliyorum. Tam olarak hangi kelimelerin söylenmesi gerektiğini biliyorum. "Eğer hatalardan bahsediyorsak, benim birkaç hatam var. Birincisi, seninle ilk tanıştığımda daha fazlasını istemedim. Sonra taslaktan sonra ayrıldığımda, benimle uzun mesafe yapar mısın diye hiç sormadım. Ve ondan sonra her buluşmamızda, senin hakkında dürüstçe ne hissettiğimi değerlendirmeyi asla içimde bulamadım. Ve bir yıl önce akşam yemeği için buluştuğumuzda, seni asla arayıp tekrar düşünmen için, bana kalbini vermen için yalvarmadım. Ve sonra bu sabah, seni ne kadar sevdiğimi söylemeden o kapıdan çıkıp gitmene izin verdim. Bir günü daha *sadece* arkadaşın olarak geçirmek istemediğimi. Senin erkeğin, senin insanın, senin her şeyin olmak istiyorum."

"Zaten öylesin," diyor burnunu çekerek. "Sen benim her şeyimsin Lincoln ve bunu anlamam, kabul etmem bu kadar uzun sürdüğü için çok kızgıyım."

Yanağını kavriyorum, başparmağımla bir damla gözyaşını siliyorum. "Bebeğim, benim de bu kadar uzun sürdü." Onu yakınımda tutarken düzensiz nefes alış verişlerimi hissedebiliyorum, alınlarımız birbirine değiyor. "Sana o kadar aşığım ki, Mayhem. Lütfen, bunca yıldan sonra, benimle çıkar mısın?"

Hafifçe başını sallarken dudaklarından bir kahkaha baloncuğu düşüyor. "Buna hayır diyebileceğimi hiç sanmıyorum."

Yavaşça, yavaşça, ağzımı onunkine doğru indiriyorum ve ağzını kendi ağzımla yakalıyorum. Tatlı ve masum, ağızlarımızı hareket ettiriyoruz, sonunda arkadaşlık bölümümüzü kapatıyoruz ve bizi çok daha fazlasına dönüştürüyoruz.

İki işgüzar annenin çocukları için sevgiyi bulmaya çalışmasıyla başlayan şey, en uzun ama en parlak aşk ilişkisine dönüştü. Ve itiraf etmekten nefret etsem de, annem doğru olanı seçti.

Çok doğru seçim yapmış.
Bağımsız benim için. ve biricik. *Sonsuza* dek kuracağım.

Sonsöz

LINCOLN

"Üç sipariş patates kabuğu mu?" Annem soruyor. "Deli misin sen?"

Kabinimde arkama yaslanıp akşam yemeği için Boondoggles'ta buluştuğum iki anneme bakıyorum. "Anne, bunu karşılayabilirim."

Gözlerini deviriyor. "Paranın yettiğini biliyorum ama annen ne düşünürse düşünsün, onların iyi ısıtılmadığını biliyorsun."

Anne peçetesini Rebels tişörtünün içine sokuyor ve "Bunları oğlumla birlikte götürmekten çok mutluyum. Çok uzun zamandır bu patates kabuklarından yememiştik ve öğle yemeği de yemedim. Ben hazırım."

"Özsaygı, Michelle," diyor annem kucağındaki peçeteyi kabartırken. "Peki, bunu neye borçluyuz-"

"Hey, burada olacağını bilmiyordum," diye sesleniyorum hiç şaşırmamış ama sırttan Indie'ye. Annesi ellerini kulaklarına götürmüş, arkasından geliyor. Beth Boondoggles'tan nefret eder, bu yüzden Indie'nin onu buraya getirmesi büyük bir başarıydı.

"Lincoln, bu sen misin?" diye soruyor, parmağıyla beni göstererek. "Vay canına, şu haline bak." Indie ve annesi yüksek masamıza geliyorlar. Birbirimize yandan hızlıca sarılıyoruz ve sonra o çekiliyor.

"Beth, annem Laura'yı hatırlıyorsun, değil mi? Bu da benim annem, Michelle."

Kafaları karışmış ve muhtemelen biraz da korkmuş olan işgüzar anneler birbirlerine çekingen selamlar verirler.

"Seninle burada karşılaşmak çılgınca," diyorum.

"Evet, ben de tam kendi salonunu açan anneme bir web sitesine ihtiyacı olduğunu söylüyordum."

"Yok artık. Annemlerin işi yeni bitti. Belki "-üçünü işaret ediyorum-

"belki de siz, bilirsiniz, konuşmalı ya da başka bir şey yapmalısınız." "Tatlım, buna hiç gerek yok," diyor Indie'nin annesi, irkilmiş görünüyor ve çok emin değilim. Kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Saçmalama. Annemler yardım etmekte sakınca görmezler. Gel, benim yerime otur,

"Patates kabuğu sipariş ettik, böylece patatesler üzerinde konuşabilirsiniz."

Annem gülümsüyor. "Lincoln, tatlım, sadece bu gece için burada olduğunu sanıyordum."

"Ama anne, eski bir dostu her gün göremezsin." Ben yerimden kalkıyorum ve Indie annesini oturmaya zorluyor.

Üç çift göz de bize şaşkın şaşkın bakıyor ve işte o zaman kolumu Indie'nin omuzlarına dolayıp, "Sanırım kız arkadaşımı atari salonuna götürüp biraz oyun oynayacağım. Ne dersin bebeğim?"

Tatlı bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Hava hokeyinde erkek arkadaşımın kışını tekmelemek mükemmel bir gece gibi görünüyor." Eğilip onu öpüyorum, bana erkek arkadaşım demesinden hiç sıkılmadım.

Üç anne de "Bir saniye bekleyin" diye seslenince uzaklaşmak için döndük.

Indie ve ben arkamızı döndüğümüzde gülüyoruz.

Annem elini göğsüne dayamış, "Siz ikiniz çıkıyor musunuz?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Birkaç aydır." Indie'nin başının yanını öpüyorum. "Bu kıza sıırıslıklaam aşışım."

"Aman Tanrım," diyor Beth, içki menüsüyle kendini yelpazeleyerek. "Ciddi misin?"

Indie annesine başını sallar. "Evet, bu adama gerçekten ama gerçekten aşışım." Beni sıkıca kucaklıyor ve annelerimiz gözlerinde yaşlarla bize bakıyor, hatta annem bile.

"Görünüşe göre ilk defa işgüzarlığın gerçekten işe yaradı." Göz kırıyorum ve diyorum ki, "Patates kabukları geldiğinde bizi ara. Bu kıızı hava hokeyinde yendikten sonra kutlarsınız."

Beth ellerini çırpıyor.

Annem içkisini bana uzatıyor ve bir yudum alıyor.

Ve annem ... şey, o sadece bana ağlamaklı bir gülümseme veriyor ve uzaklaşmamızı izliyor.

İki meraklı annenin kurduğu tuzağın sonsuza dek mutlu sonla biteceğini kim bilebilirdi? Ben bilemezdim. Ama bildiğim için çok mutluyum.

SON

Lincoln ve Indie için geleceğin neler getireceğini öğrenmek ister misiniz?

Tıklayın

[İSTE](#)

Kurulum'u okuduğunuz için TEŞEKKÜRLER! Diğer tüm kitaplarımı okumak için

Kindle Unlimited'ta **ÜCRETSİZ!** Başlangıçtan bir alıntı okumak için çevirmeye devam edin

Brentwood beyzbol kitaplarımdan [Soyunma Odası](#) ve tüm Brentwood çocuklarım hakkında buradan bilgi edinebilirsiniz:

MADDOX VE KINSLEY: [Değişim](#) ____ -

Cory ve Natalie: [Takas](#) Jason

ve Dottie: [Sıra](#) Carson ve ____ -

Milly'de: [Sığınak](#) ____ -

Knox ve Emory: [Soyunma Odası](#) ____

Başka bir Meghan Quinn yayını ASLA KAÇIRMAYIN! Meghan'ın yeni sürüm uyarıları için "read" yazıp 474747'ye gönderin (mesaj ve veri ücretleri geçerli olabilir)!

Gelecek kitaplarımın ne zaman yayınlanacağını ilk öğrenenlerden olmak için [buraya](#) tıklayın. Ve kitaplarımı TBR'nize eklemeyi unutmayın!

GEL ASMAK DIŞARI İLE BEN! Katılın benim okuyucu Grup [Grup](#) çekilişler ve eğlence için. [Buraya](#) tıklayın.

Bağımsız Spor Romanları

(Beyzbol Aşkları)

[Soyunma Odası](#) ____

[Sığınak](#) ____

[Diziliş](#) ____ -

[Takas](#) ____

[Değişim](#) ____ -

[Kurulumu](#) ____

STANDALONE, Yüksek Sesle Gülün, Romantik Komediler

[Modern Centilmen Düğün](#)

[Oyunu](#) ____

Milyoner Aşkları

[En İyi Arkadaşınızın Kız Kardeşiyle Çıkmanın](#)

[Sırrı](#) (Arkadaştan sevgiliye çağdaş bir aşk romanı)

[Kötü Bir Çocuğun Günlüğü](#)

(İrlandalı bir asi ile şımarık ve tatlı bir romantizm)

[Patron Adam Damat](#)

(Ofis romantizmiyle iç içe geçmiş bir romantik komedi)

PORT SNOW SERİSİ

(Küçük Kasaba Aşkları)

[O İkinci Sans O Sonsuz](#)

[Kız](#)

[O Gizli Aşk, O](#)

[Swoony Hissi](#)

DÜETLER

(Mavi Hat Düeti ve Mükemmel Düet'i tek bir yerde toplayan Komple Kutu Seti)

[Düetler](#)

ROMAN ROMANCISI Günlükleri

(Komik, kahkahalarla güldüren romantik komediler)

****Bakire Aşk Romancısı, Randy Aşk Romancısı ve Ebeveyn Aşk Romancısı tek bir kitapta birleştirildi Bakire Aşk Romancısı Günlükleri****

[Bakire Romantizm Günlükleri Romancısı](#)

[Bakire Romantizm Romancısı](#)

Sara Ney ile birlikte yazılmıştır

(Patronla yaşanan seksi, zeki, yürek hoplatan bir ofis romantizmi) [Sevgilerimle](#)

MÜKEMMEL DÜET

(Sizi nefessiz bırakacak içten bir romantizm)

[Mükemmelin Sol Tarafı](#)

[Sonsuzluğun Sağ Tarafı](#)

MAVİ HAT Düet

(Birçok olan destansı bir romantizm) [Düşmenin](#)

[İyi Tarafı](#)

[Askın Dezavantajları](#)

Sayılarla Randevu Serisi

(Kahkaha dolu anlar ve çok hararetli sahnelerle dolu maceralı flört dizisi)

[Üç Kör Randevu](#)

İki Düğün Davetsiz
Misafiri Oyuna Geri
Döndü
Bir Bebek Baba .

Binghamton Serisi

(Kalp, mizah, sıcaklık ve bazı SICAK İNŞAAT İŞÇİLERİ ile dolu)

Ortak Enkaz
En İyi Arkadaşımın
Eski Sevgilisi Karışık
İkili
Diğer Kardes

Bağımsız Romanlar

(Kalp, mizah ve ateş dolu ve bazı gerçek kahkaha dolu anlar) The Mother Road

Yeni Acığa Çıkan
Sevgili Hayat

Stroked Serisi

(Bol mizah içeren sıcak spor romantizmi) STROKED

UZUN OKSADI
SERT OKSADI

Jett Girl Serisi

(Muhteşem, koruyucu bir alfa erkek ile şımarık, erotik romantizm)

Bourbon Günahları
Bourbon Aldatmacası
Bourbon Krallığı
Gerçekleri

Aşk ve Spor Serisi

(Yeni Yetişkin, Bol sürprizli futbol sporu romantizmi) Fair

Catch
İkili Koruma Üç ve
Dısrı

HOT-LANTA SERİSİ

(İlk . Bol dramalı beyzbol sporu romantizmi!) [Caught Looking](#)

[Saha Oynamak](#)

[Uyarı Parkurunda](#)

[Vur ve Kaç](#)

Alıntı - Soyunma Odası

EMORY

Üniversitede bir numaralı kural : ev partisinde arkadaşlarınızı kaybetmeyin ..özellikle de sarhoşken.

Teknik olarak bu bir çatı partisi olsa da, bu yüzden Kural mı?

Başım duvara yaslanıyor, boş kırmızı fincanım elimde duruyor. Yenilenmiş bir deponun üçüncü katındaki devasa çatı katını tararken elimi göğsüme götürüyorum. Buraya gelmek için topuklu ayakkabılarla yangın merdiveninden tırmandım, özel bir şeyin parçası olmak için ayak bileklerimin güvenliğini riske attım, çünkü görünüşe göre hafta sonları olunması gereken yer burası.

Beyzbol Çatı Katı.

En iyi arkadaşlarımdan bana söylediği gibi, burası hayallerin gerçekleştiği, seçkin ama çok rağbet gören soyunma odasına altın bilet davetiyesi kazandığınız yerdir.

Sözde.

Benim sözüme .

Ancak sokaktaki söylentiye göre en iyi orgazmlar Brentwood Beyzbol soyunma odasında gerçekleşiyor. Efsaneye göre bir kız duşun karo zemininde beş dakika boyunca orgazm olmuş.

Bir haftalık saçkıran karşılığında beş dakikalık orgazm. İlgileneceğimi sanmıyorum.

Ama ne yazık ki buradayım, zil zurna sarhoşum, göğüslerim neredeyse tişörtümden dışarı taşıyor ve maskaram kirpiklerimden yavaşça eriyip yüzüme bulaşıyor, beni şehre yeni gelen üniversiteli kızdan rakun klanından bir çöp pandaya dönüştürüyor.

"Dottie, Lindsay," diyorum zayıf bir sesle, başımı bir o yana bir bu yana hareket ettirerek. "Neredesin sen?"

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye bağılıyor derin bir ses .

Çok bulanık bir görüşle sağıma bakıyorum ve inanılmaz derecede çekici bir adam olduğunu varsayacağım şeyi seçiyorum. Ama yine de sarhoştum.

-Gözlerimdeki maskara tüm hızıyla eriyor ve ben daha önce bir kez kandırıldım.

Ama bence bunlar mavi gözler. Bununla yanlış yapamazsın... sabah daha iyi düşünülecek bir mantık.

"Dottie ya da Lindsay'i gördün mü?"

"Yaptığımı söyleyemem," diye cevap veriyor, benimle birlikte duvara yaslanarak. ". Sanırım bazı beyzbol oyuncularıyla öpüşüyorlar. Var mı Bunlardan birini gördün mü?"

"Beyzbol oyuncuları mı?"

"Mm-hmm." Başımı sallıyorum, gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum ama sonra yana doğru yalpaladığımı hissedince tekrar açıyorum. Ben devrilmeden önce adam beni elimden yakalıyor ama aldığı alkol yüzünden bizi kaldıracak kadar sağlam değil ve ... *kereste* ... yanımdaki kanepeye düşüyoruz.

Adam üzerime devrilirken, "Vay canına, mobilyaların yerleşimi harika," diyorum.

"Neredeyse hayatımızı kurtarıyorduk."

Yüzümü cızırtılı ve yıpranmış kumaşa sürtüyorum. "Sence kaç kişi bu şeyin üzerinde seks yapmıştır?"

"Muhtemelen düşündüğünüzden daha az."

Kanepe derin, adam önümdeyken yan yatmam için yeterli alan sağlıyor, böylece ikimiz de birbirimize bakıyoruz. Güzel kokuyor, votka ve kek gibi.

"Etrafta hiç beyzbol oyuncusu gördün mü? Arkadaşlarımı arıyorum."

"Hayır, ama görürsen bana haber ver. Odamı bulamıyorum."

"Burada mı yaşıyorsun?" Gözlerimi kocaman açarak sordum.

"Evet," diye cevap veriyor, "İki yıldır." "Ve odanın nerede olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Sarı bir kapısı var. Lanet oda dönmeyi bırakırsa onu bulabilirim."

"Şey... belki odanı bulursak da buluruz," diyorum, sarhoş zihnim tamamen mantıklı geliyor.

"Bu harika bir fikir." Kanepeden yuvarlanıyor ve sonra ayağa kalkıyor, elini bana uzatırken bir o yana bir bu yana yalpalıyor.

bile kırpmadan fincanı elime alıyorum ve ayağa kalkmama yardım etmesine izin veriyorum. "Sarı kapı, gidelim," diyorum buruşmuş fincanımı havaya kaldırarak.

"Hareket halindeyiz." Elimi elinin içinde tutuyor ve birlikte bira pongunun, duvarlara yaslanmış öpüşen insanların ve

mutfak, kapılarla dolu açık bir alana. "Sarı kapı, bir tane görüyor musun?"

Birkaç kez göz kırpıyorum ve sonra bir güneş ışığı görüyorum. "İşte." Zorla işaret ediyorum. "Sarı, tam orada."

Kafasını işaret ettiğim yere çeviriyor. Bir ışık huzmesi kapının rengini aydınlatıyor ve sanki güneşin içine doğru yürüyormuşuz gibi görünüyor. Biraz üşüyorum, bu yüzden sıcaklığı memnuniyetle karşılıyorum.

"Kahretsin, burada. İyisin." Birlikte kapıya doğru ilerliyoruz, gülen birkaç kişinin yanından geçip odasının sessiz odasına giriyoruz.

Siyah duvarlar, beyaz süslemeler, suya bakan bir pencere; adamın güzel bir yeri var. Arkadaşlarımdan bir iz aramak için etrafı tarıyorum ama bulamıyorum, sadece siyah yorganlı büyük bir yatak, metal görünümlü bir masa ve üstüne dev bir televizyon monte edilmiş büyük beyaz bir şifonyer buluyorum.

Görünürde bir arkadaş yok ama biraz dinlenmek için ne kadar rahat bir yer. "Arkadaşlarımı göremiyorum."

Etrafına bakınıyor. "Ben de bilmiyorum ama lanet olsun, yatağım." Kollarını yana açıp şiltenin üzerinde göbek atıyor, başını yastığa koymadan önce birkaç kez zıplıyor.

Birkaç dakika ona bakıyorum. Poposunu ve kalçalarını şekillendiren dar kot pantolon, sırtındaki tüm kasları gösteren beyaz gömlek, yakışıklı bir yüz. Fena bir manzara değil. Ama beni ilerlemeye ikna eden şey bu değil. Adamın hemen yanındaki sıcak ve kabarık görünümlü yastık.

Adımı çağıran bir bulut gibi. *Emory, buraya gel, Emory, başını bana yasla.* Hayatımın en iyi kararlarından birini verdim.

yoksa.

Bedenimi suyu yaran bir yunus gibi ileri doğru itiyorum ve başımı saf cennetin tam üstüne koyarak yatağa uzanıyorum.

Oh, bu çok

hoş. Gerçekten

güzel.

Taze sabun gibi kokuyor ve başım pamukla sarılıyormuş gibi hissediyorum.

Gördün mü, verdiğim en iyi karar.

Yanımdaki şilte kayıyor ve gözlerimi açtığımda güzel kalçalı adamın üzerimde gezindiğini görüyorum. Ağır göz kapaklarıyla aşağıya bakıyor ve sonra tekrar bana bakıyor.

Ona tembelce gülümsüyorum, dudaklarımı büzdüğüm için biraz gerginim, ama dürüst olmak gerekirse, şu anda vücudumun yaptığı hiçbir şeyi kontrol edemiyorum.

Bana şimdiye kadar tanıştığı en tatlı ve güzel kokan kız olduğunu söylemek üzere - destansı bir bahar gününde bir çiçek tarlası gibi -

"Memen gömleğinden fırlamış." Göğsümü işaret etti. *Şimdi ne var?* Bahar çiçeği-

Bu bahar çiçeği iltifatı değil.

Tamamen bitkin düşmüş olmalıyım çünkü elimi uzatıp asi memeyi gömleğime geri sokmak yerine "Olamaz" diye bağıyorum ama sorunu çözmek için hiçbir girişimde bulunmuyorum.

"Bunu genellikle yapar mı?" diye soruyor, benim için çok endişeli görünüyor. "Kaçmaya çalışır mı?"

Başımı sallıyorum, yastığın yumuşaklığı gözlerimi ağırlaştırıyor. "Hayır, küçük hanım ilk kez kaçmaya çalışıyor." Elim zorlukla kaldırarak koluna dokunuyorum ve "Bir iyilik yap ve zavallı şeyi azarlayıp yerine geri koy." diyorum.

"Daha önce hiç bir memeye ders vermemiştim."

"Sende bu var. Sen güçlü, kendine güvenen ve sesine hakim bir adamsın. O göğsü bir güzel azarla." Bana bakmaya devam ettiğinde, başımı yana kaydırıyorum ve yanağımı yastık kılıfının pürüzsüz kumaşına sürtüyorum. "Çekinme," diye onu cesaretlendiriyorum. "Sadece kaldır ve tekrar içine sok."

Başını benimkinin yanına yaslıyor, yatak onun hareketleriyle sallanıp zıplıyor. Hâlâ göğsüme bakarken, uzanıp göğsümü avucunun içine alıyor. "Ağır," diyor sessizce.

Ne kadar tatlı.

Ve son derece romantik.

Daha önce hiç göğsümün büyük olduğu söylenmemişti ama bu beni gülümsetiyor. İyi iş çıkardın, Emory.

Anormal ama hoş iltifatı, uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey oluyor.

Gecenin bir yarısı bir yabancıнын odasında, memem yabancıнын elinde sızmış bir şekilde uyanmadan önce hatırladığım son şey bu. *Onu tekrar yatırmak için çok fazla.*

Brentwood U.'ya hoş

geldiniz [BURADAN](https://t.me/cevirigiller) okumaya

devam edin

İçindekiler

<u>Tam</u>	<u>Sayfa</u>
<u>Görşel</u>	<u>Telif</u>
<u>Hakkı</u>	
<u>İçindekile</u>	
<u>r</u>	<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm 1</u>	
<u>Bölüm 2</u>	
<u>Bölüm 3</u>	
<u>Bölüm 4</u>	
<u>Bölüm 5</u>	
<u>Bölüm 6</u>	
<u>Bölüm 7</u>	
<u>Bölüm 8</u>	
<u>Bölüm 9</u>	
<u>Bölüm 10</u>	
<u>Bölüm 11</u>	
<u>Bölüm 12</u>	
<u>Bölüm 13</u>	
<u>Bölüm 14</u>	
<u>Bölüm 15</u>	
<u>Bölüm 16</u>	
<u>Bölüm 17</u>	
<u>Bölüm 18</u>	
<u>Bölüm 19</u>	
<u>Bölüm 20</u>	
<u>Bölüm 21</u>	
<u>Bölüm 22</u>	
<u>Bölüm 23</u>	
<u>Bölüm 24</u>	
<u>Sonsöz</u>	
<u>Alıntı - Soyunma Odası</u>	

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

